

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

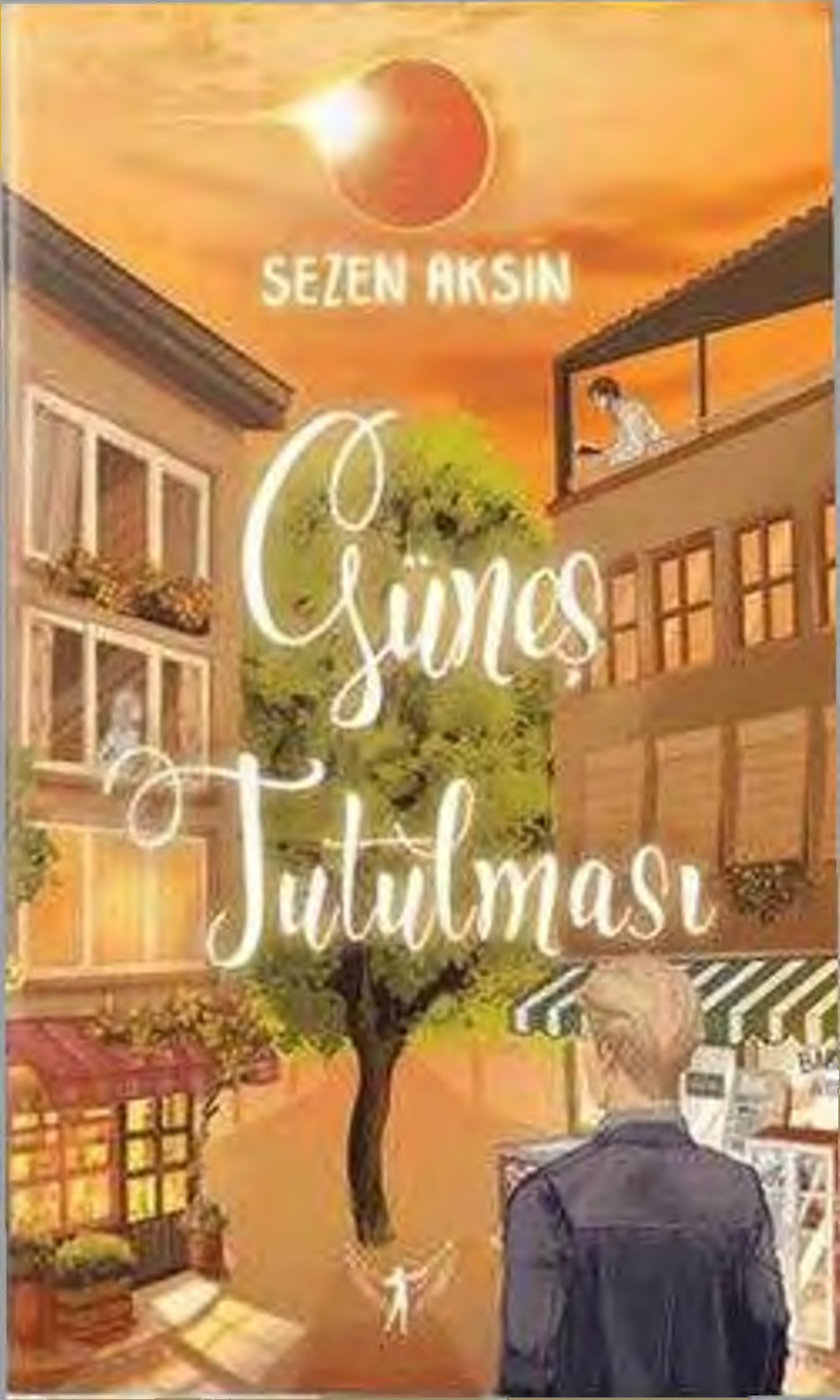
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEZEN AKSIN

Güneş
Tutulması

**AY ÇARPMASI'YLA BAŞLAYAN ESNAF İŞİ AŞK'IN SIKACIK SERÖVENİ,
GÜNEŞ TUTULMASI'YLA SON SÜRAT DEVAM EDİYOR.**

Fatih'le yaşadığı yozlaşmada öğrendikleri, Nil'in dengesini altüst etmiştir. İçinde uyanan kaos rağmen Nil, sevdiklerinin özölüp incinmesini istemediğinden, tutulma gecesi ve sonrasında olanları kimseyle paylaşamaz fakat Fatih'in yaptıklarının cezasız kalması düğüncesine de katlanamamaktadır. Misilleme yapmakta kararlıdır ancak atacağı her adımda gizlilik esas olacaktır.

Ne var ki esnafların çok iyi bildiği üzere, evdeki hesap çarşıya uymaz.

Mahallede kaynayan dedikodu kazanları, sinsi görücüler ve Bursalılara dadanan arsız hırsızlar üçgeninde işler sarpa sarmaya başlar. Fatih'in öfkeyle kalkıp zararlı oturmasıyla kalbinde ansızın filizlenen kitap sevgisi ve Kürşat'ın kendi kişisel hesapları da kargaşayı körükler.

Ay'ın gölgesi Dünya'nın üzerine düştüğünde Güneş ortadan kaybolur ve aydınlık aniden karanlığa gömölür. Gökyüzüne bakan insan hem korkar hem de büyülenir. İnsanı insan yapan da çelişkileri değil midir zaten?

Doğru zannettiği yanlışları, tutulmamak için çırpındığı açmazları vardır insanın. Kusursuzluğun tuzağına düşmeyip kendisiyle barışabildiğinde, kalbinin kapıları aralanabilir ancak.

**GÜNEŞ TUTULMASI, OKURLARI AİLE BAĞLARI, ARKADAŞLIK VE AŞK ÜZERİNE
GÜRÜLTÖLÜ PATIRTILI KOMİK BİR YOLCULUĞA DAVET EDİYOR.**

@artemismilenyum

ISBN 978-605-304-951-7

YAYIN NO: 2490
MİLENYUM: 90

GÜNEŞ TUTULMASI

Sezen Aksın

Dizi Yönetmeni: T. Y. Mazer
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Mihriban Onur
İllüstrasyon: Sena Tulgar
Kapak Tasarım: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Mayıs 2024
ISBN: 978-605-304-951-7
Sertifika No: 43949

zm

Güneş Tutulması
Sezen Aksın © 2024

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.
Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

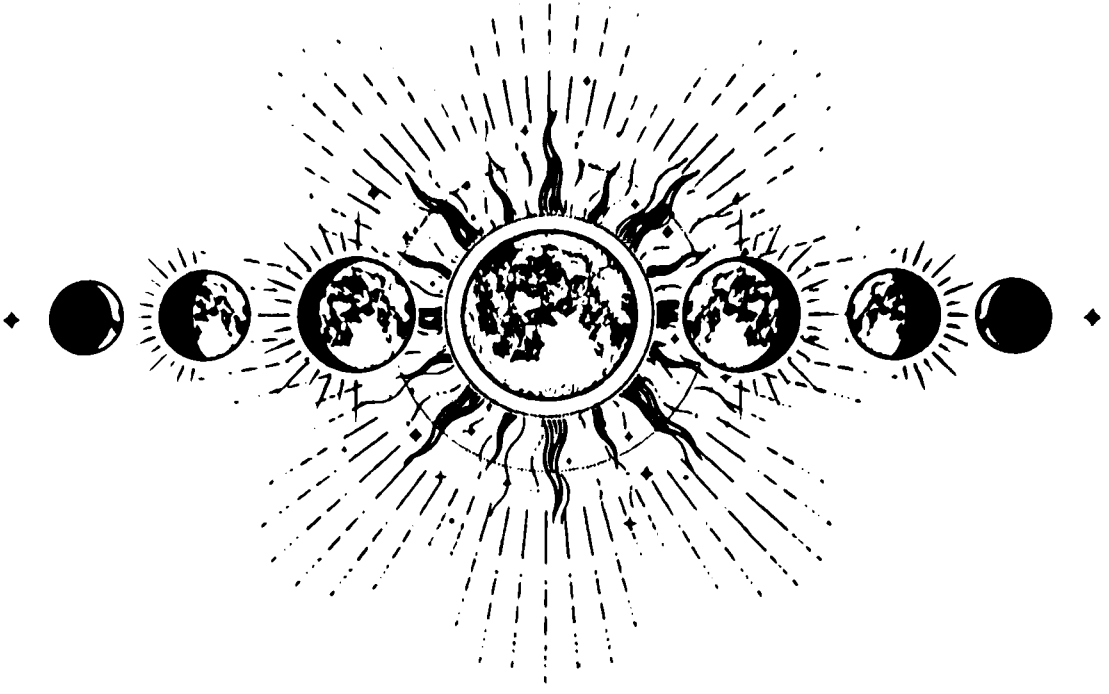
Düzenleme
Ny.Ozlem

Güneş Tutulması

Sezen Aksın

1. BÖLÜM

Önceki gece gözümü bir dakika dahi kırpmadım. Kalbim hâlâ ağzımda atıyordu. Düşündükçe ateşler basıyordu.

Fatih abi ya! Koskocaman Fatih-ABİ! Yılların ulamasıyla birlikte: FA-Tİ-HAA-Bİ!

Kan, beynime sıçrattığı yerde kalmıştı. Durdukça soğuyacağıma sinirlendikçe sinirleniyordum. Saatler önce söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Deli saçmasıydı hepsi. Aklım almıyordu. Nasıl böyle bir şey olabilirdi ya, nasıl? Kendimi bildim bileli *abi* diye çağırdığım adam, aklından nasıl böyle şeyler geçirebilirdi? Hadi *her şey insanlar için* deyip farz edelim ki geçirdi, nasıl böyle hareket edebilirdi? Hangi cesaretle? Resmen okul çıkışı beni pusuya düşürmüştü. Gözü dönmüştü âdeta. Söylediği onca laftan sonra yetmezmiş gibi üzerine bir de tutup beni abime şikâyet etmişti!

Tam bir hödük! Tam bir pislik!

Kahvaltı masasını hazırlayan annem, “Kaldır kızım burnunu şu kitaptan da yemeye başla artık,” dedi. “Okula geç kalacaksın. *Dersim erken başlıyor* demedin mi?”

Burnumun kitaba gömülü olduğu doğrudu ancak ne okuduğumun bilincinde olduğumu söyleyemezdim. Aynı paragrafı sanırım yedinci kez okuyordum. “Dedim.” Önceki sabah demiştim bunu anneme, evet. Ne var ki şu an önceki sabah bana binlerce kilometre uzakta kalmış gibi geliyordu ve sanki şimdiki ben, önceki sabahki benden de binlerce kilometre uzaktaydı; geç kalma ihtimali o kızı kaygılandırmak için yeterliydi fakat o kaygı, artık bu sabahki bana ait değildi. Bambaşka kaygılarım vardı artık benim.

Abim, yanımda oturduğu sandalyeden boynunu uzatıp, elimde tuttuğum ama okumadığım kitabın sayfalarına baktı. “Sabah sabah vampirli, korkulu da bir şeyler...” diye mırıldandı omzumun üzerinden. İyice yaklaştı, okuyabilmek için gözlerini kıstı. “*Bella* mı yazıyor orada?”

Bella isminin abime bir şey ifade ediyor oluşu çok tuhaftı. “Evet, n’olmuş?” diye sordum şüpheli gözlerle. Abimin *Alacakaranlık** serisini okumuş olma ihtimali, üşenmeden ve de şikâyet etmeden yerinden kalkıp herhangi bir iş yapma ihtimaline eşitti. “Duymuş muydun *Bella*’yı?”

Kahramanımız *Bella*, hikâyenin başında istemediği bir yolculuğa çıkmaya zorlanır ve gittiği yerde gizemli bir yabancıyla karşılaşır: Bana her daim heyecan veren bir kurgu klişesiydi bu. İnsan bazen içinde yaşadığı dünyanın kaygılarından uzak, sadece okuduğu dünyada, o kurallar dâhilinde maceralara atılmak istiyordu. İşte benim de ne zaman canım sıkılsa ne zaman gerçeklerden uzaklaşmak istesem, elim bu serinin ilk kitabına giderdi. İşler sarpa sarmadan da kitabı kendimce belirlediğim mutlu sonda bırakırdım. Kitaplarıma gözüm gibi bakmama rağmen, kitabın ilk birkaç yüz sayfası terapi niyetine defalarca okunduğundan, cildi eskimiş, kapağının kenarları da hafiften kalkmaya başlamıştı.

* *Alacakaranlık (Twilight)*, Stephenie Meyer tarafından kaleme alınmış fantastik genç-yetişkin serisi.

Ancak ne yazık ki o sabah terapi ilk kez işe yaramıyordu. Akımdan geçenlerin gürültüsü, okumaya çalıştığım satırlara baskın çıkıyordu.

Abim kitabın kapağını kıvırdı. İsmi yüksek sesle, “Alacakaranlık,” diye küçümseyerek okudu. Yapışkan pis bir şeye dokunmuşçasına elini çekti kapaktan. “Filmlerini seyrettim ben bunun,” dedi işkenceyle eş değermiş gibi.

Hem de filmleri. “Ve bu deneyimden fazla memnun kalmışa benzemiyorsun. Neden birden fazlasını seyretme mecburiyeti hissettiğini sorabilir miyim acaba?” Alacakaranlık seyreden abimin hayali bile kafamda canlanmıyordu.

“Mavera,” dedi, kahvaltı niyetine bozuk balık yemiş de her an kusabilirmiş gibi. Hilal abladan önceki en uzun soluklu kız arkadaşını pek de iyi anmazdı. “Alacakaranlık hastasıydı. Çok lazım-mış gibi bana önce serinin seyretmediğim filmlerini seyrettirdi, sonra kalanları seyrettirmek için sinemaya sürükledi.”

Zavallı abim ve kızlar uğruna yaptığı fedakârlıklar... İşte şimdi abimi çılgılık atan ergen kızların ortasında mahsur kalmış, sinema koltuğunda otururken hayal edebiliyordum. Ahahaha!

Abimin çilesi bununla da bitmemişti üstelik. “Kitapları da okutmaya çalıştı ama birinci kitabın ortasında ağırlığımı koydum, bir *dur* dedim bu saçmalığa.” Bir yandan domates salatalık tabağının dibinde birikmiş zeytinyağına neredeyse yarım ekmek bandı. “Yalnız, o Bella da nasıl mıy mıy bir şeydi...” Koca ekmeği bir çırpıda ağzına sokuşturdu.

Seri boyu Bella’nın karakter olarak inanılmaz büyük gelişim gösterdiğini söylemek mümkün değildi ama on yedi yaşındaki bir kızıdan da hayatın sırrını çözmesini beklememek gerekirdi. “Lise öğrencisi kız. Kendine yeni bir yerde yeni bir hayat kurmaya çalışıyor işte...”

Bana fazla kulak asmadan, bir yandan ağzındaki lokmayı çayıyla götürüp bir yandan da söylenmeye kesintisiz devam etti

abim: “Kaç yaşında adamsın, o kızın nesini sevdin acaba? Düşüncelerini duyamıyormuş-muş.”

“İnsanların düşüncelerine maruz kaldığı onca yıldan sonra bir kerecik olsun karşılaştığı sessizlik adama huzur vermiş olabilir...” diye ergenlik hayallerimi savunmaya yeltendim.

“Kızın kafasından kayda değer bir şey geçmediğinden olabilir mi acaba o huzur veren sessizlik?” Abim şimdi bana hayretleriyle birlikte teessüflerini de sunarak, “Kız, kapanın elinde kalacaktı neredeyse,” dedi. Akabinde hemen de burun kıvrıldı. “Cazibesini hiç anlayabilmiş değilim... Yok efendim diğer kızlar gibi değilmiş de çok farklıymış da. Sırf kamyoneti var diye mi?” Şöyle de bir değerlendirmede bulundu çabucak: “Gerçi o parlak herif neydi ki sevdiği kız ne olsun. Benimki de laf.”

Kitaba dair kendime bile itiraf etmekten kaçındığım sorunlu noktalar yok değildi. Bella, okuduğum en müthiş kadın karakter de değildi. Fakat *Edward Cullen*, ergen Nil’in kırmızı çizgisiydi. “Niye öyle diyorsun ki ama?” derken elimde olmadan yakını gibi çıktı sesim. “Güçlü, karanlık, gizemli bir vampir kendisi...”

“Vampirliği çıkar. Ne kaldı geriye? Dümdüüz, bildiğin erkek işte,” dedi. “Adamın tek olayı ne hikmetse o mıy mıy kıza aniden çılgınca âşık olması. *Ben kötüyüm, benden uzak dur* triplerine girmiş. Bir öyle bir böyle. Hiç yaşına başına yakışıyor mu o denge-siz ergen hareketler?” Abim ölümcül darbeyi vurmaya hazırdı artık. “Sırf güneşte parlıyor diye mi o kıl olduğun ortalama yurdum erkeğinden farklı?”

Biraz alınmıştım açıkçası. “Bu ne saçma bir karşılaştırma?”

“Hakikaten saçma bir karşılaştırma oldu çünkü adam bildiğin psikopat. Biz yanında melek kalırız.”

Her ne kadar ben yok saymak istesem de abimin parmak bastığı üzere Edward’ın *bazı arızaları* vardı: Bella’nın her hareketini kontrol etmek istiyordu, bazen kız orada yokmuş gibi onun adına konuşup onun adına kararlar alıyordu... Ondak koşulsuz itaat

bekliyordu, arada itip kakıp sağa sola çekiştiriyordu. Sapık gibi sürekli kızın peşindeydi, geceleri gizlice odasına girip uyurken onu izliyordu...

Böyle sıralayınca... Biraz...

Ama işte Bella'yı aşırı çok seviyordu ya hani. *Ufak tefek* kıskançlıkları, baskıcı sapık hareketleri hep bundandı. Üstelik bu, Bella'nın da hoşuna gidiyordu. Öyle yazılmıştı kitapta. O yüzden okur olarak biz de kabulleniyorduk hepsini. Çok aşırı tutkulu bir aşktı çünkü onlarınki.

Böyle bakınca seri komple acı ve kanla bezenmiş toksik ilişkinin sözlük karşılığıydı âdeta.

Kabul. Bazılarımız kitaplarda kötü ya da en azından tehlikeli erkeklerin karizmasından etkileniyorduk ve korkarım ki ben de bundan muaf değildim. Yakınlık kurmaya çekindiğimiz, sağı solu belli olmayan bu kurgu erkeklere *anti-kahraman* diyorduk. Burada anahtar kelime, *anti*'ye eklenen "kahraman" kelimesiydi. Davranışları ne kadar kötü olursa olsun, hatta seri katil de olsa bu erkekler hâlâ çekiciydiler ve en nihayetinde hâlâ *kahramandırlar*. Genelde dâhi derecesinde zeki. Karanlık ve gizemli. Biraz Edward gibi. Çok azıcık. Kuyruğum dik, "Filmleri zorla izlemiş biri için karakterlerin ruhsal durumuna biraz fazla hâkimsin," dedim.

"Kaytaramıyordum ki. Maveria manyağı film bitince soru soruyordu."

"Hangi takımdandı?" sorusu dökülüverdi dudaklarımdan.

"O ne demek?"

"Bella'nın kiminle birlikte olmasını istiyordu? Edward'la mı Jacob'la mı?"

"O da senin gibi parlak seviyordu," diyerek beni de kınadı. "Bak, aranızda pek taraftarı yok ama o kurt oğlan başta fena değildi. Mülâyimdi, efendiydi." Hikâyede hiç değilse bir süreliğine takdir ettiği bir karakter vardı yani. "Ama onu da maymun

etti Bella... Parlak oğlan yokken kurda yanla, parlak döndü mü kurdu şutla. Kurt oğlan da sapıtıp kendinden geçti sonra.”

Kitabı kapatıp annemin tabağıma sıraladığı peynirleri dürtükledim. Sıkıntıdan düğüm düğüm olmuş midemin tek bir lokma bile alacak hâli yoktu. Değil ki kitabı savunacağım. “Bu serinin herhalde hedef kitlesi sen değilsin. Sen istemeden maruz kalmışsın.”

“Sense isteyerek bu şeye maruz kalıyorsun. Çok ilginç gerçektir.” Bir durup süzdü beni. Sonra da göz ucuyla ayraç sıkıştırdığım kitaba baktı. Kağnı hızıyla okuduğumdan bu terapi turunun henüz başlarındaydım. “Sen de en az benim kadar hikâyeye hâkim olduğuna göre, kitabı daha önce en az bir kez okuduğun sonucuna varabiliriz sanırım.”

Abimin en olmayacak günde, okuduğumu gördüğü kitabı hayatında ilk kez didikleyeceği ve kendince okuma zevklerim üzerine yorumlarda bulunacağı tutmuştu. Kendi hâlimde kitap okumaya çalışırken (ve fena hâlde başaramıyorken) neden sabah sabah gelip bana bulaşmıştı sanki?

Feminist olma iddiasına sahip bir birey olarak vampir Edward Cullen’la Bella’nın hikâyesini bilmem kaçınıcı kez okumaktan gurur duyduğumu söyleyemeyeceğim fakat zaten kitabın feminist bir manifesto ya da mükemmel bir edebiyat örneği olmak gibi bir kaygısı yoktu. Okuyanın da bu kitabı okurken böyle bir kaygısı olmadığı açıktı, bir kaçıştı sadece. Çekilecek çilem varmış ama. “Okudum *birkaç* kere,” diye kabul ettim. Canım her sıkkın olduğunda ilk kitabın dörtte üçünü yeniden okuduğumu itiraf etmem şart değildi bence.

“Buradan sevdiğin bir kitap olduğu sonucuna da varabilir miyiz?”

Şimdi öyle çok abartmaya da gerek yoktu bence. “Okurken eğlendiğim bir kitap diyebiliriz.” Bu açıklamanın ilk eğlenmediğim zamana denk gelmesi ayrıca talihsizdi tabii.

“Bol keseden attığın nutukların üzerine şimdi okuduğun hikâyeye bakıyorum da...” Dudak büktü alayla. “Bana biraz tutarsız geliyorsun, hiç kusura bakma.”

Tutarsızmışım. Ayrıca tutarlı olmak zorunda mıydım? O sabah hiç de öyle bir zorunluluk hissetmiyordum. “Vakit geçirmek için okuduğum bir şey bu.” Bakınız, en sevgili ergenlik kitabımı hemen satıvermem dikkat çekici. “Sabah sabah ne çok çıkarım yaptın.”

“Sen de normalde pireyi deve yaparsın ama bakıyorum da adam katil de olsa, hayatta kalmak için kan da içse, kızı sonunda kendine de benzetse, disko topu gibi ışıltılı parlayınca umurun olmuyormuş.”

“Kız, başından beri kendisi vampir olmak istiyor.”

Başka türlü nasıl sonsuza kadar birlikte musmutlu yaşayacaklardı? Kanlı olsa da en nihayetinde bu bir peri masalıydı. Edward pasparlak hayatına devam ederken, Bella yaşlanıp ölemezdi. Her masalda olduğu gibi, bu masalda da aşılması gereken birtakım engeller mevcuttu. Mutlu sona ulaşabilmek için ödenmesi gereken bedeller olacaktı pek tabii. Vampir olmak da bu bedellerden biriydi işte. Kızın kendiliğinden vampir olmak istiyor oluşu (hatta bunun için yalvarmaktan helak oluşu), okur olarak bu bedelin öyle çok da ağır bir bedel olmadığını kabul etmemizi sağlıyordu. Karanlık çocuk da saf kız sayesinde böylelikle kurtuluşa ermiş olacaktı.

“Kızın kendisi sonsuza kadar kan emici olmayı isteyince buradaki sorun ortadan kalkıyor mu yani?”

Sorunun bana bir miktar kal getirdiği doğrudur.

Gün geçmiyordu ki abim beni dumur edecek yeni bir şey yapmasın. Abim ama yapıyordu bazen böyle şeyler. Karşımda bu randu kazanmanın verdiği haklı gururla, mutfak ışığının altında ekstra parlıyordu altın saçlı abim (bir Edward olmasa da). Dışarıda sisli ve karanlık bir güne uyanan mahallemize (bir Forks

olmasa da) bakarken, şu gerçeikle barışmam gerektiğini düşündüm: Bazen sorunlu kitaplar da okuyabiliyordum ben.

Gerçek hayatta Edward gibi adamların kurtuluşa ermesi, kitaplardakinden çok daha mucizevi bir şeydi. Abimin durduk yere ortaya çıkardığı çelişkim de tam burada devreye giriyordu. Benim de yakındığım, popüler kültürde yaratılan erkeklik algısıyla yakından alakalı bir şeydi bu. Kötü davranışların ödüllendirildiği, tacizin kabul edilebilir olduğu anlamına gelen mesajlar sürekli ve istikrarlı bir biçimde topluma verildiğinde, sevmek karşılığında acı çekmeye razı -ve hatta istekli- kadınlar da yetişiyordu.

Ve fakat böyle derin sosyolojik ve de psikolojik tahliller için saat fazlasıyla erken değil miydi? Ayrıca benim kafamın içinde küçük Fatih abiler tepiniyordu. “Fantastik bir kitap bu. Gerçeküstü yani,” diyerek kestirip atmaya çalıştım. “Gerçek hayatta vampir yapılma opsiyonun olmadığı sürece çok da takılmamak lazım yani,” dedim, parmak uçlarımla ince ince ağrıyan şakaklarımı ovuştururken. Bu konu kapansa artık iyi olacaktı.

Abim, kitaba uzanıp kapağın ön yüzünü kendine doğru çevirdi. Ve nedense iyice tiksindi kitaptan. “Al işte, yazarı da kadınmış,” dedi. “Yazarı erkek olsa *sizin tayfa* adamı doğduğuna pişman ederdi, eminim.”

Bizim tayfa kim oluyordu tam olarak?

Şimdi tereyağlı ekmeğini özenle bir parmak kalınlığında balla kaplarken, “Sabahtan akşama kafamızı ütülemenin haklı çıkaracak kadar gerçek bir feminist misin, bir tereddüde düşmedim değil...” diyerek tereyağlı ballı ekmeğinden aldığı ısırıkla dilimin yarısını uçurdu. “Biraz işine geldiğince yanıp dönüyor gibisin, çirkin.”

Abim tarafından *gerçek bir feminist* olmamakla mı suçlanıyordum ben şu anda?

Çelişkilerimin olması *gerçek* bir feminist olmama engel miydi? Feminist olmayı da geçtim. Çelişkisiz insan var mıydı? Abimle

mücadele edecek gücü kendimde bulamadığımdan, yine en iyi savunma saldırıdır düsturuyla, "Alakan olmayan konularda bu kadar net ahkâm kesmesen mi acaba?" diye konuyu yeniden kapatma girişiminde bulundum.

Fakat abim pes etmiyordu. "Sayende epey tanış olduk mevzuyla," dedi, tanış olması feminist düşünce uzmanı olmasıyla eş anlamlıymışçasına.

Sıkıntı şuydu ki abimin tanış olduğu feminizm, kısmen kendi kafasından uydurduğu bir feminizmdi ve o feminizm, bana vampir kitabı okutmayacak kadar katı kurallıydı. "Senin kafadaki gibi standart, bütün feministlerin fikirlerini kapsayabilecek bir feminizm yok."

"Herkesin feminizmi kendine diyorsun."

Evet, çok doğru. Herkesin feminizmi kendineydi! Annem kadın olmanın doğru bir yolu olduğuna nasıl inanıyorsa, feministlerin bir kısmı da doğru ve kusursuz bir feminist modeli olduğuna inanıyordu. Fakat kusursuz insan olmadığı gibi *kusursuz feminist* denecek bir organizma da olmamalıydı. Feministler inanç ve davranışlarına göre *esas feministler* ve *sahte feministler* olarak ikiye ayrılmıyordu. "Bir nevi."

Abimin uzman görüşü çok başkaydı fakat. "İşine geldiği gibi yani. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu demezler mi adama?" Gevrek gevrek güldü. "Pardon *kadına*? Yurdum erkeği kötülerin kötüsü, elin kan emicisi baş tacı."

Elin kan emicisi gerçek değil diye bağırmak için ağzımı açamadan haşlanmış yumurtaları tabaklarımıza dağıtırken, "Bak yine heyheyler geliyor bana," diye annem araya girdi. "İçim karardı sizi dinlerken. Susayım susayım, muhatap olmayayım diyorum, kendi kendilerine sıkılır susarlar diyorum ama nerede? Hortlaklar, uğursuzlar kahvaltı masasında konuşulacak şey mi Allah aşkına? Beti bereketi kaçtı sofranın," diye çıkıştı. "Neden durup durup birbirinize sarıyorsunuz siz? İyice psikolojiniz bozuldu. Bir

doktora mı göstersek acaba?” Cıkcıkladı ikimizi de ayıplayarak. “Güneş de patlamış zaten. Kıyamet koptu kopacak, siz anca böyle kedi köpek gibi birbirinizi yiyin. Vallahi yutuverecek Dünya’yı. Feminist, hortlak demeden herkesi cayır cayır yakacak.”

Tuhaf bir demografi.

Oysaki ben Güneş’in kızıl bir dev hâline gelip Dünya’yı yutmasına nereden baksak birkaç milyar yıl var zannediyordum. “Yaa,” dedim. Çok da haber değeri taşıdığından emin olamamıştım verdiği kıyamet alametinin. Güneş mütemadiyen patlamıyor olsa nasıl yıldız sınıfına girecekti? “Zaten düzenli patlamıyor mu?”

“Öyle senin bildiğin patlamalardan değilmiş bu, Nil Hanım,” dedi annem, yüzünde abiminkini aratmayan ekşimik küçümser bir ifadeyle. “*Radyasyon fırtınası* dediler haberlerde. Bugün yarın Dünya’ya ulaşırmış. Mumla pil stoklayın diyorlar. Kazalar olabilir diye uyardılar. Trafik lambaları bozulacakmış. Elektrik şebeke-leri patlayacakmış, radyo yayınları kesilecekmiş, ayol sigorta kurumu bile önlem almış!”

Annemin bu sabahki sessizliğinin nedeni kafasındaki felaket senaryolarıymış meğer. Yalnız bu saydıklarından cayır cayır yana-acağımız sonucu çıkmıyordu bence. “Ya radyasyon zehirlenmesi geçirirsen,” dedim kendimi tutamayarak, “iyi ki önlem almış sigorta kurumu. Ne olur ne olmaz.”

“Sen geç dalganı,” diye misliyle cevabımı alacaktım tabii. “Uçaklar, uydular düşecekmiş...”

“Uçak dedin de...” Abim de meselenin ehemmiyetini en fazla benim kadar anlayabilmişti. “Bizim jetin 100 bin bakımı geldi de geçiyor,” dedi. “Yörüngeye bizden habersiz uydu mu fırlattın, anne, ne bu telaş?”

“Size bir şey anlatanda kabahat zaten!” Ne var ki hızını almadan anlatmayı sürdürdü: “Kulağına yapışık o cep telefonu cayır cayır yandığında göreceğim ben seni.”

Abim bu noktada bir kulak kabarttı. Cep telefonu yanarsa nasıl günde ortalama beş saat Hilal ablayla kavga edecekti?

Annem son sürat devam ediyordu: “Beynin ayarını bozup depresyona da sokuyormuş!”

Bir güneş fırtınası depresyonum eksikti şu an!

“Vücut saatini bozuyormuş, uyku düzenin altüst oluyormuş,” diye, duyduğu kötü haberin satışına atlamadan devam etti annem. “Kendini durup dururken yorgun, kötü hissedermiş insan. Bu kemiklerim sabahtan beri sızım sızım sızlıyor, neden?”

“Güneş’ten,” dedim hemen. “Vücut saatini bozmuş.”

“Yersiz öfke nöbetleri, huzursuzluk, baş ağrıları, tansiyon, çarpıntı, kalp krizi, inme... Her şey olabilir.”

Daraldım yemin ediyorum. Zaten masaya oturmadan da pek geniş olduğumu söyleyemeyeceğim.

“Bak, o uyku kısmı doğru olabilir,” diye mırıldandı abim. Annemin öne sürdüğü teorilerden, işine geleni aklına yatıracaktı pek tabii. Bana *yanardöner* diyen adama da bak. “Ben de neden bu sabah her zamankinden daha zor uyandım diyordum...”

“Her zamankinden daha zor olduğundan emin misin?” Abim kaynağını belirleyemediğimiz bir radyasyona sürekli maruz kalıyordu bana kalırsa. “Benim bildiğim, zararlı radyasyon bize gelmeden atmosferde emiliyor.”

“Bir şeyi de bilme,” dedi abim.

Annem, “Bu sefer işte o senin bildiğin emilebilen radyasyondan değilmiş demek ki. Uzmanların herhalde bir bildiği var,” dedi. Benim de uzmanlardan daha iyi bilecek hâlim yoktu ya?

“Hep muhalefet anne bu, bilmiyorsun sanki,” deyip bana döndü. “Önlemini al, ne olacak? Zararlı mı çıkarsın?”

Güneş’ten gelecek radyasyona karşı bireysel olarak nasıl bir önlem alabilirdim acaba? “İstersen sen önlem olarak kafana alüminyum folyo geçir, dükkâna öyle gidersin. Gelen radyasyonu olduğu gibi kafandan sektirir, uzaya geri fırlatırsın.”

Pis pis baktı bana. Konuyla çok alakalı olmamakla birlikte, “Zaten dün gece de oğlanın teki eve bıraktı...” cümleciği büzüşmüş dudaklarından zar zor çıktı. “Hâlâ bana laf yetiştirmenin peşinde.”

Ben de diyordum ki *vampirler ve feminizm* ilişkisini irdelemeyi bırakıp bu konuya ne zaman geleceğiz. “Ne olmuş bıraktıysa?” Sen onu bunu bırak da esas burnunun dibinde neler yaşıyor, ona bir bak istersen.

“Yine diyeceğim ve cuk oturacak: Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu?”

“Yani?” diye sordum kayıtsız. “Ödev de mi yapmayacağım ben artık?”

“Hiç haberin yok, Necla Hanım! Tutturmuşsun bir kıyamet,” dedi dönüp anneme. “Kimleer kimlerle berabeer??”

Annem sabır diledi kendi kendine, kalkıp biten çayını tazeleyenken, “Ne var bunda?” diye sordu. “Oğlan sağ olsun kapının önüne kadar getirip bırakmış işte. Ne mutlu onu yetiştiren anaya. Ölümlü dünya. İyilik eden iyilik bulur,” dedi. Sonuçta hazır kıyamet de kopuyorken iyilik etmek, cennet yolunda hepimizin menfaatineydi.

Annemden aradığı faydayı görememişti abim kişisi. “Böyle yanardöner feminist mi olurmuş? Oh ne âlâ memleket.” Durdu durdu, daha iyi bir kelime seçemeyip, “*Kötü feminist, sen de!*” diye yumurtladı.

Bu da yeni çıkmıştı. Her konuda olduğu gibi feministliğimin niteliği söz konusu olduğunda da karar mercii elbette ki abim olacaktı. Ne zannetmişiysem ben? Nasıl olduğunu anlayamamıştım ama bir şekilde kendimce mağdur, ona göre kötü bir feminist olarak suçlu olmayı başarmıştım. “Gördüğün gibi yurdum erkekleriyle bir derdim yok.” Altını çize çize, “*Arkadaş olabiliyorum pekâlâ kendileriyle,*” dedim.

O arada nihayet babam da bize katıldı.

Daha adam oturamadan, “Baba, bundan böyle bu çirkin eve gece gelmeyecek,” diyerek alüminyum folyonun intikamını peşinen tahsil etti abiciğim.

Babam, “Dersi oluyor, oğlum. Sen karışmasana,” dese de abimin bunu sükûnetle karşılaması elbette ki beklenemezdi.

Öyle kolay kolay geri püskürtülemeyen kımıl zararlısı, güzel yerden vurmayı da bilirdi her daim. “Zaman kötü, baba. Haberleri izlemiyor musun?” Babam haber de izliyordu izlemesine ama esas ilgi alanı diziydi. “Arkadaş falan diye sayıklıyor ama yeri gelir, insanın arkadaşına bile güven olmaz. Geçen gördüm, kızın teki kandırmış arkadaşını, kadın ticareti yapan mafyaya satmış! Bizimki de saf zaten. İnanır hemen.”

Sensin saf.

Zavallı pamuğumun gözleri büyüdü, ödü koptu. “Allah korusun, oğlum, o nasıl konuşmakmış? Kötüyü çağırma.”

“Gerçekler bunlar, baba. Arkadaşı falan da eve bırakıyor arada.” Maksimum dramatik etki için biraz bekledi. Sonra, “Bırakmasın!” diye patladı kesin bir yargıyla. “Gerekirse alırsız biz kardeşimi.”

Yaa bilmesek koşa koşa da gelip alacağına inanacağız hemen.

Babam gerçekler karşısında, beni de üzmeye gönlü razı gelmediğinden, kendince orta yolu buldu. Ne şiş yansın ne kebab: Babamın hayattaki mottosu. “Kızım, sen işini olabildiğince erken bitirmeye çalış. Bitmedi diyelim. Söyle bize, biz seni gelir alırsız gerekirse. Düşme gece gece yollara.”

Babam hızlıca birkaç lokma atıştırdı, arasına peynir domates sıkıştırıp dürdüğü ekmek dilimini yolluk yaptı, abimle birlikte ayaklandı. Sanki az önce kibar kibar olağanüstü hâl ilan etmemiş gibi, “Okuldan gelirken yaş pasta al e mi, kızım? Öğleden sonraya kalmıyor,” diye tatlıs tatlıs siparişini verdi. Böyle tatlıs bir siparişi geri çevirmek ne mümkün. “Aklında olsun, akşama misafirimiz var, okuldan doğruca eve gel. Aman gecikme, oldu mu, yavrum?”

Abim kişisi mutfaktan çıkmadan, dönüp bana göz kırptı. Bir de öpücük attı. *Kimil zararlısı* ünvanı nasıl da yakışıyordu şu sıfata. “Gecikmem. Erken bitiyor dersim,” diye mırıldandım arka-larından.

Kapı açılıp kapandıktan sonra annem masayı toplamaya gi-rişti. Berk uykusunu alabilsin diye kahvaltı kumanyasını çoktan hazır etmişti. “Sende de hiç akıl yok, Nil.”

Orası muhakkak. Dün gece itibarıyla ben kendim de ikna ol-muştum şahsen. Hiç akıl yoktu bende. Ama hiç. Abim de hak-lıydı. Saftım ben. Saftirikler içinde en bayrak sallayanı hatta.

Elindeki tabakları lavaboya bırakıp, “Erkekler duymak iste-diklerini duyar, görmek istediklerini görür, kızım,” dedi annem, yüzünde görmüş geçirmiş bir ifadeyle. “O yüzden sen de onlara duymak istediklerini söyleyip sadece görmek istediklerini göste-receksin ve yoluna bakacaksın. Hiç laf yetiştirerek de çeneni yor-mayacaksın.”

Bir bilse. İspiyonlanmadan önce tam da öyle yapıyordum ben zaten.

İştahım sıfır eksi beş, derin bir iç çekip ben de ayağa kalktım. Tabagımdakileri bitireceğim yoktu. Biraz daha oyalanırsam uyu-madığım hâlde ciddi ciddi okula geç kalmayı başaracaktım.

“Güneşte kalma sakın. Pek kulak asmadın ama sen sakın yine de,” diye uyardı annem. “Zaten hassas cildin. Başımıza iş alma-yalım.”

Kışın ortasında başıma iş alacağım kadar güneşi nereden bu-lacaktımsa. Sen bana sabır ver Allah’ım. “Olur, kalmam güneşte,” diyerek ayaklarımı sürüye sürüye çıktım mutfaktan.

Milletin arabasına binmemin resmî olarak yasaklandığı o gün, okul dönüşü başıma gelenlere hâlâ inanamayıp düşüncelere dal-dığımdan, durağı kaçırmama ramak kala Şehreküstü’de metrodan

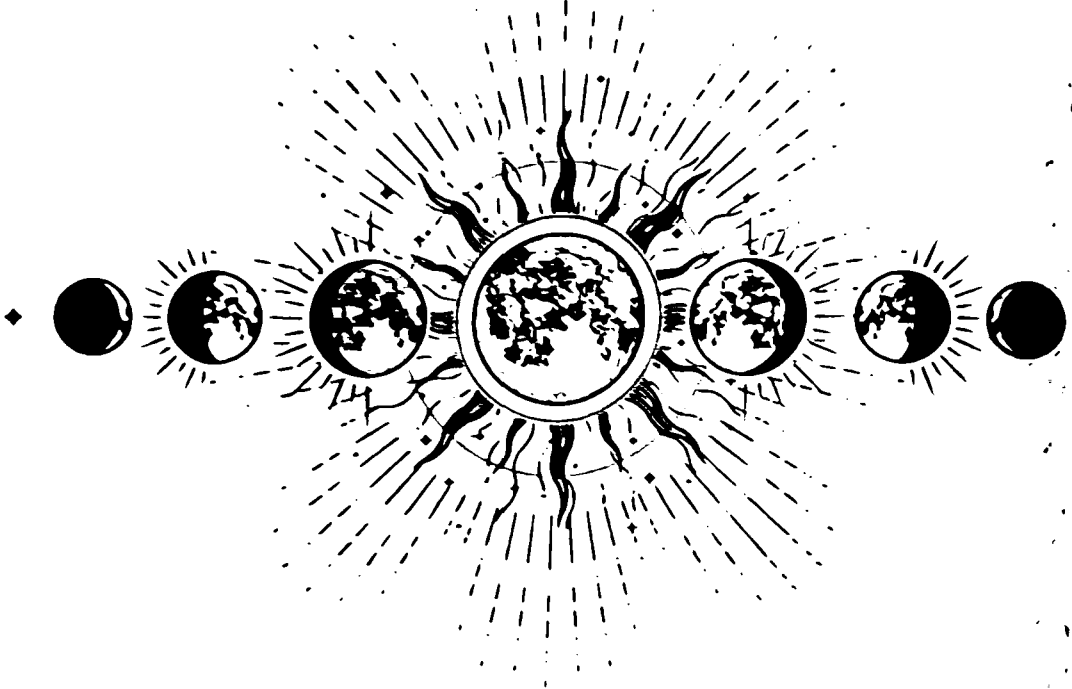
kendimi zar zor dışarı atabildim. Koştura koştura metro merdivenlerini çıktım. Şanslıydım ki 35-C de hemen otobüs durağında beni bekliyordu. Vakit kaybetmeden aceleyle BursaKart'ımı okutup dolu otobüsün arkalarına doğru ilerledim. Kısa mesafeye rağmen, trafiğin her daim sıkışık olduğu yokuştan Çakırhamam'a varmak dakikalar sürdü.

Otobüs, Atatürk Caddesi'ne onlarca dur kalk sonrasında ancak varabildiğinde, arkalardan kapıya doğru memnuniyetsizlik homurtuları eşliğinde ilerleyip Kafkas'ın önünde indim. Güneş (gerçekçi olmak gerekirse güneşsizlik demeli) depresyonunu derinleştirebilecek, havadaki nemden gövdeleri kararmış, dalları çıplak hayalet akağaçların çevrelediği pastanenin kapısından içeri girdim.

Kasanın arkasında duran görevli kız beni görünce kocaman gülümsedi. "Hoş geldiniz. Ne arzu etmiştiniz?"

Camekânın içinde sıra sıra dizilmiş rengârenk pastalara baktım. "Pasta alacağım da..." Birkaç saniye düşündükten sonra çikolatalı pastalardan birinde karar kıldım. Cilalı koyu kahverengi bir volkanı andıran pastanın üzeri vişne parçalarıyla süslenmiş, kremasının üzerine bitter çikolata parçacıkları rendelenmişti. Ağzım sulanırken, "Şu pastayı rica edeceğim," dedim.

Madem seyahat özgürlüğüm elimden alınıp pasta işi de bana havale edilmişti, akşam herkes benim sevdiğim pastayı yiyecekti. Şu hayatta kimsenin ruhu duymadan kendimce aldığım küçük intikamlar da olmasa...

2. BÖLÜM

Fatih o saate kadar elindeki hiçbir işe odaklanamamıştı. Nabzının geceki şiddetinden hiçbir şey kaybetmeden, boğazında güp güp attığını hissedebiliyordu. Sorup duruyordu kendine: İyi mi yapmıştı? Ne var ne yok söyleyip kurtulmuş muydu gerçekten?

Sıcağı sıcağına bir hafiflik gelmişti gelmesine ama olayın sıcaklığı geçtiğinden beri öyle çok da emin olamıyordu. Nil bundan sonra nasıl davranacaktı Fatih'e? Kürşat'a şikâyet eder miydi? *Ederse etsin*, dedi Fatih içinden. Bir de Kürşat'tan yiyeceği potansiyel dayak için endişelenemeyecekti o an. Daha öncelikli dertleri vardı Fatih'in. Mesela Nil sırf ona inat olsun diye o Mert'in arabasına binmeye devam eder miydi?

Olmaz öyle şey.

Mevzunun Kürşat'a intikal etmesiyle birlikte, hiç değilse o sorununa çözülmüş gözüyle bakabilirdi. Kürşat öyle ya da böyle Mert olacak meymenetsizin çanına itinayla ot tıkacaktı. Üstelik önceki gece yaşadığı şokun ardından, okul-ev arası ulaşım şekli muhtemelen Nil'in çözmeye ilk teşebbüs edeceği sorunlardan olmasa gerek.

Kızı ciddi ciddi şoke etmeyi başarmıştı, değil mi? O kadar ki kız kendi evinde yönünü şaşırmıştı.

Yüzüne ufak bir gülümseme kendiliğinden yayılırken, yaptığını yapmış olduğuna Fatih de inanamıyordu. Kendini kandırabildiği kısacık anlarda, söylediklerini söylememiş gibi yapıyor; Nil'in öğrendikleri karşısında hiçbir tepki vermeyeceğine -en azından olumsuz-kendini inandırabiliyordu. Ama ne yazık ki ok yaydan çıkmıştı bir kere. Artık Nil biliyordu her şeyi ve *olumlu* bir tepki verdiği de söylenemezdi. Fatih'in içi bir an cız etti. Ya yine bucak bucak kaçarsa Fatih'ten? İstedi mi toz oluyordu hain.

Fatih kalbindeki ince sızıyı yok saymaya çalıştı. Çünkü tüm bunlardan daha acil bir sorunu vardı: Akşam Nillere gelip, görücü olduklarını belli etmemeye çalışacak sinsi görücüler.

Fatih akşama kadar onları etkisiz hâle getirecek bir şeyler yapmalıydı ama ne?

Ne yapacağıyla ilgili en ufak bir fikri olmasa da, kasanın başında oturduğu sandalyeyi arkaya doğru itip kendini inandırmaya çalıştığı bir kararlılıkla ayağa kalktı. "Tunç, ben bi' Kürşatlara uğrayıp geleceğim." Şayet akşamki gayriresmî tanışmaya mâni olacaksa, önce son dakika gelişmelerine hâkim olması gerekirdi.

"Tamam abi."

Fatih, Patik'in eşiğinden adımını attığında, Kürşat kasanın başında, olağanüstü bir dikkatle gazetenin spor sayfasını okuyordu; Fatih'in geldiğini fark etmedi bile. "N'aber, Kürşat?"

Kürşat'tan herhangi bir tepki gelmedi. Fatih de dükkânın içine kadar girip usulca yaklaştı ve Kürşat'ın omzunun üzerinden, okuduğu sayfaya baktı. Devasa harflerle *Bursaspor'da büyük kriz!* diye haberi vermişlerdi manşetten.

Hep kriz, sürekli kriz. Fatih sıkılmıştı artık. Maçlar dışında Bursaspor'a dair hiçbir şey okuyup izlemiyordu ki maçlar da son dönemlerde işkence hâlini almıştı. "Kürşat diyorum!" diye bağırdı Kürşat'ın kulağının dibinde. "Dükkânı sırtlayıp götürseler haberin olmayacak."

Kürşat, "N'oluyo lan?" diye sıçradı oturduğu yerden.

Fatih umursamadı. "Hiç." Saffet Bey'in akşam gelecek sinsiler hakkında verdiği tüyoya rağmen, "Akşam çıkalım diyecektim," dedi.

“Bu böyle mi denir?” Kürşat sılıktı, toparlanmaya çalıştı. “Sen bu kadar mal değildin eskiden!” Rahat bir nefes aldı. “Akşam önemli misafir geliyor bize. Çıkamam ben.”

“Ne alaka? Sen ne zamandır akşam oturmalarına kalıyorsun da bu akşam da kalacaksın?” diye ısrarla üstelemeye devam etti Fatih.

“Bu başka, oğlum. Bizim müstakbel damat olabilir.”

Maşallah kızıdan hevesliydi hepsi. “Allah Allah. Hani vazgeçmiştiniz o işten?” diye gülerek sordu Fatih.

“Bunlar iyi aile. Nadir abi iyi adamdır. Durumları da iyi. Çirkin daha iyisini mi bulacak?”

“Yüksek standartlarını yakalamayı başardılar yani.”

“Oğlum, daha dün olanlar meydanda. Arabayla fink atan çapkın piçlere kaptıracak kız kardeşim yok benim.”

“Arabayla fink atan eski çapkın bir piç olarak konuşuyorsun sanırım.”

“Kurt kurdu izinden tanır,” diyerek sırttı Kürşat. “Seninle zamanında az araba kaçırıp kız peşinde koşmadık.”

Kürşat tarafından çapkın piç kategorisine dâhil edilince, Fatih üzerine yedi kat toprak atılmış gibi hissetti. “On yedi yaşında araba kaçırıp bangır bangır müzik çalarak mahallede attığımız turlar çapkınlıktan mı sayılıyor?”

“Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir, hayatım” dedi Kürşat bilmiş bilmiş. İyi bir araba, çapkın bir piçin eliydi, ayağıydı. “Isınma turuydu onlar. Neyse, yasakladım zaten. Öyle milletin arabasına binemez bir daha bizim çirkin.” Fatih açısından hiç değilse bir sorunun üzeri çizilmişti. “Ama anladım ki hemen başını bağlamamız lazım. Peşini bırakmayacaklar yoksa.”

Yalnız çözülen sorun sanki daha büyüğüne bağlanıyordu! “Ya yine istemezse?” diye dikkatle sordu Fatih.

Bir an düşüncelere daldı Kürşat. Düzgün çocuktu Nadir Bey’in oğlu fakat Nil’i zorla evlendirecek hâli de yoktu şimdi. “Evlendirmeyiz biz de o zaman... Ama oğlanı görsen... Adı Samet. Hem sempatik

hem yakışıklı! Çirkin çok da itiraz etmeyebilir kanımca. Tanısan sen de seversin kesin.”

Fatih çok az şüpheliydi ondan. “Nerede takılıyor bu sempatik yakışıklı genç?”

“Bizim Setbaşı’nda İş Bankası yok mu? Şef olmuş oraya daha yeni. Kırk olmadan müdür olur diyorlar.”

Detayları çok da seçilmeyen flu bir plan Fatih’in kafasında kök salmaya başladı. Adamı çöplüğünde görüp incelemek şarttı öncelikle. “Soyadı ne?”

“Ne yapacaksın soyadını? Soy ağacını mı çıkartmaya niyetlendin?”

Fatih yedi sülalesiyle yakından ilgilenecekti. “Bir ara uğrayayım. Benim de hesabım var orada. Akraba olursanız, yüksek faiz verirdi benim vadeliye,” dedi kendini zor tutarak. “Bakarsın esnaf kredisi falan da alınız.”

“Alırsın, alırsın. Ne istiyorsan verir. Şeker gibi çocuk.”

Abisin lan sen! Kendine gel! Ne şeker? Fatih, “Ee, nedir akşam plan?” diye sordu, her sakın kankanın soracağı gibi. “Hoş gittin beş geldin mi?”

“Bakıyorum, ahiret sorularını hazırlayıp da gelmişsin, hayatım,” dedi Fatih’le eğlenir gibi. “Gelecekler, çay muhabbet oturacağız işte. Ürkütmeyelim çirkini. Sonra sen de çok iyi biliyorsun ki ortalık karışıyor.”

Saffet Bey’le Kürşat aynı kutsal ülküde birleşmişti demek. “Aman ürkmesin,” diye mırıldandı Fatih. Ortalığın karışacağı varsa Nil’in ürkmesinden bağımsız da karışabilirdi neticede. Fatih esas ki min ürkmesi gerektiğini de iyi biliyordu ayrıca. Kod adı: Hem Sempatik Hem Yakışıklı.

Fatih dükkândan bir bahaneyle erken çıkmış, kapanmadan İş Bankası’nın Setbaşı şubesine atmıştı kendini. Hiç sıra numarası falan almadan, direkt giriş katında boş yakaladığı müşteri temsilcilerinden

birine, hâlihazırda şubenin müşterisi olduğunu, şeflerini ailecek tanıdıklarını, mümkünse kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Şeflerini ailecek tanıdıkları bilgisinden emin değildi fakat Nadir Bey, Saffet Bey'le ahbapsa, Cezmi Bey'le de ahbap olma ihtimali hayli yüksekti. Kuyumcuyu genişleteceklerini ve kredi şartlarını görüşmek istediğini de oracıkta uydurdu.

Dakikalar içinde Fatih'i yukarı kata aldılar, Samet, Fatih'i ikinci katın ağzında karşıladı. "Hoş geldiniz, Fatih Bey."

"Hoş bulduk," dedi Fatih soğuk soğuk. Sanki krediyi talep eden kendisi değildi de Samet'ti. Fatih'ten taş çatlasa birkaç yaş küçüktü. Takım elbisesi üzerinde biraz emanet duruyordu. Çelimsiz bir vücudu vardı, bir vursan yıkılacak gibi. Esmer, cılız tarafından ortalama bir Türk genciydi yani. Öyle özel bir yakışıklılığı yoktu, sempatik hiç değildi.

Kürşat erkekten ne anlardı ki zaten?

Samet kendine ayrılmış bölmedeki masanın önündeki koltuğu gösterdi. "Buyurun, oturun lütfen." Kendi de koltuğuna oturup ellelerini masasının üzerinde kavuşturdu. "İçecek bir şey alır mıydınız?"

Bir de kibar. "Teşekkür ederim, almayayım."

"Arkadaşlar biraz bahsetti. Nasıl yardımcı olabilirim size?"

"Esnaf ve küçük işletmelere destek kredisi hakkında bilgi almak istiyordum." Fatih karizmayı çizmek de hiç istemezdi şimdi. "Paralar şu an bağlı. Nakde dönmek maliyetli olacak. Var olan yatırımları vadesinden önce bozmak istemediğimizden alternatifleri değerlendiriyoruz."

"Anlıyorum." Sesi hemen ciddileşti Samet'in. Bankacı modu açıldı. "Esnafa destek kredisi kampanyamız hâlen sürüyor. Siz zaten hâlihazırda müşterimizsiniz. Aramızda yılların hukuku da var. Kolayca hallederiz. Endişeniz olmasın."

Fatih'in konu üzerinde herhangi bir endişe duyduğu söylene-
mezdi. "Zahmet olacak ama genel şartlardan bahsedebilirsiniz..." dedi, *sadede gel birader* der gibi sabırsız. "Ona göre değerlendirelim biz de."

Samet de sıradaki dakikalar boyu faydalanabilecekleri üye iş yeri hizmetlerini, kredi talep ederken avantaj sağlayan ticari ürünleri saydı döktü. Konuyu dağıttıkça dağıttı. Fatih bıraksa sabaha kadar da susmayacaktı.

Çocuk ağzını açtığından beri en az on dakika geçmiş olmalıydı ki Fatih'in göz kapakları ağırlaşmaya başladı, sıkıntıdan içi geçti geçecekti. Çocuğu neden şef yaptıkları Fatih'e göre ortadaydı. Müşteriyi laf kalabalığıyla canından bezdirip her şeyin altına imza atacak hâle getirmekte çok başarılı görünüyordu.

Çocuk konunun etrafında dönüp duruyordu ama bir türlü elle tutulur bir şey paylaşmıyordu. Fatih araya girip güncel faiz oranlarını, geri ödeme şartlarını sordu. Talebi üzerine Samet bilgisayarına dönüp kredi miktarına göre verebileceği faiz oranlarını söyledi, çeşitli vadelerde birkaç örnek ödeme planı paylaştı. En son da Fatih'e birkaç broşür uzattı. "Dilerseniz broşürlerimizi yakından bir inceleyin. Ürünler hakkında sonra tekrar konuşalım. Geri ödemede her türlü kolaylığı yaparız. Gerekliği takdirde borcu yeniden yapılandırmaya gidebiliriz. Ticaret bu, ne olacağı belli olmaz, öyle değil mi? Tabii, bunlar sonra konuşulacak şeyler."

Felaket tellalı çiroz. "Pekâlâ," dedi Fatih ayağa kalkarken. İstemeye istemeye Samet'e elini uzattı. Tokalaştılar. "Biz bir etraflıca düşünelim. Ben müsait bir zamanda yine uğranım."

Fatih bankadan çıkar çıkmaz broşürleri en yakın çöp kutusuna attı. Hayır, ne yapıyordu tam olarak yani? Almayacağı kredinin ilgilenmediği şartlarını öğrenip ne elde etmeyi umuyordu?

Sözde rakibini tanımıştı fakat bir sonraki hamlesi ne olmalıydı, bir türlü karar veremiyordu. Çocuğu durduk yere eşek sudan gelinceye kadar dövemezdi. Fatih için bile o kadar biraz fazla olurdu. O gece Nillerde bir saygısızlık, bir terbiyesizlik yapsaydı keşke! İşte o zaman ağzını burnunu kıracak bahanesi hazırды.

Yalnız itiraf etmeliydi ki hiç de öyle hadsizlik yapacak bir tipe benzemiyordu. Saygılı, sakın bir çocuktı. Fatih'in aksine. *Şimdi kendini gömmenin sırası mı*, dedi içinden. Meseleye odaklanmalıydı. Tek yapması gereken, şimdilik Samet'in Kürşatların eve girmemesini

sağlamaktı; hedef ne kadar basit görünürse görünsün, başarması da bir o kadar zor olacağa benziyordu.

Dolunay bulutların arkasına gizlenmişti, hava zehir gibi soğuktu. Şartlar kesinlikle terasta o zehir gibi havayı almaya elverişli değildi. Ne var ki Fatih içten yanmalı motorlar gibi içten içe tutuşmuşken dondurucu hava şartları bana mısın demiyordu elbette. Sırtında incececik gömlek, bir elinde İsviçre çakısı, diğer elinde ufak ekşi bir Amasya elması, bir yandan elmayı özenle dilimlerken, bir yandan da kuşbakışı mahalleyi gören terasında sipere yatmış, düşman kuvvetlerinin arziendam etmesini bekliyordu. Ne yapmak için? Meçhul. Öğleden beri bir arpa boyu yol katedememişti.

Sokağı kollarken bir gözü de Nil'in camındaydı. Çoktan eve gelmiş olmalıydı ama karanlık odasının perdeleri de sıkı sıkı örtülmüştü. Nedenini tahmin etmek fazla güç sayılmazdı.

Durgun geçen birkaç dakika sonunda, Fatih'in tanımadığı bir araba, Nillerin apartmanının bitişiğindeki kafenin önüne park etti; Fatih'e göre fazladan birkaç ekstra manevrayla. Arabanın içinden de Samet çıkmıştı. Fatih o park ediş çabasına şahit olduğundan, buna pek şaşırmadı. Yeteneksiz çiroz.

Banka bir sokak aşağıdaydı. Samet'in arabası da iş yerinden çok uzakta olamazdı. Arabayı neden buraya getiriyordu? İş güç sahibi mükemmel damat adayı imajını arabayla pekiştirmek için mi? Volkswagen sedanların sportif yeni modellerinden beyaz renkte bir arabaydı. Fena sayılmazdı yani. Fatih'in burnundan istemsiz bir homurtu yükseldi. Ucuz ucuz hareketler. Arabayla hava atacaksın ama kırk takla atıp, yolun karşısındaki otoparka bırakmaya yanaşmayacaksın.

Çocuk kapıları kilitledi, yolun aşağısına doğru yürüyüp gözden kayboldu. Bir şey mi alacaktı? Fatih için zaman tükeniyordu. Bir şey düşünmeliydi ama ne? Ne olduğunu anlamadan ayakları onu aşağı taşıdı, bir anda kendini sokağın ortasında, aracın başında buldu. Hâlâ bir elinde yarım elma bir elinde de İsviçre çakısı vardı.

İsviçre çakısı elinden nasıl olduysa kaydı gitti. Hemen lastiğin yanına, yere düştüğünde *çillink!* diye çıkardığı ses dar sokakta çınladı. Karanlık iniyordu. Okul dağılmış, öğrenci servisleri mahalleyi terk etmişti. Etrafta kimseler yoktu. Fatih sağa sola bakındı, eğilip çakıyı yerden aldı. Sonra kafasını kaldırıp bir yanı başındaki lastiğe baktı, bir de elindeki çok işlevli çakıya.

Savunmasızdı lastik. Son derece savunmasız. Ve Fatih'in bir şeyden hıncını çıkarması gerekiyordu artık. "Çaresizlikte son nokta," dedi kendi kendine. Çakıyı lastiğe saplayıverdi. "Geçmişe dönüş."

Kürşat'la mahalleliye çocukluk ve ergenlik yıllarında az pislik yapmamışlardı. Zorbalığın boyutu ne kadar büyükse, etraflarındaki diğer çocuklar da ikisine o kadar saygı gösterir, yeri geldiğinde boyun eğdi. Boşuna o dedeler defalarca tavaf edilip adaklar adanmamıştı yani. Neredeyse otuz yaşındaydı ama anlaşılıyordu ki içinde bir yerde hâlâ aynı yarım akıllı ergen zorbayla yaşıyordu.

Lastiği indirdiğinden emin olup -aklı yarım olsa da yaptığı işi hep tam yapardı o ergen- suç mahallinden hızla uzaklaşarak bakkala daldı. Arabayı da yakından kollayabilirdi böylece.

Niyazi kapının açıldığını duyunca, bakkal defterinden kafasını kaldırıp, "Oo Fatih, neye borçluyum ziyaretini?" diye sordu. Gelen gideni olmadığından kendini hesap kitaba vermişti.

Ziyaret, ufak çaplı bir suça borç yazılmıştı. "Biraz laflayalım dedim."

Fatih'in elindeki bir kısmı yenmiş elma ve çakı ilginç bir görüntü teşkil ediyordu ama Niyazi bir şey söylemedi. Tezgâhın önünde gelişigüzel duran taburelerden birini gösterdi. "İyi yaptın, geç otur şöyle."

Fatih yüzü sokağa dönük, kasanın karşısına geçip oturdu.

"Çay ister misin?" diye sordu Niyazi.

"Yok, abi. Çok içtim bugün." Bakkal çukurda kalıyordu, kafeye mi gidip otursaydı acaba? "Akşam uyku tutmuyor sonra..."

Baktı Niyazi, Fatih'in gözü sokakta, "Muhabbetine de doyum olmayacak gibi..." dedi. Fatih'in bakışlarını takip edip yolun karşı tarafına başını çevirdi. "Nereye bakıyorsun sen?"

"Bi' arkadaşımı gördüm gibime geldi. Ama benzettim galiba..."

Fatih cümlesini tamamlayıp yine sessizliğe gömülünce, Niyazi de bakkal defterine geri döndü.

Çocuk çok büyük ihtimalle o karanlıkta inen lastiği fark etmeyecek, eve çıkıp Nil'le tanışacaktı. Hem lastiği fark etse ne olacaktı? Zaten istediği yere gelmemiş miydi? Sonra değiştirirdi lastiği. "Aferin, Fatih," diye söylendi Fatih. "Öyle böyle değil. Çok büyük iş başardın."

"Bir şey mi dedin, Fatih?"

"Diyorum ki aferin şu Manav Abbas'ın oğluna. O yoklukta büyük iş başardı. Mühendislik fakültesine girdi." Ortalıkta Abbas da yoktu oğlu da. Üstelik çocuk mühendislik fakültesine gireli de rahat bir altı ay olmuştu.

"Öyle valla," dedi Niyazi. "Azimli çocuk. İyi mühendis olur ondan."

Samet dönmüştü. Elinde büyükçe bir poşet tutuyordu şimdi. Baklava falan belki. Bagajdan da koca bir buket çiçek çıkardı.

Yalaka.

Patlamış ön lastik tam da o an Samet'in gözüne takıldı ve her nedense lastiği derhâl değiştirmeye karar verdi. Elindekileri arabanın arka koltuğuna bırakıp bagajdan bir alet çantasıyla yedek lastik çıkardı. Telefonunun ışığını açıp lastiği aydınlatacak şekilde kaldırma bıraktı.

Krikoyu acemi hareketlerle arabanın altına yerleştirip, aracı yukarı bir miktar kaldırdıktan sonra jant kapağını çıkardı, bijonları gevşetti. Ardından lastiği bir çekiştirdi fakat lastik bana mısın demedi. Milim oynamamıştı yerinden. Samet bu sefer çömeldiği yerden bir tekme savurdu. Lastik hiç tınmadı.

Teşhis doğruydı. Fazla yetenekli sayılmazdı bankacı.

Fatih anlıyordu ki Samet lastiği değiştirmekte inat ederse Nil'le o gece tanışamayabilirdi. Kim tahmin edebilirdi ki çaresizce yaptığı saçmalık tam da istediği işe yarasın! Ne var ki çocuk çileden çıkmış bir biçimde çömeldiği noktada durmadan tekerleği itip tekmelerken Fatih'in beklemediği bir şey oldu.

Araba krikodan kurtuldu, Samet'in kolu, arabayla kaldırım arasında bir yerlerde takılı kaldı. Yedek lastiği de krikonun gerisine, arabanın altına sürmemişti ki mal değneği!

Bankacı an itibarıyla arabaya paralel, sekiz olmuş şekilde yerde yatıyordu. Fatih gözlerini kısıp çocuğun uzuvlarını karanlıkta seçmeye çalıştı. Becermesi epey zor pozisyonuna bakılırsa, Nil'e evlensin diye tutup getirdikleri çocuk tescilli bir geri zekâlıydı. O yaşa kadar sağ çıkıp yetişebilmiş olması bile bir mucizeydi.

Fatih sadece tanışmasınlar istemişti. Çocuğun kolu arabanın altında kalıp kopsun da istemezdi yani.

Durumu perdesinin ardından takip eden bir diğer mahalle sakini Hayriye Hanım camı açtı. "Ay hastaneye yetiştirin hemen! Arabanın altında kaldı kolu! Yazık, çocuk kalmasın çolak!"

Duyduğu sesle birlikte, olayın gelişim şekli karşısında geçirdiği dumuru silkinip atan Fatih de zaman kaybetmeden oturduğu yerden fırladı, bakkaldan koşarak çıktı hemen.

Fatih'in koşarak geldiğini görüp rahatlayan Hayriye Hanım, Fatih, Samet'in yüksek yerlerden atanan kurtancısıymış gibi, "Hay yaşa, Fatih! Allah gönderdi seni, oğlum," diye bağırdı.

Fatih, suçluluk duygusuyla Samet'in yanına çömeldi. Çocuğun dirseğiyle bileği aynı çizgi üzerinde durmuyordu artık. Kesin birkaç yerden kırılmıştı. Arkasından koşup yetişen Niyazi'ye seslendi: "Niyazi abi! 112'yi ara çabuk!"

Dört gözle beklediği misafirlerinin oğlu kapımızın önünde görünmez bir kazaya kurban gidince, babamın sonsuz nezaketi icabı, kazazede ve ailesine Devlet Hastanesi'nin acil koridorunda

eşlik etmemiz şart oldu. Babam akli sıra taktik değiştirmişti ama bu sefer ben daha çocukla tanışmadan babamın damat adayı sakatlanmış, maaile akşam oturmamız bir süreliğine mecburen rafa kalkmıştı. Adının Samet olduğunu öğrendiğim çocuğun kolu, anlam veremediğim bir şekilde lastik değiştirirken tam üç yerinden birden kırılmıştı. Şimdi önünde beklediğimiz muayene odasında anne babasıyla birlikte doktorla görüşüyordu, birazdan da ameliyata girecekti.

Bir başka anlam veremediğim şey, olay yerinde Fatih *abinin* kendine en ön sıradan yer bulmuş olmasıydı. Ambulansa bile binmişti Samet'le. *Kaza feci hâlde suikasta benzese de o kadar da olamaz*, diyordum içimden. *Bunu da yapmış olamaz artık*, diyerek kendi kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Fakat başaramıyordum. Nasıl becerdiğinden emin olamasam da kazanın kaza olmadığından emin sayılırdım. Ve bu düşünce beynimde dönüp durdukça öyle öfkeleniyordum ki öfkem önceki gece olanlar karşısında kabuğuma çekilip saklanma istediğinden ağır basıyordu. Hesap sormak istiyordum *olağan şüpheliden*. Yazık ki annem, babam ve abim de buradayken biraz zordu bu.

Tarafımca kem gözlerle takip edildiğini fark edip başını bana doğru çevirdi olağan şüpheli. "Sen epey sarsıldın, Nil," dedi abartılı bir endişeyle. Sesindeki alayı ancak abimle ben yakalayabildik. Fakat abim, oturduğu sandalye tepesinde uyukladığından herhangi bir şey yakalayacak mecali yoktu o an için. "İyi misin? Su getireyim mi sana?"

Sorgu için fırsat ayağıma kadar gelmişti. Babamı şöyle bir süzdüm. Beti benzi atmış, Samet'in talihine sitem edip duruyordu. "Babam daha çok sarsıldı, esas ona su getirmek lazım," dedim ters ters. Abimin asla gelmeyeceğini bilerek önerimi önce ona sundum. "Abi, benimle yiyecek içecek bir şeyler almaya gelir misin? Kafeteryayı bulalım senle, hadi kalk."

Tahmin ettiğim gibi, “Hiçbir şey bulamam ben, çirkin,” diyerek pufladı. Akşamını bu şekilde hastane koridorlarında sefalet içinde geçirmeyi hiç planlamamıştı, yazık.

Esas hedefe döndüm bu kez: “Fatih abi, biz seninle gidip gelelim o zaman.”

“Gidelim, olur,” diye kabul etti hemen. Başına geleceklerden habersizdi tabii.

Abim arkamızdan bağırdı: “Babam daha bizi burada ne kadar oturtacak, belli olmaz. Bana da meyveli kekle şeftali suyu alın bari!”

Hay zıkkımın pekini ye!

Arkamızdan, “Oğlum, niye öyle diyorsun?” diye hayıflandığını duydum babamın. “Ne kadar ayıp. İnsanlık öldü mü?”

Koridorda, kafeterya yönünde olup olmadığından emin olmadığımız bir rota tutturduk. Bir çift kahverengi göz de üzerimdeydi. “Çocuğa da yazık oldu... Kimin aklına gelir ki lastik değiştirirken kolunu kırsın?”

Ters ters yüzüne baktım. “Anlamadım sanki ben.”

“Nedir anladığın?” diye sordu masum masum.

Karşısına geçip durdurdum onu. “Ne yapıyorsun sen?”

“Ne yapıyormuşum?”

“Sen çok iyi biliyorsun ne yaptığını. İtiraf et!”

“Neyi itiraf edeceğim, Nil?”

Açık açık konuşmadan salağa yatmayı bırakmayacaktı anlaşılan. “Nasıl yaptın, bilmiyorum ama Samet’in kolunu sen kırdın!”

“Mantıklı düşün lütfen,” dedi sabırla. “Ben nasıl böyle bir şey yapmış olabilirim ki?”

İnanması gerçekten zordu ancak her şey fazla tesadüfiydi. “Lastik nasıl patladı?”

“Patlamıştır. Yollar çerçöp dolu. Belediyenin toplamadığı çöpten de mi beni sorumlu tutuyorsun?”

“Sence de biraz manidar değil mi, lastiğin tutup bizim evin önünde patlaması?”

“Belki yolda patlamıştır? Hemen inmez ki patlayan lastik.” Sarf ettiğim bu saçmalığa inandığıma inanamıyordu. “Hem patlayan lastiğin bana ne gibi bir faydası olabilir?”

Benim de bu soruya verecek cevabım yoktu. “Bilmiyorum...” diye mırıldandım.

“Sen her şeyi bilirsin halbuki,” dedi uyuz uyuz.

Sebebini bilmemem, gerçeği değiştirmiyordu. “Arabanın lastiği patlıyor, çocuk lastiği değiştirirken kolunu kırıyor ve ilk sen yetişiyorsun kurtarmaya,” diye tüm olayı özetleme ihtiyacı hissettim. “Bildiğim tek şey, her nasıl yaptınsa çocuğun kolunu *senin* kırdığın!”

“Ben kırmadım, kendi geri zekâlılığından kırdı kolunu!” diye patladı. “Ben nereden bileyim babanın sana böyle beceriksiz bir damat adayı bulacağını? Daha kriko yerleştiremeyen adam evlenecekmiş. Duy da inanma!”

Yükselen sesime mâni olamadım. “Biliyordum işte! Lastiği sen patlattın! Oradaydın tüm bunlar olurken. O yüzden ilk sen yetiştin. İzliyordun çünkü.”

Daha fazla inkâr etmedi. “Patlattıysam patlattım! Ne olacak?”

Samet’in arabasının lastiğini patlatmasının nasıl mantıklı bir açıklaması olabilirdi? Çileden çıkmamak mümkün değildi. “Neden patlattığını çok merak ediyorum!” diye isyan ettim.

Bir an neden patlattığının cevabını kendi de bulamadı sanki. “Anlık bir şeydi,” dedi tereddütle. “Nereden bileyim işin buraya varacağını ben? Ben sadece size çıkmasını istedim.”

“Bize çıkmasını diye arabasının lastiğini patlatıp bizim evin önünden bir yere kıpırdayamamasını sağlaman dâhiyane bir fikir gerçekten.”

Yanakları kızarır gibi oldu bir an. “Bazen işte böyle makul çıkarımlar, o dâhiyane fikri icra ettikten sonra geliyor aklıma,” dedi gözlerini kaçırıp. “Elma yiyordum. Elmayı dilimlediğim çakı yere düştü. Yerden çakıyı aldım. Sonra bir bakım, lastiğe sâplanmış. Refleks gibi. İçten gelen bir dürtü.”

“İçinden gelen dürtüyle beni abime şikâyet et, içinden gelen dürtüyle başkasına zarar ver. Sonra da *anlık bir şeydi* de, işin içinden çık.”

“Böyle biri olmadığımı iyi biliyorsun,” diye kendini savunmaya çalıştı.

Bence savunulacak hiçbir tarafı yoktu. “Nasıl birisin sen, artık hiçbir fikrim yok benim.”

“Yok mu gerçekten, Nil? Gerçekten böyle bir şeyi bile isteyebilir miyim ben? Kazaydı bugün olanlar.”

“Senin hazırladığın bir *kaza*...”

“Benim kafam çok karışık...” Durdu durdu, yine bir, “Senin yüzünden,” patlattı.

“Dönüp dolaşıp beni suçlu çıkarmaya çalışıyorsun.” Oh ne güzel hayat.

“Sadece teşvik edici nedenler var diyorum. Yoksa büsbütün suçsuz olduğumu iddia etmiyorum,” dedi sanki biraz mahcubiyetle. Biraz ama. Sonra o mahcubiyet, yerini hemen yakından tanıdığım kibre bıraktı zaten. “Hem aslında düşünürsen, bütün yaptıklarım, senin sakın kafayla düşünmeni sağlıyor. Kapıya dizilmiş tiplerin gürültüsünü dışarıda tutuyorum. Kamu hizmeti gibi. Senin de istediğin bu değil mi? İlgiilenmiyorsun hiçbiriyle.”

“Gürültü dışarıda kalsın, tamam da, ben neyi düşüneceğim tam olarak?” Senin gürültünü kim dışarıda tutacak? “Gittin, abime şikâyet ettin beni. Senin yüzünden evde örtülü olağanüstü hâl ilan edildi. Haberin var mı? Bugün olanlar istemeden oldu diyorsun ama düşünmeden yaptıkların, çocuğun kolunu kırmasına

neden oldu. Sırf bizim eve gelemesin diye yapmışsın bunu üstelik. Ya daha kötü bir şey olsaydı? Hiç mi vicdan azabı çekmeyecektin?” Attığı her adım gürültünün âlâsını koparıyordu, haberi yok. “Amacın ne senin? Bütün bu yaptıklarını düşünüp, yaptığım durum değerlendirmesinin sonucunda da *aferin ne iyi yaptın* deyip üzerine mi atlayacağım senin? Bu mu planın? Kusursuz bir plan gerçekten, tebrik ederim.”

Önce bir baktı bana. Niyeyse yavaş yavaş küstah bir gülümseme yüzüne yayıldı. Ne söylemiştim bu kadar komik? “Şimdilik o kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim açıkçası. Planım önce sinemaya falan gitmekti benim...”

Sen aklıma mukayyet ol Allah'ım! Tamam, kelimelerimi sinirle çok iyi seçmemiş olabilirdim ama her dediğime nasıl istediği anlamı yüklemeyi başarabiliyordu?

Yüz ifademi görünce, “Böyle plan olur mu, Nil?” diye çark etti. “Belli ki sen söz konusu olduğunda ben düşünemiyorum...” dedi usulca.

Neyle sınıanıyordum ben böyle? Derin bir nefes aldım. “Geç oldu. Sen evine gitsene, Fatih abi. Ben kendim bulurum kafeteryayı.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Hem artık vazgeç istersen...”

“Neden vazgeçeceğim?” diye sordum bu kez de ben salağa yatarak.

“Anlamıyormuşsun gibi yapalım, peki. Ben alışığım bu oyuna. Kendi kendime aylardır oynuyorum nasıl olsa.” Bir adım attı bana doğru. “Bir kere anlattım. Yine anlatırım. Ben abilik müessesinden istifa ettim, Nil. Bıraktım. Artık değişik *kariyer* hedeflerim var.”

Kariyer üzerinde yaptığı vurgu canımı sıktı. “O senin sorunun!”

“Bak, orada çok yanılıyorsun...” Aramızdaki mesafe, attığı ikinci adımla kapandı. “Benim sorunum-du. Artık senin de sorunun. Çünkü benim bildiğimi artık sen de biliyorsun. Ve benim gibi sen de kabullenmekte güçlük çekiyorsun. İnan, anlıyorum. Aynı yoldan geçtim çünkü. Ama ben bu gerçeğe yaşamayı öğrendim. Sen de öğreneceksin.”

“Ya ben neden bu gerçeğe yaşamayı öğrenmek zorundayım? Söyledim sana, yok sayacağım ben o gerçeği.”

“Söyledin. Duydum. İnadın da inat. Onu da iyi biliyorum.” Yüzünde ince bir gülümseme, “Ben ortaya bir şey atmış bulundum. Yapacak bir şey yok. Sen de göreceksin ki olanlar olmamış gibi davranamayacaksın. Benim için iyi sonuçları olur, kötü sonuçları olur, bilmiyorum ama iş olacağına varır derler,” dedi geniş geniş.

Aramızdaki iş her neydiyse onu zamana bırakıyordu yani. “Hiçbir yere varmayacak o iş!” dedim yeni bir hışımla. “Bak bakalım istifanı geri alabiliyor musun abilik müessesinden çünkü sana ufukta başka kariyer yolu görünmüyor, Fatih ABL!”

“Bu *abi*’ler eskisi kadar can yakmıyor yalnız,” dedi sessizce. “Eskisi gibi içinden gelmiyor sanki.”

“Gelmez tabii,” dedim ben de sessizce. Güvendiğim dağlara metrelerce kar yağmıştı çünkü! “Onca söylediğin şeyden sonra nasıl gelebilir?”

“Yirmi dört saati doldurmadan ilişkimizde epey seviye atladık bana sorarsan,” dedi şimdi böyle hâlimden gayet memnun.

“Hangi ilişkiden bahsediyorsun sen?” diye sordum cinnet getireyazarken. “Abime söyleyeceğim, o olacak!” Çözumsuzluktan benim de onu abimle tehdit etmeme ne demeli, hiç bilmiyorum.

“Ne ki seni durduran?” diye sordu gerçekten merak ediyormuş gibi ilgiyle. “Git söyle.”

“Söyleyeyim de kırsın kafanı!”

“Kürşat kafamı kırarsa çok üzülür müsün?” diye sordu bu kez ilgi bekleyen bir çocuk gibi.

“Ben ne üzüleceğim ya!” diye çıktım. “Birsen teyzem üzülür. Ben de ona üzülürüm. Sana ne üzülecekmişim?”

“Birsen teyzen sana kurban olsun.”

“Ya böyle saçma saçma konuşuyorsun, çıldırıyorum ben!” Sesimi kontrol etmekte ciddi sıkıntı yaşıyordum. Hatta edemiyordum. Gelen geçen bize bakıyordu artık. “Anlıyor musun? Çıldırıyorum!”

O, sesini benim aksime hiç yükseltmemişti. “Çıldırma. Güzel güzel konuşuyoruz burada. Ne var çıldıracak?”

“Gerçekten soruyor musun bana bu soruyu?”

“Nil,” dedi sabırla. “Kavga etmek zorunda mıyız? İki yetişkin gibi yaklaşalım bu meseleye. Olmaz mı?”

Lafa da bak. “Beni abime *çocuk gibi* ispiyonlarken düşünecektin onu!”

“Bu mu yani sorunumuz?”

Sorunu o kadar anlamıyordu ki! “Hayır. Sorunumuz sensin!”

“Neden?”

Çünküüüü... “Gıcık ediyorsun beni!” gibi harika ve de son derece açıklayıcı bir cevap verdim.

“Neden gıcık oluyorsun bana?” diye sordu. Gözlerimin içine bakarken iyice alçaldı sesi. “Sana âşık olduğum için mi?”

Neey?! Âşık mıyım dedi o?

Bende sana inanacak göz var mı, Fatih abi? Bunlar, saf kızları ruzağına çektiği kandırıkçılıklardı hep işte. “Ya ne aşkından bahsediyorsun sen? Sıradaki kız benim sadece! Kankanın kız kardeşi yasak elma falan gibi geldi herhalde.”

“Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Böyle düşünüyorum gerçekten!”

Canı sıkıldı, derin bir nefes aldı. “Öyle değil ki ama... Kūr-şat’a rağmen ben sana âşık oldum. Neden ısrarla anlamak istemiyorsun?”

Allah razı olsun. “Bence anlatmak için hiç daha fazla uğraşma, anlayamıyorum çünkü. Sen de anlatamıyorsun zaten.”

“Uğraşmam gerektiğini hissediyorum.” Suçlar gibi işaret parmağı havalandı. “Neden böyle şiddetli tepkiler veriyorsun? Hayır de geç. Neden kulaklarına kadar kızarıp çıldırıyorsun ki?” Durup bir baktı bana. “Gerçi kızarmayı da geçti artık. Yeni bir seviye bu.” Az önce kendi sorduğu soruya tabii ki kendi cevap verecekti. Hem de suçlayıcı bir tonda. “Çünkü bana sorarsan sen de boş değilsin!”

Ona karşı varlığından emin olduğu hislerimi açıklamadığım için suçluyordu beni şimdi de. Bu öz güvenin kaynağı neydi? Bak işte tam sakinleyeceğim yine çıldırıyorum! “Sana neden soruyorum acaba? Boşum ben! Sana karşı bomboşum! Bom-boş!” Al-dığım nefesler yetmiyordu sanki. Nefes nefeseydim. “Fırsat vermiyorsun ki sakinleşeyim. Beni abime ispiyonlayıp lastik falan patlatarak etrafımda terör estirdiğin için bu tepkiyi sonuna kadar hak ediyorsun sen!” Sedyede hasta taşıyan hastabakıcılar, sekreterler, koridorda sıra bekleyenler, hemşireler... Hepsinin başlarını kendime döndürmeyi başarmıştım artık.

Fatih *abi* büyük yanılıyordu. Sinirden kızarıyordum ben. Bu kendini bilmezlik karşısında sinirlenmemek acayip olurdu. Evet. Başka bir şeyden değil. Ve kırmızı yüzüm, sakinleşemezsem mora dönerdi genelde. Bu da hakkımda bilinen bir başka gerçektir.

“Tamam, hak ediyorum. Çıldıрма yine,” dedi, etraftakilerin ilgi odağı olmamızın verdiği sıkıntıyla. “Anladık, boşsun.”

Ancak ve ancak ikna olmuşa hiç benzemiyordu ve ben onu boş olduğuma ikna etmek istiyordum. Hiçbir şüpheye mahal kalmasın istiyordum. “Uyduruyorsun hepsini! Hayal görüyorsun!” diye yüzüne karşı biraz daha bağrındım. Daha fazla orada dikilip

rezil olamayacaktım fakat. Yanımızdan geçip gidenlerin çoğunluğu belli bir yöne gidiyordu. Kafeteryaya gittiklerini umarak peşlerine takıldım, saptıkları koridora saptım. İkna çabalarım dâhilinde son kez, “Yok öyle bir şey... Yok işte!” demekten kendimi alamadım.

“Ben her şeyi kendi kafamdan uydurduğuma göre, endişeleneceğin bir şey de yok.” Arkamdan yetişip beni takip ederken sesi yine alaycıydı. “Aramızdaki her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre artık abinle favori ikilisini de kavuşturmamızın önünde hiçbir engel kalmadı...”

Kafeteryayı nihayet bulabildiğimizde, aklımda hâlâ az önce konuştuğlarımız dönüp duruyordu. Yüzümü terk etmemiş alev topraklarıyla birlikte, bir köşede kollarımı göğsümde bağlamış somururken, O, tezgâha yaklaştı. Tezgâhın arkasındaki adama başıyla bir selam verdi. Adam da başını yana yatırıp selamı aldı, gülümsedi.

Konuşuyorlardı ama ben duyamıyordum. Hatta kafeteryadaki kimseyi duyamıyordum.

Gözlerini bir kere kırptı, floresan ışıkların altında kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düştü. Adamın karton bardaklara doldurduğu çayları, tezgâhta önünde duran tepsilerden en üsttekine bir bir dizdi. İşaret parmağıyla birkaç raf işaret etti, adam o tarafa doğru hareketlendi. Adamın getirdiği birkaç açma ve poğaçaya ek olarak abimin kekiyle meyve suyunu çayların yanına yerleştirdi.

Sonra parayı ödemek için eli cebine gitti, cebinden çıkardığı yüzlüğü ikiye katlayıp işaret parmağıyla orta parmağı arasına sıkıştırarak adama uzattı, üstünü aldı. Uzundu parmakları. Elleri- nin üzerinde belirgin damarlar vardı. O güçlü elleri uzatıp tepsiyi aldı.

Kendimi ne kadar zorlasam da artık *Fatih abi* değildi o. Ben ne kadar kabullenmek istemesem de istifasını ilan ettiğinden beri aramızdaki abilik kurumu iflas bayrağını çekmişti.

Fatih.

Ne kadar garipti düşüncesi bile. Sanki asla ağzımdan çıkması gereken bir şeyi düşünüyordum. Yıllarca iki kelimeydi o benim için... Benim için peşinden *abi* takısı gelmeyen bir *Fatih* hayal dahi edilemezdi. Bünyesinde benim de iyi tanıdığımı düşündüğüm iki adam barındırırdı *Fatih abi*: biri sessiz, biri geveze. Biri ağırbaşlı, biri fırlama. Biri sanki doğuştan biraz hüzünlü, diğeri en az abim kadar kaygısız.

Beatrice'in* yaptığı, bünyesinde her şeyden biraz biraz barındıran *ideal erkek* tanımına ne kadar yaklaştığımı düşünüp ürperdim ve hemen kendimi oracıkta kınadım. Ne ideal erkeği? İdeal erkekler masum lastikleri durduk yere patlatmazdı!

Daldığım kuyudan çıktığımda, yeryüzünde ideal erkek olmaya aday son kişiyi, kaşları çatık, dikkatle beni izlerken buldum. "Ne oldu?" diye sordu. Hareketsiz, öylece duruyordu. Vereceğim cevap dünya üzerindeki en önemli şeymiş gibi kulak kesilmiş, nefesini tutmuştu.

Hemen gözlerimi, sorgulayan gözlerinden kaçırıp ileri baktım. "Yok bir şey."

Fakat yüzümde yazıyordu sanki ne düşündüğüm. "Var bir şey," dedi kendinden emin. "Daha demin esip gürlüyordun. Durgunlaştın birden." Adım atmaya yeltendim ama sorusunu cevaplamadan sıyrılıp kaçamayayım diye tepsiyi tek eline oturtup boşta kalan eliyle kolumu tuttu. "Ne geçiyor aklından?" diye sordu ısrarla.

* *Beatrice*, Shakespeare'in *Kuru Gürültü* adlı oyunundan bir karakter.

Kolumu kurtarıp, "Seni ilgilendirmiyor," dedim. Önünden önünden yürümeye başladım. Absürt düşünceler basmıştı aklımı. Böyle şeyler düşündüğüm için kendime ayrı, böyle şeyler düşündürtüğüm için ona ayrı kızıyordum.

"Bana kalırsa biraz ilgilendiriyor." Elindeki tepsiye rağmen, arkamdan adımlarını sıklaştırdı. "Bu olgun hareketlerine bakılırsa kesin söylediklerimi düşünüyordun." Kendimi kasıp ısrarla yüzüne bakmıyor olsam da yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu duyabiliyordum sesinde.

Sırf senin söylediklerini düşünsem yine iyi. "Dünya senin etrafında dönmüyor, Fatih abi!" dedim hınçla. Ama hıncımı asla alamıyordum. Bir şeyleri değiştirmişti aramızda ve ben ne kadar çabalasam da olanları geri saramıyordum.

Haklıydı *Fatih*.

O gece söylediklerini duymamış gibi yapamıyordum işte, telaffuz ettiğim *abi'*ye kendim bile inanmıyordum artık. Onu nasıl inandıracaktım?

Bana yetişmesi uzun sürmedi. Usulca, "Çünkü senin etrafında dönüyor..." deyip tüm aklımdan geçenlerin üzerine tuz biber ekti.

Bir an en duyarsız, en ciddiyetsiz adamken, birkaç saniye sonra nasıl böyle şeyler söyleyebiliyordu? Aklım ister istemez Beatrice'in ideal erkek siparişine ışık hızında geri döndü, nasıl konuşulduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye cılız bir fısıltıda sesimi ancak bulabildim.

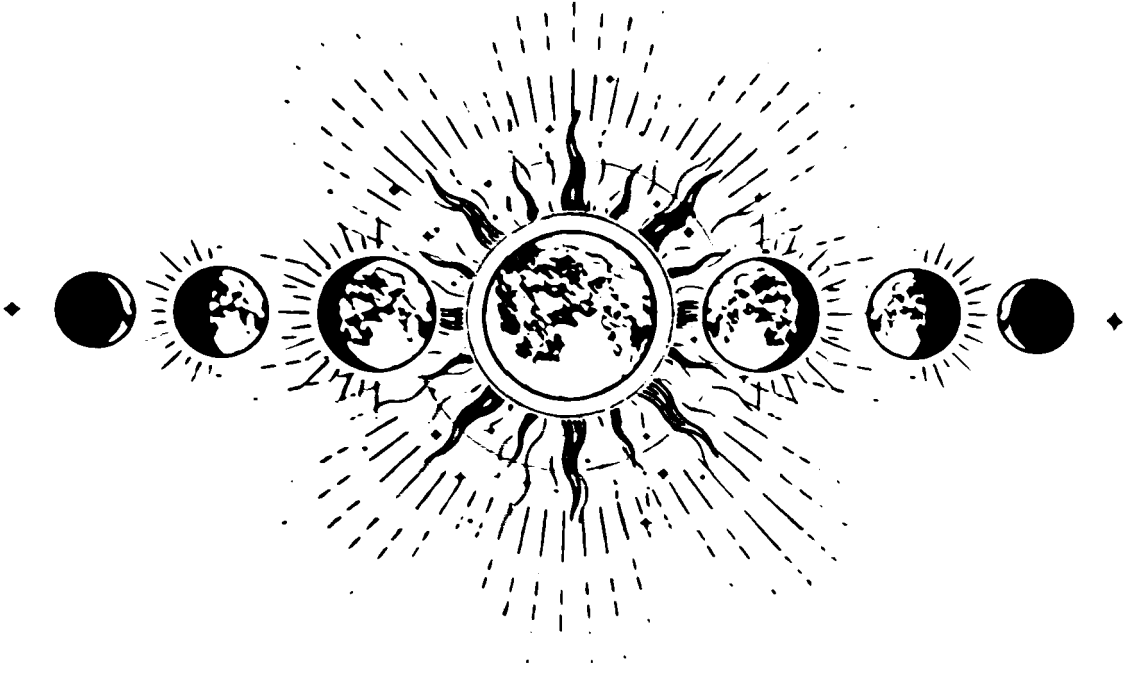
O sırada Yasemin abla kafeteryaya girdi. Ruh gibiydi. Yüzü gözünü şişmiş, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Yanına gidip, "Yasemin abla? N'oldu? İyi misin?" diye sordum korkuyla. "Ne işin var senin burada?"

"Ah Nil... Neler oldu bir bilseniz..." Yasemin abla hıçkırıklar arasından zar zor konuşabildi. "Babamı kaybettik!"

"Ne diyorsun abla? Nasıl oldu?" diye sordum. Daha sabah okula giderken görmüştüm Nuri dedeyi. Bana el sallayıp caddeye doğru inmişti. Sağlığı da gayet yerindeydi.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı, Yasemin abla?" diye sordu Fatih. "Başınız sağ olsun..."

Yasemin abla elektrik akımına kapılmış gibi doğruldu. "Hayır, Fatih! Ne diyorsun sen? Allah korusun!" Kulağını çekip yumruk yaptığı elini kafeteryadaki boş masalardan birine vurdu. "Gerçekten kaybettik. Bulamıyoruz..."

3. BÖLÜM

Anlattığına göre Yasemin ablalar tüm hastaneleri, karakolları tek tek aramışlardı. Bizim bulunduğumuz hastaneye de tarife uyan, kimliği tespit edilememiş başka birini teşhis etmek için gelmişlerdi. Allah rahmet eylesin dedeciğe. Biz de hâl böyle olunca, Samet ve ailesini en iyi dileklerimizle hastanede bırakıp, Yasemin ablalarla birlikte mahalleye geri döndük.

Bizim sokakta tam bir curcuna vardı:

“Polise haber vermez miyiz?” diyordu Nuri dedenin damadı Zeki abi, Yusuf amcaya. “İlk iş.”

“Kimse bir şey duymamış mı görmemiş mi etraftan?”

Yasemin abla hâlâ ağlıyordu. Hıçkırıklar arasından konuşabildi: “Biz de soruşturuyoruz sabahtan beri. Tanıdığımız kim var kim yok herkesi aradık. Ama sanki yer yarıldı yerin içine girdi. Ulaşamadığımız birkaç kişi kaldı sadece.”

“Nasil olmuş peki?” diye sordu abim.

Birileri Nuri dedeyi kaçırmadığı sürece kaybolma işleminin nasıl gerçekleştiğinin çok da önemi olduğunu sanmıyordum doğrusu.

“Sabah erkenden çıkmış gitmiş evden,” diye cevap veren Zeki abi de hayati bir bilgi paylaşmadığının bilincindeydi. “O zamandan beridir de haber alamıyoruz işte.”

“Çıkarken bir şey söylememiş mi?” diye sordu Hüseyin amca. Zeki abi kafasını iki yanına salladı. “Yok. Söylememiş.”

“Öyle çıkıp gitmiş mi yani?”

“Öyle çıkıp gitmiş valla.”

“Cep telefonundan aradınız mı?” diye kimselerin aklına gelemeyecek kadar parlak bir soru daha sordu abim.

Münevver nineyi bakkalın önüne oturtmuşlardı. Niyazi abi kolonyayla sürekli bileklerini ovuyordu. “Kapalı evladım telefonu,” diye inler gibi konuştu Münevver nine. “Hep o kadın çıkıyor...”

“Zaten açık olmasının da bir faydasını görmedik bugüne kadar. Asla açmıyor o telefonu,” dedi Yasemin abla. “Ah baba, ah!”

Abim sırtır gibi oldu. “Böyle kimselere haber vermeden sık sık çıkıp gitmeleri var mıdır Nuri dedemizin?”

Hüseyin amca hem kendisine hem de bize sabır diler gibi kafasını yana eğdi. “Tövbe estağfurullah.”

“Yani sık sık çıkıyorsa endişelenmeyelim diye...” diyerek alt perdeden kendini savundu abim. “Döner gelir o zaman.”

Babamın iyimserliği üzerindeydi. “Yani iyi tarafından bakmak lazım. *Kara haber tez yayılır* derler. Çok şükür ki kötü bir şey duymadık.”

Münevver nine yavaş yavaş başını bir aşağı bir yukarı salladı. “Çok şükür, çocuğum. Doğru söylüyorsun. Çok şükür...”

“Polis arıyor olsa da, biz beklemeyelim böyle,” dedi Fatih. “Ben bir Namazgah, Teleferik tarafına bakayım. Oralarda gittiği bir kahve vardı. Şimdi yerini tam hatırlayamadım ama bakarım o civara tek tek.”

Babam da onayladı onu. “Fatih haklı. Biz de Kürşat’la İhsaniye’ye gidelim madem. Belki tertibinin yanındadır.” Yasemin

ablaya baktı onaylaması için. “Tertibine ulaşamadığınızı söylemiştiniz, değil mi?”

“Adamın telefonu bizde yok, Saffet abi. Oğlunun berber dükkânı var İhsaniye’de, spor salonunun o taraflarda. Dükkânın adı da ya Halis ya Halit olacak... Torununun adı. Evleri de aynı binada hatta.”

“Tamam kızım. Buluruz biz.”

Cezmi amca da otoparka doğru hareketlendi. “Kestel’e de biz bakalım Kaan’la. Tertibini değil de halaoğlunu özlediyse bir ihtimal...” Nuri dedenin Kestel’deki akrabaları çiftçilik ve hayvancılıkla geçimini sağlardı. Pek çoğunu biz de tanırdık. “Arıyorum arıyorum, açan yok. Tarlada, ahırda falanlar herhalde...”

Niyazi abi de ayaklandı. “Münevver teyze, siz eve çıkın, sokaklarda kahroldunuz böyle. Biz de bir etrafı tekrar dolaşalım bakalım.” Moral vermek için Münevver ninenin elini sıvazladı. “Çıkacak bir yerlerden, sen içini ferah tut.”

Böylelikle bizimkiler Bursa’nın dört bir yanına dağıldı. Annem de beni eve çekiştirmeye başladı. “Kızım, evlerinde yemekleri yoktur şimdi, bak saat kaç oldu. Gel, biz de bir şeyler hazırlayıverelim.”

Boşnak genetik mirasımıza açma börekten aşağısı yakışmayacağı için, annem kireçlendiğinden şüphelendiği kollarını bahane ederek bana son sürat Boşnak böreği açtırırken, kendisi de birkaç kap sulu yemek yapmaya girişti. Allah muhafaza, komşuya gidecek börek sıradan bir börek olamayacağı gibi bir de hazır yufkadan yapılırsa, Güneş’e fırsat vermeden kıyamet kopabilirdi. Bir şeyler hazırlayıverelim dediğinde aklımda olan bu değildi. Ama börek şartmıştı, sabah da yerlerdi çünkü.

Birkaç saat sonra Münevver ninelere gittiğimizde, ev cenaze evinden hâlliceydi. Salonun bir köşesinde hafız teyzelerden biri

Kur'an okuyor, birkaç komşu da dövünüp ağlıyordu. Annem hepsini yemek masasına toplayıp bir güzel doyurdu. Yemek istemeyeni üstün ısrar gücüyle bezdirip yine doyurmayı başardı. *Şakkadanak* düşüp bayılacağımı öne sürerek beni de aç olmadığım hâlde besledikten sonra çoğunlukla olduğu gibi bana mutfakta bulaşıkçılık düşmüştü.

Gelen giden eksik olmadığından, mutfaktaki bulaşık tepeciklerine hiç durmadan yenileri ekleniyordu. Hızla tepecikleri eritmeye çabalarken, annem en son kolundan tutup mutfığa sürüklelediği Fatih'i doyurmak için ağına düşürmüştü. "Yok, değil mi Fatih?" diye hüznle soruyordu. "Karanlıkta nereye gider bu adam?" Adamcağız aydınlıkta gitmişti zaten her nereye gittiyse. Ama annem bir soru sorduğunda, ambiyans ve dramatik yapı ön plana çıkardı.

Merkeze en yakın semtlere Fatih gittiğinden en erken de o dönmüştü herhalde. Benim hayattaki şansım. "Haber yok maa-lesef," diye cevap verdi anneme. "Haftalardır gitmemiş o tarafa."

Annem, koca adamı beş yaşında çocukmuş gibi omuzlarından tutup mutfaktaki masaya oturttu. "Gel oğlum, oradan oraya yoruldunuz gece gece. Kaç saattir direksiyon sallıyorsun. Otur, kar-nını doyur. Kızım, Fatih'e yemek koy, börek de ver." Kalan salatayı ufak bir tabağa aktardı. "Al oğlum, salata da ye." Bir bardağa da ay-ran döktü. "Ayran da var mis gibi, ev yoğurdundan çırpıverdim..."

Önüne ben yemek tabaklarını birer birer bırakırken, Fatih'in yüzünde inceden bir gülümseme vardı. Ya da sürekli benimle dalga geçer bir hâli olduğundan bana öyle geliyordu artık. "Zah-met oldu," dedi.

Oldu biraz! Nereden bildin? Tabii sadece, "Afiyet olsun," demek zorunda kaldım annemin yanında.

Yemeklere dokunmadan direkt böreğe saldırdı aç. "Anneme sakın söyleme, Necla abla ama şu senin böreğinin üzerine bir bö-rek yok," dedi ilk lokmasının peşi sıra.

“Söylemem de, onu Nil açtı, Fatih.” Annem övgüyü severdi ama hak etmediği övgüyü asla kabul etmezdi. Değişik bir karakter. Fatih aldığı cevap karşısında önce bir durdu. Bakışları bir an bana kaydı. Annem devam etti: “Naz evlendikten sonra yediğin böreklerin çoğunu Nil açmıştır, benim kollar tutmuyor artık.” İnceleyerek Fatih’in karşısındaki sandalyeye oturdu. “Eskisi gibi açamıyorum börek. Gençken benim böreklerimi görecektin, tül gibi açardım! Tül!”

Annem kendini övme faslına henüz geçmişken, “Neclaaa,” diye içeriden seslendi Birsen teyze. “Sana zahmet, gelirken mutfaktaki sürahiyi getirir misin?”

“Getiriyorum, Birsen!” Yine çok büyük güçlüklerle ayağa kalktı anneciğim. Sürahiyi aldı. “Sen ye oğlum, bak Nil hangisinden istiyorsan versin, hepsinden var daha. Kızım, sen de bitir tabakları, bir çay koyalım.”

Sabaha kadar oturacaktık herhalde. “Tamam,” dedim içime doğru.

Annemin gidişini birlikte izledik, Fatih annemin gittiğinden emin olduktan sonra börekten bir ısırık daha aldı ve koca bir dilimin yarısı artık aramızda değildi. Bana bakarak, “Sen evde kalmazsın,” dedi ağzı dolu.

Dişlerimi gıcırdatarak yüzüne baktım. Buna karşılık, o gülererek ağzına börek parçaları tıktırmaya devam etti. Yanakları patlayacaktı, az kalmıştı.

Umursamaz bir ifadeyle tezgâhtaki tabaklarıma geri döndüm. “Kalmam tabii. Gelen giden malum...” Verdiğim hasarı kontrol etmek adına tekrar ama bu kez gülererek omzumun üzerinden yüzüne baktım. “Hem de böreği yemeden.”

Ayranından kocaman bir yudum içti. Son bir börek parçası attı ağzına. Çiğnerken sakın sakın yüzüme baktı. Ölümcül bir yavaşlıkla, sonunda lokmasını yuttu. “Beni kızdırmak istediğinden emin misin?”

Böyle tehditlere artık karnım toktu. Düzenli duyunca caydırıcılığı kalmıyordu. Sonuç da ortadaydı zaten. “Lastik falan mı patlatırsın?” dedim küçümseyerek. “Yoksa yine abime mi şikâyet edersin?”

Gözleri kısıldı. “Duruma göre adam hırpaladığım da oluyor.”

Ciddi manada merak ediyordum. “Sence bir kızı etkilemenin yolu adam hırpalamaktan mı geçiyor?”

“Adamları hırpalayarak seni etkilemeye çalışmıyorum ki ben,” dedi bir hışım. “Peşindeki o geri zekâlıları etkisiz hâle getiriyorum. İyi de geliyor, biliyor musun? İçim soğuyor biraz.”

“Sırf...” Sesim ne çok çıkmıştı öyle. Koridora tedirgin bir bakış attım. Sesimi alçalttım hemen. “Sırf için soğuyacak diye böyle saçma sapan hareketler yaparak eline ne geçecek peki? Kusura bakma ama en nihayetinde benim çileden çıkmama neden olmak, çok akıl kârı bir taktikmiş gibi gelmiyor bana.”

Yüzünde yine alaycı bir gülümseme şekillendi. “Olmaz mı öyle?”

Adam tınmıyordu arkadaş. “Olmaz!” dedim hiddetle ama sessizce. Gönlümce bağıramadığımdan gerekli etkiyi bırakmaktan uzaktı hiddetim.

Hâlâ gözlerinin içi gülüyordu. Ben sinirlendikçe adam büsbütün coşuyordu. “Nasıl olur peki?”

“Söylediklerimi biraz ciddiye alır mısın?”

“Alıyorum,” dedi şimdi büyük bir ciddiyetle. “Onun için soruyorum ya.”

“O zaman neden anlamak istemiyorsun? Sen hissettiklerini söyledin, ben de *hayır* dedim. Aynı senin de söylediğin gibi: İki yetişkin gibi davranalım ve kapansın artık bu konu.”

Yüzü düştü. “Hissettiklerimi daha tam söyleyemedim ki...” dedi bu kez durgun. “Öyle patlar gibi söylemek isteyeceğim son şeydi. Neden öyle yaptım, bilmiyorum.”

Bilmiyormuş. Neredeyse hâline üzüleceğim. Sorumluluktan her zamanki gibi yine kolayca sıyrılıveriyordu. Zehra'ya bakılırsa Ay tutulmasındandı o patlama. Anneme bakılırsa darısı da Güneş fırtınasındaydı artık! Çileden çıkarıyordu insanı! Çileden. “Artık bir önemi yok. Ben anladım anlayacağımı.”

“Ben anlatamadım ama...”

“Adam hırpalamaktan zaman bulamadıysan demek.”

“Sanki bir araba adam dövüşüm gibi konuşma lütfen. Birincisi sonuna kadar hak etti ki onu neden öyle hırsla dövdüğümü o zaman daha ben de bilmiyordum. Diğeri de kazayla oldu. Hem *kıskançlıktan hiç hoşlanmam* deyip gizliden gizliye hoşlanmaz mı kızlar?” Yine ben suçlu çıkacaktım. Orası kesin. “Sen neden hoşlanmıyorsun?” diye çıkıştı nitekim.

“Hoşlanmıyorum. Çoğunluğumuzun da o tür bir kıskançlıktan hoşlandığını sanmıyorum!”

“Ne istiyorsun?”

“Ne demek ne istiyorum?”

“Ne yaparsam, nasıl davranırsam *tamam* diyeceksin?”

Türkçe konuştuğumu sanıyordum. “*Tamam* demeyeceğim.”

“Of, Nil! Ne inatsın!” dedi salataya isteksiz bir çatal sallarken. “İnadından, *tamam* diyecek olsan bile *hayır* dersin sen. Sanki tanımıyorum ben seni.”

“Şu an inat olduğum için mi *hayır* diyorum sence? Hür irademle seni reddedemeyecek miyim ben?”

“Reddedersin tabii.” Çatalı bir kenara bıraktı. “Reddedersin.” Gözlerimin içine baktı oturduğu yerden bir süre. “Ama şu an yüzünün hâlini görmeni isterdim. Sırf yüzün ve kulakların da değil. Boynuna kadar kızarmışsın.”

Geri kalanımı da göremiyordu zaten. Hissediyordum. Saç dibinden ayak ucuma kadar kırmızıydım kesin. Öf.

“Göz bebeklerin kocaman. Bütün maviyi yutmuş sanki. Öf-keyle titriyor. Elinden gelse, beni bir kaşık suda boğacaksın.”

Sessiz bir nefes verdi. Omuzları düştü. “Öyle tadısın ki...” diye fısıldadı.

Onu boğacak olmamın neresi tatlı olabilirdi? Kalbim ağzımdan fırlayacaktı ya da kulaklarımdan. “Yeter artık!” Masaya yaklaşıp eğildim. Kendiliğinden yükselen sesimi dizginlemeye çalıştım. “Benimle böyle konuşma! Sen benden daha ne istiyorsun ya? Daha ne söylemem gerekiyor?”

Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Sessiz bir nefes daha verdi. “Sırf beni kızdırmak için bile olsa başka erkeklerden bahsetme bana, yeter.” Şeytani bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Şimdilik,” diye de ekledi. “Sonra başka isteklerim de olabilir.”

Şimdilikmiş. Sonra başka istekleri de olabilirmiş. Yüzsüzlüğü karşısında nutkum tutuluyordu. “Esas sen kızdırma beni!”

“Kızdırdım diyelim.” Tek kaşını havaya kaldırdı. “Sen ne yaparsın mesela?”

Kimseye söyleyemiyordum. Şikâyet edemiyordum. Kendime olan saygımdan ötürü lastik de patlatmayacağıma göre? “Tam da dediğin gibi artık boğarım bence!”

Yüzüme baktı, baktı. Birden katıla katıla gülmeye başlarsaydı iyiydi. “Demek boğarsın!” Sonra biraz daha gülmeler, katılmalar. “Çok ciddi bir tehdit.” Kendi kendine boğulmamak için biraz su içti. “Ne yapacağım şimdi ben? Vazgeçeyim en iyisi mi.”

“Dalga geçmesene!” deyip elimdeki kurulama bezini suratına fırlattım.

Yakalamak için herhangi bir çaba göstermedi, hâlâ gülüyordu iki büklüm. Bez kafasına çarpıp kucağına düştü.

“Oh oh, Allah neşenizi arttırsın, içeride dövünüp ağlayanlar, mutfakta şen kahkahalar,” dedi Leyla içeri dalıp. “Sen neden vazgeçiyorsun, Fatih?”

İkimiz de kafamızı kaldırdık. Omzunu buzdolabına dayayıp kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izleyen ufak tefek kıza

baktık. Gece gece sen de nereden çıktın ama pek sevgili Leyla? Bir de azarlıyorsun üstelik. Hem de kafiyeli.

Fatih bakışlarını bana çevirdi. “Bir şeyden vazgeçtiğim yok.” Biraz ciddiyetini takınması gerektiği kafasına dank etmişti. Boğazını temizledi, bardakta kalan suyu bitirdi. “Ben gideyim, biraz da içeride oturayım.”

Git otur tabii. Beni de minyatür bir köpek balığını andıran Leyla’yla baş başa bırak.

Fatih kucığındaki bezi elime tutuşturduğu gibi mutfağı ardına bile bakmadan hızlıca terk ederken, Leyla arkasından onu uzun uzun izledi. “Maşallah...” Cümlemin henüz gerisi gelmediğinden, *maşallah* derken hedefinde ne olduğunu bir sorgulamadım değil. Bakışları yüzümü bulabildiğinde dudaklarını büktü. “Ne kadar da iyi aranız. Abi kardeş gibi.”

Yaa. Aynen. Abi kardeş gibi. Son 24 saatte neler kaçırdığına inanamazsın, Leyla. “Her zaman iyiydi. Yeni bir şey değil,” deyip masanın üzerindeki tabakları toplamaya başladım.

“Neden vazgeçecekmiş?”

“Abimle ikisi beni Bursasporlu yapmaya çalışıyor.” Canım Bursaspor, nasıl da hızır gibi yetişiyordu dar zamanlarımda. Kadir kıymet bilmek desen vaar. Vefa desen vaar.

Leyla’nın ilgisini bu konu elbette ki çekmeyecekti. “Anlaşılan aranızdan su sızıyor.” Bana yaklaşıp sesini alçalttı. “Sen bilirsin. Nasılmış kız arkadaşıyla arası?”

Fatih’e de, olmayan kız arkadaşına da, sana da Leyla!

Sonra düşündüm. Krizi neden fırsata çevirmeyeyim? Aklıma gelen parlak fikirle öfkeden titreyen göz bebeklerim ışıldamış olmalıydı. Boğmaktan beter edeceğim seni, Fatih!

Sorunun cevabı an itibarıyla bana malum oldu, Leyla. Bana malum olmayacak da kime malum olacak ayrıca? Mahallede çok uzun zamandır Fatih’in aşk hayatı benden soruluyordu ya zaten.

“Kız arkadaşıyla arası çok iyiymiş,” diye patlattım Leyla’nın yüzüne karşı. “Evlenirler yakında!”

Leyla’nın iri kahverengi gözleri kocaman açıldı. “Ne diyor-sun??”

Şu an ne dediğimden ben de pek emin değilim, Leylacığım. İlerledikçe bakacağız duruma. “Fatih abi kıza her an evlenme teklif edebilir bence.”

“Ay sen bir şeyler biliyorsun!”

Vallahi Leylacığım, ona biliyorum demeyelim de, daha çok bindim bir alamete, anneme göre kıyamet yolunda yuvarlanıp gidiyorum işte diyelim. “Benden duymuş olma ama yeni bir yüzük yapıyor galiba!”

“Sen nereden duydun ki??”

“Kuyumcuda çizimlerini gördüm.”

Leyla’nın gözler doldu. “Ay kıza mı yapıyor ki??”

“Fatih abi durduk yere yapmaz yüzük falan.”

“Belki sipariştir?”

Dudak büktüm. “Belki de değildir?”

Üzerime abimi salarsın, millerin lastiğini patlatıp kolunu kırarsın... Al, ben de Leyla’yı saldım üzerine. Uğraş dur şimdi!

Saatler gece yarısını geçmiş, salondaki mahalle sakinlerinin ufaktan uykusu gelmeye başlamıştı. Onları ayık tutabilmek için düzenli dağıttığımız çaylardan kalan boş bardakları sehpalardan topladığım sırada, Nuri dedecik salonun ortasında, gördüğü manzara karşısında elinde anahtarlarıyla kalıvermişti.

Ağlayıp dövünenlerin Nuri dedeyi fark etmesi biraz zaman aldı. Çoğu o konuşana kadar da fark etmedi. Nuri dede şaşkın şaşkın bir Kur’an okuyan hafıza, bir ahlayan oflayan mahalleliye baktı. “Ev bu saatte neden bu kadar kalabalık? Biri mi öldü?” Etrafına baktı telaşla. “Münevver nerede?”

Münevver nine eşinin sesini duyunca arka odadan çıktı geldi. Biraz uzanmıştı yarım saat kadar önce. “Neredesin sen, Nuri? Ak-lımız çıktı!”

Nuri dedenin hiçbir şeyden haberi yoktu. “Neden çıkıyor ak-lınız?” diye sordu saf saf.

Yasemin abla da annesinin bıraktığı yerden azara devam etti: “Baba, neredesin sen? Polise haber verdik, millet seferber oldu, seni arıyor!”

Nuri dede büsbütün şaşırdı. “Ben söyledim kızım sabah an-nene. *Gece geç geleceğim, aşağı mahallede asker uğurlaması var* de-dim. Duasını yaptık, gençler halay falan da çekti, oldu bu saat.” Karısına esefle baktı. “Hatun, sen de bir şey söylesene?”

“Anne?”

O an Münevver nine büyük bir aydınlanma yaşadı, eli ağzına gitti. “Ay ben unutmuşum onu, kızım...”

“Eh be anne, eh be baba... Bursa’yı ayağa kaldırdık sizin yü-zünüzden!”

Annem, anneannemin tabiriyle toprak tencere gibi fıkırdar-ken elini salladı bana. “Kızım, arayın bizimkileri de eve geri gel-sinler. Kayıp bulundu!”

Münevver ninelerden çıktığımızda sabah olmak üzereydi artık.

“Neyse Nuri amcayı da bulduk, rahat rahat uyuruz artık,” dedi Birsen teyze.

Nasıl bulunmaksa o? Adamcık kendi ayaklarıyla kendi salo-nuna kadar gelmişti.

Feray abla da benim gibi düşündüğünden, “Adamcağız hiç kaybolmamış ki,” diyerek kıkırdadı. “Asker uğurlamış.”

Birsen teyzelerin apartmanının önünde durduk. “Hadi Necla, Allah rahatlık versin. Bununla geçmiş olsun.”

“Cümlemize Birsen. Yatıp uyuyalım artık, ayaklarımız şişti valla.” Bana yine bir el salladı. Yeni komut geleceğinden kendimi hazırladım. “Nil, Fatih’e kalan börekleri indiriver, sabah yer.”

Ya ne böreği anne artık? Sabah olmuş zaten. Hâlâ *börek* diyor kadın. Vur deyince öldürmeden bırakmıyordu. “Abimin börekten haberi var yalnız.” *Açlıktan gözüm kararıyor* temalı upuzun bir mesaj atmıştı az önce. “Yiyemezse arıza çıkarır.”

“Her tarafı arıza olsa ne çıkar onun? Bir gün de börek yemesin paşa. Bu saatte midesine oturur. Hem çok sevdi Fatih, yesin çocukcağız.” Nasıl da acınası. Münevver nineye getirdiklerimizin yarısını tek başına yemişti, kalanları da yemezse eksik kalırdı. “Sen bekle burada, Fatih. Nil hemen indirir şimdi.”

“Aman boş ver, Necla.” Birsen teyze oğluna ayıplar bir bakış attı. “Oğlum, sen de börek diye ölüyor muydun?” Ufak bir kıskançlık sezmedim değil. “Sen Necla’nın böreğini çok seversin ya...”

“Benden geçti, Birsen. Nil yaptı bu sefer. Kollarımda kireçlenme mi var, anlamadım. Gitmiyor elim artık. Yoruluveriyorum da hemen. Bir doktora görünmem lazım.”

Annem doktor, hastane, yaşlılık üçgeninde geçen bitmez muhabbetine girmeden hemen atladım: “Ben kalan börekleri getireyim o zaman.”

“Eh iyi ya, Nil getirsin madem,” dedi Birsen teyze de.

Aşağı geri indiğimde gördüm ki Birsen teyzeyle Feray abla beklememişti beni. Börek kabını uzattım Fatih’e.

Fatih börek kabıyla beraber elimi de kavradı. “Teşekkür ederim.”

Elimi kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı. “Bırakırsan?”

“Sakin sakın konuşsak... Yarın okuldan alsam seni. Olmaz mı?”

Ya ben kime ne anlatıyordum? Ciddi ciddi *tamam, yarın beni okuldan al o zaman* dememi mi bekliyordu? Daha bu akşam onun yüzünden Samet'in kolu kırılmıştı. Daha yeni beni abime gam-mazlamıştı ve tüm bunlar son yirmi dört saat içinde olmuştu. Daha önce söylediği bir araba lafı saymıyorum bile. Bu kez elimi çekince bıraktı. "Olmaz efendim! Tüm o yaptıklarından sonra hiçbir şey olmamış gibi seninle buluşmayacağım."

"Ya ne yapacaksın peki?"

Yaptım bile! "Yaptığın her şeyin bir bedeli olacak elbette." İn-tikam! Kan akacaktı kan! Hem de böyle oluk oluk. Ni-ho-ha-ha-ha!

Dikkatle yüzümü inceledi. Bir ipucu arar gibiydi. "Bir şey yapmışsın sen?" diye sordu tedirgince. "Ne yaptın?"

Oooh, çok da güzel yaptım! "Yakında öğrenirsin," dedim. "Hadi Allah rahatlık versin!"

O rahatlığı Allah hep bana vermeyecek değildi ya! Her şey sı-raylaydı. Ama her şey.

"Aaa... Bak, bak, bak! Nasıl mengene gibi yapıştı kızın eline bizimki!"

"Söyledim değil mi ben sana, anne!"

Birsen Hanım avucunun içiyle dizine bir şaplak attı. "Hay Allah, n'apanz? Gördün mü yaptığını oğlanın? Rezil edecek bizi bütün ma-halleye."

Feray, perdenin aralığından yüzünü ıylce pencereye yaklaştırdı. "Bi' dur, anne. Neden rezil oluyormuşuz?"

Birsen Hanım dizlerini dövmeye devam etti. "Ama böyle mi yapı-lır? Her şeyin bir usulü var! Ne ayıp. Tüh, tüh, tüh!"

"Elini tutmadan mı evlenecekti, anne? Geçti sizin zamanlarınız."

Birsen Hanım ters ters kızına baktı. "Sana da bir genişlik geldi, hayrolsun inşallah! Hiç düşünmüyorsun, bakalım kız da istiyor mu?"

"İster, neden istemesin benim boylu poslu yakışıklı kardeşimi?"

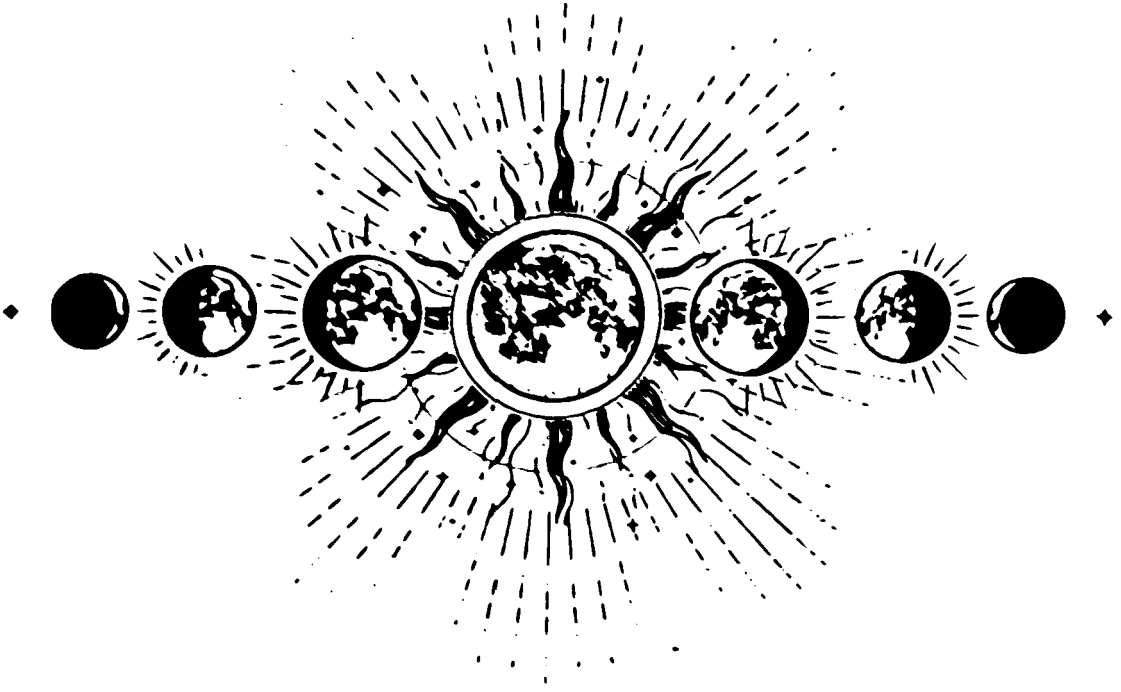
“Bi’ boylu poslu yakışıklı seninkiydi çünkü!” Birsen Hanım, Feray sanki önlerinde canlanan sahnenin her saniyesini gözünü kırpmadan izlemiyormuş gibi yumruk yaptığı elinin tersiyle kızını dürttü. “Bak, gördün mü? Çekti kız elini. İstemiyor bizimkini besbelli.”

“Kızı sinirlendirmiş ne yaptıysa artık sıpa,” diye söylendi Feray. Nil’in yüz ifadesini görmeye çalışıyordu ama sokak çok karanlıktı. “Buradan istemediği sonucunu çıkaramayız ama.”

“İyice çöpçatan kesildin başımıza! Allah vere de Kürşat’a falan şikâyet etmese! Vallahi bozulur araları! Allah’ım, sen yardım et bize!”

“Bize geldiklerinde kesin haberi yoktu bence Nil’in. Ama dayanamayıp kıza söylemiş, baksana. Kürşat’ın öğrenmesini falan çoktan almış göze. İş ciddi, anne...”

“Geliyor! Ört perdeyi, ört! Şimdi görecek bizi!”

4. BÖLÜM

Binlerce yıl önce yaşamış insanlar için kutup ışıklarını izlemek büyük bir eğlence ve ilham kaynağı olmalıydı. Geceleri gökyüzüne bakıp sarı yeşil kırmızı mor renkli dalgalardan oluşan büyüleyici manzaraya hayranlıkla bakarken, onların, annem gibi uydular veya elektrik şebekeleri için endişelenip sabahı sabah etmelerine gerek yoktu.

Dünya'mıza hayat veren Güneş, aynı zamanda yeryüzünde kutup ışıklarını görebilmemizin de sebebiydi. Sistemimizin yıldızı, manyetik bir devdi. Güneş lekeleri gibi aktif alanlarda depolanmış enerji serbest kaldığında, milyarlarca megatonluk patlamalar meydana geliyordu. Patlamaların şiddetiyle oluşan yoğun ışımlar ve yüksek enerjili parçalar neredeyse ışık hızıyla uzaya fırlıyordu. Bunların bir kısmı bize kadar ulaşıyordu ve atmosferimizde günlerce sürebilecek manyetik fırtınalara neden oluyordu. Güneş'ten gelen parçacıkların atmosferimizdeki gaz atomlarıyla çarpışmasıyla oluşan kutup ışıkları da bu fırtınaların bir sonucuydu.

Yani annemi başucunda üç farklı fenerle yatıran fırtınaların. Abartma konusunda annemi aratmayan gazeteler de son iki gündür evdeki yangına körükle gidiyordu:

"Bilim insanlarını dehşete düşüren Güneş fırtınası Dünya'ya yaklaşıyor!"

"Bilim insanları uyardı: Uydular düşecek, şebekeler patlayacak!"

"Küresel iletişime büyük darbe!"

"Tüm dünyada uzun süreli elektrik kesintilerinin yaşanması bekleniyor!"

NASA aynı fikirde değildi fakat.

NASA'ya göre en şiddetli Güneş patlamaları (annemin iddialarının aksine) Dünya'yı yok etmek bir yana, (gazetelerin iddialarının aksine) Dünya'ya kalıcı hasar verecek güce bile sahip değildi. Güneş'ten gelen zararlı ışınlar ve parçacıklar atmosferimiz tarafından emiliyordu (ben dememiş miydim?). Bu yüzden son patlamalar yüzünden yeryüzündeki günlük hayat etkilenmeyecek, fiziksel veya mental hâlimizde anlamlı sapmalar olmayacaktı. Tek potansiyel sorun, yüklü parçacıkların, gezegenimizin manyetik alanının en güçlü olduğu bölgelerde, yani yüksek enlemlerde ve kutuplarda birikmesinden kaynaklanabilirdi. Hayatımın herhangi bir döneminde kutupların üzerinden uçmadığımdan ve muhtemelen de uçmayacağımdan ben şahsen emniyetteydim. Aynı abim gibi: Cep telefonlarının alev alıp yanması da mümkün değildi zira. Güneş'ten gelen yüksek enerjili tek bir parçacık inatla atmosferden geçmeyi başarıp abimin telefonuna isabet etmezse yani. Olsa keşke öyle bir şey.

Kıyamet, yakın bir gelecekte Güneş yüzünden kopacağa benzemiyordu yani. Orman yangınları, ekstrem hava olayları yakın bir gelecekte kopacak bir kıyamet için çok daha olası senaryolardı ve insanlığı esas bu meseleler tedirgin etmeliydi. Fakat insanlar kontrol edemeyecekleri meseleler üzerine yaygara koparmayı tercih ediyordu. Çünkü o zaman üzerlerine düşecek bir görev olmuyordu. Çözüm üretmektense çaresizliği seçiyorduk. Çünkü o zaman *takdiriilahi işte* deyip geçmek mümkün oluyordu.

Bir de bana son sürat yaklaşan fırtınalı patlamalı kendi çapında kıyamet gibi kıyametim vardı.

Okul çıkışı eve yaklaştıkça, gökyüzünde yaşanan olaylar da alabildiğine uzaklaşmıştı benden. Şu uçsuz bucaksız evrenden gelip geçecek tek bir toz tanesi bile değildim belki ama herkes gibi kendi küçük evrenimin merkeziydim ve derdim de boyumu aşmıştı. Kafamı telefondaki makaleden kaldırdım, Setbaşı durağında otobüstən indim. Mahallemize çıkan yolu tırmanıp eve vardığımda, apartman kapısının önünü kalabalık buldum; tek kişilik kıyametimin fitilini ateşleyen kişinin merkezinde olduğu, olağandışı bir hareketlilik söz konusuydu.

Fatih el kol hareketleriyle Niyazi abiye bir şeyler anlatma çabasındaydı. “Abi valla yok öyle bir şey.”

Leyla aracılığıyla işleme konacağını umduğum intikamım, dumanı üzerinde tüterken servis edilmişti galiba!

“Ayakta uyutuyorsun bizi valla, helal olsun,” dedi Niyazi abi küskün.

“Abi neden inanmıyorsun? Yalan borcum mu var sana?”

Hilal abla elini *ohooo* der gibi salladı. “Yüzüğü bile yapmışsın. Bizden de mi saklıyorsun? Aşk olsun!”

Dedikodu dalgası daha yirmi dört saati doldurmadan dalga dalga gelmişti. Leyla sen nelere kadirsin? Ni-ho-ha-ha-ha!

Selin’in de ağzı kulaklarındaydı. “Kaç karat yaptın, Fatih abi? Kafam kadar olması şart bak! Daha aşağısını beklemem senden.”

“Sus kız, sen de coşturma bunları büsbütün. Yok yüzük mü-zük!”

Abim coşacağı kadar coşmuştu ama. “Fatih, valla sinirleniyorum. Anlatacaksan gel adam gibi anlat. Zaten sana bozuğum, böreklerime gece yarısı operasyonuyla çökmüştün...” Kaptırdığı börekleri aklından çıkaramıyordu. Sabaha kadar söylenip uyutmamıştı bizi deli.

Ben de sekerek aralarına seğırttim. “Aa... Evleniyor musun, Fatih abi? Hayırlı olsun, çok sevindim!”

Suratı iyice düştü, gözleri kısıldı. Olayın failini çabuk bulmuştu. “Evlenmiyorum. Boşuna sevinme o yüzden.”

“Bizden laf çıkmaz, abi!” Göz kırptım. Ellerimi Fatih Terim gibi aramızda bir ileri bir geri birkaç kere götürüp getirdim. “Aramızda.”

Kulaklarından tütüyordu an itibarıyla. Dişlerini sıkıp kafasını salladı. “Bunu yapanı bir bulursam ben... Çok fena yapacağım.”

“Bana Münevver teyze söyledi.” Niyazi abi ayıplayan gözlerle Fatih’e baktı. “Koca kadın yalan mı söyleyecek?”

“Abi ben öyle mi dedim? O söylemez tabii, duymuştur birinden,” dedi. Bana bakarken dişlerinin arasından da ekledi: “Mahalle bu yıl çok dedikoducu yaptı.”

“Ateş olmayan yerden duman çıkmaz,” dedi Hilal abla. “Senin çizimlerini görmüşler!”

“Kim görmüşse yanlış görmüş,” dedi yine bana ters ters bakan. “Eski çizimler onlar. Gülay içindi.”

Selin ikna olmuş görünmüyordu. Kollarını göğsünde bağladı, şüpheyile Fatih’i süzdü. “Biri seninle uğraşıyor yani, öyle mi?”

“Evet, aynen öyle. Uğraşıyor.” Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Âşık mıdır nedir bana?”

Ne aşkı? Ne aşkı acaba? *Hayır, yalann söylüyor!!!* diye ortaya atlamamak için tırnaklarımı avucumun içine batırmam gerekti.

“Aşktan olduğundan emin misin?” diye sordu canım Hilal ablam da buna pek ihtimal vermeyerek. “Sana âşık olsa, neden evleneceğin dedikodusunu çıkarsın ki?”

Şimdi daha geniş geniş gülüyordu pislik. “Çok değişik bir karakterle karşı karşıyayız.”

O sırada Feray abla cama çıktı: “Toplanmış n’apıyorsunuz bu soğukta Allah aşkına?”

Abim yüzünü ekşitti. “Bu kardeşin evleniyormuş, onu istişare ediyorduk!”

Feray abla dudaklarını büktü. “Bizim haberimiz yok?”

Abim ellerini havaya kaldırdı. “Valla kimsenin haberi yok!”

Feray abla güldü. “İnşallah hayırlı bir kismettir.” Çok âlemde ya. “Hilal, Kaan’ın bu gece fabrikada vardiyaya kalması gerekti. Özel sipariş mi ne varmış... Araba yetiştirecekler. Bu gece bende kalsanıza? Günüm vardı bugün, arta kalanları yerdik hem. Selin, sen de gel kuzum. Sen de, Nil?”

Hilal abla çok istekli görünmedi. “Abla, çok yorgunum ben. Git gel yapmayayım şimdi.”

“Olur mu canım? Ne gerek var eve gitmene zaten? Ben sana veririm bir şeyler. Selin, sen de gelirsin?”

“Eve bir uğrayıp babamdan izin alayım, abla. Yalnız yatıya kalamam. Ben geldim diye sabah kahvaltıya kuzenler gelecek.”

“Peki Selinciğim... Ya sen, Nil?”

“Ben bu akşam gelemem, Feray abla, ders çalışmam gerekiyor,” diye itiraz ettim. Isı transferi zorlayacaktı, ipi sıkı tutmam gerekiyordu.

“Burada çalışırsın, getir kitaplarımı da. Ha burada çalışmışsın ha evde, ne fark eder ki? Tarçınlı kurabiye de yapmıştım hem.”

İşte her şeyi değiştiren cümle. Zayıf noktamdan vurulup düşmüştüm. “O zaman gelirim,” diye mırıldandım. “Kitaplarımı alayım...”

Ben pijamalarımı giyip kitaplarımla Feray ablaya geldiğimde ev dolmuştu. Hilal abla, abim, Selin ve Fatih’i salonda otururken buldum. “Herkes buradaymış...” Emanet gibi yemek masasına kitaplarımı koyup bir sandalyeye iliştim.

Kadro benimle birlikte tamamlanınca, Feray abla da peşimden gelip salonda kurulmuş oturan abimle Fatih'e baktı. Onlar as kadroda yoktu zira. "Fatih, oturdunuz kaldınız ablacım?"

"Biz kurabiye yemeyecek miyiz?" diye somurttu Fatih.

Feray abla kıkırdadı. "Yiyin, yiyin tabii... Aman siz eksik kalmayın."

Abim kafasını hevesle salladı. "Kalamayız. Fatih'in bana börek borcu var. Tahsilata geldim ben." Kımıl zararlısında hiç utanma da kalmamıştı artık.

"Böreğim hiç kalmadı yalnız, Kürşat. Evdekilerle idare edecektir."

"Mahallede börek kütüğü baş gösterdi." Yüzsüzlükte çığır açtığından, "Menüde ne var peki?" diye sordu abim.

"Kurabiye, kısır, yaprak sarması, poğaç, kek. İstersen yemek de ısıtırım?"

"Yemekte ne var?"

"Oha abi!" dedim artık dayanamayıp.

Feray abla koluma dokundu. "Kürşatçığım bana ilk kez *yemekte ne var?* diye sormuyor."

"Eminim sormuyordur! Yüzsüz çünkü!"

Abim sözde beni taklit ediyormuşçasına yüzünü buruş buruş yaptı, son cümlemi ses çıkarmadan yineledi. Feray abla da yemek menüsünü ilan etti. "Kıymalı karnabahar var. Bir de yoğurtlu bakla."

Abimin en favorileri. Ahaha. "Karnabaharla bakla beni açmadı, abla. Gün hesabı yapalım onu biz."

"Yapalım, Kürşatçığım!" diye şakıdı Feray abla. Mutfığa yollandı. "Sefamız olsun," dediği duyuldu derinlerden.

Çayları koyup tabakları dağıttuktan sonra Feray abla da yanımdaki sandalyeye yerleşti. "Ee Fatih. Anlat bakalım. Nedir bu evlilik meselesi?"

“Yok abla bir şey. Sen de şimdi başlama Allah aşkına. Yine atmış delinin teki kuyuya bir taş...”

Kuyuya durup durup taş atan o deli de ben oluyordum mu-hakkak.

Feray abla bilmiş bilmiş güldü. “Nedense hep de senin hakkında bir taş atılıyor o kuyuya... Yine hangi kızı kızdırdın?”

Kollarını göğsünde kavuşturup pencereye çevirdi bakışlarını. “Kızdırmadım ben kimseyi...”

Sesi fazla çıkmayan televizyonu izler görünen Selin nedendir bilinmez, birden patladı: “Sinir oluyorum şöyle filmlere!”

Başımı televizyona çevirdim. Son *Sindirella* filmi oynuyordu. “Neden ki?”

“Resmen üçkâğıtçılık bu yaptıkları.”

Hilal abla da televizyona baktı. “Neden durup dururken bu kadar sinirlendin ki sen ama?”

Selin ağzı dolu, elindeki poğaçayla televizyonu işaret etti. “Şu tipe bir bakar mısınız lütfen.” Şık giyimli ve de tabii ki taş olan erkek başrolü gösteriyordu. “Böyle adamlar var da biz neden göremiyoruz sokakta? Yanlış beklenti içine sokuyorlar kızları.”

Zaman zaman haklı beklentilerimiz olsa da eğlence sektöründen yerine getiremeyeceği çok şey istiyorduk bence: Selin’in istediği gibi gerçekçi olsun, ayakları yere bassın istiyorduk. Üzerine derin ve çok yönlü olsun istiyorduk. Sonra olması gerekeni başka kaygılar gütmekten cesurca anlatsın istiyorduk. Ürünlerinde kendimizi bulmak istiyorduk. Düşünce dünyamızı, bizi yansıtabilsin istiyorduk. Gerçek hayatta bunları avaz avaz dile getiremediğimiz için herhalde.

“Bunun sadece bir film olduğunu biliyorsun sonuçta,” dedim. “Kurgu işte. Sınırları olan bir şey. Prensler ve prensesler geleneksel olarak göze hitap etmesi beklenen karakterler. İyi temsil ediyorlar çünkü. Sindirella’nın üvey kız kardeşleri neden çirkin? Çünkü kötüler.” Yani sorun, gelmeyecek bir prensi beklemekten

çok daha derindi. “Yanlış şekillenen beklentilerimizdense bunun neden böyle olduğu çok daha önemli bir tartışma konusu bence.”

Kızlar gecesi iki erkek huzurunda biraz erken başlıyordu böylece.

“Sadece bu değil ki,” dedi Selin. Atağa kalkacağını, doğrulup vücudunu tamamen bana çevirmesinden anladım. “Peki, böyle filmler yüzünden kızların hep bir kurtarıcı beklentisi içine girmesine ne diyeceksin?” diye bana meydan okudu. “Yaşadığı sefil hayattan kurtulması için Sindirella’nın neden bir prens ihtiyacı var? Ayakkabısı ayağına giydirilene kadar o sefil hayata mahkûm. Bu mesaj sence doğru bir mesaj mı?”

Ben masalları hep sevmiştim. Okumayı ilk söktüğümde ilk iş bütün dünya masallarını okumuştum. Sonra da yıllar boyu tekrar tekrar okudum aynı hikâyeleri. Bütün sorularıma, bütün şüphecililiğime rağmen, herkes için bir mutlu son olduğuna inanmak istiyordum; sonra sonra içten içe belki biraz da kendim için istemişim bu sonu. O yüzden masalları gözden çıkarmak benim için kolay değildi. “Elbette ki günümüz koşullarında doğru bir mesaj değil. Ama yüzlerce yıl önce yazılmış bir masal bu. Elbette ki kendi döneminin toplumsal koşullarını yansıtacak. Yansıtmasa tuhaf olurdu.” Ben Shakespeare’i de böyle böyle affetmemiş miydim?

Şimdi birkaç yerinden ısırılmış poğaçasını yine televizyona yöneltti Selin. “Ama bize bunu bugün izletiyorlar.” Gerçek bir feminist olamadığım gerçeğiyle abim gibi onu da biraz hayal kırıklığına uğratmıştım anlaşılan. “Bakıyorum da bunu çok normal karşılıyorsun.”

Ortamlarda yine göğsümü gere gere bahsedemeyeceğim kahramanlarımdan, favori Disney prensesim Belle’in şefkati ve merhametiyle, umudunu yitirmiş korkunç bir canavarın bile kalbini yumuşatması benim de kalbimi yumuşacık yapıyordu. Elimde değildi. Muhtemelen Stockholm sendromundan mustarip

olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri içim biraz buruk olsa da, Belle'in okuma hevesine ve prence dönüşen lanetli canavarına laf etmek hâlâ içimden gelmiyordu. Şu durumda bir başka kahramanım Hermione Granger'ı oynayan feminist oyuncu Emma Watson'ın sonradan Belle'i de oynaması ironikti fakat yüreklere de bir miktar su serpmiyor değildi. İtiraf ediyorum en çok da benimkine. Bunun, birikimli ilerleyen ve kadının toplum içindeki yerini belirleyen bir tarihsel süreç olduğunu biliyordum ama vampirli vampirsiz masallarımın da vazgeçemiyordum işte. Atın beni denizlere! "Dönemin koşulları içinde veya hikâyenin kendi koşulları içinde değerlendirdiğin müddetçe bir sorun yok bence. Sen bireysel olarak tükettiğin ürünün ne şartlarda üretildiğinin bilincinde olursan, yanlış beklentilere girmezsin, yanlış fikirlere kapılmazsın."

"Herkes ben mi?" diye sordu Selin, gayet makulce. "Yaşı küçük olan olur, duygusal açlık çekip kendini kaptıran olur... Üstelik sorunumuz sadece geleneksel cinsiyet rollerini pekiştiren masallar da değil. Tetikleyici içerik de moda oldu. Sinir krizlerine giriyorum gördükçe sağda solda."

"Önerin sansür mü peki?" diye ben de karşı çıkışımı yaptım. "İnsanlara baskı yapılsın ve böyle kitaplar yazdırılmasın, böyle filmler çektilmesin mi?"

Selin bir düşündü.

"Üretilen her içeriği kontrol edemezsin ki," dedim. "Sınırlandırabilirsin belki ama demokratik ülkelerde bunu toptan kontrol edebilecek mekanizmalar olmaz, olamaz. Üstelik bence kitaplara, dizilere, filmlere getirilen yaş sınırlandırmaları, tetikleme uyarıları biraz vicdani rahatlık biraz da ele güne karşı kontrol illüzyonu sağlıyor." Alacakaranlık'ın kapağında bile elma yok muydu? Yasak meyvenin bahsi bile insanın aklını çelebilirdi. Bakınız Fatih. "Genç okurların, izleyicilerin merakı karşısında çaresiz bu sınırlamalar. Hem bu sınırlandırmaların sınırını kim belirleyecek?"

Kaldı ki hadi tetikleyici içerikten çocuklar, gençler korundu diyelim. Gerçek hayattan kim koruyacaktı onları? Gerçek hayat, kurgu dünyadan çok daha acımasızdı bana kalırsa.

“Yani sansürle tetikleyici içerik arasında bir seçim yapmak zorundayız, öyle mi?”

“İki uç da sıkıntılı.” Verebileceğim net bir cevap yoktu bu soruya. “Orta yolu bulmak gerekiyor. Ama dengeyi tutturmak zor işte.”

“Talep biterse arz da biter,” diyerek kendi çözümünü öne sürdü Selin.

Kıkırdadım. “Eğitim şart diyorsun?” İlahi Selin. “Kitlel olarak bunu nasıl kontrol edebiliriz? Nereden başlanır böyle bir *eğitime*?”

“Masalları yeniden yazarak başlayabiliriz mesela.”

İşin kaynağına inmemize bir itirazım olmazdı. Gelecek nesiller için yapmalıydık bunu. Vampirlerle modifiye edilmemiş peri masallarında da kadınlardan çok şey bekleniyordu çünkü. Sonsuza dek mutlu yaşamak için Bella’nın ödediği bedellerin benzerini, prenslerini bulana kadar masal prensesleri de öderdi. Bunun değiştirilmesinde şahsen bir sakınca görmüyordum ben. “Tarih boyunca masallar zaten toplumsal duyarlılıklara göre defalarca baştan yazıldı. Yine yazılır.”

“Baştan yazıyorsak, beyaz atlı prensi hiç karıştırmayalım bence,” diye gülerek araya girdi Hilal abla. “Ben Selin’e katılıyorum. Hayaller kurup gerçeğiyle karşılaşmak çok daha acı oluyor sonra...”

O da haklıydı; hayaller beyaz atlı prens, gerçekler abim olunca.

O âna kadar ağzı tuka basa dolu olduğundan konuşmaya fırsat bulamayan abim göz ucuyla Hilal ablaya baktı. “Sen beyaz adı prensini aradın ama bulamadın yani, öyle mi?”

“Bahtımıza çıkanla idare edeceğiz artık... N’apalım?”

Kahkahalarımı bastırmaya hiç uğraşmadım. “Bütün kadınların yolunu gözlediği prens olabileceğini ima etmen bile çok tatlı, abi! Hem de beyaz atlı! Böyle bir kendini bilmezlik...”

“Sen bir susar mısın? Sana da sıra gelecek birazdan. Tatlısu feministi sen de.”

Feministliğimin niteliği gün geçtikçe çeşitleniyordu.

“Bence çok da abartmayalım.” Feray abla da ekrandaki çocuğu alıcı gözle inceledi. “Ömür geçmez bununla be. Kuaför masrafı benden fazladır.”

Şimdi haksız da diyemem.

Tamam, masalları seviyordum. Vampirleşmiş beyaz atlı prens fikri bana cazip geliyordu da, en saf hâliyle beyaz atlı prens konsept olarak sanki biraz sıkıcıydı cidden. Düşünüldüğünde, beyaz atlı prens, her masalda tekrar edilen özellikleriyle o kadar da ilginç biri değildi. Çok çekiciydi tamam da o çekiciliğin altı hep boş bırakılmıştı: Hep çekici olduğu söylenmişti bize ama tam olarak bu adamı neden çekici bulmamız gerektiğine değinilmemişti. Tipi yerindeydi ancak zekâ pırıltısı da pek görmezdik. Sonuçta mevcut masalın orijinal versiyonunda evleneceği kadını ayakkabı ayağına olduğunda tanıyabilen bir şahıstı o. Ama kostümünü giyip kılıcını kuşandığında karizması yetiyordu, değil mi? Hele bir de atına atladı mı! Ağzını açmasa da olurdu.

Abimin Edward’la ilgili dediğine mi geliyordum ben? *Vampirliği al elinden, ne kaldı geriye?* Canım biraz sıkıldı bu duruma. “Gerçek hayat şartlarında beyaz atlı prens cidden çekilmez biri olabilir...” dedim ağzımdan çıkana kendim de inanamayarak.

Selin bastı kahkahayı. “Masaldaki prensi de beğendiremedik ya sana! Sence nasıl olmalı bir erkek gerçek hayat şartlarında, pek sayın Nil Hanım?”

Evde kalıp cehennemde maymunlara kılavuzluk etmekten beni alıkoyacak ideal erkek (Beatrice’in tanımına dokunan yandı-ğından, bu sefer fazla yaklaşmayacaktım) şöyle bir şey olmalıydı:

“Kibar olmalı her şeyden önce. Bana ve fikirlerime saygı duymalı, küfretmemeli. Düşünceli olmalı. Eğitilmiş olmalı. Zeki olmalı. Zengin olmasına gerek yok ama sorumluluk sahibi olmalı. Yalan söylememeli. Çapkın olmamalı...”

Hilal abla bıraksa daha da sayacaktım! “Beyaz atlı prensi beklesen daha iyi,” diye kıkırdadı. “Tarif ettiğin gibi bir erkek yok ki.”

“Ben varım ya,” dedi abim asık bir suratla.

Tabii. Kürşat Sağlam’la tanışın: dünyanın en kibar erkeği! Çok da düşüncelidir! Sorumluluk mu dediniz? Kürşat Sağlam’dan sorumlusunu bulamazsınız!

Hilal abla da gözlerini belertti. “He canım varsın, eksik olma!” Bana döndü. “Hayallerini yıkmayayım ama Nil, üç dört erkeği bir araya getirsen ancak tarifini yaptığın adam eder.”

Alamadığı güvenoyu karşısında abimin kalbi paramparçaydı.

Kurabiyemden kibar kibar dişleyip çayıyla götürürken omuz silktim. “En kötü, evde kalıp babamla dizi izlerim artık.” Sonra aynı Beatrice’in hayalindeki gibi maymunlara kılavuzluk etmeme rağmen çok iyi bir kız olmamdan ötürü, cehennemde şeytan tarafından cennete yollanır, cennette bekârların durağına gidip sonsuza dek keyif çatardım. Müthiş plan. Evlilik pişmanlık demiyorlar mıydı zaten? Bir heyecan girişiyorsun bir işe, sonra bütün o heyecan azalarak bitiyor. Böhü.

“Farz edelim ki tarifini yaptığın adam var.” Selin biraz da kek tıktırdı ağzına. “Tipi nasıl olsun peki?”

Madem eğleniyorduk: “Olmuşken...” Fatih’e pis pis bakmaktan kendimi alıkoyamadım. O güne kadar konu üzerinde hiç düşünmemiştim ama ağırlıklı olarak Fatih’in olmadığı her şeyi sayacağımdan fazla zorlanmayacaktım. “Sarışın olsun...” dedim ağzım kulaklarımda. “Yaşı benim yaşıma yakın olsun. Dış görünüşüne fazla takık olmasın. Rahat kıyafetler giysin, kasıntı kasıntı ortalıkta dolanmasın.” Fatih’in çalışma günlerindeki kasıntılığının

kuyumcu olmasıyla alakası olsa da haince bir zevk duydum özellikle bu son kısmı eklerken.

Abim dayanamadı, patladı artık. Çok bile dayanmıştı gerçi “Höst! Yeter ulan! Bakkala sipariş veriyor sanki. Kibar olsunmuş, sarışın olsunmuş ama kasıntı olmasınmış! Hayaline de sana da! Abin oturuyor burada senin!”

Dudak büktüm. “Olmayan bir erkekten bahsetmiyor muyum en nihayetinde?” Erkek yoksa kımıl zararlısı için problem de olmamalıydı.

“Bizi beğenmiyorsunuz da bakalım sizden prenses oluyor mu?” Ekranda Sindirella’yı işaret etti abim. Prensle baloda dans ediyorlardı. Sindirella kabarık mavi bir tuvalet giymişti. Dalga dalga sarı saçları beline kadar uzanıyordu. Bizim salondaysa pijamayla oturan kız nüfusunun o an prenses inceliğine sahip olduğunu iddia edemezdik. “Maşallah... Güzellik desen ondaa, zarafet desen ondaa. Üzerine güler yüz desen o da onda. Anaların neler doğurabildiğini görünce insan düşünmeden edemiyor...” Hilal ablaya yandan kibirli bir bakış attı. “İçinde bulunduğumuz salonun sınırları dâhilindeyse sürekli bir memnuniyetsizlik, şikâyet, muhalefet ve de azar var. Oysaki bazılarınızın yatıp kalkıp şükür duaları etmesi gerekiyor.”

Benim ideal erkeğimle abimin ideal kadınının çarpışması Hilal ablanın çok bozulmasıyla sonuçlanmıştı. “Siz evinize gitsenize, Kürşat!” diye çıkıştı. “Neden bizimle çay içiyorsunuz? Kızlar gecesinde ne işiniz var?”

Fatih teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Ben ağzımı bile açmadım.”

“Hakikaten.” Abimin huysuzluğunu paratoner gibi üzerine çekti Fatih. “Ne o öyle orada sus pus oturuyorsun erkek milleti topyekûn taarruza uğrarken?”

Fatih cevap vermekten, çalan kapıyla kurtuldu.

İstifimi bozmadan ben de tekrar Selin'e döndüm: "Ne diyordum, Selinciğim? Sarışın olsun diyordum. Bir ihtimal kumral..."

Feray abla kapıyı açmak üzere hareketlenirken, "Öyle deme, Nil. Ben de esmer deyip dururdum ama bak, Kaan abin sapsarı," dedi. "O iş öyle alışveriş listesine iki kilo patates yazmaya benzemiyor..."

Benzese iyi olmaz mıydı ama? Veriyorsun siparişi, tarifine özel ideal erkek kapında!

Feray kapıyı açtığı gibi Leyla'yı karşısında buldu. "Leyla, hangi rüzgâr attı seni bu saatte?"

Leyla elindeki kadayıf tepsisini işaret etti. "Annem kız evde yalnız, yerken eğlensin diye bunu gönderdi de."

"Ne zahmet etmiş? Koca tepsi bir del!"

"Yarın da yersiniz." Leyla hemen kapıdan başını uzattı. "Yalnız diyordu annem senin için ama siz maşallah kalabalık gibisiniz?"

"Oturuyoruz," dedi Feray. "İşin yoksa gel sende?"

"Olur, yok bir işim." Leyla montunun cebinden telefonunu çıkardı. "Anneme haber vereyim ben..."

Gecelerin tanıdık yüzü Leyla, salondan bize doğru minik ama kararlı adımlarla süzüldü. "Siz de mi buradaydınız?"

Selin, Leyla'yı gördüğüne nasıl da sevinmişti canım benim. "Gördüğün gibi," dedi baygın gözleriyle.

Feray abla, Leyla'yı buyur etti: "Geç sen de Leyla şöyle, ben sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Leyla mutfığa gidecekmiş gibi atıldı öne. "Ben alırdım, abla. Sen zahmet etmeseydin."

"Ne zahmeti canım. Otur sen. Koca tepsiyi yüklenip gelmişsin zaten..."

Fatih'in bir ucunda oturduğu üçlü koltuğun diğer ucuna otururken, "Peki," dedi Leyla tam bir hanımefendi gibi.

Feray abla çayıyla tabağını getirdi. Leyla atağa kalktı: "Ee, düğün ne zaman, Feray abla?"

Sabır dileyerek yanına oturdu Feray abla. "Kim uyduruyor bunları?"

Leyla dudaklarını büktü. "Ben valla Nil'den duydum."

Çay az kalsın burnumdan çıkıyordu.

Evet, efendim. Bize ayrılan sürenin burada sonuna geldik. Sizlerle olmak çok ama çok güzeldi. Ancak görüyorsunuz ki çekirge sanılanın aksine pek de fazla sıçrayabilen bir canlı değildir.

Salona ölüm sessizliği çökmüştü. Filmi hepimizden dikkatli izleyen Selin'inkiler de dâhil tüm gözler üzerimde toplandı. Bense bir elimde kurabiye diğerinde çay bardağı Leyla'ya bakakaldım. Hâlihazırda ağzımdaki kurabiye boğazımdan zor geçti. Yutkundum. "Ben de Fatih abiden duydum."

Abimden bir adet, "Lan!" yükseldi.

Fatih bu cevabımı bekliyormuş gibi, "Olabilir, Kürşat, neden olmasın?" diye tane tane sordu abime.

Feray abla mavi ekran verdi. "Olabilir mi?"

Abim ilginç bir biçimde itirazlarını sürdürmedi. Hatta kafa sallamaya başladı. "Olur tabii, neden olmasın, Feray abla? Sen de yani. Evlenmeyecek mi bu çocuk? Hepimiz evli, bir onun mu boynu bükük kalsın?"

Feray ablanın gözler kocaman açıldı. "Ne diyorsun sen, Kürşat?" Fatih'e baktı. "Nasıl evleniyor?"

"Kismet abla bu işler," diye cevapladı Fatih, her an evlenebilirmiş gibi.

"Fatih, sen kafayı mı yedin, oğlum? Daha beş dakika önce *yok öyle bir şey* diye yeminler ediyordun."

"Ablacığım. Bütün mahalle bir olup üzerime geliyorsunuz. Ben de yok dedim o yüzden."

“Var mı yani?”

“Var.”

Leyla yine konuşmanın en can alıcı kısmında mevzuya balıklama daldı: “Kim peki?”

Feray abla kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet Fatih, kim peki?”

“Tanışırırsınız yakında. Her şey sırası gelince.” Yine kapı çaldı. “Kapı çalıyor. Annem bize mısır patlatacaktı...”

Birsen Hanım getirdiği kocaman çukur tabağın içindeki patlamış mısır Feray’a uzattı. “Yine neler dönüyor, Feray? Münevver teyze diyor yüzük yapmış, Hatice diyor hayırlı olsun yaza düşün varmış. Ne cevap vereceğimi şaşırdım!” Komşuları da ona oturmaya gelmişti. Maksat, oturmaktan daha çok istihbarat toplamak gibiydi yalnız. Sorgu sual saatlerdir bitmek bilmiyordu bir türlü.

“Valla anlamadım, anne. İçeride de bir *Fatih evleniyor* muhabbetidir gidiyor. Gerim gerim gerildim yeminle,” diye fısıldadı Feray.

Birsen Hanım sinirden sesini kontrol edemedi. “Nasıl ev...” Sesini yükselttiğini fark edince de hemen fısıldayarak devam etti: “Öyle kendi kafasına göre nasıl evleniyormuş? Kime sormuş eşek kafalı?”

“Şaka mı gerçek mi çözemedim.” Kafası karman çorman olsa da kararlıydı Feray. “Çözeceğim ama!”

“Neden böyle her işimiz ikircikli bizim? Nil diye heveslendik ama ya zirzopun birini bulduysa bu akılsız kardeşin?”

“Bilmiyorum, anne. Nil de başka bir âlem...”

“Neden öyle dedin?” diye sordu Birsen Hanım merakla.

“Bizimkine gıcık gidiyor sanki.”

Birsen Hanım üzüntüyle iç geçirdi. “Böyle olmayacak. Yarın seninle bir Emir Sultan’a gidip Yasin okuyalım...”

Patlamış mısırımızı Leyla’nın olmayan kız arkadaşla ilgili envaiçeşit sorusu eşliğinde yedikten sonra Leyla’yı babası çağırdı,

Selin'le abim de evlere dağıldı. Feray ablayla Hilal abla bulaşığı girişti. Ben masada ders çalışırken Fatih de spor programı izliyordu. İki saattir kalkmak bilmemişti.

"İntikamım çok acı olacak, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı gözleri televizyonda.

Ne menem şeymiş şu intikam. Al al bitmiyordu. "Ne yapabilirsin ki?" diye mırıldandım ben de gözlerim not defterimde.

"Atuğın yalanlar senin elinde patlayabilir mesela. Hiç bunu düşünmüş müydün?"

Kafamı kaldırdım. "Nasıl? Neden benim elimde patlayacakmış?"

O da bakışlarını yüzüme çevirdi. "Bazen o kadar safsın ki... Beni uyuz ettikçe kendi başma dert açacaksın, haberin yok. Hiç düşünmüyor musun, mahalleli o salladığın kızın bir şekilde sen olduğuna dair bir fikre kapılsa ne olur?"

"Nasıl o fikre kapılacaklarmış acaba?"

"Bilemem... Biri boşboğazlık eder. Ondan duyan başkasına söyler. Bizim mahalle de malum... Gerisini tahmin edersin."

Kalp atışlarımı oturduğu yerden duyabilir miydi acaba? "Yapamazsın," desem de yapmamasının önünde bir engel olmadığının farkındaydım.

"Neden yapamayayım?" diye sordu, yapıp yapamayacağını değerlendirir gibi dudakları bükülmüştü. "Bana böyle ortalar yapılırsa... Yılların alışkanlığı... Ne olacağını iyi biliyorsun."

Gol olur. Öf. "Sen ama yine tehdit ediyorsun beni!" dedim fısır fısır. Ve bu tehdit beni germeyi başaran tehditlerindendi.

"Tehdit gibi sevimsiz bir şey değil de uyarı mahiyetinde düşünelim onu biz." Elindeki kumandayı kahve sehпасına bırakıp öne eğildi. "Ve..." Gözlerindeki ciddiyet tedirgin ediciydi. Aramızda metreler olmasına rağmen geriye yaslanma ihtiyacı hissettim. "O sırf beni uyuz etmek için sayıp döktüğün onca şey var

ya... Sarışını, kumralı, esmeri, uzun, kısası, zayıf, şişmanı, saygılı, saygısız... Hiç fark etmez. Hiçbiri *ben* değilim."

"Orası kesin." Mutfak tarafına hızlı bir bakış atıp masanın üzerine eğildim ben de. "Benim senin gibilerle işim yok *çünkü*."

Sanki tokat atmışım gibi geri çekildi. "Nasılmış benim gibiler?"

Söyleyecek çok laf vardı ya neyse. "Özetle, kafası Orta Çağ'dan kalma, sözüne güven olmayan, maymun iştahlı ve de çapkın adamlar!"

"O söylediklerinin hiçbiri değilim ben. Çapkın hiç değilim."

"Son altı yedi aydır çapkınlık yapmayınca çapkın olunmuyor mu? O da benim bildiğim kadarıyla." Bildiklerim de yetiyordu ya zaten.

"Senin bilmediğin bir şey yok ki!" Suratı iyiden iyiye asıldı. Sesli bir nefes verdi, eli burun kemerine gitti. "Maalesef..."

Dünyadan haberim olmamasını nasıl isterdi!

Feray abla ellerini kurulayarak salona girdi o sırada. "Sen hâlâ burada mısın, Fatih? Ne konuşuyorsunuz öyle fısır fısır?"

"Yok bir şey. Çıkıyorum şimdi eve."

"Aa neden? Ben geldim diye rahatınız bozulmasın lütfen. Devam edin durum değerlendirmenize. İki ortaksınız ya. Dolap çevirmede üzerinize yokmuş. Yeni öğrendik."

İki ortak deyip ikimizi aynı cepheye yerleştirmesi biraz rahatsız ediciydi.

"Lütfen ben yokmuşum gibi konuşmanıza devam edin. Sizi böyle yalnız yakalamışken çevirdiğiniz alengirli işlerin nedenini ben de öğrenmiş olurum hem." Feray abla tekli koltuklardan birine oturdu. Bacak bacak üstüne de attı. Artık elinden kimseler kurtulamazdı. "Hazır Hilal de mutfakta abinle telefonda konuşuyor." Hiç şaşırmamıştım. Abim o söylediklerinden sonra kuşkusuz sabaha kadar özür dileyecekti artık.

Ön alan bir yaklaşımla, “Abla, benim yüzümden işler karıştı,” dedim.

Sabırsız bir nefes verdi Feray abla. “Sanki bilmiyorsun. Leyla’ya akşam yediğini söyleyen, millet daha kahvaltı etmeden midede oturan kapuskayı öğrenir!”

Utancımдан yerin dibine girecektim. “Tamam, dedikodunun kaynağı benim. Leyla’ya ben söyledim her şeyi.” Bir sor ama neden söyledim? “Ama durduk yere söylemedim herhalde.”

“Nasıl yani?”

“Mahalleden kızlar bana Fatih abiyi sorup duruyorlardı *var mı çıktığı* falan diye işte.” Bir sebep buydu en azından. Kardeşinden intikam aldım diyemeyeceğime göre?

“Sana soruyorlardı? Sebep?”

“Ben de bilmiyorum, abla. Abimle iyi arkadaşlar diye benim bileceğimi düşünüyorlardı herhalde... Soruyorlardı işte, o yüzden ben de Fatih abiye anlattım böyle böyle diye. O da işte rahatsız oldu.” Kaç kere *işte* ve *diye* dedim, bilmiyorum!

“Bak sen... Rahatsız oldun demek, Fatih? Rahatsız oldun? Sen? Duy da inanma!”

Feray abla da kardeşini çok iyi gömüyordu şimdi ama tadını çıkaramadım.

“Evet, abla,” dedi Fatih. “Ne yapacağım çoluk çocukla?”

“Çoluk çocuk diyorsun?”

“Aynen öyle. Biz de işte böyle bir çözüm bulduk.”

“Süper çözüm. Tebrik ederim. Mahalleli en az bir sene konuşur çözümünüzü! Mahalleli, kız arkadaşın yok bilecek, mahallenin kızları var bilecek? Mümkün mü böyle bir şey? Aklınızı peynir ekmekle mi yediniz siz?”

“Abartma, abla. Unutulur gider. Zaten hakkında konuşabilecekleri bir kız da yok.”

“Emin misin? Son kararın mı? Hayır, soruyorum çünkü beş dakikada bir fikir değiştiriyorsun.”

“Yok abla kız mız.”

“İşte Leyla gelince öyle demek zorunda kaldı...” dedim sessizce.

Ayağa kalkarken ikimizi de tepeden turnağa süzdükten sonra ikimiz de payımıza düşen uyuz bakışlardan bolca biriktirmiştik. Kendimi ilkokulda hiç bilmediğim bir konuda sözlü için tahtaya kaldırılmış gibi hissediyordum. “Bir daha entrika yapacaksanız, daha akıllı davranmanızı tavsiye ederim.”

Bir daha tövbe! “Yok Feray abla. Bir daha asla.”

“Hadi bakalım o zaman. Umarım bir ders çıkarmışsınızdır bugün olanlardan.” Esneyip gerindi. “Ben yatıyorum, canım çıktı bugün. Nil, Hilal’le sana neversim çıkardım, orta odada. Hilal’le karşılıklı koltukları açıp yatarsınız, tamam mı ablacım?”

“Tamam abla.”

“Fatih, bu gidişle sana da salonda yer yatağı atacağım.”

“Gerek yok abla, gidiyorum. Şu izlediğim yorum bitiyor şimdi.”

“İyi bakalım.”

İkimiz de gidişini sessizce izledik. “İnandı mı sence?” diye fışıldadım gittiğinden emin olduktan sonra.

“Gerçek bu değil mi zaten?” diye gülerek sordu Fatih. “Yoksa başka gerçekler de mi var benim bile bilmediğim?”

Her seferinde beni bir şekilde çıldırtmayı başarıyordu. “Gerçek bu elbette! Ben sadece Feray ablanın buna inanmasını istiyorum.”

“O zaman engin tecrübelerimden yola çıkarak söyleyeyim: İnanmadı! Kullandı bir kere. Dibine kadar araştırmadan bırakmaz.”

“Ne yapacağız peki?”

“Benim için hava hoş vala. Sen düşün.”

Daha ne kadar sinirlendirilebilirdi ki bir insan? “Sen evine gitsen iyi olacak bence artık!”

“Ablamın evinden mi kovuyorsun beni?”

“Az önce kendisi de kovdu ama yüz­süz yüz­süz oturuyorsun hâlâ.”

Aşırı yavaş hareketlerle sonunda o koltuktan kalktı, masaya gelip tepeden baktı kitaplarıma. “Ne çalışıyorsun?”

“Isı transferi.”

“Zor mu çok?”

“Neden soruyorsun?”

“Merak ediyorum.”

“Neden merak ediyorsun?”

“Seninle ilgili her şeyi merak ediyorum ben.”

“Merak etme. Kaç kere söyledim. Bana böyle şeyler söyleme artık.”

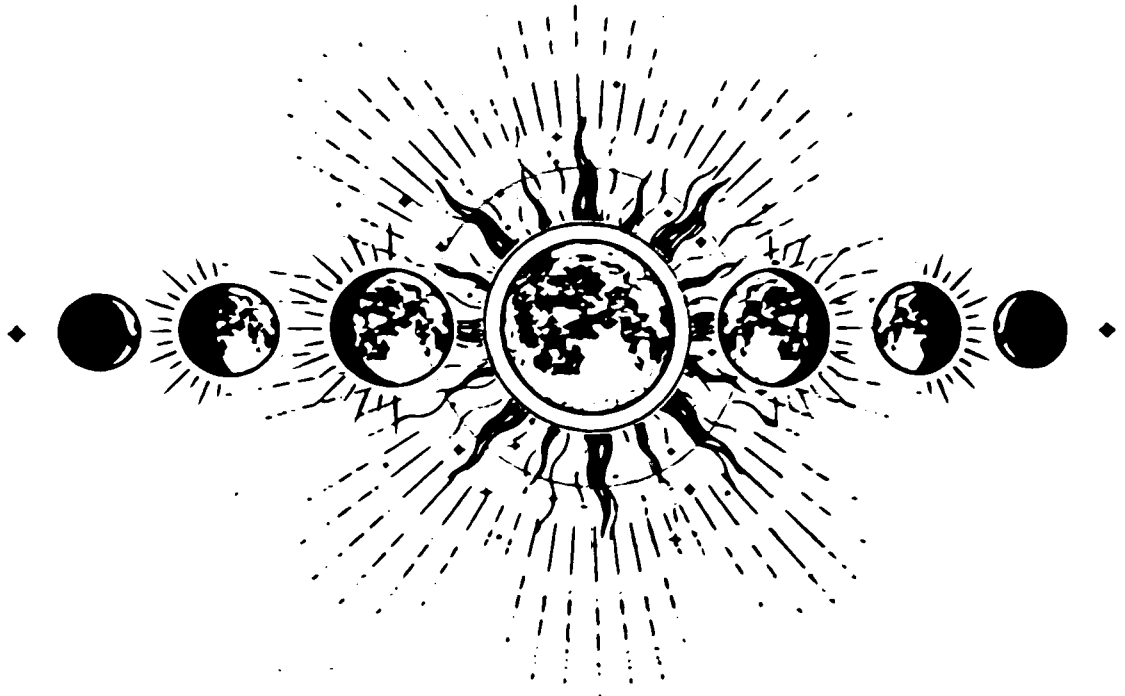
“Neden? Utandırıyor muyum seni?”

“Ne alakası var?”

“Yine kulaklarına kadar kızardın da...”

Kızaran yüzüme ve kulaklarıma lanet girsin! “Sinirden o,” dedim.

Hafifçe güldü. “Peki, öyle olsun.” İşaret parmağı defterimin kenarından kaydı geçti. “İyi geceler, Nil...” dedi, sonra usulca kapıyı çekip çıktığını duydum.

5. BÖLÜM

Nalbantoğlu Alt Çarşısı'ndaki tuhafiye, annemin ve Birsen teyzenin çocukluk kankası Nilgün teyzeye aitti. Tuhaf bir dükkândı hakikaten. Açık deterjandan şampuana, ojeden makyaj malzemesine, düğmeden ipliğe her türlü ıvır zıvır bulunurdu. Annemin saçları için de düzenli olarak bir yağ karışımı hazırlardı Nilgün teyze. Argan yağı, susam yağı ve adlarını asla bilemediğim bir dolu başka yağdan oluşan karışım bittikçe de birimiz gelir alırdık. Annem haftada bir kumral gür saçlarına bu karışımı sürüp streç filmle paketler, parlayan kafasıyla birkaç saat evde dolaşırdı. Necla Hanım kendine bakan, alımlı bir kadındı çünkü. Yağlar da işe yapıyor gibiydi.

Her bir köşesi ufak sürprizlerle doluymuş gibi görünen renkli raflara bakına bakına kasanın başındaki tombul kadına doğru yürüdüm. Görüş alanına girdiğimde telefonundan kafasını kaldırıp gelenin kim olduğunu görünce gülümsedi kocaman. "Hoş geldin, Nil. Ne var ne yok?"

"Hoş bulduk, Nilgün teyze. İyilik, senden n'aber?"

"Valla gördüğün gibi. Sinek avlıyorum. Siftahı seninle yapacağım."

“Daha erken ama,” diye moral vermeye çalıştım.

Arka taraftaki depo gibi görünen bir bölmeye girip elinde ufak bir şişeyle geri çıktı. “Öğleden sonra gel, yine aynı...” Şişeyi bir poşete koyup bana uzattı. “Hayırsız annen ne yapıyor? Yıl olmuştur yüzünü görmeyeli ahretliğimin.”

Annemin klasik birkaç yalanından birini öne sürdüm. “Belinden rahatsız, pek çıkamıyor bu ara.” Pek çıkmadığı doğrudu. Ancak ablama ya da komşuya.

“Vah vah! Bir doktora görünseydi?”

“Fıtığı var.” Ufak bir fıtık vardı cidden. Ama annemin büyütüğü kadar yoktu bence. “Ya ameliyat olacakmış ya da böyle gittiği yere kadar idare edecekmiş.” Doktordan çok kendi koyduğu bir teşhisti bu.

“Aman idare etsin. Ameliyat olup da memnun olanı ben daha görmedim.”

“Annem çok korkar zaten öyle ameliyattan falan,” diye kıkırdadım. “Çok gerekse de olmayabilir yani...”

Nilgün teyze de güldü. “Bilmez miyim? *Evhamlı Hatçe* derdik biz ona genç kızken.” Sonra aklına gelmiş gibi elini aceleyle havada salladı. “Naz’ın oğlu olmuş ayol, duydum geçen ama gidemedim daha. Çok uzağa taşındılar be.”

Eski Bursalılar için İhsaniye hâlâ çok uzaktı. “Aynı mahallede oturmak gibi olmuyor tabii. Ben bile çok sık gidemiyorum okul zamanı.”

“Abin ne yapıyor? Neydi onun kızın adı, Hilal miydi?”

Ani konu değişimine uyum sağlamaya çalıştım. “Evet. Hilal abla.”

“E çok olmadı mı nişanlanalı onlar? Laf aramızda, bu kadar uzatmak iyi değildir. Evlensinler bir an önce, abin de evini bilsin.”

“Abim ne zaman parasını denkleştirirse o zaman evini’ bilecek gibi görünüyor.” Ufukta görülebilen bir gelecekte değil yani.

“Biraz bekliyorlar şimdilik.” Muhtemelen babamın para denkleştirmesini.

“Birsenler n’apıyor?”

“İyiler.”

“Ferayların yok mu çocuk daha?”

An itibarıyla görevimi kavramıştım. Mahalle postası olarak kullanılıyordum. “Daha yok.”

“Ama zamanıdır artık.”

Olması gereken heyecandan uzak, “Bekliyoruz biz de,” dedim yalandan. “Eli kulağındadır.”

“Fatih n’aptı?”

“N’aptı derken?”

“Onda yok mu nişan falan?”

“Ha. Yok. Bekâr hâlâ.”

Bilmiş bilmiş dudaklarını birbirine bastırdı. Bana doğru eğilip kaşlarını kaldırırken, “Evlenemez o,” dedi yavaşça.

Öyle bir kesinlikle söylemişti ki bunu, ister istemez sordum: “Neden öyle dedin?”

“Evlenemez o.” İşaret parmağını yalar gibi yapıp tezgâhını baştan aşağı çizdi. “Aha buraya da yazıyorum. Gözü göz değil, dışarıda kalır.”

Haydaa! “Abimin de öyleydi...” diyecek oldum. Elini havada sallayıp sözümü kesti: “Bakma sen, senin abin saf çocuk. Onun ne varsa dilinde. Fatih öyle mi ama? Tam anasının gözü. Ben Birsen’e üzülüyorum. Ah ah...”

“Öyle diyorsan...” dedim tezgâha çizdiği hayali çizginin gerisinde, camekânın içinde duran rengârenk düğmelere bakarken. “Borcum ne kadar?”

“Elli lira yeter.”

Parayı uzattım.

“Benim herif de öyleydi. Bak, kaçtı gitti. Kaç yıl oldu, yok piyasada. Öldü mü kaldı mı belli değil.”

“Hay Allah.” Daldan dala adıyorduk maşallah. Fatih’ten pa hemen kocasına bağlanıvermiştik. Size iyi günler o zamaaaan, “Ben okula yetişeceğim, Nilgün teyze.”

“Tamam kızım. Hadi sana kolay gelsin.”

“Teşekkür ederim, iyi günler.”

“Hadi iyi günler. Selam söyle annene!” diye seslendi arkamdan.

“Başüstüne!” diyerek el salladım.

“Bir daha kendi gelsin, vallahi zırnık otu koyarım şişenin içine ha!” dediğini duydum en son. “*Böyle söyledi dersin!*”

Sonraki durağım Niyazi abiydi. Kapının önünde telefonda konuştuğundan, elimi kaldırıp selam verdikten sonra dükkâna girdim, direkt raflara doğru ilerledim. Rafların arasında bulduğumdan pek hoşnut kalamadım. “N’aber?” diye sordu Leyla dalgın dalgın rafların arasında gezinirken.

Leyla’yı her gördüğümde sinirlerimin hoplaması normal miydi? Katlanamıyordum kıza. Ağzını açıp A dese ağzına kürekle vurasım geliyordu. Yeni yeni bir düşünce çöreklenmişti beynime: Sorun onda değil de bende olabilir miydi acaba?

Annem arada bir kadın akrabalarından birine kızdı mı, “*Kadının kadına ettiğini köpek köpeğe etmez,*” derdi.

Kendi cinsimden insanlarla genelde iyi geçinirdim ben. Kadınlar arası bütün ilişkilerin rekabet, kıskançlık ve hainlikle dolu sahte ilişkiler olduğu inancını taşımazdım çünkü teyzelerle aram müthişti, en yakın arkadaşlarım hep hemcinslerimdendi. Bunun hayatta rekabetçi, kıskanç veya hain kadınlar (ve erkekler) olmadığı anlamına gelmediğini biliyordum ama şanslıydım ki böyle ilişkilerim olmamıştı benim.

Leyla’yla olan ilişkiyi tam olarak rekabet, kıskançlık ya da hainlikle tanımlayamazdım ama kıza tahammül edemiyordum ve

bir şekilde üzülmesine neden olmak beni üzmediği gibi eğlendiriyordu da.

Ne ara böyle bir insan olmuşum ki ben? Sandığım kadar iyi bir feminist olmadığımın işaretleri gün geçtikçe artıyordu.

Leyla'ya selam vermeden önce bu durumu nasıl düzeltebileceğimi düşündüm. Herkes herkesle yakın arkadaş olacak diye bir şey yoktu ama kıza karşı en azından nötr durmayı becerebilmeliydim. Tüm ideolojileri geçtim, insanlık bunu gerektirirdi. Düşmanım değildi. Üzüntüsüyle eğlenmeye artık bir dur demem gerekiyordu. "Ben iyiyim de... Sen iyi misin?" diye sormak için zorladım kendimi. "Biraz neşesiz görünüyorsun..."

Bana bence *salak mısın* anlamına da gelebilecek bir bakış attı. "Dün gecedен sonra moralim biraz bozuldu tabii."

İyice salağa yatarsam, bile isteye yalanları sıraladığım gerçeğinden de kaçabilecektim sanki. "N'oldu ki dün gece?"

Duyduklarının yalan olduğunu tasdikleyebilirmişim gibi, "Fatih resmen evleniyormuş ya?" diye sordu. Bana ve salaklığıma rağmen gözlerinde yanan ufacık umuda engel olamamıştı. "Dünden bugüne bir şey değişmediyse eğer?"

"Haa. Onu diyorsun... Yok, değişmedi tabii. Ne değişecek?"

Salaklığım tescillendiğinden, benimle daha fazla muhatap olmadı. Raflar arasında gezinmeye devam etti. Bir şey almak için değil de oyalanmaya gelmiş gibi görünüyordu.

Ben de raflardan bulgur, salça, yumurta, camekânlı dolaptan da ekmek aldım.

Birkaç dakika sonra omzumun üzerinden bir yerden, "Kıza da biraz acıyorum aslında," dedi aniden.

"O niye?"

"E aldatır bu Fatih onu..." dedi. Sanki bu herkesin bilebileceği kabul görmüş bir gerçektir.

Nilgün teyzeden sonra Leyla da kendinden çok emindi. "Nereden bildin? Nasıl bu kadar emin konuşuyorsun?"

“Sen sanki bilmiyorsun. Canan ablaya neler yaptığını cümle âlem biliyor.”

Şimdi cümle âlem olan biten her şeye öyle çok da hâkim sayılmazdı. “Bu kıza çok âşıktır belki. Aldatmaz o yüzden?”

“Fatih’ten bahsediyoruz,” dedi yine bilmiş bilmiş. “Onun aşkı gelir geçer.”

“Kalırdı belki,” dedim daha çok kendi kendime.

Leyla benden çok uzakta, başka diyarlardaydı artık. Ne söylediğimi duymamıştı bile. “Ben sevdiğim için çekerdim de...”

Ah ne de fedakâr! “Kaldı mı senin gibi fedakâr insanlar?” diye sordum sesimdeki kinayeye engel olamayarak. Çok zorluyordu beni. Çok.

İç geçirip, “İşte... Bilemediler kıymetimizi,” dedi.

Dayanamadım yine: “Manyak mısın sen aldatılmaya razısın? Madem bu kadar eminsin Fatih abinin dediğin gibi biri olduğundan, şükret hâline. Ne diye üzülüyorsun?”

Omuzlarını dikleştirdi. Çenesini havaya dikti. “Beni aldatmazdı,” dedi kendinden emin.

Ha öyle diyorsun... Bak yine bileniyorum. “Son on saniyede herkesi ayaküstü aldattı da seni neden aldatmıyor?”

“Babaannem hep derdi: *Kadın var kadıncık var. Yapana değil, yaptırana bakacaksın.*”

Kadın gibi kadındı yani Leyla. Sana iyi davranmamı çok zorlaştırıyorsun, Leyla. Ona saldırmamak için kendi saçımı başımı yolmama çok az kalmıştı. “Aldatılmayı hak eden kadınlar mı var yani?” diye insanüstü bir güçle sabrederek sordum. Niyazi abinin bakkalında konunun geldiği yere bak! “Onu mu söylemeye çalışıyorsun şu anda?”

“Hak etmek değil de... *Kolaylaştırmak* de sen ona.” Bazen benden bir yaş küçükmüş gibi değil de yirmi yaş büyükmüş gibi geliyordu. Öyle görmüş geçirmiş. “Adamı kadınlığınla eve bağlayacaksın. Sonrası artık Allah’a kalmış. O riski de göze alırdım

ben. Aşk öyle bir şey ama senin anlayabileceğini sanmıyorum.” Gözünün ucuyla inceledi beni, ilk kez görüyormuş gibi. “Kusura bakma ama biraz soğuk bir tipsin sen.”

Oysaki sen tam bir ateş parçasısın, Leyla! Ne aşk varmış sende ama. Derin bir nefes aldım. Ters bir şey söylemeyecektim. “Tarifini yaptığın şeyi ben anlayamıyorum, haklısın.” İlişki demeye dilim varmamıştı. “Herkes aynı şekilde düşünecek diye bir şey yok ama. Anlaşmamakta anlaşalım. İkimizin de önünde daha uzun yıllar var. Fikirler değişir.” Yani seninkiler değişse iyi olur, Leyla-cığım. Sonra kendimi durdurdum. Bir derin nefes daha aldım. Haddim değildi onun düşüncelerini ya da davranışlarını aşağılamak. Düşününce bugüne kadar yaptığım buydu ve yanında dikildiğim noktada karar verdim ki bundan sonra bunu yapmayacaktım.

Leyla söylediklerime herhangi bir tepki vermedi. Onu trans hâlinde raflara bakarken bıraktım. Telefon konuşmasını bitirip kasanın başındaki yerini alan Niyazi abiye elimdekileri gösterdim. “Niyazi abi, bunları yaz bizim hesaba, akşama babam öder.”

“Olur, Nil,” dedi bir poşet uzatırken. Aldıklarımı poşete doldurdum. “İyi günler.” Bakkalın arka tarafında hâlâ gezinen kıza da el salladım. “Sana da iyi günler, Leyla!”

O da ağır ağır salladı elini.

O gün orada uzaktan uzağa da olsa tek taraflı barış anlaşması imzaladığımızdan haberi yoktu. *Barış* fazla kaçtı belki. Uzun soluklu bir *ateşkes ümidi* diyelim biz ona. Evet.

“Kızım, şu hapi da götürüver Kapalı Çarşı’ya. Unutmuş akıllı baban. Sabah *boğazım tırmalanıyor* diyordu. Bir tane verdim, unutmuş gerisini. Götürüver de oradan inersin metroya.”

Sabahtan beri tam bir getir götür elemanıydım. “İyi alıştın, anne,” dedim elimdekileri kapı eşiğine bırakırken.

“Boşuna mı doğurduk? Yakında evlenir gidersin.”

“Sayenizde!” diye tüm gücümle çemkirdim.

“Aman sanki ben bayılıyorum seni vermeye.”

Annem karmaşık hisler içindeydi bence izdivacım hususunda. Erkenden evleneyim istemiyordu ama hayırlı kısmet görünce de kaçacağı korkusuyla *hayır* diyemiyordu. “Bayılmıyorsan eve gelmesin kimse. *İstemiyorum* dedim kaç kere. Şimdi de babam sözde bana çaktırmadan görücü getiriyor.”

“Babanın gönlü olsun dedim. Yine olay çıktı. Felaketi çekiyoruz sanki. Tövbe tövbe. Allah hayırlar versin.”

Âmin âmin. “Vermeyeceksin değil mi? Bak söz verdin.”

“İstemezsen vermem çocuğum. Turşunu kurarız, oturursun bizimle.”

“Otururum. Ne varmış?”

“İyi, konuşurum ben babanla.” İlaç kutusunu tutuşturdu elime. “Al şu ilaçları götür de içsin, bak öğle oldu neredeyse. Saati geçmesin. Hadi koş.”

Nil koşsun. İşi ne ki?

Dükkâna girdiğimde dünyanın en komik sahnesini karşımda bulacağımı bilsem daha da hızlı koşar gelirdim. Samet kolu hâlâ alçıda, dükkânın başköşesindeki kolçakları olan tek sandalyeye oturtulmuştu. İki kolunun altında da nereden geldiğini bilmediğim birer kırlent vardı. Âdeta tahtına kurulmuş kazazede bir hükümdardı. Samet’in karşısındaki iskemlede babam oturuyor, kapı ağzında zonklayan şakak damarlarıyla çenesi kilit Fatih ayakta, kasa başında da elinde çayıyla dünyadan haberi olmayan abim dikiliyordu.

Dükkâna girerken Fatih aramızda üç metre olmasına rağmen yine de geri çekildi. Maazallah kolum Fatih’e çarpar da babam

Fatih'in beni sevdiğini anlardı! Ahahaha. Çok güldüm kendi kendime.

Samet beni görünce ayağa kalkmaya çalıştı ama elimle engel oldum. "Rahatsız olma lütfen, Samet." Neyse ki yarı yolda geri oturabilmişim. "Nasıl oldun?"

Sandalyeye yeniden yerleşirken yüzü acıyla buruştu. "İyiym, biraz ağrı oluyor arada ama dayanılmayacak gibi değil."

"E kolay değil, *nasıl olduysa* üç yerinden birden kırıldı," dedim altını çize çize. "Ama zor kısmını atlatmışsın artık." Sebebi-buluşmanız diye sorar gibi diğerlerine baktım.

"Samet raporluymuş ama evde sıkılmış, tabii kaç gün oldu..." Hayatında ilk kez abimi biriyle empati kurarken görüyor olabilirdim. "O da işte Bakırcılar Çarşısı'nda babasını dolaşmaya gelmişken bize de uğradı sağ olsun."

Fatih de belli belirsiz, "Sağ olsun," diye mırıldandı. Kulağımın dibinde olmasa asla duymazdım.

"Fatih, bu arada sizin kredi işi n'oldu? İstersen arayayım bankadakileri, yardımcı olsunlar?" diye sordu Samet.

Abim de merak etti kredinin n'olduğunu. "Hakikaten n'oldu o iş?"

Fatih rahatsız göründü. "Daha broşürleri inceleyemedim," dedi belli belirsiz. "Sen iyileş de, konuşuruz yine. Acelesi yok."

Samet yavaş yavaş kafasını aşağı yukarı salladı. "Bu piyasa şartlarında ince eleyip sık dokumak lazım zaten. Büyümek kolay verilebilecek bir karar değil."

Büyümek derken? Nereye doğru tam olarak? Kapalı Çarşı'daki dükkânı, iki yanında on yıllardır aynı ailelere ait kuyumcuları içine almadan büyütmek mümkün değildi. Tarihi Kapalı Çarşı'ya kat da çıkamayacaklarına göre? "Korupark'taki dükkânı mı büyüteceksiniz?" Ki buna da hiç mi hiç gerek yoktu çünkü dükkân anemin deyimiyle *gemi* gibiydi. Fatih'e baktım yüzümde hain bir

gülümsemeyle. “Yoksa yeni bir şube mi geliyor Arslanlar Kuyumculuk’a?” Bence C, hiçbiri.

“Düşünüyoruz şimdilik,” diye beni geçiştirmeye çalıştı Fatih. “Verilmiş bir karar yok.”

Olmaz tabii. “Hımm,” dedim abartılı bir şüpheyle. “Fatih abiyle siz önceden tanışıyorsunuz yani?” diye sordum Samet’e. “Kredi için falan görüştüğünüze göre?”

“O talihsiz kazanın olduğu gün tanıştık biz,” diye iç çekti Samet.

Fatih’e döndüm yine. Hain gülümseme kulaklarıma ulaşmış olmalıydı. “Bak sen şu tesadüfe, Fatih abi! Kazadan hemen önce kredi için bankaya gitmen... Sonra arabanın altından Samet’i kurtarman. Kader değil de ne?”

Fatih yine kısık sesle, “Allah’ın hikmetinden sual olunmaz,” dedi dişlerinin arasından.

“Oğlum, sen bir iyileş de, yine bekleriz bize,” dedi babam. Pamuk yine iş başında. Asla vazgeçmeyecekti beni evermeden.

Babama kötü kötü baktım. “Ben gideyim artık.” Çantamdaki soğuk algınlığı tabletlerini çıkarırken tane tane, “Baba, annem *dikkat etsin, üşütmesin* dedi. *Hiç lafımı dinlemiyor, mikroplara davetiye çıkarıyor* dedi bir de.”

Pamuğun yüzünün rengi annemin korkusundan biraz attı. “Tamam, dikkat ederim kızım,” dedi.

Mesaj alınmış mıdır? Pek sanmıyorum.

Sıkıyönetim nedeniyle okuldan yine kendi imkânlarımla doğruca eve geldim. Yol boyu sıkış tepiş metroda ayakta gelirken, Fatih’i yine çok iyi anamamıştım. Yemekten sonra annemle babam dizilerine, Berk de odasına derslerine gömüldü. Abimse Hilal abla-larda yemekte ecel terleri döküyordu. Meşhur amca yine gelmişti Almanya’dan. Abimin aklımda beliren sıkıntılı kırmızı suratının

hayali, en sıkıntılı anlarımda Hızır gibi yetişip eğlendiriyordu beni neyse ki.

Odama girip okuma ışığını yaktım yalnızca. İkinci dönem yeni başladığından, okulla alakalı acilen yapmam gereken bir şey yoktu. Azmimle ısı transferinde bile sınıfın önüne geçmiştim. Masamın başında bir müddet oturup ciddi ciddi düşünmememe rağmen uzun zamandır ilk kez acil olmayan bir iş de icat edemedim kendime. Belki biraz kitap okumak iyi gelirdi. Bu düşünceyle (feminist ideallerle ters düşüp abimi üstüme sıçratmayacak) bir polisiye alıp yatağa yerleştim. Kısa bir süre sonra kaloriferler tüm gün yandığı için odadaki hava biraz kuru gibi geldi. Boğazıma bir gıcık takıldı. Odayı biraz havalandırmaya karar verip yeniden ayağa kalktım. Perdeyi sıyırdım. Pencereyi aralamadan önce kafamı kaldırıp camdan bakmayı akıl etseydim keşke.

Pencereyi açtığım gibi Fatih'i karşımda buldum. Aynı aylar önce bir yaz gecesi olduğu gibi yine burun buruna gelmiştik. O zamandan bu zamana ne çok şey değişmişti. Soğuk havaya rağmen, üzerinde bugünkü takım elbisenin gömleğiyle pantolonu duruyordu sadece. Bu kez beyaz gömleğin kolları sıvalıydı. Dirsekleri korkuluklarda, öylece dalıp gitmişti.

Gördüğüm gibi pencereyi geri kapatıp içeri girmeye yelten-dim. Doğrulup korkulukları sıkı sıkı tuttu. "Dur, kaçma hemen." Sanki bir sıçrayışta bu tarafa geçecekti. Öyle yakın duruyordu bana.

Tabii ya. Pencereyi yeniden açtım ardına kadar. "Ben neden kaçacakmışım ki zaten? Benim penceremin önü sonuçta. Senin içeri girmen gerekir."

"Yok ya? Senin pencerenin önüyse benim de terasım. Girmiyorum içeri!" dedi inatla.

Soğuk hava o an varlığını hissettirmeye başladı. "Madem öyle, ben girerim. Sen don orada!"

"Donarım donmam, sana ne?"

“Bana ne olacak? Tabii ki bana ne!”

Bu son derece anlamlı iki cümleden sonra bir an kaldık öyle. Üst sokaktan bir köpek havladı. Elektrik direğinin altındaki çöpleri paylaşamayan iki kedi cırladı.

“Görüşecek misin o malla?” diye sordu usulca.

“Mal demezsek...”

“Soruma cevap ver. Lütfen.”

Ellerimi pencerenin mermerine dayayıp ağırlığımı bir bacağıma verdim. Yüzümü gökyüzüne çevirdim. “İyi bir çocuğa benziyor,” dedim sanki kafamda Samet’i canlandırıyormuşum gibi. “Bugün içeri girmemle ayağa fırlamalar falan. Koluna rağmen hem de... Saygılı bir kere...”

“Bacağı kırıkken fırlarsa takdir ederim o zaman...”

Yüzümü tekrar ona çevirdim. Üstü kapalı tehdidini duymazdan gelip, çocuk umurumda olmasa da, “Sonra işi güzel,” dedim. “Tipi de fena değil.” Azıcık cılızdı sadece. “Birkaç kilo eksikliği var gibi duruyor ama birkaç tepsi böreğe bakar.”

Dudakları çizgi hâlini aldı, bir müddet beni izledi. Sıkkin bir nefes verdiğini, düşen omuzlarında gördüm. “Neden böyle yapıyorsun?”

“Bir şey yapmıyorum ben. Bir şey yapan biri varsa o da sensin!”

Dirseklerini korkuluğa dayayıp yeniden öne eğildi. İşaret parmağıyla başparmağı düşünür gibi çenesine gitti. Düşündü ve “Birilerini dövmem hoşuna gidiyor herhalde,” dedi yüksek sesle. “Ne kadar inkâr etsen de böyle bir sonuca varıyorum.”

Panikledim. “Biraz sessiz olur musun? Birileri çıkacak cama şimdi!”

Sesini alçaltmadı. “Çıkarlarsa çıksınlar. Çok da umurumdaydı!”

Aşağı yukarı, sağa sola, sonra tekrar aşağı baktım. En tehlikeli taraf Hayriye teyze, Münevver nine ve Feray abla üçgeniydi.

İlk hangisi çıkardı cama acaba? “Suçsuz birini ne gerekçeyle döveceksin acaba? Verdiği kredi faizi yüksek mi geldi?” diye fısıldadım. “Hem fazla naz âşık usandırmaz mıydı? Usansana sen artık.”

“Vazgeçmemi istiyor musun gerçekten?” diye sordu samimi bir merakla.

“İstiyorum!”

“Hıh,” dedi hırsla. “Daha çok beklersin.”

“Biraz mantıklı olur musun lütfen?”

“Oldum diyelim?” dedi soru sorar gibi ama sorduğu sorunun cevabını pek de merak etmiyordu.

“Bir düşünsene. Hakkında bütün bildiklerimi bir düşün. Beni suçlayabilir misin?”

Bakışları sokağa indi. “Sanırım suçlayamam,” dedi usulca.

“O zaman neden ısrar ediyorsun?” diye sessizce isyan ettim.

İyice sarktı balkondan bana doğru. Anneannem olsa *kafası ağır gelecek şimdi* derdi. “Sadece bir şans vermeni istiyorum. Bi’ denesen ne olacak sanki?”

Sanki elbise deniyordum. Ben de pencereden sarktım. Az kalmıştı; ikimizin de kafası ağır gelecek, aşağıda kaldırımdan *kazınacaktık*. “Oradan bakınca biraz salak gibi görünüyorum galiba..”

Gülümsedi. “Esağfurullah.”

“Oh ne âlâ memleket. Dene, baktın olmuyor, bırak sonra!”

“Kim diyor ki sana sonra bırak diye?” Gözümü birkaç kez kırpıştırıp geri çekildim. Yapıştıracak bir cevap bulamamıştım buna. “Anlamak istemediğin şey şu ki benim açımdan deneyecek bir durum yok...” dedi fısıltı gibi. “Geçmişte yaptığım yanlışları tekrarlamayacağım. Biliyorum çünkü. İyi veya kötü. Benim sonum sensin.”

Kulaklarımı tıkayıp *laa la la laa laa* diye bağırışım geldi. Kandıramayacaktı beni. İnsanlar öyle kolay kolay değişmezdi. Vefasız erkekleri konu alan kaç şiir, kaç şarkı vardı? Biliyordu da konuşuyordu kadınlar, öyle değil mi? Kendime gelmek için soğuğu içime içime çektim, konuşurken çenem takırdayacaktı neredeyse.

“Şimdi böyle konuşuyorsun ama ben olacaklar konusunda senin kadar iyimser değilim.” Bugün farklı kişilerden çok sayıda dayanak toplama imkânım da olmuştu üstelik. “Sen söz konusu olduğunda, başka insanlar da iyimser olamıyor...”

Ve yine başlamıştı bağırmaya. “İnsanlara ne ya? İnsanlara ne benim hatalarımdan, hayatımdan? Hem... İnsanların fikrine göre mi hareket edersin sen sanki? Normalde inatçı bir geçisin, bu konuda mı insanların ne düşündüğüne önem vereceğin tuttu?”

Çenemi dikip dudaklarımı büzüştürdüm. Yukarı bakmaktan, soğuktan, sabaha boynum tutulmuş olacaktı kesin. “İnsan sosyal bir varlıktır.” Âdeta buz tutmuş bir filozoftum şimdi. “Başkalarının ne düşündüğü de önemli. Biz ne kadar aksini iddia etsek de.”

Balkon korkuluklarına çarptı ellerini usulca. “Tapumu üzerine mi alalım? *Nil’i aldatmayacağım* diye noterden onaylı belge mi alayım? Ne yapayım ben?”

Son fısıltılarına gülmemeye çalıştım. “Bir ilişkide buna gerek kalmamalı. Sana güvenmiyorum. Kaldı ki bunca yıl *abi* demişim. Esas sorunumuzu unutuyorsun. Benim için *Fatih abisin* sen. Kendine gel ve özüne geri dön artık.”

“Sen de bunu tekrarlamaktan vazgeç artık. Hiç değilse orayı çoktan geçtik. Sen de adın gibi biliyorsun.”

Açılan bir pencere sesiyle gözlerim telaşla aşağı kaydı. Anlaşılan o ki Feray abla ipi göğüslemişti. Aşağı kattan kafasını kaldırıp şüpheyle ikimize baktı. “Gece yarısı mesaisine de mi başladınız siz?”

Fatih derin bir iç geçirip aşağı baktı. “Ne var, abla?”

“Rahatsız mı ediyorum, Fatih Bey?”

“Yok canım, ne rahatsızlığı. Buyurmaz mısın?”

“Zevzekleşme. En hazzetmediğim şey zevzeklik.”

Eee bana doyum olmaz. “O zaman ben gideyim, Fatih abi, ders çalışmam lazım.” Durumu idare etme çabalarım çok acınasıydı. “O mevzu da konuştuğumuz gibi, Fatih abi.” Adama

eskiden cümle içinde bu kadar çok *abi* demezdim ben. Ne kadar da şüphe çekmeyen bir durum. Aşağı el salladım. “Görüşürüz, Feray abla.”

“Görüşürüz, Nil,” dediyse de Feray ablanın gözleri ferfecir okuyordu. İsmimdeki vurgudan ayrıca hoşlanmadım. Sanki böyle *kaç şimdi kaç, ben bunun hesabını sonra misliyle sorarım* der gibiydi. Çok pis kullanıyordu. Çok.

Camı kapatırken, “Sen bir gelsene aşağı,” dediğini duydum Fatih’e.

Yutkundum. Bile bile lades dedikleri bu olmalıydı.

Feray, Fatih’i kolundan tuttuğu gibi içeri çekti. “Nedir senin derdin? Anlat çabuk.”

“Yok bir şey.”

“Külahıma anlat sen onu.” Sanki Fatih’i hâlâ çocukmuş gibi salona sürükleyip koltuğu gösterdi. “Otur şuraya.”

“İyi böyle.”

“Otur. Dedim.” Fatih baktı pabuç pahalı, kuzu kuzu oturdu, Feray karşısına dikildi. “Ne var senin Nil’le aranda?”

“Yok bir şey.”

“Yalan söyleme bana.”

“Ne bu sorgu sual akşam akşam?”

“Sorumu soruyla karşılık verme. Ne var aranızda?”

“Ne zamandan beri kızlarla aramda ne olduğunu seninle konuşuyorum ben?”

“Başkaları ilgilendirmez beni. Ama Nil’le aranızda varsa bir şey, bu hepimizi ilgilendirir.”

“Yandık desene,” diye bezgin bezgin konuştu Fatih. Kafasını ellerinin arasına alıp saçlarını karıştırdıktan sonra camdan dışarı baktı.

“Aramızda gerçekten bir şey yok.”

Apansız, “Âşık mısın kıza?” diye sordu Feray.

Fatih aniden ablasına döndü. Ama cevap veremedi. Kaşları çatıldı. Yutkundu. Ağzından tek bir ses bile çıkmadı.

Zaten Feray anlayacağını anlamıştı çoktan. "Peki ya o?"

Sessiz bir nefes verip ablasının halısını yakından incelemeye koyuldu Fatih. "Hayır... Bilmiyorum..."

"Konuşayım mı ben?"

Fatih elektrik çarpmış gibi birden kafasını kaldırdı. Öyle bir bakıştı ki gözündeki. Gururlu. Hırçın. Aniden parlayan saman alevi gibi öfkeli. "Saçmalamal Ben kendi işimi kendim hallederim," diye yükseldi sesi.

Fatih'in öfkesi Feray'a sökmedi tabii. "Kusura bakma ama bana öyle pek de hallediyormuşsun gibi gelmedi! Mart kedileri gibi damlara tünemişsin. Miyavlayıp duruyorsun anca."

Fatih gözlerini kaçırdı. "Daha yeni söyledim. Şoka girdi. Çıkar yakında."

"Nasıl girmesin? Nasıl oldu bu iş?"

Ablasına bakarken omuz silkti Fatih. "Bilsem..."

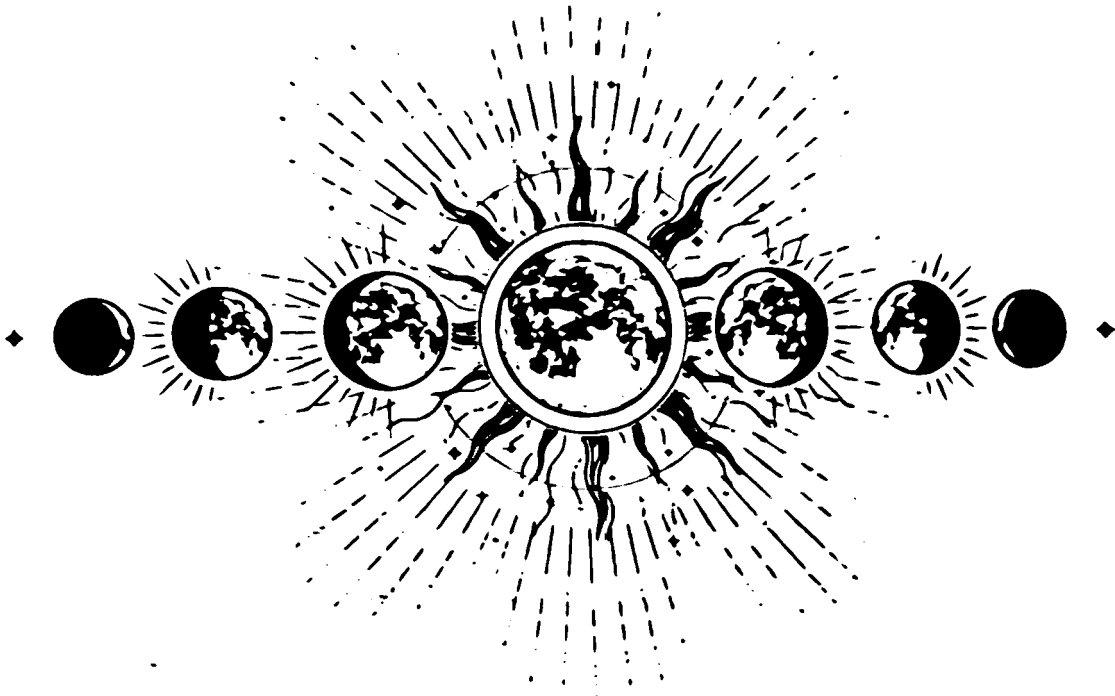
"Benim bir fikrim var aslında. Güzel kız, akıllı... Hep gözünün önündeydi ama isteyenler kapıda kuyruk olunca birden dank verdi ne kadar güzel, ne kadar akıllı olduğu." Feray ânın tadını çıkarıyordu artık. "İyi oldu bence. Biraz burnun sürtsün."

Fatih'in gözleri hayretle açıldı. "Kimden yanasın sen Allah aşkına? Sen benim ablamsın, hatırlatmam mı gerekiyor bunu?"

"Tabii ki Nil'den yanayım. Senden yana olacak hâlim yok yal Yediğin naneler yanına kâr mı kalacaktı, Fatih Efendi? Sürün biraz da aklın başına gelsin." Fatih'in kendini savunmaya hâli de isteği de yoktu. Sessiz kalınca, Feray da mutfağa yöneldi. "Taze çay demlemiştim, kendime alacağım. İçer mısın?"

"Olur... İçerim."

Ablasının mutfağa gidişini izledi Fatih. Durumu öğrenmesi dünyanın sonu gibi gelmedi o an. Hatta sırrını paylaşan birinin varlığı iyi bile gelmişti. Kendi başına bir halt beceremediği de ortadaydı.

6. BÖLÜM

Ocumartesi sabahı kahvaltıdan sonra yatağıma kurulup kitap okumaya başladım ama odam biraz karanlık olduğundan zorlanıyordum. Fatih'in çoktan işe gittiğini bilsem de perdelerim hâlâ sıkı sıkıya örtülüydü, ruh hâlim henüz camda herhangi başka biriyle -Feray ablayla- karşılaşmaya müsait değildi.

Okuma ışığıyla yakmakla yakmamak arasında gidip gelirken annem kapıdan kafasını uzattı. "Nil? N'apıyorsun böyle karanlıkta?" Gelip perdeleri ikiye ayırdı cart diye. "Açsana şu perdeyi, benim içim sıkıldı. Sen nasıl duruyorsun böyle?"

Sen gönlünce takıl tabii, anne. Kafamı kaldırıp gözlerimi yüzüne diktim. "Bir şey mi var, anne?"

Memnuniyetsizlikle süzdü beni. "Şu tavırlara bak. Bir bunalımlar bir bunalımlar..." İyice suratım asılınca fazla sataşmamaya karar verdi neyse ki. "Feray'a misafir gelecekmiş. *Biraz bana yardım etsin diyor.*"

Feray ismini duyunca fırladım yataktan. "Öyle mi dedi?"

Annem heyecanıma anlam veremedi. Feray ablaya hayatımda ilk kez yardım etmeyecektim sonuçta. "Evet, öyle dedi. Başka nasıl diyecekti?"

“Ne bileyim...” dedim kalbim ağzımda. Neden çağırıyordu ki sanki beni? Kitabımı komodinin üzerine bıraktım. “Tamam, üzerimi değiştirip giderim şimdi.”

Öyle hızlı giyinip evden dışarı fırlamıştım ki Feray ablanın kapısına geldiğimde nefes nefeseydim.

Feray abla, “Günaydın. Nasılsın, Nil?” diye sordu dirseğiyle kapıyı araladığında. “Nefes nefese kalmışsın...”

“İyiyim, Feray abla,” dedim temkinli. “Merdivenleri hızlı inip çıkınca öyle oldu...” Yüzüne baktım dikkatle. Bir işaret arıyordum. Herhangi bir işaret. Ne konuşmuşlardı dün gece? Anlamış mıydı aramızda geçenleri? “Sen nasılsın?” diye sordum daha on iki saat kadar önce camdan cama gayet iyi fakat asabi olduğunu bizzat görmemişim gibi.

Dün geceki asabiyetinden eser yoktu ama. Gülümsedi sıcacık. İlginç. “İyiyim, tatlım.” Havaya diktiği yağlı unlu ellerini bakışlarıyla gösterdi. “Her zamanki koşturmacalar işte...” Ayakkabılarımı paspasın üzerinde çıkarmaya yeltenince, “İçeride çıkar, gel, gel,” dedi hemen. “Giyiver şunları...” Ayakkabılarımı içerideki paspasın üzerinde çıkarıp işaret ettiği pufidik terlikleri giydim. “Gel, mutfığa geçelim.”

Koridor, mutfak komple mis gibi tarçınlı kurabiye kokuyordu. Çocukluğumu ne zaman düşünsem bu kurabiyenin kokusunu duyardım burnumda. “Ben de yapıyorum bu kurabiyeden ama seninki gibi olmuyor bir türlü...”

“Eminim en az benimki kadar güzel oluyordur,” dedi alçakgönüllülükle. Hemen ufak bir tabağa iki kurabiye koyup masaya bıraktı. “Sen masaya geç. Malzemeleri hazırladım oraya.”

Sırtını bana verip tezgâhta hamur yoğurmaya devam etti. “Anlat bakalım. Ne var ne yok?”

Sırtından ne düşündüğünü anlamaya çalışmak nafile bir çabaydı. Çaresizce masaya yerleşip ben de börek için hamur hazırlamaya başladım. Ama önce kurabiyeden bir ısırık almayı ihmal etmedim tabii. “Bildğin gibi, Feray abla. Ev-okul-dükkan, dükkan-okul-ev. Çok bir atraksiyon yok.”

Güldü cevabıma. “Ee, okul nasıl gidiyor peki? Yok değil mi bir sıkıntı?”

“Yok yok. Yolunda her şey.” Okul yolundaydı yani. “İkinci dönem yeni başladı. Bu ara yaz için staj başvurularına başladım.”

“Staj yapman mı gerekiyor?”

“Zorunlu bizim bölümde, evet. Önümüzdeki sene yarı zamanlı çalışmaya başlamak da istiyorum. Staj belki faydalı olur o açıdan.”

“Tabii, ne güzel, belki önemli insanlarla tanışırsın. Bir fırsat çıkıverir. Hakkında hayırlısı olsun, Nil. Aferin.” Bileğini alına götürüp önden fırlamış birkaç tutam kestane rengi saçı geri itti. “Seni çok takdir ediyorum...”

“Öyle mi?” sorusu döküldü dudaklarımdan. Aferini kapmıştım. Feray abla seyerdi beni. Ben de onu severdim. Ama takdir ettiğini bilmiyordum. Daha doğrusu takdir edilecek ne yaptığımı anlamamıştım.

“Öyle tabii,” dedi gülererek. “Akıllısın. Maşallah beceriklisin. Ayakların yere basıyor. Senin yaşında bu olgunluğa rastlamak zor. Bir meslek edinmeye uğraşıyorsun sonra. İstesene yan gelir yatarsın. Kimse de *niye yattın?* demez.”

“Teşekkür ederim,” dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Durup dururken övgü alınca dilim bağlanmıştı. Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Poğaça mı yapıyorsun sen?”

“Evet, patatesli.”

Hımm. En sevdiğimden.

“Biraz un alabilir miyim, Nil? Daha alır sanki.” Masanın üzerindeki kese kâğıdını uzattım. Kabin içine biraz serpip kese kâğıdını geri uzattı. “Sağ ol canım.”

“Rica ederim... Kimler geliyor bugün?”

“Kayınvalidem, eltilerim ve görümcem.”

“Oo, çok önemli misafirler,” dedim gülerek.

“Ay, sorma.” Elleri kabin içinde, “O yüzden çağırdım seni, aniden gelmeye karar vermişler,” diyerek bana dönüp göz kırptı. “Annem duymasın ama sizin ailenin kadınlarının elinden çıkan açma böreğin tadı başka oluyor. Genetik midir nedir?” Omzunun üzerinden bir bakış daha attı bana. “Bizim ailede hayranı çok.”

Birden kalbimden vücuduma sıcak bir panik dalgası yayıldı. Kesin anlamıştı. Kesin! Bütün bu övgüler de bunun içindi. Öf. Kulaklarım, yüzüm, her yerim yanıyordu şimdi. Önümdeki merdaneye çevirdim bakışlarımı. “İstediğiniz zaman ben yaparım yine. Annem artık pek girişmiyor bu işlere...”

İyi insan lafının üzerine gelirdi. Ya da annem gibi arardı. Parmagımın tersiyle telefonu açıp sesi hoparlöre verdim. “Kızım n’aptınız?”

“İyiyiz. Ben börek yapıyorum, Feray abla da şu an poğaça yapıyor.”

“Oh oh, çok iyi. Elinize sağlık. Kızım sen akşam bir Nazlara uğrasana. Ablan belli etmiyor ama anladım ben demin konuşurken. Çok bunalmış. Dedim *bir çıkın*. Eniştenle bir akşam yemeğine gitsinler.”

“İyi demişsin. Giderim ben.”

Feray abla da kıkırdadı. “Çıksınlar tabii.”

“Sen de mi oradaydın, Feray?”

“Buradayım, buradayım. Çalışıyoruz mutfakta.”

“Kolay gelsin, Feray.”

“Sağ ol Necla abla.”

“Demin telefonda Kürşat’la konuşurken ona da söylemiş bulundum.” Maşallah annem sabah sabah tüm çocuklarını sıradan anyordu anlaşılan. “Tutturdu ben de gideceğim diye. İştten kaytarmaya yer arıyor. O ne anlar çocuk bakmaktan? Değil mi ama? Kim bilir, fırladı gitti dükkândan daha öğlen olmadan. Sen de gider peşinden, Nil. Hilal’i de alırım dedi gerçi ama bizimkinin işi belli olmaz. Ablanlar dönünce siz de gelirsiniz eve.”

“İyi, anne. Öyle yaparız. Giderim öğleden sonra ben de.”

“Tamam, hadi görüşürüz kızım. Siz işinize devam edin, ben meşgul etmeyeyim. Görüşürüz, Feray!”

“Görüşürüz, Necla abla.”

Annemle konuşmamız bitmişti ki bu sefer de kapı çaldı. Feray abla hareketlendi hemen. “Dur, ben bakarım.” Bir müddet sonra, “Gel, Fatih,” dediğini duydum.

Höööff ama! Cumartesi cumartesi ne işi vardı evde?

Fatih elinde birkaç poşetle mutfığa girdi. “N’aber, abla?” Poşetleri tezgâhta boş bir yere bıraktı. “Bırakıyorum şöyle...”

Feray abla da peşinden tezgâhın başına geçip içine patates yerleştirdiği poğaçaları yuvarlayarak tepsiye dizmeye başladı.

Fatih arkasını dönüp beni fark ettiğinde, “Nil, sen de mi buradaydın?” diye sordu doğal bulduğum bir şaşkınlıkla.

Evet. Ben de buradaydım. Aynı senin gibi. Maalesef. “Yardıma geldim. Feray ablanın misafirleri geliyormuş da öğleden sonra.”

Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “Mesaiye erken başlamışsınız?”

Erkek cinsi açma börek on dakika içinde mikrodalga fırında oluyor sanıyordu galiba. Feray abla da “Ancak, Fatih,” dedi. “Ama Nil de yardım ediyor bana, sağ olsun. Hallettik bile,” dedi cıvıl cıvıl.

Fatih elimdeki merdaneye, önümde açılmayı bekleyen hamur parçalarına gülerek bakıp, “Sağ olsun,” dedi.

Bu ne rahatlık diye omuzlarından tutup sarsmak isterdim. Kendine gelmezse de tokat atardım mesela! “Önemli değil,” dedim mırıl mırıl. “N’olcak? Her zaman yaptığım şey.”

Tam eğilip işime devam ediyordum ki eli birden görüş alanıma girip burnuma uzandı. Olduğum yerde dondum kaldım. Parmak uçları burnumla temas ettiğinde, burnuma bulaşmış unun minik kar taneleri gibi masaya düştüğünü gördüm. Hiç acele etmedi Fatih. Sesimi çıkaramadığımdan, yavaş hareketlerle son un tanecığının de burnumun ucunu terk ettiğinden emin oldu. Gözlerim korkuyla büyürken Feray ablanın sırtına odaklandım. Bir anda dönüverse görecekti ne yaptığını!

Fatih kağıdı hızıyla geri çekilirken, ellerini pantolonunun ceplerine daldırdı. “Üstün başın un olmuş,” dedi gevşek gevşek.

İşin doğasında vardı unlanmak. Masaya saçılmış un zerrelere gösterip, “Olabiliyor öyle...” dedim beni ne kadar gıcık ettiğini belli etmemeye çalışarak.

“Fatih, var mı bugün senin işin?” diye sordu Feray abla omzunun üzerinden.

“Senin siparişlerinle beraber annem Tuz Pazarı’ndan birkaç şey istemişti. Onları da getirdim. Gidiyorum şimdi dükkâna geri. Her zamanki işler. Özel bir işim yok ama. Neden sordun?”

“Erken gel de Nil’le Nazlara gidin. Akşam yemeğine çıkacaklarmış İbrahim’le. İki çocukla romantizm pek yaşanmıyor tabii. Kürşat da üzülüp ablasının yardımına koşmuş hemen. Çocuk bakacakmış.”

Abimin ciğerini bildiğinden, “Hiç şaşırmadım nedense,” dedi Fatih de. “Cumartesi günü dükkândan kaçma fırsatını kaçırır mı?”

“Siz de gidin ona göz kulak olun bari.”

Onayımı bekler gibi bana döndü soran gözlerle Fatih. “Tamam? 4 gibi geri gelirim. Olur mu, Nil?”

Olmaz efendim! “Zahmet etmeseydin keşke,” dedim içime doğru.

Feray abla, “Ne zahmeti olacakmış, Nil? Aşk olsun.” Kardeşine baktı. “O da bir hava alsın. Evde tıkalı kaldı.”

Bir evden çıkıp başka bir eve gidiyordu hava almak için ama olsun. Alsındı tabii.

4’ü 5 geçe Fatih’in arabasının ön koltuğunun ucuna ilişmişim. Fatih göz ucuyla beni süzdü. “Rahat otursana sen. Ne o koltuktan her an fırlayacakmış gibi?”

“Fırlardım belki...” diye mırıldandım. “Rahatsızsam demek.”

Arabayı çalıştırmadan bana döndü yüzünü. “Benden mi rahatsız oluyorsun?”

“Ben bir şey söylemedim,” dedim candan bakarken. “Sen söyledin.”

“Saçmalama da yaslan arkana.” Omzumdan tutup geriye yasladı beni. “Sırf beni sinir etmek için kafanı torpidoya çarpmak da istemezsin herhalde.” Emniyet kemerini takıvermişti *klik* diye. “Sonra nasıl okulda bölüm birincisi olacaksın? Hım?”

Arkama dayanırken ters ters yüzüne baktım. “Feray abla neden beni seninle gönderdi ki?” Cevap vermek yerine, bilir bir gülümseme eşliğinde arabayı çalıştırıp yan aynadan sokağın aşağısını kontrol etti. “Anladı, değil mi?” diye sordum bir türlü yatıştıramadığım panik hâlimle. “Sabah da beni onun için çağırdı...”

Yüzünde umursamaz bir ifade, dudak büküp, “Kim?” diye sordu.

“Feray abla tabii ki!” dedim sabırsızlıkla.

Arabanın burnunu park ettiği alandan çıkarıp yanından gelen arabanın geçmesini bekledi. “Olabilir.”

“Ne demek olabilir?” Kolunu çekiştirdim hışımla. “Doğru düzgün cevap versene bana!”

Gözleri bir an elime kaydı. “Dokunmazsak yalnız...” Sokak boşaldığında arabayı yola çıkardı. “Rahatsız oluyorum.”

Elimi sobaya değmiş gibi geri çektim. “Aman iyi,” dedikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturup cama çevirdim bakışlarımı. “Söylemezsen söyleme!” Ama içim içimi yiyordu. Birkaç dakika ancak dayanabildim. “Anladı, değil mi?” diye sordum yine.

Gülmeye başladı.

“Cevap versene!”

Yola bakarken, “Belki anlamıştır belki de anlamamıştır... Kim bilir,” dedi yine aynı umursamaz ifadeyle.

“Anladı, kesin anladı,” dedim ağlamaklı.

Omuz silkti. “Anladıysa anladı, n’olmuş yani?”

Kalbime yıldırımlar inerken, “Ne mi olmuş?!” diye sordum dumur vaziyette.

“Evet, n’olmuş?” dedi yine lakayt.

Tavrı karşısında gözlerime inanamıyordum. “Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun sen?”

“Ne yapayım, Nil? Ablam sana âşık olduğumu öğrendi diye karalar mı bağlayayım?”

Bak yine aşk diyordu. Yola baktığından, görüp ciddiye alabilmesi için parmağımı burnuna doğru salladım. “*Nil’in benimle hiçbir alakası yok* diyeceksin! Tamam mı?”

Sıkılmış bir nefes verdi. “Olur.”

Önüme döndüğümde ben karalar bağlamaya başlamıştım ama. Biliyordu Feray abla. Her şeyi biliyordu. “Nasıl yüzüne bakacağım ben şimdi onun?”

Yine göz ucuyla bana baktı. “Saçmalıyorsun, Nil. Ben sana âşığım diye sen neden ablamın yüzüne bakamıyorsun?” Yine gülüyordu. “Bana söylemediğin şeyler olmadığından emin misin sen?”

Sinirle, “Esas sen saçmalıyorsun,” dedim. “Söylemem gereken her şeyi söyledim ben sana ama sen anlamak istemiyorsun.” Koltuğa iyice gömüldüm. Bayağı rahattı.

5 civarı ablamlara vardığımızda abim bizi gördüğüne nasıl sevinmişti, belli değil. Ela, bacağına sarmaşık gibi sarılmıştı. Abim, “Siz neden geldiniz ki?” diye somurttu, azıcık araladığı kapı ağzından. İçeri geçmemize sanırım izin vermeyecekti.

Ela, “Teyzece,” diyerek üzerime atladı.

Ela’nın elini tutup yanaklarını öptükten sonra abimi içeri iterek kendime yer açıp eve nihayet ayak basabildim. “Ablamla eniştem nerede?”

“Bizi kapıda gördüğü an tüydü enişte bey,” diye homurdandı abim. Evlendiklerinden beri eniştemi sevememişti. Onu sevemektense içten içe ablama sataşmayı özlüyordu bence. “Romantizmlerini yaşayacaklarmış.”

Ahahaha. Lafa bak. “Romantizmlerini yaşayacaklar demek.”

“Gitsinler biraz da alışveriş falan yapsınlar dedik. Yemek yiyip sinemaya gidecekler sonra da.” Hilal abla salondan, kucığında Can’la kocaman gülümsedi. Dört boğumlu kollarından birini tutup hafifçe bize doğru salladı. “Can doğduğundan beri baş başa kalabildiklerini sanmıyorum.”

“Aman ne büyük kayıp.” Abim esas bir önceki cümleye takılmıştı ama. “Yemek dedin de acıktık ya,” dedi. “Çocuk bakmak çok yorucuymuş! Aç acına bu evde ölmesek bari?”

“Nereye ölüyorsun, Kürşat?” Hilal abla mutfağa geçerken gözlerini devirdi. “Daha İbrahim abiler gideli yarım saat olmadı, ne ara acıktın sen?”

Hilal abla yiyecek bir şeyler hazırlarken ben de biraz etrafı topladım, sonra da masayı hazırladım. O arada abimle Fatih de çocukları oyaladı. Yemeğe oturmadan önce çocukları doyurduk.

Sonra sırayla çocuklara bakarken yemeğimizi ancak yiyebildik. Dördümüz aynı anda masada asla oturamamıştık. Ablamın kulaklarını bol bol çınlatıp takdir ettik, biri susuyor diğeri başlıyordu çünkü. Ela neyse ki abimle cebelleşmekten yorulmuş olacak, kısa bir müddet sonra bebekleriyle oynarken halıda uyuyakaldı.

Hilal abla hâlâ yemelere doymayan abimi dürttü. “Kürşat kalk, Ela’yı yatağına yatır. Kız iki büküm kaldı yerde.”

“Tamam.” Abim masayı işaret etti. “Kaldırmayın, daha yiyeceğim.”

Yine *boşan da semerini ye* deyimi dilimin ucuna kadar geldi.

Abim, Ela’yı yatırdı. Gözü de karnı da doydu, ardından nihayet masayı toplamamıza itiraz etmedi ve ablamlar dönene kadar *Monopoly* oynamaya karar verdik. Can hâlâ cin gibi oturuyordu abimin kucağında. Fakat tam oyuna başladığımız sırada abimin yüzü yeşermeye başladı. Kucağındaki Can’ı yabancı bir maddeymiş gibi havaya kaldırdı birden. “Bi’ fena koktu bu. Garip sesler de çıkarıyor.” Çok acayip gerçekten. Bir bebekten asla beklenmeyecek hareketler. “Nil, bi’ bakıver şuna.”

Yazık, boncuk boncuk yüzümüze bakıyordu Can. Neden havada olduğuna anlam verememişti. “Neden ben bakıyorum? Sen çocuk bakmaya gelmedin mi hepimizden önce? Çok hevesli gibiydin oysaki.”

“Bizimkisi uyuyor.”

“Ne ara çocuk paylaşımı yaptık biz?”

“Ben yatırdım Ela’yı.”

“Uyuyan çocuğu yerine yatırdın, tebrik ederim.”

Hilal abla da havada duran zavallı yeğenime bakarken birden ayağa fırladı. “Ayy ensesine kadar sıçramış!” Hemen payladı abimi. “Nasıl tuttuysan çocuğu, Kürşat? Dur ben de yardım edeyim, Nil.”

Abim dirseğinden tutup Hilal ablayı yerine geri oturttu. “Sen otur, Hilal.” Can’ı Fatih’le bana doğru uzattı. “Onlar halleder.”

“Onlar?” diye sorarken Fatih ihalenin her nedense onun da üzerine kaldığını anlamıştı.

“Koca kazık oldun. Öğren böyle şeyleri.”

Can’a uzanırken, “Senin öğrendiğin gibi mi?” diye sordu Fatih alayla. “Kendi çocuğunu kime uzatacaksın bakalım?”

“Ben peşin peşin anlaşıcağım bizimkiyle, yapmayacak böyle şeyler.”

“Olsun da sen gör gününü.” Sonra etmek üzere olduğum beddua icabı Hilal ablaya döndüm: “Sen kusura bakma, Hilal abla.” Hilal ablaya acısam da abimin çocuğunun günde üç kere boynuna kadar doldurması için dua edecektim sanırım.

Hilal ablanın tehditkâr bakışları abimin üzerindeydi. “Yardım etmezse yuvasını yaparım ben onun.”

“Yardıma ihtiyacın olmayacak, aşkım. Benim çocuğum çok akıllı olacak.”

Fatih kahkaha attı. “Tabii, doğar doğmaz tuvalete kendi gitmezse ayıp zaten. Birlikte *İddia* kuponu doldurup at yarışı da izlersiniz.” Kucağında Can’la ayağa kalkarken Fatih yalandan bir ciddiyetle Hilal ablaya baktı. “Emin misin, Hilal? Bu sana asla yardım etmez. Daha da kötüsü, çocuğun buna çekebilir. Yol yakırken dön bence...”

Banyoda Can’ın tulumunun yakasını kaldırıp ensesinden aşağı baktım. Gördüğüm manzara tarif edilmez yaşanırdı: dokusuyla olsun, efendime söyleyeyim kokusuyla olsun... “Hepsi senden mi çıktı bunların?” dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek. “Ne yediyor bu ablam sana?” Ağzımdan nefes almaya çalıştım. “Yıkayacağız, silmekle başa çıkamayız.”

Fatih ondan beklenmeyecek kadar endişeli, “Hasta olmasın sonra?” diye sordu.

“İyice kurularız. Sıkıca da giydiririz, olmaz bir şey.” Kışın ab-lamların evinde iklim değişir, Havai kıvamına gelirdi. “Ev çok sı-cak zaten.”

Fatih’e küveti gösterip çömelmesini işaret ettim. “Sen şöyle küvetin içine doğru tut onu, önce üzerindikileri çıkarayım. Sonra da yıkayıp sabunlarız.” Tam duşu ayarlamak üzere eğiliyordum ki Fatih’in gömleğinin kollarına baktım, yalnızca iki kat öylesine kı-vırmıştı ve her an geri düşüp ıslanabilirdi. Daha kötüsü de olabi-lirdi tabii. “Gömleğinin kollarını kıvrır istersen,” dedim.

Bir kollarına bir bana bir de Can’a baktı. “Nasıl?”

Çaresiz ben de yanına çömelip kollarına uzandım. Nefesi ku-lağıma çarparken her hareketimi yakından izlemek onu eğlendi-riyor olmalıydı. Yüzüne kazınmış sırtışın sıcaklığını hissederken gömleğinin iki kolunu da dirseğine kadar sıvadım. Koluna do-kunmamaya çalıştığımдан biraz uzun sürmüştü. Çabalarımın far-kında, “Elin çok hafifmiş,” dedi dalga geçerek. “Hiçbir şey hisset-medim.”

Bezgin bir nefes verip duşu ayarladım bu kez. Can’ın tulu-muyla bezini sıyırdığımda koku dayanılmaz bir hâl aldı. Sırtın-dan bacaklarına kadar nasıl batmıştı bu çocuk? “Allah’ım... Can, nasıl yaptın bunların hepsini ya?” Üzerinden çıkanları top yapıp mümkün olduğunca uzak bir köşeye emanet iteledim. Duşu hızla bizimkinin sırtında gezdirmeye başladım. Ilık su üzerine geldikçe Can gülücükler saçmaya başladı.

“Keyfiniz yerine geldi tabii, Can Bey,” dedi Fatih gülerek. Öyle bir sıvanmıştı ki boyundan aşağısı, kim olsa keyfi kaçardı zaten.

Foşur foşur çitileye çitileye yıkadım Can’ı.

Arada temas etmek pahasına Fatih’i de köpürtmek zorunda kalmıştım çünkü Can’dan süzülüp akan ne varsa Fatih’in ellerine de uğruyordu. Tamamen temizlendiğine ben ikna olana kadar ço-cukcağızın gözleri kapanmaya başlamıştı yazık.

Emin olmak için son bir su köpürtüp duruladıktan sonra duşu kapattım. “Hadi bakalımmmm.” Fatih’le havlusuna sarıp sarmalandık Can’ı. “Giydirip uyutalım hemen seni,” dedim tombik göbüşünü mıncırarak. Can’ın buna cevabı birkaç mayışık kıkırtı oldu.

Can artık patlamaya hazır bir bomba olmadığından, Fatih rahatça kucağına yerleştirdi, birlikte bebek odasına girdik. İyice kuruladıktan sonra altını bağladım, temiz kıyafetlerini giydirdim, karyolasına yerleştirdim, üzerini pikeyle örttüm. Gözleri hafif aralıktı ama şanslıydık ki uyku moduna geçmişti. Sıkıntı çıkarmadan uyurdu artık.

Fatih, her hareketimi omzumun üzerinden izliyordu. “Bayağı beceriklisin bu işlerde.”

Ela, yetişkin hâlimle yakından gördüğüm ilk bebektir. Annemi epey izlemiştim ona bakarken. “Özel bir yetenek gerektirmiyor bence. Alışma meselesi.”

“Yok yok. Alçakgönüllülük etme. Krizi iyi yönettin. Ben olsam elim ayağıma dolanmıştı.” Can’ın karyolasının başucunda dik duran yastığa iğnelenmiş ufak kırmızı keseyi gösterdi. “Bunu?”

“Can’ı nazardan koruması için.” Tabii ki annemin işiydi. “İçinde nazar duası, kibrit ve kırmızı ip var.” Gece lambasını açıp oda ışığını kapattım. Odanın tavanında Ay, gezegenler ve yıldızlar belirdi. Eğilip Can’ı hafif hafif pışpışlayıp annemin bize en çok söylediği ninniyi mırıldandım.

*San u bešu, nesan mimo beše
Rok u bešu, urok mimo beše
Urociti po gori hodali
Ttravu pasli, s lista vodu pili
Studen kamen pod glavu metali
Tebi sine ništa ne naudili
Dušmani ti pod nogama bili*

Can'ın gözleri loş ışığın ve ninninin de etkisiyle tamamen kapandı. Derin nefesler alıp vermeye başladı.

Fatih karyolanın başındaki sandalyeye oturup dirseklerini karyolanın parmaklıklarına dayadı. Can'ın daldığından emin olduktan sonra, "Boşnakçaydı, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet..."

"Ne anlama geliyor?"

"Annem nazara çok inanır ya..." Keseden de belli olacağı üzere. "Ve bize nazar değdiğini her düşündüğünde bu ninniye söylerdi." Yani genelde. Dananın bostanı bastığı ninni nadiren duyulurdu bizim evde. "Bütün kötülükler bebekten uzakta ormanda gezinsin, hiç onu incitmesin, iyilik, uyku onunla olsun diye."

Can'ı uyandırmamak için gülme isteğini bastırarak, "Sence Can'a nazar mı değdi yani?" diye sordu.

"Bunun kem gözlerden başka ne açıklaması olabilir ki?" diye sordum ben de gülmemeye çalışarak. "Ense köküne kadar batmış zavalılık."

Gülümserken bir süre sessizce Can'ın yükselip alçalan minik göğüs kafesini izledik.

"Boşnakça konuşabildiğini bilmiyordum..."

"Bu ninniye kulaktan biliyorum sadece." Duyu duya ezberlemiştim. Sonra da anlamına internetten bakmıştım. "En iyi ihtimalle bir yerde Boşnakça bir şey görürsem ne anlama geldiğini tahmin edebilirim. Yoksa pek konuştuğum söylenemez." Biz Türkiye'deki dördüncü nesildik artık. "Bizimkiler belli başlı birkaç cümle dışında pek bir şey öğretmediler bize."

"Neden ki?"

Aslında bunu anneme ya da babama hiç sormamıştım ama kendimce bir fikrim vardı. "Dedem gençken ne zaman Boşnakça bir şey söylese *gavur* derlermiş komşu köyden, çok içerlermiş. Muhtemelen o duygularla çocuklarına da pek öğretmemiş. Göç edip geldikleri ülkeye daha iyi adapte olabilmek için."

“Yaa,” dedi. Dedemin duyduğu üzüntünün bir yansımasını sesinde duymak mümkündü. “Boşnakça, Türkçeye benziyor sanıyordum ben.”

“Benzemiyor aslını istersen. Sırpçaya benziyor.” Dedem duysa çok kızardı sözlerime. “Dedeme sorsan ama Boşnakçanın Sırpçaya benzemediğini iddia eder ve asla tersinin iddia edilmesine katlanamaz. Burada yaşamaya başladıktan sonra çok Türkçe kelime eklenmiş Boşnakçaya. Yani belki dedem de çok haksız sayılmaz çünkü onların konuştuğu dil Türkçeye yaklaşmış gitgide.”

“Müslüman Slavlara mı Boşnak deniyor öyleyse?”

“Oralarda bizimkilere *Türk* derlermiş Müslüman oldukları için. Türklük, Müslümanlık yerine geçermiş. *Müslüman oldu* değil de *Türk oldu* derlermiş mesela. Dindarsan *tam Türk gibi* derlermiş. Milliyetçi Sırplarla Hırvatlar da aramızdaki ayrımı belirginleştirmek için bize *Turko* derlermiş. Dinine göre Doğulu ve Osmanlısın, diline göre Slav. Bir de Osmanlı zamanında oraya yerleştirilen Türkler var. Biraz karışık bir durum yani.”

“Kürşat’a göre o sonradan yerleştirilen Türklerden de varmış soyunuzda. Kız alıp vermişsiniz.”

“Biraz spekülasyon...” Ama aksini kanıtlayacak bir bilgi de yoktu elimde şimdi. “Ama olabilir de. Kim bilir.”

“Annenle baban da mı hiç Boşnakça bilmiyor?”

“Arada konuşurlar. Bize Boşnakça öğretmemelerinin esas nedeni, bizden gizli saklı işler çevirmek de olabilir tabii...”

Can artık resmen horluyordu. “Sese bak. Küçük adam,” dedi Fatih yine gülmemeye çalışarak. “Babanla annenin dedeleri tam nereden gelmiş, biliyor musun?”

“Yenipazar’dan.” Can o an kolunu kaldırıp elini suratına yapıştırdı. Uzanıp elini yüzünden çektim. “Bir gün görmek isterim oraları,” dedim. Çok içimden gelerek söylemiştim o an ama o ana kadar da çok öyle haberimin olduğu bir istek değildi açıkçası.

“Hikâyelerini dinleyip okuyorum ama babamla annemin aileleri nerelerde yaşamış, kendi gözlerimle görmek güzel olurdu.”

“Umarım bir gün gidersin.”

“Umarım...”

Bir müddet ikimiz de Can'ın nefes alıp verişini izledik. İçim içimi yiyordu. Sormadan duramayacaktım daha fazla. “Dün gece ne anlattın Feray ablaya?”

Can bu sefer pikesini üzerinden attı. Bu sefer Fatih uzanıp pikeyi düzeltti. “Ben bir şey anlatmadım. Kendi anlamış,” dedi usulca. “Şüpheleniyormuş uzun zamandır. Zaten hiç kaçır mı ondan?”

“Tahmin etmeliydim...”

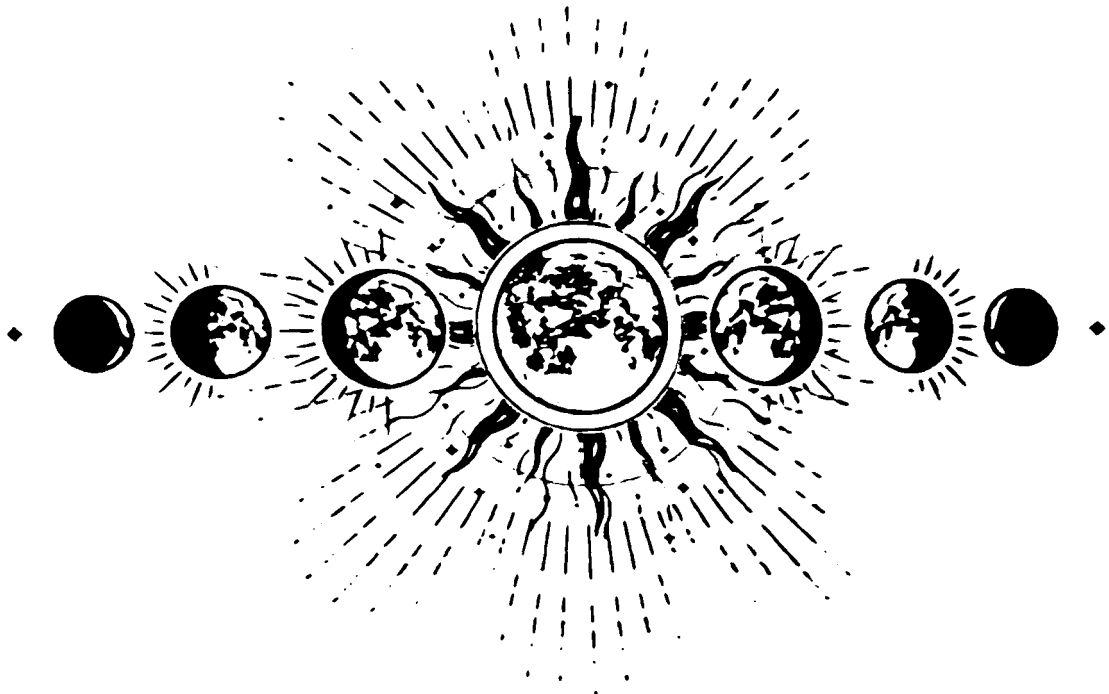
Gözleri hâlâ Can'ın üzerinde, ellerini çenesinin altına dayadı. “Çok mutlu olmuş,” dedi dalgın dalgın.

“Çok mu mutlu olmuş?” Kalp atışlarım aniden hızlanmıştı. Sesimi zapt etmeye çalıştım. “Ne demek çok mutlu olmuş?”

Başını koluna dayayıp yandan yandan bana baktı. Gece lambasının ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Utançtan mı desem korkudan mı artık, uzun zamandır yüzüne böyle uzun uzun bakmamıştım. Bu aralar daha seyrek sinekkaydı tıraş oluyordu. Gölge gibi yüzünün yarısını kaplayan sakal birkaç günlüktü. “Zamane kızlarına kapılmamdan korkuyordu herhalde,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Sen onaylayacağı bir gelin adayısın sonuçta.”

“Gelin adayı mı?” dedim irileşen gözlerle.

“Merak etme,” dedi çabucak. Sessiz bir nefes verip başını yine Can'a çevirdi. “Tek bildiği... Benim duygularım. O yüzden seni üzecek bir şey yapmaz.”

7. BÖLÜM

Akşamüstü bizim apartman kapısının önünde yine gırgır şamata almış başını gidiyordu. Fatih kızları toplamış konuşurken, ağzının içine her an düşebilirmiş gibi duran kızların gülmekten ağızları ayrılacaktı neredeyse.

O kadar da komik bir şey anlatıyor olamazdı bence.

İlginç dörtlüye yaklaşıırken, beni ilk fark eden Tülin oldu. “N’aber, Nil? Okuldan mı?”

“Evet, sizden n’aber?” dedim belki biraz heyecansız.

“İyi işte, n’olsun.” Yanındaki uzun, ince, esmer kızı işaret etti. “Nesrin benim kuzen. Osmaneli’nden geldiler ziyarete.”

“Merhaba,” dedim. “Hoş geldiniz. Ben de Nil.” Tülin’den birkaç yaş büyük görünen kız hafifçe gülümserken başıyla selam verdi. Mahalle kuaförümüze dönüp, “Sen de iyisin, Suzan abla?” dedim.

İyi olmaması ihtimal dâhilinde görünmüyordu zira ağzı kulaklarındaydı. “İyilik, şekerim. Dükkânı kapattım şimdi.” Hemen saçlarıma onaylamayan bir bakış attı. “Senin saçların çok uzamış, uçları da bak hep çatal çatal olmuş,” İster istemez gözüm saç uçlarıma kaydı. Hiç de bile çatal çatal olmamıştı. “Gel sen, biz onları

bir güzel keselim. İstersen değişik bir şeyler de yaparız. Biraz koyulturuz, yüzüne renk gelir, gözlerin ortaya çıkar. Hep aynısın. Biraz değişiklik lazım arada. Hem yeni getirttim. Bitkisel boya Alman markası. Öyle iyi ki, hiç yıpratmıyor saçı.”

Suzan ablanın artık vakıf olduğumuz Alman marka takıntısının yanında, nedense esmerleri sarışın, sarışınları esmer yapmak için dayanılmaz bir istek duyardı.

Fatih de Suzan abla gibi saçlarıma bir bakış attı. “Ne gerek var ki?” diye yorumda bulununca üçü de şaşkın şaşkın Fatih’in yüzüne baktı. “Herkes zaten sarıya boyamıyor mu saçını?” diye açıkladı.

Suzan abla hemen, “Sen de doğru diyorsun, Fatih,” deyince gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Anlıyorsun galiba bu işlerden.”

İltifat edecek ya illa. Yine bir hemcinsime sinir olmak üzereyken kendimi son anda frenledim. Ne karar vermiştim ben bak-kalda geçen?

Fatih de hemen kabul etti bu iltifatı. Bilirkişi gibi kafasını sallayıp omuz silkti. “Yirmi beş yıl ablamla yaşadım sonuçta.”

“Feray da süsüne püsüne düşkündür şimdi,” dedi Suzan abla.

Fatih belli ki bu durumdan kendi payına düşen çileyi çekmişti. “Sorma,” dedi içten gelen bir sıkıntıyla. “Kuaför kapılarında az ağaç etmedi beni.”

Fatih’e bizim kapıyı işaret ettim. “Sen n’apıyorsun burada, Fatih abi? Abimle mi buluşacaksınız?”

“Abinle babanı beklerken kızlarla karşılaştım.” Kızlar buna karşılık kıkırdedi. “Babamla kahvede buluşacağız. Derbi var da Annemler de size geçecekmiş birazdan.”

Birden bir sıcaklık yayıldı içime. Kalbim ağzıma geldi. “Feray abla da mı geliyor?”

Telaşımı hissedince dudağının kenarı milimetrik yana kaydı. Normal gülüşlerinden farkını ancak yine abimle ben fark

edebilirdik. “En önde hem de. Kaan abi hep gece vardiyasında bu hafta. Sıkıntıdan patlıyor. Senin kurabiyeden yapmış yine, bütün apartman kokuyordu ben çıkarken.”

Bu ara Feray abla hep bana çalışıyordu. Günlerdir kurabiyem eksik olmuyordu. *Tatlı kurabiye, yılanı deliğinden çıkarır* tarzı bir yaklaşımla mı yapıyordu bunu acaba?

Suzan abla, Tülin ve hatta kuzeni Nesrin bir davet bekliyormuş gibi yüzüme baktı ama hiiiç oralı olmadım. İyi ki Leyla yoktu. O kendini davet ettirmenin bir yolunu bulurdu çünkü. Toksik düşüncelerimle valla kendi kendimi zehirleyecektim, az kalmıştı! Beynimde patır patır patlayan kötü düşüncelerden kaçarcasına, “Ben çıkayım o zaman yukarı,” dedim hızlıca. “Yardım edilecek bir şeyler vardır.” Tek tek kızlara ve en son da Fatih’e baktım. “Görüşürüz.”

Suzan abla sıkıştırdı yine araya kuaförsel tavsiyelerini: “Uğra Nil, müsait bir zamanda. Keselim hiç değilse. Daha sağlıklı uzar.”

Fatih’in sayesinde kuzgun siyahı saçlardan şimdilik kurtulmuşa benziyordum. “Tamam Suzan abla. Uğrarım bir ara.”

Ancak yaza doğru. O da ucundan en fazla üç parmak. Oracıkta, bundan sonra saçımı biraz daha uzun kullanmaya karar vermiştim. Toksikliğimden gibi görünse de değildi. Suzan ablaya hiç değilse birazcık hak vermiştim. Bence de değişiklik iyi bir şeydi.

Fatih, Kürşat ve Saffet Bey, kahvede büyük ekran televizyona hâkim masalardan birinde oturan Cezmi Bey’e katılıp hemen çayları söylediler.

Fatih montunu çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. “Baba, n’aptın? Konuştun mu adamla?”

“Hallettim, oğlum. Yarın akşam gelip bakacak yatağa.”

Fatih’in yatağının bazası ortadan ikiye ayrılmıştı da. Kürşat pis pis sırttı. “Artık n’apıyorsan geceleri yatağın üstünde, Fatih.”

Fatih bezgin bezgin Kürşat'ın fesatlık akan suratına baktı. "Uyuyorum, Kürşat."

Kürşat hemen fesat bakışlarını Cezmi Bey'e çevirdi. "Abi, çok şüpheli bir durum. Sesi soluğu çıkmıyor bunun kaç aydır. Bi' işler karıştırıyor. Benden söylemesi. Apartmana kim girip çıkıyor, gözlemek lazım. Sonra acı sürprizlerle karşılaşmayın."

Cezmi Bey bir yandan gülüp, "Tövbe tövbe..." derken bir yandan da *acaba mı* diye şüphelenerek Fatih'in yüz ifadesini inceliyordu. Fatih'in işi de belli olmazdı şimdi.

Kürşat daha konuşurdu da gözleri nedense birden kahvenin girişinde takılı kaldı. Ayağa fırladı. "Vay Samet! Kardeşim," dedi neşeyle.

Nereden kardeşin oluyor senin? Daha dün bir bugün iki. Fatih istemeye istemeye arkasına dönüp kapıdan girenlere baktı. Dert bir değildi ki. Fatih her Allah'ın günü bu kılkuyrugu görmek zorunda mıydı?

Nadir Bey'le Samet selam verip hemen masaya iki sandalye çektiler, Saffet Bey'le Kürşat da selamlarını alırken, Fatih yerinden kıpırdamadan ters ters bakmakla yetindi.

Saffet Bey mi organize etmişti bu buluşmayı?

Samet derinden yorgun bir soluk verip zahmetli bir işmiş gibi sandalyesine yerleşmeye uğraşırken, "Nasıl oldun, Saffet amca?" diye sordu.

Fatih soruya anlam veremedi. "Neyin vardı ki senin, Saffet abi?"

"Bir kırıklık vardı ya geçen," diye cevap verdi Saffet Bey. Akabinde Samet'e döndü: "İyiyim, oğlum, ilaçlar iyi geldi. Kurtardık paçayı."

Fatih dişlerini gıcırdatmamak için çayını tek yudumda bitirdi, midesine bir alev topu düştü. Adam hasta bile olmamıştı ki! *Nasıl oldun?* diye soruyordu bir de. Akli sıra gözüne girecek ya. Çiçeklerle, baklavalarla, hatırşinas genç ayaklarıyla göz boyayıp ailecek akıllarını çelmeye oynuyordu. Sinsinin tekiydi bu. Hadi babası seni seviyor, abisini de belli ki kafakola aldın. Ama peki ya kız? Kız seni istemediği müddetçe boşa gitmeyecek mi bu kadar yalakalık? Mal değneği çiroz. Neyse ki Nil'de kandırılacak göz yoktu. Neyse ki.

Saffet Bey, "Sen nasıl oldun, oğlum?" diye sordu bu kez.

"İyiyim, Saffet amca," dedi Samet biraz kederli. "Ağrı hiç yok değil ama ağrı kesici almadan uyuyabiliyorum artık. Alçı çıkacak yakında. Sonra fizik tedavi başlayacak. O da zorlu bir süreç. Biraz daha dişimi sıkacağım artık."

"Maşallah, oğlum, maşallah. Hepsinin üstesinden geleceksin alimallah," dedi Saffet Bey. "Az buz şey atlatmadın." O da bir kederlenip iç geçirdi. "Görünmez kaza işte..."

"Öyle, Saffet amca," diye onayladı Samet yine müzmin kederiyle. "Ama olacak bu ara böyle kazalar. Beklenen bir şey," dedi. Başına gelenleri büyük tevekkülle karşılamıştı doğrusu. "Takip edebildiniz mi, bilemiyorum ama. Şiddetli Güneş patlamaları oluyor son günlerde. Bazıları özellikle o kadar şiddetli ki etkileri Dünya'ya kadar ulaşıyor. Bilim insanları uyarıyordu kaç gündür. Yeryüzünde biriken ekstra enerji dengesizliklere, kazalara sebebiyet verebilir diye." Gelmeden aslında ucundan görünmüştü yani kaza. "Biz de nasibimizi aldık işte..."

Masadakiler konuyla ilgili net bir tepki ortaya koyamayınca, Nadir Bey müdahale etme ihtiyacı hissetti: "Bizim oğlan meraklıdır uzaya," diye açıkladı niyeyse biraz da iftiharla. "Uzay Yolu'nu hiç kaçırmaz."

Fatih *alakaya bak çay demle* dedi içinden. Samet'in kol kırıklarının Güneş patlamasıyla bir alakası olmadığının garantisini verebilirdi. Ve böyle devam ederse, yakın gelecekte başına gelebilecek diğer talihsiz kazaların da sorumlusu Güneş olmayacaktı.

Kürşat, bu noktadan sonra derhal katalizör görevini üstlendi. "Ya," dedi. "Geçen annem de anlattı öyle bir şeyler. Haberlerde duymuş. Var mı aslı astarı, Samet?"

"Tabii, abi," dedi Samet kendinden emin. "Güneş patlamaları jeomanyetik fırtınalara yol açıyor. Okyanus akıntıları, iklim, volkanik aktiviteler, Dünya üzerinde A'dan Z'ye her şey etkileniyor. Bu dönemlerde özellikle doğal afet tehlikesiyle karşı karşıyayız. Tüm bunların insan sağlığını da etkilediği yönünde araştırmalar var."

“Annem bazı hastalıklarda da artış olabileceğini söylemişti,” dedi Kürşat edindiği bilgiyi satabilmenin verdiği hararetle. “İnsan o günlerde yorgun uyanırmış, sinirli, depresif olurmuş.”

“Aynen, abi. Korku, endişe, huzursuzluk, agresif çıkışlar hepsi olası. Sırf psikolojik değil, fiziksel etkileri de var üstelik. Geçen okudum. Migren atakları, görme ve işitme sorunları, nörolojik bozukluklar... Daha neler neler. Kalp krizine kadar yolu var.”

Felaket tellallığına kaldığı yerden devam ediyordu çiroz.

“Aman Allah’ım korusun,” deyip yumruğunu tahta masaya vurdu Saffet Bey. “Ne menem bir şeymiş bu. Kendimize dikkat edelim bu kadar tehlikeliyse. Hem kendimize hem de etrafımıza. Kaza bela bulmasın bizi.”

Fatih kendi kendine sabırlar diledi. Samet, Saffet Bey’e destek çıktı: “Dikkatten zarar gelmez, Saffet amca. Bak, bir anlık dikkatsizlik bana nelere mal oldu. Başıma bunlar gelince, kendim de araştırıp patlamalar sırasında kazaların misliyle arttığı yönünde makaleler okudum. Ne yazık ki biraz geç kaldım tabii, olan oldu...”

Fatih’i dürtükleyip, “Senin yatak da ondan kırıldı kesin,” diye keh keh güldü Kürşat. “Kaza geliyorum dememiş, gelmiş.”

“Tabii,” dedi Samet hemen. “Ev kazaları da çok olası bu dönemde.”

Fatih, Kürşat’a ters ters bakmakla yetinip içinden Samet’e ilişkin iyi dileklerini sıralayıp küfretmeye kaldığı yerden devam etti.

Nadir Bey dirseklerini yeşil örtülü masaya dayayıp heyecanla öne doğru eğildi: “Esas son havadisleri duydunuz mu siz? Gelirken öğrendik. Akşam Kuyumcular Çarşısı’nda iki dükkânı soymuşlar!”

Soluk soluğa bir gece yaşıyordu. Her musibetin olduğu gibi bunun da sebebi Güneş patlamaları olsa gerekti.

Saffet Bey’in pembe yanakları ânında birkaç ton attı. “Deme yahu! Neler oluyor bu insanlara? İyice azıttılar. Kimi soymuşlar bu sefer?”

“Yok mu bizim Murtaza’yla Ercüment? Hanı bitişik dükkânları?”

“A bildim bildim,” dedi Saffet Bey ağlamaklı. “Vah, vah. Nasıl olmuş peki?”

“Valla iki kadın gelmiş. Sahte yüzükleri, kolyeleri el çabukluğuyla gerçekleriyle değiştirtivermişler. Epey de zarar var diyorlar. İki dükkânı peş peşe soymuşlar üstelik. Arsızlığı geçtim, korku da yok.”

Bir iki yüzük kaptırsalar neyse de. “Nasıl fark etmezler o kadar mal indirilirken?” diye sordu Fatih.

“Biri lafa tutmuştur, öbürü çarpmıştır.” Kürşat dudak büktü. “Hele bir de güzelseler!”

Nadir Bey efendiliği elden bırakamadı. “O konuda bir malumatım yok, evladım. Ama maharetli oldukları ayan beyan ortada.”

“Kameralardan bir şey çıkmamış mı?” diye sordu bu sefer Fatih.

“Bazen millet kameraları sırf şekil olsun diye takıyor,” dedi Kürşat. “Caydırmak için. Kayıt yapmamış olabilirler.”

“Hakkın var, oğlum,” diye onayladı Nadir Bey. “Ercüment’inki aylardır bozukmuş. Murtaza’da kayıt var ama kadınların yüzü seçilmiyor. Şimdi diğer dükkânlardaki kayıtlar da izlenecekmiş. Kadınlar başka dükkânların önlerinden geçti, elleri mahkûm.” Pek ümitli değil, geldi gelgelelim. “Ama önlemini almıştır onlar. Güneş gözlüğü falan takmışlar zaten.”

“Kışın ortasında bir Allah’ın kulu da dememiş mi bunlar niye gözlükle geziyor Kapalı Çarşı’da?” Kürşat kararını vermişti. “Gitti gider. Üstüne birer bardak soğuk su içsin Ercüment’le Murtaza.”

“Hiç belli olmaz, abi,” dedi bilirkşi Samet. “Zaten yapanın genelinde sabıkası olurmuş. Yapan bir avuç insan içinden çıkma yani. Bulunabilir de.” Duyan da asayiş şubeden sanacak! “Ben tanıdık bir güvenlik şirketiyle de konuştum. Yarın keşfe gidecekler birkaç ah-baba.”

“İyi yapmışsın,” dedi Kürşat büyük takdirle. “Hiç değilse bundan sonrası için.”

“İsterseniz size de uğrasın adamlar?”

Kürşatların penyecide yükte hafif pahada yine hafif mallar olduğundan hırsızlar için fazla cazibe teşkil etmiyordu. Kasada da para bırakmazlardı. “Kapalı Çarşı’daki mobeselerden biri hemen bizim dükkânın girişine bakıyor. Kasanın oraya da biz koyduk bir tane. Bizim dükkânı soymak yürek ister.” Sonra kameralara sığınıp hırsızlara

müdahale etmemek delikanlılığa aykırı gelmiş olacak, “Öyle bir teşebbüs olursa da adamın aklını alınız zaten,” diye ekledi.

Fatih konuşmanın son kısmını dinleyemedi artık. Dikkati dağılmıştı. Samet’i izlemekten kendini alamıyordu zira. Elinde değildi. Ne sinameki bir tipti öyle.

Oğlan önce açık çayın yanında istediği limon dilimini çay kaşığı-nın yardımıyla bardağın içinde sıkıştırarak ezdi, kaşığı çay tabağının kenarına bıraktı. O çay an itibarıyla artık Münevver ninenin çayına dönmüştü, bir tek içinde yüzen kurabiye parçaları eksikti. Sonra Samet iki elini kullanamadığından, babası Nadir Bey’in kırdığı yarım küp şekeri bardağa attı. Büyük bir çaba harcıyormuş gibi çayı karıştırmaya başladı. Fatih yüzüne karşı hofur hofur hoflamamak için kendini zor tuttu. Kalkıp boğazından aşağı sallamak istedi o çayı. Merasime çevirmişti içeceği iki yudumu.

Nadir Bey, “Ben karıştırsaydım, oğlum,” dedi.

Samet’se dünyayı uzaylı istilasından kurtarmış gibi, “Ben hallettim, baba,” dedi. “Sağ ol.”

Ne nanemolla bir şeydi bu kılkuyruk! Ömür geçmezdi böyle bir tiptle. Üç gün iyiye beş gün kuyruklu yıldızlar yüzünden hasta yattı bu. Zavallı Nil’i kimlerle muhatap ediyorlardı. Taylan yavşağın-dan sonra bir de bu çıkmıştı. Yavşak olan Taylan’dı ama her nedense bu herif yapışıp kalmıştı.

İçinden bir ses *sen sanki çok matah bir şeysin*, dedi. *Sen yapışmadığımı söyleyebilecek pozisyonda mısın acaba?* Fatih katıyen yapışmamıştı. Onun duygularının bir karşılığı vardı. Evet. Nil henüz bunu kabul etmeye hazır değildi yalnızca. Ses, olmayan yüzünü ekşitip *sen öyle düşünmek istiyor olmasın?* diye sordu cevap olarak. Rahatsız edici bir biçimde Kürşat’ı andırmıştı tınısı.

Fatih sese ağzının payını veremeden Samet, Fatih’in çok da arkadaş canlısı olmayan, üzerinde gezinen bakışlarını sonunda yakalamıştı. “Fatih, konuşamadık seninle de. Kredi başvurusu için verdiğim broşürlere bakabildin mi?”

Hay kredine de sana dal Durup durup soruyordu. Kesin buna komisyon falan bir şey veriyorlardı ki kredinin peşine düşmüştü kılkuyruk.

Cezmi Bey dudaklarını bastırıp Fatih'e döndü hayretle. "Ne kredisi, Fatih?"

Fatih dişlerini sıktı. "Öyle faizlere, ödeme şartlarına bakıyordum. Dükkânı büyütmek için..." dedi sesi giderek azalırken.

Fatih'in girişimine, Cezmi Bey şimdi daha bir anlam veremedi. "Hangi dükkânı?" diye sordu haklı olarak.

Fatih yine üstünkörü, "Bizim dükkânı işte, baba," dedi. "Kredi ucuz olduğunda fırsatları değerlendirmek lazım."

Fatih hangi dükkândan bahsettiğini yine söylememişti. Kapalı Çarşı'dakini büyütmek gibi bir seçenekleri olmadığından, Cezmi Bey, Fatih'in Korupark'takini kastettiğini düşündü. Ama o da yapılacak iş değildi, dükkân bazı aylar kirasını ancak çıkarıyordu. "Hiç haberimiz olmadı bu fikirlerden," dedi oğlunu iğneleyerek. "Krediyi aldıktan sonra fikrimizi alacaktın zahir."

"Vazgeçtim zaten, baba. Büyüme zamanı mı şimdi? Piyasa şartları malum. Öyle bir düşünceydi..."

Cezmi Bey, "İsabet olmuş," dedi *ben sana sonra soracağım kendi başına iş çevirmeyi der gibi.*

Maç bittikten sonra Cezmi Bey'le Saffet Bey evin yolunu tuttu. Arkalarından Nadir Bey'le Samet de müsaade istedi.

Kürşat sekizinci çayını höpürdetirken, Nadir Bey'le Samet'in arkasından az önce çıktıkları kapıyı işaret etti Fatih'e. "Sen bu oğlana sevmedin sanki."

Fatih bıkkın olduğunu umduğu bakışlarını Güntekin Onay'dan çekip Kürşat'a döndü. "Onu da nereden çıkardın?"

"Böyle bir yüzün ekşiyor, ters konuşuyorsun durduk yere."

"Hay Allah. Kırılmış mıdır çok?" diye sordu Fatih.

Kürşat dudaklarını büzdü, çenesi buruştu. "Valla ben olsam kırılırdım, hayatım."

"Her zamanki hâlim o benim. Bence sen her nedense oğlana bayıldığından, seninle karşılaştırıncı sevmiyormuşum gibi görünüyor."

"Sevilmeyecek nesi var? İyi çocuk. Baksana, eli kolu da uzun."

Fatih'in burnundan dalgacı bir homurtu yükseldi. "Ya bırak. El kolu uzunmuş... Beceriksizin önde gideni. Lastik değiştirmeye kalkıp kolunu kıran adamdan bahsediyoruz."

Kürşat bir hışım tüm vücudunu Fatih'e döndürüp işaret parmağını Fatih'in burnuna doğru uzattı. "Sevmiyorsun işte! Biliyordum!"

Fatih arkasına yaslanıp parmaktan uzaklaştı. "Yaa sevmem sevmem. Neden bu kadar mevzu ettin ki bunu? Sen seviyorsun diye herkes sevecek mi Allah'ın yeteneksizini?"

"Enteresan geldi sadece..."

"Nesi enteresan acaba?"

"Adam kazayla kolunu kırdı diye mi uyuz oluyorsun, anlamıyorum ki? Adamı sevmeyecek ne geçmiş olabilir aranızda? Toplasan beş kere görmemiştir."

Hiç görmese de Fatih'in çiroza uyuz olmak için geçerli minimum bir nedeni vardı hâlihazırda. Dile getirebileceği bir mazeret değildi o tabii. Sahte mazeret arama sürecini sinirli bir nefesle kamufle etti. "Bankaya gittiğimde hâli tavrı hoşuma gitmedi. Böyle bir şişinmeler, tepeden bakmalar... Sanki kendi parasını veriyor mal. Oldu mu?"

Kürşat dudak büktü. "Allah Allah, hiç de öyle bir çocuk değil ki..."

Fatih cinnet getirecekti, az kalmıştı. "Ya nereden biliyorsun? Babanın oğlu sanki."

"Nereden bileceğim, bilemem tabii," dese de Kürşat ikna olmuşa benzemiyordu. Fatih'i uzun uzun süzdü. "Yaşayıp öğrenilecek şeyler bunlar..."

Yaşayıp öğrenmeye de ne çok hevesliydi. "Bugün de anlatıyor saçma sapan bir şeyler. Başından geçen kazayı Güneş patlamasına bağlayabilen bir tip."

Kürşat bıyık altı gülüyordu. "Bilimsel araştırmaları baz alıyor çocuk. Sen ne anlarsın?"

"Anlamam tabii," dedi Fatih bıkkınlıkla. "Nereden anlayacağım?"

Çayı demleyip mutfakta oyalanabileceğim kadar oyalandıktan sonra cayır cayır yanan bir yüz, göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atan bir kalple salona giriş yaptım. Feray abla ne yapacaktı? Anneme bir şey belli eder miydi? Peki ya Birsen teyze? Bir şey biliyor muydu? Kendimi bildim bileli tanıyordum ben bu insanları. Birsen teyzeyi de Feray ablayı da Cezmi amcaı da öyle çok seviyordum ki...

Salonda Birsen teyzeyle Feray ablanın karşılanna geçip oturduğumda kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü. Gidip ikisine de kocaman sarılmak istedim. Fatih'e *hayır* demek, sanki onları da hayatımdan çıkarmaya denk geliyordu.

Annem oturduğu yerde kıkırdadı Feray ablaya. "Seninkiler baskın yaptı ha Feray?"

Onun yerine Birsen teyze gülerek cevap verdi: "Gelmiyorlar, gelmiyorlar. Sonra böyle çıkarma yapıyorlar. İki ayağımız bir pabuca giriyor her seferinde."

"Ay Feray, Allah sana sabır versin. Her çeşidinden var ayol. Kaynana, görümce... Eltiler de eşantiyon yanlarında."

Feray abla gülümsedi. "Günahlarını almayalım ama şimdi. Bana bir zararları yok. Çok kafa dengi değiliz sadece..."

Annem kulağını çekip vitrinin ahşap yanına vurdu. En yakınındaki çocuğu olan bana dönerek ellerini tavana doğru açtı. "Bizimkine çöpsüz üzüm versin Allah'ım!" Sonra muzipçe gülümsedi. "Kaynana da Hakk'ın rahmetine kavuşmuş olabilir, bir mahsuru yok."

Ben üzerimdeki kırmızı kazağın rengini almaya başladığımda, Feray abla tükürüğü boğazına takılmış gibi gürültüyle yutkundu, Birsen teyze biraz rahatsız göründü. O an anladım ki o da biliyordu olanları ya da seziyordu az çok. Ama ne kadarını? Birazını? Hepsini? Yine de çabuk toparlandı ama. Elini umursamazca havada sallarken durumu fazla bozuntuya vermedi. "Aman Necla. Acelen ne Allah aşkına? Bırak kaynanayı, eltiyi, görümceyi. Kız

okulunu bitirsin sakın kafayla. Elini sallasa ellisi, kolunu sallasa sırma tellisi zaten.” Gözlerinin içi güldü bana bakarken. “Maşallah. Nazarımız degecek.”

Kalbimdeki ağırlığın üzerine bir de öküz çöktü. Dudaklarımın kenarlarını biraz olsun yukarı kıvıldamaları için zorladım. Umarım yüzümdeki şey gülücüğe benziyordu.

Feray abla bana göz kırptı konuyu değiştirirken. “Kızlar sıkıştırmış ne anlatıyorlardı Fatih’e? Camdan gördüm gelmeden.”

“Hiç,” dedim kısaca. “Öyle havadan sudan...”

Annemin düşünürken kaşları çatıldı hafif. “O Suzan’ın bir nişanlısı vardı. N’oldu ona?” Belli ki o da görmüştü kapıdakileri. Kimseden de bir şey kaçmıyordu arkadaş.

“Aman yıl olacak neredeyse, kız attı nişanı,” dedi Feray abla. Annesini dürttü hemen. “Fatih’e yürüyor olmasın?” diye sordu hin hin.

Birsen teyzenin yanakları pembe pembe oldu. Oracıkta yüreğine inecek sandım. “Ay Allah yazdıysa bozsun. O ne çirkin laf, *yürümek* falan, Feray? Kız, Fatih’ten en az üç dört yaş büyük zaten. Olmaz o iş!” O da yumruk yaptığı elini tahta kolçağa vurdu.

Feray abla, “Sana soracaktı Fatih de o iş olur mu diye. Fena mı, zengin olurlar işte,” dedi kocaman gülererek. “Hem aşk yaşa bakmaz ki. Tülin de ağzının içine bakıyordu. On yaş küçüktür Fatih’ten...” Sonra bir şey aklına düşünce o da bir tedirgin oldu sanki. “Ay yalnız o Leyla yok mu? Allah günah yazmasın ama bak, ona ben de katlanamıyorum hiç!”

Taktiği çok anlamamıştım. Yüzümün hâlinden ne hissettiğimi mi anlamaya çalışıyordu yoksa beni uyarıyor muydu? *Kardeşimin talibi de ne çok* gibisinden.

“Akşam akşam asabımı bozma, Feray,” diye kızını haşladı Birsen teyze. “Öylesindense ömrübillah bekâr kalsın, vallahi gıkımı çıkarmam.”

Feray abla yine dürttü annesini. “Oğluşunu mahallede yiyecekler çıtır çıtır, Birsen Ha-nıım!” diye kahkahayı koydu.

Kanım fokur fokur kaynıyor olamazdı bence. Çay suyuydu o. Mutfağa gidip altını kısayım ben.

Gece geç saatte herkes evlerine çekildikten sonra bulaşıklara çok bulaşmadan ben de odama çekildim. Çay suyu saatler önce şüphelendiğim üzere fokurdamıştı ama içimde bir yerde başka şeylerin de fokurdadığından fena hâlde şüpheleniyordum aruk.

İnsan durduk yere Tülin düz yolda yürürken tökezleyip yere kapaklansın, burnu suratına yapışsın; Suzan abla çok sayıda müşterisinin saçını yaktıktan sonra aynı anda hepsinin gazabına uğrasın; kendi ilan ettiği ateşkesi kendi ihlal etmek pahasına Leyla'nın yolda yürürken kafasına saksı düşsün istemezdi.

Resmen feminist çizgimden sapıp kadın düşmanına eviriliyordum günden güne. Ve düşman olarak algıladığım kadınların maalesef tek bir ortak noktası vardı.

Düşüncesi bile beni hasta edecekti sanki. Göz göre göre gerçekleşen kazalar gibi bir şeydi bu. Freni patlayan kamyonun yokuş aşağı kaptırıp otobüs durağında bekleyen insanlara son sürat yol almasını izlemek fakat bunu önlemek için hiçbir şey yapamamak gibi.

İçimde bana rağmen var olan, durmadan aleyhime çalışan bir ben vardı benden içeri ve arkamdan dolaplar çevirip her ne kadar bana ihanet de etse, kendimden bu parçayla yüzleşebilmem gerekiyordu. Analitik düşünebilmekle övünürdüm bugüne kadar. Bu konuya da öyle yaklaşacaktım. Çok değil, bir yıl sonra mühendis olacaktım ben öyle ya. Bilimsel yöntem denen bir şey vardı.

Her bilimsel makalenin temeli bir soruya ya da çeşitli önermelere dayanırdı. Önümdeki kâğıda güzelce yazdım:

Araştırma sorusu: Nil, Fatih'ten hoşlanıyor mu?

Hâlim, tavırlarım, son öğrendiğim bilgiler ışığında gerim gerim gerilmekten de kaynaklanabilirdi pekâlâ ama *Nil Fatih'ten hoşlanıyor* önermesini de kafadan reddedemiyordum.

Gerçi böyle dümdüz yazınca da insan kendini salak gibi hissediyordu. Bilim insanları Mars'ta koloni kurmaya uğraşırken ben kendi hislerimi bile anlamaktan acizdim. Salaklığıma kendim zor tahammül ederken, başkalarının görme ihtimaline dayanamazdım. Bu kâğıtları yakacaktım işim bitince. Kesin.

Aldığım kararın verdiği iç rahatlığıyla yazmaya devam ettim.

Makalenin yanıt arayacağı soru belirlendikten sonra, takip eden aşamada, bu sorunun neden önemli ve araştırmaya değer olduğunu, literatürden de atıflarda bulunarak anlatırdı bilim insanları: *Konu araştırmaya değer çünkü... Daha fazla salak gibi hissetmek istemiyorum kendimi!*

Son derece geçerli bir nedendi bence. Olmayan aşk hayatıma dair de atıfta bulanacak bir literatür bulunmadığından bununla yetinmek zorundaydım.

Veri seti: Ay tutulmasından bu yana olan her şey. Yani: Haddinden fazla kızarma, bozarma, kalp çarpıntıları, heyecan ve o büyük utanç; "annem-babam-abim ne der" korkuları... Feray abla ve Birsen teyzeden sonsuz çekinme, karşılarında elimi ayağımı nereye koyacağımı bilememe ve en son iyice ayyuka çıkan mahalledeki kızlara düşman kesilme hâli...

Metodoloji: Yarı yapılandırılmış mülakat.

Denek de ben oluyordum hâliyle. Birkaç soru düşünebilirdik konuyla ilgili:

Seni, Fatih'i reddetmeye iten ne?

Kendimi bildim bileli *abi* diye hitap ettiğim bir şahıstır kendisi. Annem, babam, abim öğrense bu durumu, olay çıkar ve Fatih bence bana uygun biri değil.

Şuradan devam edelim o zaman: Artık ağzından çıkan 'abi'lerin samimiyetine kendin de inanmadığını itiraf etmiştin hatırlarsan.

Çok net hatırlıyorum maalesef. Peki, kabul. *Abi deme alışkanlığı* artık bir sorun teşkil etmiyor.

Peki, annenin, babanın ve abinin ters tepki vermeyeceğini bilsen cevabın değişir miydi?

Annem, babam, abim bu konuda bana bir şey demeyecek olsa ne yapardım? Esas sorun bu da değildi galiba çünkü beni dizginleyen bu düşünce değildi: Fatih bana uygun biri değildi. Feminist olma çabamla taban tabana zıt bir düşünce yapısı vardı. Onun gibi biriyle herhangi bir beraberlik, edindiğimi sandığım tüm ilkelere tersti. Son zamanlarda abim sayesinde keşfettiğim tüm kusura larımla birlikte, en olmayacak adamdan hoşlanmak, sözümünden dönmüşüm gibi hissettirecekti kendimi.

Tamam da tüm bunlar Fatih için hissettiklerini hissetmene engel mi?

Doğru noktaya parmak basmıştım. Tebrik ederim. Düşündüm. Fatih artık kafamdaki “abi” kimliğini çoktan kaybetmişti. Uzun zamandır tanıdığım, karşı apartmanda oturan bir erkekti artık. Toplumsal hiçbir baskı yok diyelim. Kendi gözümde körü bir feminist olmaktan da ölesiye korkmasam... Ne yapardım?

?????

Bilmiyordum sorunun cevabını... Kafam boş bir levhaydı sanki bu soru karşısında. İki türlü de kestirip atamıyordum. *İki arada bir derede nasıl kalınır* konusu üzerine dersler verebilecek noktaya geliyordum yavaş yavaş. Bir şey yapmamayı seçsem bile bu, hislerimin olmadığı anlamına da gelmiyordu üstelik. Kalemim kâğıdın üzerinde istemsizce oynadı.

Sonuç: Denek söz konusu şahıstan hoşlanıyor olabilir.

Vardığım sonuçla dakikalarca baktım. Sonunda kalemi bırakıp yenilgiyle sandalyeme yaslandım.

Abimin sesi kulaklarımda çınılıyordu. *Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu demezler mi adama?*

O an en ufak umut kırıntısına dahi tutunabilirdim. Mesela *Roxane Gay* de benim gibi kusursuz feminist diye bir şey olmadığını, kendisinin de pek çok standarda göre kötü bir feminist olduğunu söylerdi. Kadınları aşağılayan şarkılar dinleyip dans ettiğini, feminizmle bağdaşmayacak kitaplar okuduğunu ve hatta gerektiğinde erkeklere kendilerini önemli hissettirmek için aptal oynadığını itiraf etmişti. Erkekleri çok sevdiğini de ekliyordu. İnsan kendinden çok farklı birini ilginç bulabilirdi. Birine ait olmayı istemek, o kişiye bakarken kendi yansımanı görmeni gerektirmiyordu.

İnsan olduğumu ve kusurlarımın olabileceğini hep kabul etmişim ben ama kötü bir feminist olabileceğim, abimle *vampirler ve feminizm* konuşmasını yapana kadar aklımın ucundan geçmemişti.

Mükemmel olma çabası ve sürekli haklı çıkmaya çalışmak, boşa kürek çekmekti sanki. Her şeyin cevabını verebileceğimi sanmak, görüyordum ki büyük yanılgıydı. Bilmediğim, eksik olduğum çok şey vardı. Her hareketimle ana akım feminizme uymayabilirdim ama kötü bir feminist olmak, hiç olmamaktan da iyiydi kanımca.

O an bir hafiflik geldi içime. Tüm bunları kabul etmek özgürleştiriyordu insanı.

Çelişkilerimi kabul edip kendim olmaya çalışmak, kendim olmamaya çalışmaktan daha kolaydı. İnançlarım doğrultusunda ilerlerken başkalarının ne düşündüğü, hakkımdaki yargıları, abim de dâhil üzerime yapıştıracakları etiketler umurumda olmamalıydı belki de.

Makalenin son bölümünde mevcut araştırma gelecek için ne ifade ediyor, bu tartışılırdı. Buradan yola çıkarak araştırmacıların -yani benim- yeni adımı ne olmalıydı? Yeni ufuklar açacak araştırma sorusu, söz konusu şahsın hoşlanmaya geçecek biri olup olmadığıydı bana kalırsa. Uzanıp kalemimi yeniden elime aldım,

başka bir kâğıdın en tepesine parantez içinde bir (+) bir de (-) yazdım. Pozitif düşünmek lazımdı. Önce +'lardan başladım bu yüzden. Fatih'e dair olumlu ne vardı kafamda?

Yakışıklı

İlk yazdığım maddeye uzun uzun baktım. Sığ mıydım ben? Ama Fatih'le ilgili ilk göze çarpan şeydi bu. Uzun boyu, futbolculuk günlerinden kalma (ve üzerinde hâlâ çalıştığını bildiğim) yapılı vücudu, keskin yüz hatları, koyu kahverengi iri gözleri, biçimli kaşları, uzun kirpikleri, gür saçları... Bu kadarına gerek yoktu. Yakışıklı hepsini kapsıyordu işte. Detaya girmemeye karar verdim.

Zeki

Belki üniversiteye gitmemişti ama tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Bunun yanında sağduyu sahibiydi, hemen her konuda akıl yürütebilirdi. Parantez içine "ve akıllı" diye ekledim.

Ailesine bağlı

Ailesine ne kadar değer verdiğinin en yakın şahitlerindendim. Her şeyi yapardı onlar için. Annem de "Ailesine bağlı adamdan karısına zarar gelmez," derdi. Nereden aklıma geldiyse şimdi bu laf.

Güvenilir

Sözüne güvenileirdi. Karşılaştığımız pek çok olayda genelde arabulucu o olurdu. Hemen parantez içinde *kızlar hariç* yazdım.

Yardımsever

Mahalledekilerin her türlü yardımına koşardı. Eli açıktı. Abimin ona taktığı borcun haddi hesabı yoktu. Asla parasının peşine düşmezdi. Parantez içinde *cömert* diye ekledim.

Sorumluluk sahibi

Her iki dükkân da artık onun kontrolü altındaydı. Cezmi amca canı sıkıldıkça işe uğruyordu çünkü gözü arkada kalmıyordu.

Yetenekli

Kuyumculuğun okuluna gitmemiştii belki ama kendini yetiştirmişti. Ağzım açık kalıyordu tek tük yaptığı takıları gördüğümde.

Bana değer veriyor

Bu yaşına kadar *Kürşat'ın kardeşi* olarak korudu kolladı, yeni geldiğinde yardımcı oldu. Her zaman değer verdiğini bildim. Ama sevgili olmak başkaydı, kankanın kız kardeşi olmak başka. Parantez içine ufak bir soru işareti yerleştirdim.

Gelelim negatiflere. Tereddütsüz yazdım hemen.

Sinirli

Kavgacı

Bu iki maddede tartışmaya açık bir yan göremiyordum. Yeterince kanıt vardı elimizde. Diğer maddeye geçtim.

Çapkın

Maalesef bu da tartışmaya açık değildi. Gereğinden fazla kanıt mevcuttu yine. Geçmişte kaldığını söylüyordu ama yaptıklarının bir kısmını birinci elden görmüş, bir kısmını da duymuştum. Kendisi şiddetle reddetse de ben de büyük ihtimalle geçici bir hevestim. Sadece o, bunu bilmiyordu.

Kıro

Parantez içinde *çok* yazdım. Bazen öyle laflar ediyordu ki bütün tüylerim diken diken oluyordu. Ruhu taş devrinde kalmıştı.

Maço

Hem de kız arkadaşına (ya da karısına) nefes aldırmayacak cinsten. Kadın dizinin dibinde otursun, ona sormadan da hareketmesin. *Oldu canım, başka?* yazdım yanına.

Kendini beğenmiş

O giydiği jilet gibi takımlar içinde Kapalı Çarşı'da bir yürüyüşü vardı ki... Tepeden bakardı sağına soluna. Bir kurum bir caka. Sanki bütün dükkânlar onun.

Ukala

Pek çok konuda bilirkişi gibi davranırdı. Haksız olduğunu da kolay kolay kabul etmezdi.

Odun

Bazen su katılmamış bir öküz oluyordu. Beatrice, erkekler balçıktan yoğrulduğu sürece çöpü çatılsın istemiyordu. Kilden bir heykele boyun eğmek kadınların ağırına gitmez miydi? Ya da bir kerpiç parçasına hesap vermek? Aynı şekilde bir odun parçasına da hesap vermek hoş değildi zannımca.

Listenin iki sütununa da baktım. Negatif ve pozitif noktaların kafa kafaya geldiğini görünce sesli pufladım. Yeni sorum yanıtsız kalmıştı. Bilim de bir noktada tıkanıyordu mevzu gönül meseleleri olunca demek.

Abimin attığı mesajla çalışma masam titredi.

Bi cama çık

Ne var gece gece?

Bi çık

Hiddetle cama çıkıp çemkirmeye hazırlanıyordum ki abimin yanındaki Fatih'i de görünce sesim içime kaçtı. Sanki kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi. Neden bu kadar şaşırıp panikliyorsam? Eski paniksiz günlere dönebilmeyi nasıl da isterdim. "Ne var abi?" diye sordum mıyır mıyır.

"Benim pijamaları atsana, Fatih'te kalacağım. Bi' torbaya falan sar pijamayı. Diş fırçamı da içine koy."

"Bunu neden mesajda yazmıyorsun da önce cama çağırıyorsun?"

"Git gel yapman hoşuma gidiyor."

Tövbe estağfurullah.

Dudaklarımı sinirle büzüp bir şey söylemeden içeri girdim. Odasına gidip yatağının üzerindeki pijamasını, bulduğum boş

bir torbaya tıktım, banyodan diş fırçasını aldım. Dışarı geri çıktığımda abim ortalıkta yoktu. Elimde torba, sokağın diğer ucuna baktım. “Abim nerede?”

“Karnı acıkmış,” dedi Fatih. “Ani bir kararla Fahri Usta’ya gitti.”

Gece gece *atom* yiyecekti demek. En az üç tane de yerdı. Sonra sabahlar olmasın. Bir elimdeki poşete, bir de Fatih’e baktım. “İyi, sana atayım bari.”

“At bari,” dedi.

Attım. Havada kaptı. “Nasılsın görüşmeyeli?”

Elim pencerenin kolunda, “İyi.” Derhâl içeri kaçmaya hazırdım.

“Ben de iyiyim, sağ ol.”

“Kalıp hatırını sormayı isterdim ama ders çalışıyorum.” Uluslararası bilimsel dergilerde yayımlanacaktı makalelerim.

“Girme hemen ya. Ne güzel muhabbet ediyoruz,” diyerek kinayele gülümsedi.

“Yaa. Bir muhabbet bir muhabbet...”

“Ben elimden geleni yapıyorum. Sen aynı şeyi söyleyebilir misin?”

“Feray abla çıkacak yine cama,” diye fısıldadım pencereyi kapatmaya yeltenirken.

“Çıkamaz artık o...” Gülümsemesi, yerini ciddiyete bırakmıştı. “Korkma, bir şey yapmayacağım...” dedi sessizce. “Ablamla da konuşacağım.”

Neyin peşindeydi? Pencerenin kolunu bırakıp aşağı sarktım. “Gerçekten mi?” diye fısıldadım yine.

“Gerçekten.”

“Fikir mi değiştirdin?”

Umutsuz bir vakaymışım gibi iç geçirdi. “Fikir değiştirmedim.”

“Anlamıyorum.”

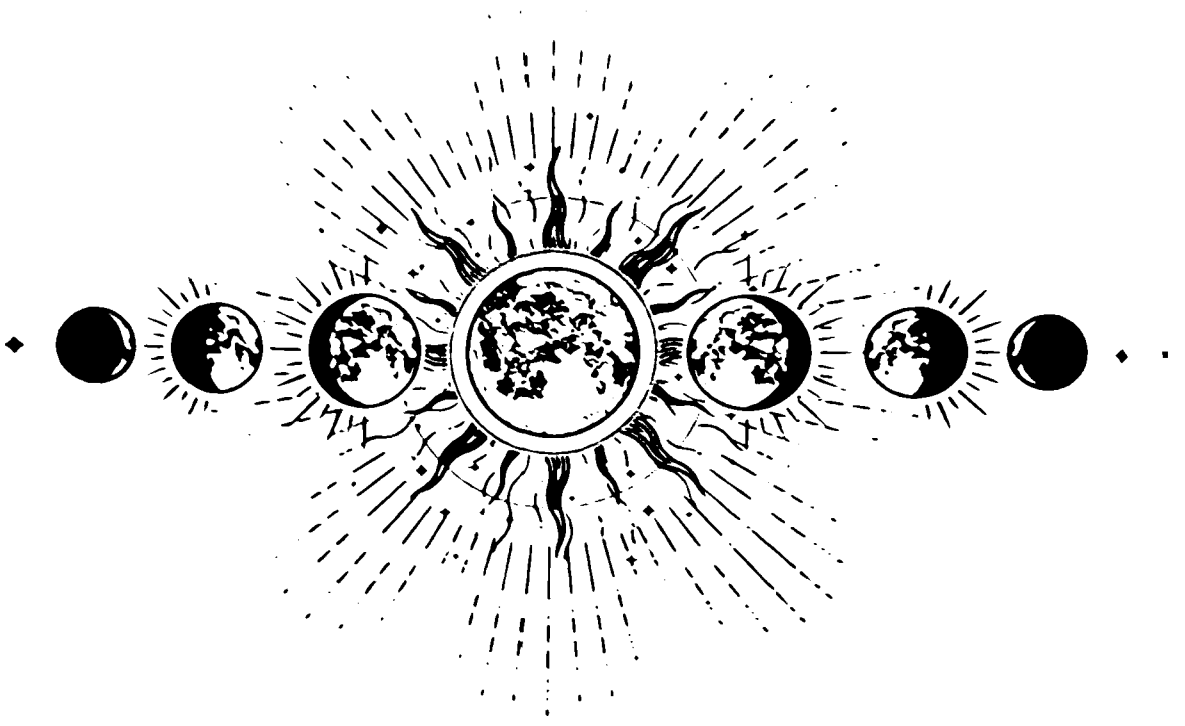
Sokağa, sonra da etraftaki apartmanların camlarına şöyle bir baktı. “Taylan’ı, Ali’si, Samet’i, Mert’i ve adını bilmediğim diğerleri... Bi’ bitmediler,” dedi yine sessizce. Gözleri yüzümde, saçlarımda gezindi bir süre. “Daha fazla sıkılıp üzülmeni istemiyorum.”

Afalladım. O yine gülümsedi. Elindeki torbayı salladı. “Hadi gir içeri, üşütme.”

Üşütmemek pek de mümkün değildi. En azından kafayı. Pencereyi kapatıp girdim içeri. Çalışma masamın üzerindeki listede “odun” neon ışıklarıyla yanıyordu.

Haksızlık mı ediyordum? Başına parantez içinde *bazen düşünceli* yazdım. *Bazen düşünceli odun*. Ama odun. Ama düşünceci. Bazen.

Bu makaleyi basmazlar.

8. BÖLÜM

“Nil, kızım, dükkândaysan bize bir bakar mısın sana zahmet?”

“Tabii, Cezmi amca. N’oldu?”

“Sadi’nin İstanbul’daki amcaoğlundan kargo geldi. Telefon getirmişti Dubai’den bizimkine. Bir heves açtı çocuk ama dilini değiştiremiyor bir türlü. Fatih, *Nil’inki de bundan, dükkândaysa o bir baksın* dedi. Onun kurcalayacak vakti olmadı, başı kalabalık sabahtan beri. Diiroyid miymiş neymiş?”

“*Android*, Cezmi amca,” dedim gülümseyerek. “Ben hallederim, geliyorum beş dakikaya.”

“Hah, yaşa kızım,” dedi sevinçle. “Çocuk yazık kalmasın mahzun.”

Telefonu kapatıp müşteriyle ilgilenen babama döndüm. “Baba, ben bir Cezmi amcalara gidiyorum. Sadi’ye telefon gelmiş Dubai’den, dilini Türkçeye çevirememişler. Halleder gelirim hemen.”

Babam pijama yığınlarının arasından fazla kafasını kaldırmadı. “Tamam kızım. Git sen, abin de birazdan gelir zaten.”

Kapalı Çarşı'daki cumartesi kalabalığını yara yara kuyumcuya doğru attığım her adımda kalbim daha bir sıkışıyordu sanki. Bilimsel yöntemden medet umarken kafamı büsbütün karıştırmayı başarmıştım. Keşke Fatih olmasaydı dükkânda. Neyse ki babam gibi onun da başının kalabalık olduğunu öğrenmiştim. Bu sayede belki de işimi görür, yüzüne bakmama gerek kalmadan geri çıkabilirdim dükkândan.

Odun ama düşünceli. Kıro ama yakışıklı. Çapkın ama güvenilir. Mağara ergeni ama sorumluluk sahibi.

Kafamda birbiri ardına aynı formatta cümleler kurmaya devam ederek, insan öbeklerine çarpmamak için de aralarından sekerek, olabildiğince hızlı ilerledim. Kuyumcu görüş alanıma girdi. Gözüme ilk çarpan, dükkânı doldurmuş müşteriler veya Sadi ya da Cezmi amca veyahut Tunç olmadı ne yazık ki. Gözüme ilk çarpan, slim fit siyah kumaş pantolonu, kolları dirseğe kadar sıvanmış yine slim fit beyaz gömleği ve üzerine giydiği fûme cepken yelegeyle sadece gözüme çarpmakla kalmayıp, olduğum yerde kök salmama neden olan insan evladıydı.

Gerçekten hiç iyi değilim ben. Hem de hiç.

Ben kapının ağzında öyle korkuluk gibi dururken, Fatih orta yaşlı kadın müşterisine tezgâhın altındaki camekânlı bölmeden sıra sıra yüzükler çıkarıp tezgâhın üzerine dizdi. Kadın fiyatlarını sordu. Fatih tek tek söyledi. Kadın taşlarını sordu bu kez. Fatih tek tek açıkladı.

“Hıh geldin mi, Nil? Hoş geldin, kızım.”

Cezmi amcanın sözleriyle irkildim. Kapının ağzında kaç dakika geçirmiştim ben acaba? “Hoş bulduk, Cezmi amca.”

Kasanın başında bana bakıyordu gülerek. Ağzım açık nereye (ya da kime) baktığımı fark etmediğini umdum. “Bak bakalım şu Sadi'nin telefona,” diyerek kutuyu uzattı kasanın üzerinden.

Kapının ağzından seri adımlarla ilerleyip uzattığı kutuyu elime aldım. İçinden telefonu çıkardım. Markası benimkinden

farklıydı ama menüsü aynıydı. “İnternete bağlayalım önce. Dil paketi indirmemiz gerekir belki.” Cezmi amcaya baktım. “Wi-fi şifresi ne?”

“Hatırımda yok, kızım. Şuralarda bir yerlerde yazıyordu ama...” Cezmi amca kasanın altında bir çekmece açıp karıştırdı, bir zarfın içinden çıkardığı kâğıt parçasını bana verdi. “Şifre uzunca biraz. Ezberlenecek gibi değil.”

Bir sürü harf ve sayı girdikten sonra telefonu internete bağladım. Ayarlar kısmına gittim. Sistemden dil seçeneklerinden Türkçeyi seçtim. Paket yüklenmeye başladı. “Şimdi yüklüyor.” Paketin yüklenmesi birkaç saniye bile sürmedi. Dil tercihlerinde Türkçeyi en tepeye taşıyınca tüm menü Türkçeye döndü. Sadi de alıcı olmayan müşterisini dükkândan uğurlarken yanıma kadar gelmişti. Telefonu verdim hemen. “Güle güle kullan, Sadi.”

Telefonun ekranına bakarken gözleri parlamıştı Sadi’nin. “Sağ ol Nil.”

“Rica ederim.”

Cezmi amca, kırlaşmış gür kaşları havada, hayretle, “Oldu bile mi?” diye sordu.

“Oldu, Cezmi amca.”

Fatih işi biten müşterisini kasadaki babasına pasladı. Göz ucuyla takip edebildiğim kadarıyla kadına kocaman taşlı yüzüklerden birini satmayı başarmıştı, tek taşını an itibarıyla kendi alıyordu teyze. “N’aber, Nil?”

Anlaşılan o bana bakmıyorken kendisini detaylı incelemekle ilgili herhangi bir sorunum yoktu ama şimdi o da bana bakıyorken yüzüne bakmakta büyük zorluk çekiyordum. Kendisini kalem kalem masaya yatırdığım için mi yoksa o an sadece karşımda olduğu için mi utanç içindeydim, karar veremedim. Tüm suçlu cepken yeleğe yıkmak da mümkündü bence. “İyi, senden?” dedim zorla.

“İyi.” Telefonuna bakarken gözlerinden kalpler fışkıran Sadi’yi işaret etti kafasını yana yatırıp. “Halletmişsin bizimkinin derdini.”

Cezmi amca kadının kredi kartını pos makinesinden geçirdi. “Mühendisin hâli başka oluyor.”

Mühendis olmamla o kadar alakası yoktu ki. Üstelik de tekstil! Sadece gülümsedim.

“Android hiç kullanmadım,” dedi Fatih.

Konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı! Boşta kalan ellerimi de nereye koyacağımı bilemiyordum. “Sadece dil paketi yüklemek gerekti...” diye mırıldandım. Ellerimi önümde birleştirdim, olmadı. Sonra arkamda birleştirmeyi denedim yine olmadı. İki yanımda sabit tutmaya karar verdim hafifçe sağa sola sallanırken.

“İşletim sistemine alışık olmayınca yanlış bir şey yapmayayım dedim. Bakacak fırsat da olmadı ya bugün zaten...”

Hadi fırsatın olmadı. En azından o yelege giymeyebilirdin. Böyle bir zayıf noktam olduğunu hiç bilmiyordum o güne kadar ya! Nereye bakacağımı artık bilemezken neyse ki çalan telefonum yardımına koştu. Elimi cebime attım. Ekranda Berk’in numarasını görünce meraklandım. “Berk arıyor.” Allah Allah. “Efendim, Berk?”

“Benim Korupark’a gitmem lazım, abla.”

“Neden?”

“Ejderha Mızrağı’nın bir üçlemesini almam lazım.”

Berk ders çalışmadığı zamanlarda o seriyi okuyordu bu ara. Serinin onlarca kitabı vardı. Allah sabır versin. “E yok muymuş *BKM*’de ya da Zafer’deki *D&R*’da?”

“Korupark’taki *D&R*’da varmış. Bulması çok zor zaten. Heykel’deki sahaflarda da bulamadım.”

“İnternette sipariş edelim?”

“Bekleyemem o kadar. Annem de izin vermiyor tek başıma gitmeme. N’olur,” diye yalvardı.

Bir kitap kurdunun hâlinde bir diğeri anlardı. “E iyi. Sen gel o zaman dükkâna. Bakarız birlikte.”

“Abimi ikna edebilir misin? Götürür mü ki?”

“Ederim.” Sonra o kadar da emin olamadım kurduğum cümleden. “Olmazsa biz seninle metroyla gideriz.” Bu saatte trafik beter olurdu. “Hem daha bile hızlı olur.”

“Annem akşam akşam metroya binmeyin diyor.”

Diyordur, eminim. Kiminle olduğuna da bağlı olarak, günün belli saatlerinde arabaya belli saatlerinde de metroya binemiyorduk biz. “Gelince bakarız. Hadi,” dedim sabırsızlıkla.

Telefonu kapatınca Cezmi amca, “N’oldu, Nil?” diye sordu. Kadını uğurlamıştı bile. Dükkânda bir tek Tunç’un müşterisi kalmıştı.

“Berk’in bir kitap alması gerekiyormuş. Ama sadece Korum park’ta varmış. Annem de tek başına bırakmamış.”

“Bekleyemez mi getirsinler buradaki kitapçıya?”

“Yok Cezmi amca, bu gece o kitabı okumaya başlaması lazım. Bilmiyorsun sen onu. Tutturdu mu tutturur.”

“Sessiz sakın de duruyor hâlbuki...” Cezmi amca bir düşündü. “Kızım, akşam akşam ikiniz gitmeyin istersen. Akşam vakti metro çok kalabalıktır. Kürşat’ın işi varsa Fatih götürür Berk’i. Biz kalabalığız burada, idare ederiz. Fatih de diğer dükkânı bir kolağan etsin hem.”

Fatih kafasını salladı hemen. “Tabii, götürürüm ben.” Saatine baktı. “6’dan sonra gelsin, çıkarız birlikte.”

“Ben bir abimle konuşayım da...” dedim mıyır mıyır. “Olmadı Berk’i gönderirim.”

“Hayatta girmem o trafiğe akşam akşam. Dur kalk dur kalk Ayaklarım tutmuyor sonra.”

“Abi, neden böyle yapıyorsun sen?” Zavallı Berk kapı dibinde boynu bükük sallanıp duruyordu. “Götür işte çocuğu.”

“Bu da *okumazsa ölecek* hastalığına mı tutuldu? İkiniz de kime çektiniz, hiç bilmiyorum. Onca yıl ablama evlatlık dedim ama ben en çok sizden şüphe ediyorum artık!”

“Belki de evlatlık olan sensin,” dedim tatlı tatlı. “Hiç bu ihtimali düşünmüş müydün?”

“İflahım kesildi size kitap almaktan!”

Gelmese sanki paranın kaynağı değişiyordu. “Neden senin iflahın kesiliyor?” Kasanın başında sessiz sakın bulmaca çözen babamı işaret ettim. Saat ilerledikçe kalabalık durulduğundan o da kendini kare bulmacalarına vermişti. “En nihayetinde babamdan çıkıyor parası.”

Berk kazağımın kolundan çekiştirdi. “Fatih abi görüreceğim demiş işte...” Cidden okumazsa ölecek hastalığına tutulmuştu galiba bu da. “Babamdan para alalım. Neden zaman kaybediyorsunuz ki, abla?”

Abim, Berk’i ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa incelerken, bütün kardeşler arasında payına böyle bir kardeş düştüğüne inanamıyordu sanki. “Şu tavırlara bak. Fatih abisi görürecekmış. Fatih *abinle* doğdun sanki.”

“Abim dururken Fatih abi zahmet etmesin diye diyordum ben ama...” Abime baktım. “Nasıl unutuyorum her seferinde umutsuz bir vaka olduğunu?”

Abimin yüzü ikimize karşı duyduğu tiksintiyle ekşirken burnu kııştı. “Kıçımın kenarları.”

“Oğlum, düzgün konuş,” dedi babam dalgın dalgın. Nasıl oluyorsa bunu duymuştu.

Abimi bakışlarımla dövme girişimlerim boşa çıktığından, yenilmiş bakışlarımı Berk’e çevirdim. “Sen git madem, Berk. Bekliyor Fatih abi.” Saatime baktım. “*6’dan sonra gelsin* demişti.”

İri lacivert gözleri köpek yavrusu gibi gözlerime baktı. “Sen de gelsene, abla...” Yine kalp sıkışıklığı ve de utanç kombosunu çekmek istemiyordum. Reddetmeye hazırlandığımı görünce o in gözler yüzünün yarısını kapladı neredeyse. “Lütfen, abla...”

Gerekmedikçe kimselerle etkileşmeyi sevmiyordu benim kardeşim. Çekirdek aileden olmayan birileriyle arasında illaki bir tampon bölge olacaktı. İç geçirdim. Kalbim yine kulaklarımda atmaya başladı. Kalbimde ritim bozukluğu da olabilirdi. Bu seçeneği hiç düşünmemiştim. Bir kardiyoloğa mı görünsem acaba? “İyi madem.” Montumla çantamı aldım, sonra bir baktım abim de montunu giymeye başladı. “Sen nereye, abi? Dursana işinin başında.”

“Hazır götürecek de bulunmuş, ben neden gelmiyormuşum? Öne kurulup etrafa bakınmak varken...” Babama baktı bir an. “Baba, sen kapatırsın dükkânı. Zaten fazla gelen giden de olmaz artık. Biz bi’ dolaşalım gelelim.”

“Olur, oğlum. İyi gezmeler size.”

Bir kere de olmaz de, baba ya! Bir kere de olmaz de! Hiç değilse ben boşa çıkıyordum bu durumda. “E madem abim geliyor, ben gelmeyeyim o zaman, Berk. Ne o öyle maaile gideceğiz Fatih abinin arabasıyla.”

Berk bana bir dönüş döndü ama. “Abla,” dedi yalvaran köpüş gözleriyle. Abim de geldiğine göre esas şimdi bana ihtiyaç doğmuş gibi.

“Hemen *abla*,” dedi abim de. “Hiç *ablana* güvenme. Ben ne dersem o. Kitapçıyı eve taşıyamayacaksın. O yüzden çirkin gelmiş gelmemiş fark etmez.”

Babam yine bir bulmacadan kafasını kaldırdı. Bu sefer de abimin son cümlesi dikkatini çekmişti. “Kızım sen de bir hava al,” dedi. “Bütün gün dükkândaydın.”

Uzak durmak istesem de uzak kalamıyordum.

Fatih, *Fatih abi*'yken, yani kendimi bildim bileli, evde, mahallede, çarşıda, dışarıda başka herhangi bir yerde onunla bol bol zaman geçirirdik. Çok normaldi bu. Çetelesini hiç tutmamıştım, üzerinde düşündüğüm bir şey olmamıştı. Hiç sorgulamamıştım. Aileden biri gibiydi çünkü. Hatta direkt aileden biriydi. *Abi*'yi kaybettiğimizden beriye üzerinde bir kere bile düşünmeyeceğim şeyler azap hâlini almıştı. Gitmemek için şiddetle karşı koysam şüphe çekecektim çünkü neden böyle şiddetle gitmek istemeyeyim? Gitsem de kendi gönlüm razı değil. Öf. "Peki baba." Aldığım havanın sonu nereye çıkacak bakalım.

Fatih askılıktaki kaşmir siyah paltosuna uzandı. Paltoyu üzerine geçirdiğinde gereksiz şıklığına şıklık katılmıştı. "Oo sen de mi geliyorsun, Kürşat? Bu şerefi neye borçluyum?"

Abim yüzünde kendini çokça beğenmiş bir ifadeyle, "Özlemişsindir beni dedim," dedi.

"Sorma, hiç zaman ayıramıyorum artık sana. Bir yemeğe çıkarayım diyordum ne zamandır."

Abim kaşlarını kaldırıp burnuyla bizi işaret etti. "Çoluk çocukla uğraşmaktan zaman mı kalıyor, hayatım?"

"Yazık ama," dedi Fatih. "Bu seferlik onları da alalım, bizimle gelsinler. Üzülürler sonra."

Kim üzülüyordu acaba? Ben sanki yalvarıyordum *ne olur gel-yim* diye. Uyuz bakışlarımı üzerinde hissedince yüzüme bakıp sadece gülümsedi cevaben.

Cezmi amcalarla vedalaşıp Kuyumcular Çarşısı'na indik. Havlucuların aralığından Fatih'in arabasını park ettiği otoparka doğru yürüdük. Abim dürtmesine gerek olmadığı hâlde yanında yürüy-en Fatih'i dürttü. "Oğlum, duydun mu, bir dükkâna daha hırsız girmiş. Bu sefer Gülizar ablanın çeyizciyi soymuşlar. Abartular

iyice. Havlucusu, kuyumcusu, yorgancısı, çeyizcisi herkes nasıplendi.”

“Duydum ya. AVM’lerde olduğu gibi özel güvenlik falan mı tutmalı acaba?”

Bakırcılar Çarşısı’ndan Tuz Pazarı’na kadar her yeri korumak için küçük bir ordu gerekmez miydi?

Otoparka ulaştığımızda, Fatih otopark girişine yakın park halindeki arabasının kapılarını açtı, abim aynen hayal ettiği gibi öne kuruldu. Biz de uslu çocuklar gibi arkaya geçip kemerlerimizi bağladık.

Fatih dikiz aynasından Berk’le bana baktı. “Hazır mısınız kitap alışverişine, Küçük Sağlamlar?”

İstedığı yerine getirilince Berk’in yüzünde güller açmıştı. “Hazırız, Fatih abi,” dedi heyecanla. Fatih bana aynadan göz kırıp arabayı çalıştırdı.

Küçük Sağlamlardan hazır olmayan diğeri olarak bu yolculuğun sonunda kimlik bunalımına girmezdim umarım.

Berk, arabadan iner inmez otoparktan AVM’ye giden yürüyen merdivenleri ikişer ikişer urmandı, neredeyse koşarak D&R’a daldı. Biz de peşinden.

Abimi hemen masa oyunlarının bulunduğu raflarda kaybettik. “Fatih, bunlara sahip çık, ocağımıza incir ağacı dikmesinler.” İşaret parmağını bize doğru salladı. “Kişi başı üç kitap. Daha fazla yok.” Berk’i ayrıca uyarma gereği hissetti: “Gidip tuğla gibi olanını da seçmek yok. Kâğıda zam geldi. Paraları ağaçtan topluyoruz.”

Berk’in umuru olmadı. Dönüp gitti.

“Gündemi iyi takip ediyorsun,” dedim kinayeli. Gazetenin sadece spor sayfasını okurdu abim. Üçüncü sayfa haberlerini takip ediyormuş gibi görünse de haber falan da pek izlemezdi.

“Ederim tabii. En büyük harcama kalemim bu. Okumadığı kitaba benim kadar para veren var mıdır acaba?”

“Birkaçını okusaydın, biz de bir faydasını görürdük belki.”

“Dil de bir pabuç!”

Bakışlarımla rafa dizili kutuları gösterdim. “Sen oyuncaklarına baksana.”

“Oyuncak değil onlar. Strateji oyunu.”

Raftaki kutulardan rastgele birini elime aldım. “Bak, bunun üzerinde +12 yazıyor. Yaşına da uygunmuş.”

Abim tam yüzüme yüzüme hırlayacakken, “Tamam sakın olun,” diyerek Fatih girdi aramıza. Elimdeki kutuyu alıp rafa geri bıraktı. Omuzlarımdan tutarak yanına çekti beni. Hık diyemedim ya ben. “Ben Nil’i uzaklaştırıyorum. Sen gönlünce takıl, hayatım. Sonra bizi bulursun.”

“Sen de olmasan, Fatihçiğim...” *Gözüm üzerinde* işareti yaptı bana. “Üç kitap!”

Berk’in peşinden mağazada kitapların bulunduğu kısma doğru ilerlemeye başladık. Rafların arasında yürürken Fatih sağa sola umutsuzca baktı. Tavana kadar ulaşan raflardaki çok sayıda kitap üzerine üzerine gelip gözünü korkutmuştu sanki. “Kim okuyor bu kadar kitabı?”

Türkiye geneline bakarsak pek fazla insanın okuduğu söylemezdi. “Az sayıda olsak da içimizden birileri okuyor neyse ki,” dedim gülerek.

Raflardan rastgele bir kitap aldı. *Felsefenin Temel İlkeleri* yazıyordu üzerinde. Kitabın içindekiler kısmına şöyle bir bakıp sayfalarını karıştırdı. İnsanlığın tüm bilgi birikiminin içinde ufacık bir damlaya rast gelmesine rağmen büyük şaşkınlık yaşıyor gibiydi. “Okumaya nereden başlanır ki?”

Dudak büktüm. Cevabı çok da zor değildi aslında. “İlgi duyduğun şeyden elbette...”

Elindeki kitabı rafa bırakıp bu kez yeni çıkanlar rafının önünde durdu. Başını kaldırıp kitapların sırtlarını okumaya girişti. “Böyle dışarıdan bakınca insanın gözünde büyüyor. Şaşıyor insan. Nasıl bu kadar çok kitap yazılmış olabilir diye. Öğrenilecek bu kadar çok şey olabilir mi diye.” Göz ucuyla bana baktı. Çok okuyan biri olarak ne demek istediğini anlamamış olabileceğimden şüphelendi. “Anlatabiliyor muyum?”

Anlıyordum demek istediğini. Okunacak, öğrenilecek öyle çok şey vardı ki. Üstelik okumaya başladığında bunun daha da çok bilincine varıyordun. Ve tabii, binlerce yıllık insanlık birikiminin karşısında hiçbir şey bilmediğinin de. “Anlatabiliyorsun.”

Rastgele 2. Dünya Savaşı’yla ilgili bir kitap seçti raftan. Sayfalarını çevirirken içinde haritalar, komutan isimleri, ülkeler, tarihler gözüme çarptı. “Her okuduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu. Beyninin okuduğu her şeyi kaydedememe ihtimali de ürktümüştü onu. “Şu kitabı okusam, ertesi güne hiçbir şey kalmaz sanki aklımda.”

“Bazen ufak notlar alırım ben. Özellikle de okuduğum kitap kurgu dışıysa.”

“Kurgu dışı?”

“Roman, öykü, oyun gibi kitapların aksine kurgulanmamış kitaplar. Mesela elindeki tarih kitabı gibi. Az önceki felsefe kitabı gibi. Öyle bir kitap okuyorsam, önemli gördüğüm yerlerini not alırım. Yoksa unutmak kaçınılmaz. Ortalama insan beyninin kapasitesi sınırlı maalesef.” Okuduğum her şeyi hatırlayabilmeyi ne çok isterdim oysaki.

“Hımm,” dedi. “Öyle deyince kitap okumak sanki insanın eksikliklerini yüzüne vuruyor gibime geldi.”

Daha önce bu açıdan düşünmemiştim ama okumak insana sınırlarını hatırlatıyordu gerçekten. Hem eylem olarak hem de zaman zaman içerik olarak. Fatih’in krallığından çıkıp benimkine ulaşmıştık ve konuşmak artık çok kolaydı. “Bu, zevk alman

gereken bir aktivite. Gözünde büyütülecek bir şey değil.” Birkaç raf yanıımızdaki bilim kurgu rafının önüne geçtim. Kitapların sırtlarına göz attım. “Bilim kurgu sever misin mesela?”

Bir düşündü. “Film ve dizi izlemeyi seviyorum.” Kafasını kaldırıp üst raflarda gezdirdi gözlerini. “Var mı bir tavsiye?”

Refleks gibi başımı hızla profiline çevirdim. Kalbim bir an yerinden fırlayıp yuvasına geri dönmüştü. Benden tavsiye mi istiyordu gerçekten?

Başımı tekrar raflara çevirdim. Hemen en sevdiğim kitaplardan biri çarptı gözüme. “*Cesur Yeni Dünya*. Bu alandaki en önemli eserlerdendir. Bir klasik.” Uzanıp aldım kitabın bir kopyasını. “Bir distopya. Yani karanlık bir gelecek anlatıyor. İnsanların genetiğine müdahale edilmiş, zekâ seviyesine göre sınıflandırılmış bir toplum var...”

Elimden hevesle aldı kitabı. Şöyle bir evirip çevirdi. “Bu güzelmiş.” Bana baktı. “Başka?”

Gözlerindeki heyecanlı ifade karşısında gülümsemeden edemedim. Hemen işe koyuldum. “Başkaa... Bir tane Türk klasığı alalım.” En sevdiğim Türk klasığı, Çalıkuşu’ydu. Okuması da kolaydı. Türk klasiklerinin bulunduğu rafın önünde durdum. Çalıkuşu’nu çıkardım. “Çalıkuşu’nu çok severim ben. Beş kere okumuşumdur en az. Ama romantizm kategorisine girebilir biraz, sen sevmezsin belki...” dedim tereddütle.

Fatih, Çalıkuşu’nu da elimden aldı hemen. “Sen sevdiysen ben de severim.”

Kızarmadığımı umarak dünya klasiklerine döndüm hemen. “Bir tane de dünya klasığı alalım.”

Fatih raftan bir Tolstoy gözüne kestirdi. Savaş ve Barış’ın ilk cildini çıkarıp elinde salladı şöyle bir. Bir yandan da ağırlığını tarttı sanki. “Bak, bunu ben bile duydum.”

Başlangıç için riskli bir tercih olurdu Tolstoy. Okur adayımızı ürkütmemek gerekirdi. “Rus klasikleri ilk aşamada biraz sıkıcı gelebilir. Betimlemeleri falan uzundur çok.”

Fatih kitabı hemen rafa geri bıraktı. “Belli...”

Raftan aldığım bir başka kitabı ona uzattım. “Gazap Üzümleri daha iyi bir başlangıç olabilir. Lisede okumuştum ben.”

İş ciddiye binince yine bir korktu gözü. “Bu da pek ince değilmiş... Neyle ilgili?”

“Amerika’da 1920’lerin sonunda büyük bir ekonomik kriz yaşandı. Bu roman o dönemde Amerika’nın kırsal kesiminde geçiyor. Değişen tarım teknolojisi ile birlikte işsiz kalan çiftçileri, insanların değişen çağa ayak uyduramayışını anlatıyor.”

Fatih’in içi bir daraldı sanki. Ve gayet normaldi bu. “Klasikler genelde toplumsal sıkıntılardan yola çıkar,” diye açıkladım. “Tarihi temelleri vardır. Çalığışu daha kolay okunabilir olmasına rağmen o da aynı şekilde tarihi gerçeklerden beslenir. Zaten bu yüzden klasikler. Her dönemde okunabilirler, her zaman insanlık adına çıkarılacak dersler vardır. Okurken efor sarf edersin pek çoğu için ama kitabın kapağını kapattığında okumuş olduğun için memnun olursun.”

Fatih söylediklerim hususunda son derece çekimser, “Ver bakalım,” dedi sıkıntıyla.

“Bir de güncel bir şeyler alalım. Bu kadar klasik sıkabilir. Polisiye sever misin?”

“Dizi, film işte,” dedi yine.

Polisiyenin önünde hiç tereddüt etmedim. “*Aklından Bir Sayı Tut* iyidir, John Verdon. Konusunu hiç söylemeyeceğim. Ahmet Ümit de çok severim.” Raftan bir de Bab-ı Esrar aldım. “Bu da Mevlâna ve Şems’le ilgili.” Çektiğim iki kitabı da ekleyiverdim Fatih’in kollarında oluşmakta olan tepeciğin üzerine. “Şimdilik bu kadar yeter.”

“Şimdilik?” Fatih kollarının üzerinde yükselen tepeciğe bakarken o tepeciği okuyacağının farkına yeni varıyor gibiydi. Üst üste görünce kitapları yine tırstı, elinde değildi. “Hayatım boyunca zaten ancak bu kadar kitap okumuşumdur,” diye mırıldandı. Ondan da tam emin değildi sanki. Sonra kurduğu cümleyi sesli söylediğini fark etti. “İşten güçten başımı alamıyorum, eve gelince de hâlim olmuyor...” dedi gerek olmadığı hâlde savunmada.

“Bir yerden başlamak önemli olan. Her gün yirmi sayfa okusan, yılda bir sürü kitap eder.”

“Sen bunların hepsini okudun mu şimdi?”

“Okudum.”

“Hepsini ne kadar sürede okursun mesela?”

Sürekli bir karşılaştırma peşindeydi. Kendini cesaretlendirmek için mi yoksa tam tersine cesaretini kırmak için mi, karar veremedim. “Değişiyor. Okul zamanı çok okuyamıyorum. Ayda maksimum üç dört kitap ancak okuyabiliyorum. Yazın ayda on on beş kitap okuduğum oluyor. Romanlar tabii daha hızlı okunuyor. Tarih, felsefe, politika üzerine okuyorsam genelde notlar da aldığım için daha uzun sürebiliyor.”

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Hayatın boyunca kaç kitap okumuşsundur?”

Ne bileyim ben. Omuz silktim. “Saymaya çalışmadım hiç. Sayısı önemli mi ki?”

“Hiç okumayan birinin aklına otomatik olarak içeriktense nicelik geliyor herhalde,” dedi kendi kendiyile dalga geçer gibi.

“İnsana bir şey katan kitaplar okumak önemli olan. Hayat çok kısa. Yazılmış her kitabı okumak mümkün değil. O yüzden okumaya geçecek kitaplar seçmek lazım.” Elindeki beş kitaba memnuniyetle bakıp ellerimi bir kere çırttım. Kitaplar beni heyecanlandırıyordu, ne yapayım? “Ve bence sana çok güzel kitaplar seçtik!”

“Benim gibi okumaya yeni başlayanlara var mı bir tavsiyen?” diye sordu, çekingen bir gülümsemeyle. “Bu klasikleri okurken sıkıntıdan patlarsam ne yapayım mesela?”

Okumaya yeni başlayanlar deyince aklıma *Cin Ali* geldi. Ahaha. Ama sesli söylemedim neyse ki. “Klasikleri üst üste okuma. Polisiyeler kolay okumalar. Onları aralara serpiştir. Hafif okumalar kafa dağıtmak için güzeldir. Mesela işten eve yorgun geldin. Bir çay yap kendine, çek pijamaları, bir Ahmet Ümit oku.” Fatih’e pijamaları çekmesini mi söyledim ben az önce? Pfff. “Yani klasikler biraz daha talepkâr. Kafan rahat olmalı, çok yorgun olunca anlamaman zorlaşır,” diye toparlamaya çalıştım. “Çalığışu hariç, Cesur Yeni Dünya’yla Gazap Üzümleri’ni daha sakın zamanlarda sindire sindire oku.”

Diyalogumuza yine pijamalar karışınca çekingen gülümsemesi genişledi. “Peki. Dediğin gibi yaparım.”

“Çalığışu diğer klasiklere göre çok daha rahat okunduğundan ondan başla okumaya bence. Sonra ruh hâline göre bakarsın.”

Sanki bu konuda otoriteydim. Sözlerime karşılık, “Peki,” dedi sorgulamadan. Sonra rafları işaret etti. “Sen kendin için de bakmayacak mıydın?”

Sırada okunmayı bekleyen çok kitabım vardı. İşin aslı biraz kitap diyeti yapmaya çalışıyordum. Kitaplarım ve ben odama zar zor sığmaya çalışıyorduk. “Abim çok söyleniyor. Ben o yüzden kitap alışverişlerimi babamla yapıyorum genelde. Ya da internetten babamın kredi kartıyla toptan alıyorum. Taşımamış da oluyorum o kadar kitabı.” Fatih’e *internet indirimlerini takip et* demek dilimin ucuna geldiyse de bunun için henüz erken olduğunu düşündüm son anda. Bakalım okuyacak mıydı elindeki beş kitabı?

İnceden güldü. “Kitapları beşer onar devirince böyle cin gibi oldun sen tabii...”

Aldığı kitapları ödemek üzere kasaya geldik. Abim belli ki bizi aramaya üşenmiş, seçtiği kutu oyunuyla çoktan kasa tarafına

geçmiş, bizi bekliyordu. Fatih'in elindeki kitapları fark etmekte gecikmedi. "Onlar ne lan öyle?" diye sordu kitapçıda değilmişiz ve kitap almak dünyanın en garip eylemiymiş gibi.

"Neye benziyor?"

"Hediye mi aldın?" diye sordu abim. Ona göre Fatih'in kendine kitap alma ihtimali diye bir şey olamazdı çünkü.

"Çok mu garip kitap okuması?" diye sordum tek kaşım havada.

"Ne kadar garip olduğunu şöyle anlatayım: Hani mesela balığın canı sıkılır, kavağa çıkar. Çıkmaz ayın son çarşambası gelir çatar. Üzerine kırmızı kar yağar." Fatih'i işaret etti. "Bu herif edebiyattan dönem ödevi alıp okuması gereken kitabı okusun diye sınıfın en çirkin kızıyla hamburgerciye gitmiş adam. Sonra sinemaya da gitmiş miydiniz, hayatım?" Göz kırptı Fatih'e. "Neyse madem alıyorsun, görünen bir yere diz bari. Misafirlerine hava atarsın. "

"Kürşat," dedi Fatih sabırlı olmaya çalışarak. "Kaç kere söyleyeceğim. Yok misafir falan."

"Yatağı da baban kırdı, değil mi?"

Abimin fazla bilgi paylaşımı sonucu gözlerim büyürken, "Kürşat, istersen biraz daha bağır," dedi Fatih. "Kasadakiler iyi duyamadı seni." Dişlerini sıkıyordu yine. İkimizden birinin o güne kadar abimi boğmamış olması bir mucizeydi bence.

"He he tamam, kendi kendine uyurken kırıldı, kankito." Abim kutusunu tezgâha bırakıp kulaklarımı tıkı gibi yaptı. "Çocukların terbiyesi bozulmasın diye sansürlüyorsun, anladım ben seni."

Çocuk yine ben oluyordum.

Berk gelip tuğla gibi kitaplarını abimin kutusunun üzerine yığıdı. Abim iç geçirirken, "Bir dahakine kilo sınırı da koyacağım," diye homurdandı. Seçtiği oyunla birlikte Berk'in kitaplarını üst üste koyarak kasadaki kıza uzattı. Benim ellerimin boş olduğunu

o an fark etti. “Hayret, sen nasıl oldu da almadın bir şey? Bir yaşına daha gireceğim.”

“Hakkımı saklı tutuyorum.”

Yüzü bumburuşuk, “Aman tut, hatırım kalır yoksa,” deyip sırtını dönüverdi.

Abim aldıklarımızı ödedikten sonra Fatih de elindeki kitapları kasaya uzattı. Cüzdanını paltosunun iç cebinden çıkarıp kredi kartını kasadaki kıza verdi. Sanki alternatif bir evrene seyahat etmişim de oradaki *kitap kurdu Fatih*’in kitap alışverişine şahit oluyordum. İçim bir sıcacık oldu ama ürpermeme engel değildi bu.

Peki.

En en en kötü ihtimali düşünelim ve Fatih’ten hoşlanıyorum diyelim. Kitap da okuyacak artık, en azından kitap aldı. Bu da bir şey. Yanında sakın sakın bekleyen abime baktım. O da arıza çıkarmadı diyelim. Fatih de iddia ettiği gibi eski çapkınlık günlerini geride bıraktı diyelim. Hadi diyelim mi demişken? Diyelim.

Ben böyle bir insanla birlikte olabilir miydim? Kitap okuyacak olması, düşünce tarzına anında etki eder miydi? Yoksa Cesur Yeni Dünya’dan çok şey mi bekliyordum?

Fatih birçok açıdan abimin tıpkısının aynısıydı ve Hilal ablanın akli melekelerini bu yüzden sorguladığım çok olmuştu. Fatih ne okursa okusun, beni kontrol etmek isteyecekti. Kafamdaki tüm sorunları aşsam da bunu aşamıyordum bir türlü. İçime içime hofladım.

Onun isteklerini tolere edebilecek kadar kendi isteklerimden, inançlarımdan ödün verebilir miydim ben? Kısmen de olsa aklımı çelmeyi başardığını kabul edebilirdim ama üzerimde kuracağı baskıyı kabul etmeyecek kadar da aklım başımdaydı henüz.

Daha yola bile çıkmamışken, kimse incinmemişken, geri dönmek kuşkusuz çok daha kolay olurdu.

Berk'le abimin tek ortak noktaları ve kardeş olduklarının tek olası göstergesi, zırt pırt tuvalete gidip, kendileriyle birlikte olan herkesi kapı ağızlarında, alışveriş merkezlerinde, dinlenme tesislerinde sıraya dizmeleriydi. Ömrüm ikisinin tuvaletten çıkmasını beklemekle geçiyordu.

Fatih'le kollarımızı korkuluklara dayamış, AVM'nin alt katlarını izliyorduk sessizce.

Derin bir nefes aldım. Bu konuşmayı yapacağıma inanamıyordum. Analizimin sonuçlarına rağmen, kitapçada verdiğim kararı kamuoyuyla paylaşacaktım. *El âlem ne diyecek* kaygısından ve Fatih'in geçmişinin verdiği kuşkulardan büyük ölçüde kurtulmuş olsam da ilkelerimden kaçamıyordum sonuç olarak. "Ben düşündüm."

Hafifçe kaşlarını çatıp bana baktı. "Neyi?"

"İkimizi," dedim. Israrla yüzüne bakmadım. Bakamadım. *İkimiz* demek bile dünyanın en saçma şeyiymiş gibi geliyordu.

Yaslandığı yerden doğrulup vücudunu bana döndürdü tamamen. Tüm dikkati üzerimde toplanmıştı. "Nasıl yani?"

Bir nefes daha alıp ben de doğruldum. Yüzüne baktım. "Bağırmadan, atışmadan konuşmak istiyorum."

Nefesini tuttu sanki. "Dinliyorum?"

"Birkaç gündür düşünüyorum ben. Ciddi ciddi düşünüyorum."

"Ve?" diye sordu sabırsızca.

"Biz seninle anlaşılamayız," dedim sessizce. Kendim bile zar zor duymuştum.

"Neden anlaşılamayalım ki?" diye sessizce isyan etti.

Yüzündeki hayal kırıklığını görünce kalbim ağırlaştı. Boğazıma bir yumru oturdu. Güçlkle yutkundum. "Hayata bakış açımız farklı..."

"Aynı mahallede doğduk büyüdük biz. Ne kadar farklı olabilir ki?"

“Çok farklı olabiliyor işte...” Hiç istemiyordum kalem kalem açıklamak. Ama en azından aklımdan geçenleri öğrenmeyi hak ediyordu. “Yanlış anlama, seni suçlamıyorum. Böyle bir çevrede yetiştik. Sen de bugüne kadar ne gördüysen ona göre davrandın.”

İncinmiş bir bakış geçti gözlerinden. “Üniversiteye gitmediğim için mi farklıyız bu kadar?”

“Hayır. Hayır tabii ki,” dedim hemen. Allah’ım, neden bu kadar zorlanıyordum açıklarken? “Beni yanlış anlamamı istemiyorum. Üniversiteyle hiçbir alakası yok söylediklerimin. Aklımın ucundan bile geçmedi öyle bir şey.”

“Anlamakta güçlük çekiyorum. Eğitim seviyemiz dışında bizi bu kadar farklı kılan nedir o zaman?”

“Ben abim gibi birini istemiyorum.”

Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. “Bana biraz haksızlık ediyorsun,” dedi hafif dalga geçer çokça da gücenmiş bir biçimde.

Haksızlık ettiğim doğrudu. “Ben düşünce yapınızdan bahsediyorum. Yoksa abim gibi sorumsuz değilsin. Onun gibi umursamaz da değilsin tabii ki...”

Burnundan bir homurtu yükseldi. “Çok teşekkür ederim.”

“Ama kadınlara bakış tarzınız çok benziyor. Aslında sen de benim gibi birini istemiyorsun.”

“Nasıl birini istediğimi benden iyi biliyorsun...”

“*Kiminlesin? Neredesin? O kimin arabası? Bu etek neden çok kısa? O bluzun yakası çok mu geniş? Gece vakti nereye?*” Cevap vermedi. “Bu soruları sormadan yapabilir misin sen? Değişebilir misin?”

Elindeki D&R torbasını salladı. “Ben ancak bu kadar çabala-yabilirim. Olmadığım biri gibi davranamam.”

“Ben de olmadığım biri gibi davranamam... Ve seninle bir yola gitmek, benim olmadığım biri gibi davranmamı gerektiriyor. Bunun farkında olmalısın sen de. Ben düşüncelerime saygı duyacak, beni kısıtlamayacak birini istiyorum. Özgürce düşünebilmeliyim

ve istediğim gibi hareket edebilmeliyim. Aynısı senin için de geçerli. Ve bence bir ilişki bu sağduyu üzerine kurulu değilse, bu temellere oturmuyorsa, duygusal gelgitlere açık, ilk sallantıda yıkılmaya mahkûm. Aşktan önce mantık üzerine oturabilmeli her şey. Ve seninle bir ilişki, benim mantığıma oturmuyor.”

Birden tekrar doğruldu. “Ne demek oluyor bu, Nil? Az önce değişeceğimi söylesem mantığına oturacak mıydı *ilişkimiz?*” diye çıkıştı. “O zaman kabul edecek miydin?”

“*Değişirim* demeyeceğini biliyordum,” dedim sessizce. “Bana yalân söylemeyeceğini biliyorum...” İnsanların akşamdan sabaha değişmeyeceğini de biliyordum. Üstelik herkesi ayaklandı-rıp, sonra kavga edip herkesi birbirine küstürmek de vardı. “Ve bu noktadan geri döndüğümüz için ikimiz de sevinmeliyiz aslında. Kimse incinmedi, ailelerimiz yara almadı.”

Yine cevap vermeyip ellerini korkuluklara dayadı. Önümüzde uzanan renk renk mağaza vitrinlerine döndü yeniden. Yüzüme bakmaya katlanamıyordu artık sanki.

Profilini izlerken, “Bence sen de hak vereceksin *sakin sakın* düşündüğünde. Olacak bir şey değildi bu zaten. Eğer birlikte olabilmemiz için birimizden birinin kendi kişiliğinden ödün vermesi gerekiyorsa, zaten birbirimiz için yaratılmadığımız da ortadadır. Sonu başından belli,” dedim. Artık hangimizi ikna etmeye çalıştığımıdan emin değildim. Boğazım düğümlenmiş, gözlerim yanmaya başlamıştı. Sanki bu veda konuşmasından sonra bir daha hiç görüşmeyecektik. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Bir yükten kurtulmaya çalışırken, bir şeyler ellerimin arasından kayıp gidiyormuş gibi hissedip kendi kendimi teselli ediyor pozisyonuna düşmemeliydim. Boğazımı temizledim. “Birbirimizi üz-meye gerek yok o yüzden... Eskisi gibi olamayız belki ama ben elimden geleni yapacağım,” diyebildim zar zor.

Çenesi kaskatı, sanki vitrinlerin de ötesini görürken dudak-larını birbirine bastırdı. Başını usul usul salladı. “Elinden geleni

yaparsın demek... Ne mutlu bana,” dedi sitemle. Usulca. “*İkimizi* oturdun tek başına uzun uzun düşündün ve nasıl başlayıp nasıl biteceğine kendi kendine karar verdin, öyle mi?”

Israrla kendimi savunmaya çalışmaktan, beni bir teyze kurtardı. Ellerindeki tüm paketleri bir anda yere saçmış, düşmemek için çaprazımızdaki ayakkabıcının vitrinine dayanmıştı. “Şuradaki teyze fenalık geçiriyor!” dedim telaşla.

Fatih de bakışlarımı takip etti. Koşarak birkaç metre ötedeki ayakkabıcının önünde sallanan teyzenin kollarına girdik. Teyzeyle birlikte daldık ayakkabıcıya. Ayakkabıcı cumartesi gecesı ateşıyla çalkalanıyor, içeride bangır bangır Serdar Ortaç çalışıyordu. Satış temsilcisi çocuk hemen yanımıza gelip teyzeyi puf koltuklardan birine oturtmamız için işaret etti.

Teyze biraz kendine gelir gibi oldu oturtunca. “Doktor musun oğlum sen?” diye sordu Fatih’e.

“Yok teyze, kuyumcuyum.”

Satış temsilcisi çocuk hemen kolonya getirdi. “Teyze, tansiyonun mu düştü acaba? Doktor çağıralım mı? Var mı bir rahatsızlığın?”

“Yok oğlum, geçer şimdi. Rejimdeyim de ben. Detoks yapıyorum. Üç gün sırf sıvı. Böyle hâlsizlik yapıyor arada.”

Teyze bikini sezonuna hazırlanıyordu herhalde. Ve bayağı bayağı bayılayazmaya *hâlsizlik* diyordu. O zamana kadar açlıktan ölmediği takdirde bu yaz plajlarda arzıendam edecekti. Kalıplardan hep şikâyet etsem de teyzeyi beynim otomatik kategorize etti: *Sosyetik Bursa teyzesi*. Bursa’da vardı böyle bir konsept. Düğün dernek olursa elbisesini İstanbul’da diktirirdi muhakkak. Çocukları varsa, biri veya hepsi illaki bir dönem Amerika’da bulunur, sertifika programı dahi olsa bir şeyler okurdu. Aileden en az biri mutlaka iç mimar ya da tasarımcıydı. Belki ressam.

“Ayran getireyim mi, teyze? İyi gelir belki?” diye sordu satış temsilcisi çocuk.

“Olur, yavrum,” dedi teyze. “Tuzlu tuzlu iyi gelir belki. Daha alışverişim var.” Devam etmeyi mi planlıyordu yani? “Burada mı dükkân?” diye sordu Fatih’e.

Teyze, ölüyordun az kalsın. Neyin peşindesin?

“Burada da var,” dedi Fatih.

Burada *da* var. Peki.

Teyzenin baygın gözleri, içlerinde beliren dolar işaretleriyle canlandı. “Bekâr mısın, oğlum?”

“Bekârim.”

Teyze an itibarıyla iyileşmişe benziyordu. Beni soğuk soğuk incelerken ben sanki orada yokmuşum gibi, “Yanıdaki kim?” diye sordu.

Hiç sektirmeden, “Kardeşim,” dedi Fatih.

Kardeşin? Ona da peki.

Gülümsemesini bahşetti bana teyze sonunda. Tehlikesiz bir kız kardeştim sonuçta. “Hakikaten mi? Hiç benzemiyorsunuz ayol.”

“Benzemeyiz,” dedi Fatih haince. “Hele bir de yakından tanısanız, *apayrı dünyaların insanları* dersiniz. O derece benzemeyiz hem de.”

“Benim kızım da tasarımcı. İyi anlaşırsınız siz.”

“Ben tasarım da yapıyorum,” dedi Fatih.

Yine bir dahi eki.

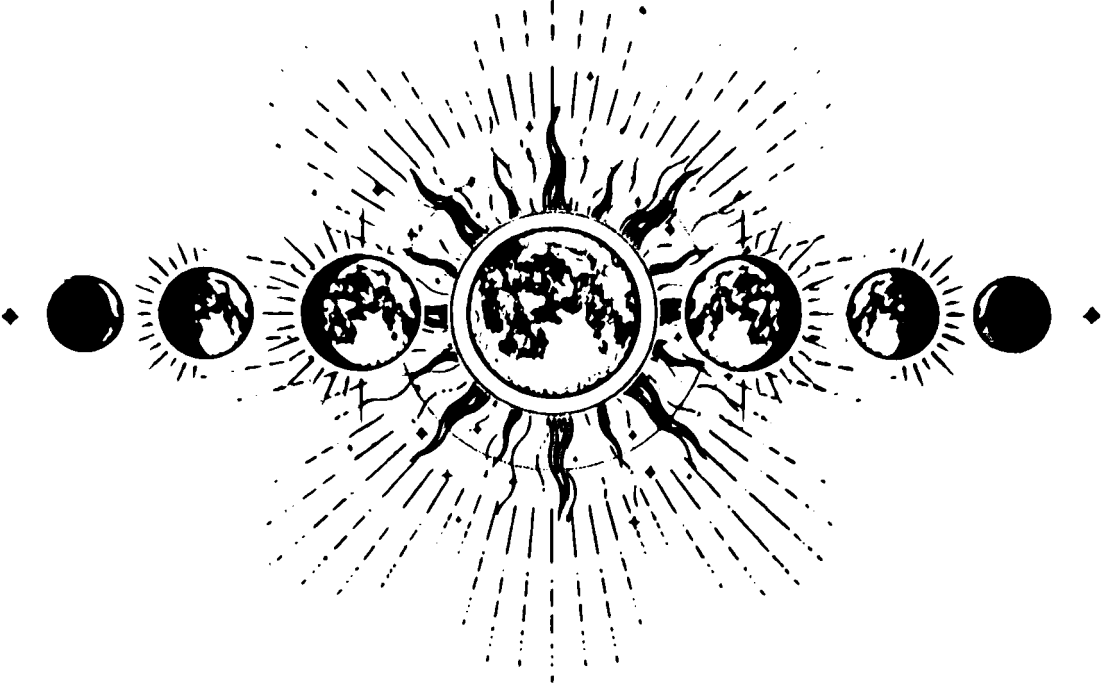
Allah için teyzeyi baştan çıkarmak için her şeyi eksiksiz yapıyordu Fatih. Kadın kaşla göz arasında çantasından çıkardığı bir kâğıt parçasına bir şeyler karalayıp Fatih’e uzattı kâğıdı. “Didem’in telefon numarası. Whatsapp’tan birbirinize tasarımlarınızı atarsınız.”

Hangi sebeple?

Fatih kâğıt parçasını kadından aldığı gibi cebe indirdi. Serdar Ortaç tam da o sırada kimsenin sevdiceğine *canım*, efendime söyleyeyim *cicim* ve de *balım* demesini istemediğini ilan ediyordu.

Kıskanacağından sevdiceğini başka kimsenin sevemeyeceğini haykırıyor, hatta kızı hayattan bile kıskanacağından hayatın kızın yüzüne gülmesini kabullenemiyordu. Kendisi bizzat hayat yerine kızın yüzüne gülebilirdi, öyle de yüce gönüllüydü. Üstüne üstlük dudak da onundu, şu durumda kalkıp da başkalarının kızı öpmesine izin vermesi beklenebilir miydi? Asla.

Bi' sus Serdar dedim içimden. Zaten ortalık karışık.

9. BÖLÜM

O gece dönüp durduğum yatağımdan Hayriye teyzenin, “Hırsız var! Yetişin komşular!” diye ciğerlerini sökercesine bağıırışıyla fırladım. Saniyesinde mahallede evlerin ışıkları bir bir yandı, kimi camlara kimi sokağa fırladı. Ben cama fırlayanlardandım.

“N’oluyor, Hayriye abla?” diye bağırdı Yusuf amca üst kattan.

“Aman sorma Yusuf, korkudan ölüyorum sandım.” Hayriye teyze detaycı olduğundan vereceği rapor da tamdı. “Camı açık unutmuşum. Yattım. Bir baktım, bir yerden üfürüyor. Kalktım. Baktım açık cam. Onu kapatayım dedim...” Titrek işaret parmağıyla sokağımızın biraz aşağısındaki apartmanı işaret etti. “Baştan aşağı siyahlara bürünmüş. Balkondan atlayıverdi. Yüreğim hop etti!”

“Nereye gitti?” diye sordu Hüseyin amca aşağıdan. Yine tuvalet terlikleri ve çizgili pijama kombiniyle hırsız karşılamaya karar vermişti. O sırada Fatih de Kaan abiyle birlikte sokağa çıkıp etrafı kolaçan etmeye başladı.

“Beni görünce yokuş yukarı koştu. Temenyeri’ne doğru. Boynu altında kalasica!” diye söylendi Hayriye teyze.

Hüseyin amca karanlık yokuşu süzdü. “Tek başına mıydı? Gördün mü başka birini, Hayriye abla?”

“Ben bir kişi gördüm, oğlum.”

Beklenildiği üzere abim biraz rötarlı çıkabildi cama. Ama tabii ki olaya yine çok hâkimdi. Bir dedektif edasıyla kollarını pervaza dayadı. “Kesin iş birlikçileri olmalı. Bu işleri tek yapmazlar. Fatih, Böcekevi Sokağı’na falan da bakın. Oralarda gizlenmiş olabilirler.”

Hüseyin amcanın şahin bakışları abime döndü. “Kürşat, çok biliyorsan in aşağı da bu büyük hafiye kabiliyetinden faydalanalım. Cam güzeli gibi orada durup konuşacağına, kırk yılın başı bir işe yaramış olursun.”

Abim bir kaldı öyle yazık. Ni-ho-ha-ha-haaaa! *Cam güzeli Kürşat*. Toplanma nedenimiz, balkonlardan Tarzan gibi atlayıp zıplayan bir hırsız olmasa kahkahayı koyacaktım. Ben bunu sonra kullanırım.

Nuri dede kafasında takkesi, üzerinde pazen entarisi karşı camdan sarktı. “Vah vah! Görüyor musun sen? Olacak iş değil. Millette haysiyet kalmamış...” Hüseyin amcaya el etti. “Bekleyin, ben de geliyorum.”

Münevver nine kocasına yan camdan çıktı: “Hırsız bekler mi ayol seni? Bırak gitsinler onlar. Düşüp kalacaksın bir köşede, Allah’ım korusun. Sana mı kaldı hırsız kovalamak gençler varken?”

Aşağıdan, “Polisi aradınız mı?” diye sordu Kaan abi haklı olarak. Karşılıklı durmuş, muhabbet ediyordu herkes.

Yusuf amca üst kattan bağırdı: “Ben arıyorum şimdi.”

Abime sıırıttım. Sabredemedim. Hemen kullandım o güzide sözcükleri: “Sen de aşağı bi’ in istersen, *Cam Güzeli*. Hava şartları müsait. Narin bedenini incinmez.”

Beklenildiği üzere yine olaylı bir gecede, Niyazi abi yine bakkalda içecek servis ediyordu.

Nuri dede, “Ne oldu bu Bursa’ya, aziz Allah’ım sen bilirsin,” diye hayıflandı. Yüzü buruk, Niyazi abinin gösterdiği iskemleye oturdu. “Ah Evliya anlatmaz mı hep? *Bursalılar esnaftı, sanatkârdı* diye. Yettirebildikleri kadar güzel giyinir, güzel konuşurlardı. İyi tartar biçer, sözleriyle dinleyene gönül rahatlığı, kalp safası verirdi. Güngörmüş, nüktedan elebileri vardı. Açıkgozlü, zekâlı, laf ebesi kızları, delikanlıları vardı. Halk kimsesizlerin kimsesi olur, ihtiyacı olana el uzatırdı,” dedi özlemle. “Başkasının malına ne zamandır göz diker olduk? Rabbim ne oldu bize, tertemiz güzel şehrimize böyle?”

“Ah Nuri amca,” dedi Niyazi abi. “O temiz, güzel insanlar güzel atlarına binip gittiler.”

Aynı Yaşar Kemal’in dediği gibi.

Mağdurlardan Cevriye teyze bir köşede yarı baygın inlerken, kocası Kemalettin amca yanında çayını yudumluyordu. Kemalettin amcanın bir şeyini çalmamıştı hırsızlar herhalde. Annem, Cevriye teyzenin bileklerini kolonyayla ovarken, “Var mı alınan bir şey, Cevriye abla?” diye sordu. Korkudan mı inliyordu yoksa bir şeyler gerçekten gitmiş miydi, anlamanın peşindeydi.

Kadın soruyu duyar duymaz anında dövünmeye başladı. “Ah olmaz mı, kızımmm. Olmaz mı? Annemden kalma yadigârlar, benim Trabzon burmaları gitmiş hep! Namussuz! Haram olsun inşallah. Boğazlarına dizilsin. Gün yüzü göremesinler! İki yakaları bir araya gelmesin! Kabir azabı içinde yanıp kavrulsunlar inşallah!”

Daha da sayardı Cevriye teyze ama Münevver nine araya girdi: “Cevriye günahdır, beddua gelir seni bulur sonra.”

“Münevver abla, Allah’ını seversen, daha ne olacak? Bulan bulmuş bizi.”

“Deme öyle, Cevriye. Beterin beteri vardır. Ya size bir şey yap-saydı hırsız?”

Annem, “Tabii ya. Cana geleceğine mala gelsin,” dedi acele acele.

“Mal da canın yongasıdır ama,” diye yapıştırdı Cevriye teyze.

O âna kadar sessiz kalmış kocası, “Doğru diyorlar, Cevriye. Üzülme bu kadar. Ne yapalım yani?” diye destek çıktı mahalle-liye.

Cevriye teyzenin bütün öfkesi böylelikle kocasına yöneldi. “Sen sakın bir şey yapma, e mi Kemalettin! Ben sana dedim,” diye burnundan soludu. “Bir tıkırtı var dedim! Sen anca camız gibi yat orada. Âlemin herifleri nöbete durur. Sen anca oturduğun yerde dur öyle. Allah saklasın sakın kıpırdama! En güzel yaptığın iş...”

Niyazi abi boğazını temizledi: “Cevriye abla, sana da bir çay vereyim mi? Bi’ kendine gelirdin, hı? İstersen melisa çayı da var. Yeni getirdim. Sinire strese birebirmiş hem bak...”

Yine Nuri dedenin öncülüğünde kılınan sabah namazıyla gün ışıırken, hırsız ya da hırsızlar arazi olmuş, Cevriye teyzenin aile ya-digârlarıyla birlikte Trabzon burmaları da sırra kadem basmıştı. Akşam kararlaştırıldığı gibi mahalle meclisi Nuri dedelerde toplanacak, gündem değerlendirilecek, ona göre savunma önlemleri alınacaktı. Ancak çalınan malların geri gelebileceğine dair kimse-nin ümidi yoktu. Polis evde parmak izi de bulamamıştı. Adam-lar profesyoneldi.

Öğlene doğru biri dürtmüş gibi beni uyandıran kokuyu takip edip mutfığa girdiğimde küçük dilimi yutacaktım. Evdeki bü-tün kapacak ne varsa tepeleme lokmayla dolmuştu. Strese gir-diğinde annemin yemek yaptığı bilinen bir gerçektir de bu artık yepyeni bir boyuttu. Hırsız korkusundan seri üretime geçmişti. “Anne, n’aptın sen? Kim yiyecek bunları?”

Sorumla ilgilenmedi annem. “Yoktu senin dersin bugün, değil mi?”

O günkü tek dersimi veren öğretim görevlisi bir konferans nedeniyle şehir dışındaydı. Ders iptal olmuştu. Ben de öğlene kadar uyuma lüksüne sahip olmuştum. “Yok da...”

“Şunları konu komşuya dağıtalım hadi, sevaptır. Nazar çıksın üzerimizden.”

Hımm. Meseleyi yine çözmüştü annem. Aşağı mahalleye falan hep nazar değdiğinden hırsız dadanmıştı. Önünde hâlâ kırmazmakta olan postayı gösterdi. “Son tencereyi de bizim dükkâna götür. Fatihlere de götürürsün gitmişken. Yemeyen kalmasın. Onlara peynir zeytin de koyarım. Açtır onlar şimdi yazık.”

Yazık tabii. Çarşının ortasında da yiyecek tek lokma bir şey bulamamışlardır kesin. Mahrumiyet bölgesi ya orası.

Fatih yüzüme bakmamıştı gece. Gerçi gecenin büyük bir kısmını hırsız peşinde iz sürerek geçirmişti. Bakacak fırsatı da olmamış olabilirdi yani. Fatih’in kızgınlık derecesi üzerine kafa yorup, ona lokma götürme fikrine alışmaya çalışırken, annemin sabırsız sesiyle irkildim: “Hadi kızım, biraz hareket. Öğle vakti geldi, bekliyoruz ki hâlâ afyonun patlayacak.”

“Sabaha karşı ancak uyuduk, anne,” dedim. Kendisi stresten uyuyamadı diye istiyordu ki kimse uyumasın. “İzin verirsen bir yüzümü yıkayayım. Kanatlarımı takıp giderim şimdi.”

“İyi edersin,” dedi. Takılabilecek kanatlarımın olması onu şaşırtmışa benzemiyordu. “Soğursa bir şeye benzemez.” Arkamdan, “Ah biz gençken...” diye söylendiğini duydum. Gerisini duymaya hiç çalışmadım. Gençken uçmakla falan hiç uğraşmayıp direkt ışınlanarak dağıtıyordu lokmayı mutlaka. Sürekli ağrıyan belini de kesin o ara incitmişti.

Kollarımın altında koca birer saklama kabı, Atatürk Caddesi'ne indim. Tepemdeki atkuyruğu, üzerimdeki pofidik montla kav-
gaya hazır kabarmış bir horoza benziyordum bence. Gerine ge-
rine Heykel'de yürüdüm, alt geçitten Ulu Cami'ye geçtim. Ora-
dan da Kapalı Çarşı'ya sallandım. Bir yandan da koca adımlar
atmaya gayret ediyordum. Zira lokmalar soğur ve bu akılsızlık
durum annemin kulağına giderse, sonuçları benim için pek de iyi
olmayabilirdi.

Aceleyle kaplardan birini neredeyse abimin kafasına attıktan
sonra diğerini de Arslanlar Kuyumculuk'a götürmek üzere uça-
rak yola çıktım yeniden. Sonra *ne bu acele?* diye kızdım kendime.
Cidden lokmalar soğuyacak diye miydi bu telaş? Dünden hevesli
gibi ne oluyordu öyle? Aslında gitmek istemediğimi hatırlatmam
gerekti kendime. Ayrıca nihai kararımı vermiş, gerekli mercilerle
de paylaşmıştım. Konu çoktan kapanmıştı. Adımlarımı yavaşlat-
tum. Kuyumcuya kadar kalan birkaç adımı insan gibi attım.

Kendime rağmen nefesimi tutup dükkâna girmiştim ki tez-
gâhın başında müşteri olmadığım için hayal kırıklığına uğramış
Tunç'u buldum. Ben de onu gördüğüm için bir sevinç patlaması
yaşadığımı söyleyemeyeceğim. Tunç'un yüzüne bir bakış atıp
dükkânın arka kısmını gözlerimle taradım. "Kimse yokmuş..."

Kimse olmadığı için rahatlamış mıydım hayal kırıklığına mı
uğramıştım, fazla üzerinde duramadan kasanın yanındaki Ça-
lıkuşu ilişti gözüme. Demek Fatih kitabı ciddi ciddi okuyordu.
Kaldığı yeri işaretlemek için kitabın arasına fiş sıkıştırmıştı. Bu-
lunduğu sayfayı katlamamıştı. Midemde bir yerde hareketlen-
meye çalışan kelebekleri yatıştırmak çok güçtü.

Kitap konusunda hassastım ben. Ne yapayım? Kitaplarımı
yıpratmamak için her daim ayraç kullanır, mecbur kalmadıkça
kimselere ödünç vermezdim. Tek bir çizige bile tahammül ede-
mediğimden, sayfa kenarlarına notlar almaz, önemli gördüğüm
yerlerin altını da çizmezdim. Ders kitaplarım da dâhildi buna.

sonradan hatırlamak istediklerimi defterime not ederdim. Hasarlı kargo yüzünden, muhtelif online kitapçıların müşteri hizmetleriyle kaç kere papaz olduğumu hatırlamıyordum. Benim hasarlı dediğim kitaba bakıp *bu kitap hasarlı değil ki hanımefendi* diyorlardı.

Kitaplara iyi muamele etmek gerekirdi yani. Başka birinin de iyi muamele ettiğini görmek beni heyecanlandırmıştı. O kadar. Neyse. Tamam yani işte. Kitaba iyi davranması, sağını solunu kıvrırmaması iyi bir şeydi. Ne mutlu ona. Sadece şaşırtmıştı beni. Son olanlardan sonra kitapların yüzüne bakacağını sanmamıştım: Tasarımcı kızı arayıp muhabbet etmek dururken kitap mı okuyacaktı? Bak tam yumuşuyordum, yine sinirlendim.

Tunç, biraz da yüzümdeki sinirli ifadeyi üzerine alınıp benim de onu gördüğüme pek sevinmediğimi düşünmüş olacak, “Bir tek ben varım,” dedi *elimizde bu var* der gibi.

Tek olduğunu söylememiş gibi, “Cezmi amca yok mu?” diye sordum. Dikkat çekmeyeceğim ya hani, peşin peşin Fatih’i sormuyorum. Hiç de çaktırmam.

“Cezmi amca gelmez bugün.”

“Fatih abi nerede?” Sonuçta ikinci sırada kıdem açısından onun sorulması son derece makuldü.

“Bankada işi vardı. Gelir şimdi.” Gizemli hâlim karşısında sabırsızdı artık. “Bir şey mi oldu?”

Elimdeki kabı gösterdim. Benim de gizemim buraya kadardı. “Sizin için bunu getirmişt看 de ben.”

“Ne var içinde?” diye sorarken beni gördüğüne ilk kez sevinir gibi oldu. Koku ağır ağır dükkânı doldurduğundan hafiften ağzının suyu akmaya başlıyordu.

“Akşam komşumuzun evine hırsız girdi. Annem de lokma dökrü.”

“Yaa,” dedi. “Çok severim, ellerine sağlık Necla ablanın.”

“Sadi’yle Fatih abi gelince beraber yersiniz,” diye altını çizdim. Gözleri parıl parıl parlayınca kimseyi beklemeden yumulmasından korkmuştum.

“Oh oh, tamam. Çay da söyleriz birazdan. Mis,” dedi mutlu mutlu.

Akşam yemekten sonra Münevver ninelerin evinde durum değerlendirmesi için toplanıldı. Mahalle meclisi tam kadro burnundan soluyordu. Kızgındılar hâliyle. Elde hâlihazırda yakalanmış bir hırsız da bulunmadığından, herkes hırsını çıkarabilmek için ya en yakın koltuktaki komşusunu hedef tahtasına oturtmuştu ya da beddualara bel bağlamıştı.

“İçim hiç rahat değil ama kapıyı bacayı kilitledik geldik valla.”

“Hırsıza kilit dayanır mı? Amir dediydi. Hepsi profesyonelmiş. Niyetlenmesinler bir kere.”

“Ne yapacağız peki? Hırsız girecek diye 24 saat evde mi oturacağız?”

“Gerekirse oturacağız.”

“Ee Cevriye ablaları onlar evdeyken soyuvermediler mi?”

“Fark etmiyor onlara anacım. Bir spreyleri varmış zaten. *Tıstı* sıkıyorlar, evi götürseler ruhun duymuyor.”

“Teçhizatlı çete bunlar ayol. Girmedikleri ev kalmadı aşağı mahallede. Yataklara kadar toplayıp toplayıp götürmüşler.”

“Sıra artık bize geldi demek. Vah vah...”

“Altımızda bir kuru sedir bırakmayacak soysuzlar!”

“Yakalanmıyor da geberesiceler.”

“Kapalı Çarşı esnafı da şikâyetçi. Kaç dükkân soyuldu, haddi hesabı yok. Gündüz gözü de yapıyorlar üstelik. Çekinme de kalmamış.”

“Bekçiden polisten de korkmuyorlar demek.”

“Ne korkacaklar? Gir çık ayakyolu yapmışlar bunlar hapishaneleri.”

“Devir değişti. İş başa düştü. Artık her koyun kendi bacağından asılıyor. Kendi işimizi kendimiz göreceğiz.”

“E biz mi devriye gezeceğiz yani? Çoluk çocuk evde perişan olacak.”

Biz de bu çözüm odaklı, çok mühim oturuma katılan bir kısım mahalle genci olarak salonda oturacak yer kalmadığından, koridora dizilmiş, mahallenin ihtiyar heyetini izliyorduk.

Abim kapı eşiğindeki stratejik noktada, arada içeriye arada da bize gerekli müdahalelerde bulunuyordu. İçeriye, “Alarm şart,” dedi en büyük bilirkşi olarak. “Bütün mahalleye taktıralım. Her yeri sürekli nasıl kollayacağız? Birkaç köşeye de kamera koymak lazım.” Oysaki kuş bakışı ne güzel kolluyordu her bir yeri penceresinden Cam Güzeli.

Abimin baş nemesisi, Cam Güzeli’ni lügatime kazandıran canım Hüseyin amcam *sen adam olmazsın* bakışlarını abime dikti. “Projeyi herhalde sen finanse edeceksin, oğlum?”

“Fikir benden uygulaması sizden,” dedi abim izafiyet teorisini bulmuş gibi.

“Söylemesi kolay. Alarm takılsın. Kamera takılsın. Takılsın da herkesin gücü var mı bakalım? Böyle bir öneriyle geliyorsan ardını da düşüneceksin. Gerekirse çıkarıp vereceksin parasım.”

“Paran varsa sen bana ver, Hüseyin abi. Düğün yapacağız... Benim gönlüm zengin,” diye homurdandı abim. Yüzünü bize çevirdi. Küsmüştü ihtiyar heyetine. “Yaranamıyoruz kimseye de. Bir söyle bin işit...”

“Boş ver abi, üzülme sen,” diye teselli ettim. “Bilmiyorlar senin kıymetini.”

“Sen de buldun, geç dalganı çirkin şey.” Yüzüme bakarken gördüğü şeyden hiç memnun kalmışa benzemiyordu. “Şu tipe bak. Hiç mi çekmez bir insan abisine?”

Kabul etmek hiç istemezdim fakat yoldan geçen birine kardeş olmadığımız söylense o kişi dumur olurdu ancak. Şaşkın bakışlarımı suratına dikip, “Nasıl yani?” diye sordum. “Hiç mi benzemiyoruz diyorsun?”

İçerisi yeniden hararetli tartışmalarla alevlenirken, Fatih’in omzunun dibinde konuşlanmış Leyla kıpırdandı. Haddinden fazla uzun sürmüş, herkesleri şaşırtan sessizliğini bozuyordu sonunda: “Kız arkadaşın nasıl, Fatih?”

Mahalle ciddi manada yanarken...

Düşünmedim bunu. Vallahi düşünmedim. Herkesin huzurunda hop geri alıyorum.

Fatih, kızın yüzüne bakmadan, “İyi,” dedi. Sessizce içeride konuşulanları dinliyor görünüyordu ve Leyla’ya kimliği belirsiz kız arkadaşı hakkında yine yeniden laf anlatmak için dayanılmaz bir istek duyuyor gibi görünmüyordu.

Leyla seslice iç geçirdikten sonra, “Bir türlü tanışamadık biz de,” dedi. Kuşku dolu bakışları *acaba gerçekten öyle biri var mı?* diye bas bas bağıyordu âdeta. Ya da ben çok paranoyaktım. “Siz tanıştınız mı, Kürşat?”

“Tanıştık,” dedi abim. Tek kelimelik cümlesinin peşi sıra içinden ettiği yan küfürcüğü ben kendim kafamda tamamladım.

Leyla’nın dudakları kızla tanışmaya can atıyormuş gibi бүкүлдü. “Biz ne zaman tanışacağız, Fatih?”

Fatih umursamazca omuz silkti. Hâlâ yüzüne bakmıyordu kızın. “Bir gün bir bakmışsın aniden karşında belirivermiş, tanışmışsınız. Allah’ın işi bu, belli olmaz,” dedi alayla. İlk kez Leyla’ya aleni kötü davrandığım görüyordum. “Belki çoktan bir yerlerde karşılaşmışsınızdır... Ya da belki de hiçbir zaman tanışamayacaksınız. Kim bilir? Kismet bu işler.”

Her cümlesiyle Leyla’nın dargın yüzünü renkten renge sokarken iş iyice sarpa sarıyordu sanki.

Leyla dargınlığını ne şekilde sözcüklere dökeneğine karar vermeden, imdada neyse ki Münevver nine yetişti. Mutfaktan başını uzatmıştı. Gözüne çarpan da ilk Leyla oldu. “Leyla, gel kızım, sen çayı demle,” dedi. Peşi sıra gözleri karşılıklı durduğumuzdan beni ve Fatih’i buldu. “Nil, sen de Fatih’le birlikte bir koşu kilere iniver. Orada koli şeftali suları vardı. Bir de atıştırmalık bir şeyler olacak. Nuri akşam çıkaramamış yukarı... Servis yapalım hemen. Dili damağı kurudu insanların. Kafa bırakmadı bende bu hırsızlar valla...” Sonra salonun eşiğinde duran abime el etti. “Kürşat, oğlum, sana zahmet sen de gel şu mutfaktaki sandalyeleri salona taşıyiver. Daha gelen olur. Kalmasın insanlar ayakta...”

“Olur, Münevver nine, taşırım şimdi.”

Münevver nine koridorun diğer ucunda dikilen ama görev düşmemiş geri kalanımızı da oturma odasına tıktıktan sonra telaşlı hareketlerle yine mutfak kapısından içeri girip kayboldu.

Abim verilen işi yerine getirmek için yanından geçerken Fatih’i kolundan tuttu. Zoraki mutfağa yollanan Leyla’ya duyurmamaya çalışarak, Fatih’in kulağına eğilip alçak sesle konuştu: “Oğlum, biraz tutarlı ol. Sıkıtığın yalanın da bir haddi hududu olsun. Anladık, kızı başından def etmek istiyorsun da... Götü yere yakın olandan korkacaksın. Abuk sabuk konuşup bir de kızı üstüne sıçratma.”

Fatih, “Bunu söyleyen sen olmasan ciddiye alacağım da işte,” diye abimi de giderayak tersledi. Öfkesinden abim de payına düşeni almış oluyordu böylece. “Olmuyor, Kürşat. Üzerinde durmuyor.”

Sürekli yüreğim ağzımda dolaşmak zorunda mıydım ben? “Bunu söylediğime inanamıyorum ama abim haklı. İyice şüphelendiriyorsun artık Leyla’yı,” diye fısıldadım Fatih’le kilere giden merdivenlerden inerken.

Kızgınlıkla bıkkınlık, alayla bunalım arasındaki duygu değişimlerine yetişmek mümkün değildi. “Benim olmayan kız arkadaşım en nihayetinde,” diyerek güldü. “Senin neden bu kadar ödün kopuyor ki?”

“Yalanı ben attığım için olabilir mi?”

“Attığın yalanın üzerine kalacağından nihayet korkmaya başladın demek...”

“Neden üzerime kalsın ki? Nasılsa biri var artık. Yakında merak eden herkesle tanıştırsın, olur biter.”

“Gerekirse tanıştıırırım. Sen hiç merak etme.”

Basamakları ikişer ikişer inerken, “Tabii tabii, tanıştır. Durduğun hata,” diye mırıldandım.

Kafasını sabır diler gibi iki yana sallarken cevap vermedi. Araya zıplaya inmeme rağmen, kaza kaza Dünya’nın merkezine iniyormuşuz gibi uzun gelen seyahatimizin ardından nihayet zemin kata ulaştığımızda, Fatih, Münevver ninenin verdiği anahtarla karşımıza çıkan ufak metal kapıyı açıp geçmem için ardına kadar açtı.

Sırtını kapıya verdi. Ben önünden geçerken gözleri üzerimdeydi. “Bugün ben yokken lokma getirmişsin. Sağ ol.”

Kapının hemen yanındaki duvarda duran düğmeye basınca, tavandan sallanan tek ampul, penceresiz odayı aydınlattı. “Afiyet olsun. Annem mahallenin nazara geldiğine inanıyor da. Sabah kalkıp yapmış...”

“Ellerine sağlık. Bize de düştü işte ne güzel. Hepimiz yedik.”

Bunu duyduğuma sevinmişim açıkçası. “Tunç size de ayrabilmiş neyse ki. Kabı teslim alırken biraz güvenilmez duruyordu...”

“Hamur işi dedin mi akan sular durur onun için... Birkaç vukuatı oldu, artık tembihli, yiyemiyor bizsiz.”

Ivır zıvırın yığılı durduğu serin odaya şeftali suyu ve atıştırmalıkları bulmak üzere şöyle bir bakındım. Sessizlik bu küçük kúp

odanın içinde daha da rahatsız ediciydi sanki. “Çalığışu’na başlamışsın. Gittiğimde dükkânda gördüm,” dedim söylediklerine karşılık sırf konuşmuş olmak için.

“Evet, uyku tutmayınca gece başladım. Bugün de fazla gelen giden olmadı dükkâna. Akşama kadar bitirdim.”

Ne çabuk. Vay be. “Sevdin mi peki?”

“Sevdim.”

Doğru söyleyip söylemediğini anlayabilmek için yüzüne baktım dikkatle. “Gerçekten mi?”

Kafasını salladı. “Gerçekten...” Bir şey ekleyip eklememek konusunda kararsız gibi görünüyordu.

“Ama?”

“Ama bir nokta hoşuma gitmedi.”

“Nedir hoşuna gitmeyen?”

Kesin bir yargıyla gözlerimin içine baktı. “Bence Kamran, Feride’yi hak etmiyor.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

Soruma sanki inanmadı. Kaşları şaşkınlıkla havaya fırladı. “E aldatmış ya kızı?”

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Aldatmış ha?” diye kinayeyle sordum.

Cevap verme çabasını izlemek çok keyifliydi. Gözlerini kaçırıp yerde duran şeftali suyu kolilerine uzandı. “Nişanlıyken yani,” diye mırıldandı. “Nişanlıyken aldatmış kızı.”

Burnumdan bir homurtu çıktı gülerken. “Nişanlı olmasalar affedilebilir bir şeydi yani aldatmak? Mazur görmek lazım tabii. Ortada verilmiş bir söz yok sonuçta...”

Kaşları hafif çatıldı. “Öyle mi dedim ben şimdi?”

“Öyle demediysen nasıl dedin?”

“Nişanlıyken daha da kötü demek istedim.”

“Hımm,” dedim, ikna olmadığımı belli eder bir biçimde.

İki koliyi üst üste yerleştirirken kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. “Adı falso bir kere. Kamran nedir? Bir de çıtkırıldım bir şey. Zırt pırt hasta oluyor,” diye söylenerek kolileri kucakladı.

“Kamran’ı sevmedin yani,” dedim *anladık* dercesine. Ben de bulduğum birkaç bisküvi-kraker torbasını yüklendim.

“Sevmedim ama romanı sevdim. Osmanlı’nın son zamanlarını, o dönemde Anadolu’nun hâlini, Feride’nin inatla ayakta kalmaya çalışmasını okumak güzeldi. Ama Kamran’ın yerine daha düzgün bir adam olsaymış keşke...”

“Kamran baştan o kadar düzgün bir adam olsa, Feride neden evden kaçacaktı ki? Hem romanın gelişimi düşünüldüğünde Kamran, Feride’yi sonunda hak ediyor bence. O kadar olay geçiyor onun da başından... Yaptıklarının bedelini kendince ödüyor bence.”

“Hıh,” dedi. “Bu kadar affedici olduğunu bilmiyordum doğrusu.”

Roman karakterleri söz konusu olduğunda, ne kadar affedici olduğumu abim sayesinde ben de yeni keşfetmiştim! “Bu bir roman sonuçta. Kamran da bir roman karakteri. Affetmek çok da zor olmasa gerek.”

“Gerçek hayatta olsa durumu başka türlü değerlendirirdin yani?”

Gerçek hayatta hâlihazırda bir savaş yoktu. Bu savaş sebebiyle parçalanan, ayrı düşen hayatlar yoktu. “E hâliyle. Sen affeder misin şimdi aldatılmayı durduk yere?”

“Affetmem.”

Başka sorum yok, Hâkim Bey! Sen aldat. *Çocukluk hatası* de, *hafifletici sebepler vardı* de geç. Ama aldatılmaya yanaşma. Olacak iş mi bu?

Çıkmak üzere kapıya davranacakken karşıma geçip yolumu kesti. “Ben de senin söylediklerini uzun uzun düşündüm.”

Kapanmamış mıydı bu konu? Hem düşünecek ne kalmıştı ki? Kalbim bir an olağan ritmini unuttu. Çarpmadı. Kardiyolog randevusunu bir an evvel ayarlamalı. “Ne düşündün?” diye sordum yavaşça.

“Hani biz birlikte olamıyoruz ya... Hayat görüşümüz farklıymış...”

“Ee?”

“Birkaç sorum olacak sana. Sorabilir miyim?”

Sormadan öyle karşımda dikilmiş, onay vermemi bekliyordu. Torbaları iki yanıma bıraktım. Bir süre daha buradaydık anlaşılın. “Peki sor.”

O, kolilerini bırakmadı. “Benim anlamadığım bir şey var. Hani biz bazı konularda anlaşılamayacakmışız. Öyle öngörmüştün ya sen?”

“Evet?”

“O gün kendin söyledin aynı çevrede yetiştiğimizi. Sandığın kadar farklı olamayız biz. Ve bence değiliz de. İnsanın okuduğu kitaplar, üniversitede öğrendikleri benliğini yüz seksen derece değiştiremez.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Mesela. Sen geceleri dışarı çıkmıyorsun ki.” Sonra anlayışla kafasını salladı. “Kürşat’ın ölüsünü çiğnemen gerekir tabii de. Saffet abiden izin almaya yeltendiğini bile görmedim. Ya da ne bileyim. Kaç tane mini eteğin var? Salihlerin kınası dışında seni bir kere mini etekli görmedim.”

Hafızasına hayrandım doğrusu. Hiçbir şeyi unutmuyordu. Özellikle mini etekleri tabii.

Kabul etmek gerekirse çok da haksız sayılmazdı şimdi: Yatağımın üzerine uzanıp kitap okumak hayattaki en büyük zevkimdi. Gürültülü yerlerden de hoşlanmazdım, rahatsız bulduğum kıyafetler giymekten de. Ama sorunumuz bir gece gezmesine ya da

bir eteğe indirgenemezdi. “Belki bir gün çıkmak isterim, belki bir gün giymek isterim.”

“Önümüzdeki engel senin bir şey yapmayı isteme ihtimalin ve benim buna izin vermeme ihtimalim mi yani?”

“Anlamadığın şey şu,” dedim gözlerimi aç aça. “Senden herhangi bir konuda hep izin almam mı gerekecek? Aklımda öyle bir ilişki şekli yok benim. Kaldı ki tek sorunumuz bu da değil.”

“Neymiş diğer sorunumuz?”

Tasarımcı kızın telefon numarasını cebe atmışken bu soruyu soruyor muydu bana gerçekten? Bir an için çapkın kişiliğini göz ardı edebilmişim ama son yaşadıklarımız, naifliğimi yine yüzüme çarpmıştı. “Kamran’ı eleştirmesi kolay. Senin de geçmişin belli. Üstelik her şeye bizzat ben şahidim. Yani *öyle değildi, böyle değildi, aman çok gençtim, çok da aptaldım* deme şansın da pek yok. Şimdi değiştiğini iddia etsen bile, değişmediğini dün hep birlikte gördük zaten.”

Bir süre yüzümü inceledikten sonra, “Hadi sor,” dedi sakince.

“Neyi?”

İnceden gülümsedi. “Kızı arayıp aramadığımı? Baksana. Ölüyorsun meraktan.”

Hemen reddettim tabii. “Bana ne. İster ara ister arama.”

Dudağını büküp kapıya yöneldi. “İyi. Madem merak etmiyorsun...”

“Nesini merak edeyim? Fırsat kolluyormuşsun işte...” demekten kendimi alamadım arkasından.

Tekrar bana döndü. Yüzünde tatmin olmuş tam bir gülümseme vardı şimdi. “Buradan bakınca öyle çok da umurunda değilmiş gibi durmuyor. Hatta bayağı sinirlenmişsin bana sorarsan.”

“Bunu neden sana soruyoruz? Hem niye sinirlenecekmişim ki ben?”

“Bilmem. Hakikaten. Ne sebeple sinirleneceksin ki?” Gölümsemesi hain bir kıvrım kazandı. “Bilmesem *kıskanıyorsun* diyeceğim.”

Serdar demişti öyle. Ama benimle bir alakası yok. “Ne kiskanacağım ben seni? Olanı söylüyorum,” dedim derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken. “Sadece önüne çıkan fırsatları değerlendiriyorsun her akıllı erkek gibi işte. Çok doğal,” dedim alayla.

“Yani... Ne yapsaydım? Tam da dediğin gibi fırsatları değerlendirmek lazım. Hayat göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidiyor. Geçmişte yaşamamak lazım o yüzden. Her zaman ileri bakacaksın bu hayatta.”

“Geçmiş mi?” dedim, daha az önce varlığını reddettiğim sınır yeniden üzerime üzerime hücum ederken. “Söylediklerimin üzerinden kaç saniye geçmişti acaba kızın numarasını cebine indirirken?”

“Saniye ya da yıl. O söylediklerinden sonra var mı bir önemi? Madem istemiyorsun beni.”

“Sen söylediklerinde samimi değilmişsin demek ki...”

“Anlamıyorum ben. Sen ne istiyorsun ki şu an benden? Sen bana *hayır* diyeceksin, hem de ayaküstü Kürşat tuvaletteyken, ama ben yine de salak gibi bana *evet* diyeceğin günü bekleyeceğim. Var mı öyle bir dünya?”

“Olmadığını zaten biliyordum da böylece emin oldum. Çok da iyi oldu!”

“Haklı çıktın, tebrik ederim. Madalya ister misin? Ellerimle yaparım istersen. Takarız boynuna.”

“Madalya falan istemiyorum. Objektif olarak konuşuyorum ben. Yeni bir kızla tanışmak için kalbi kırık bir erkek hiç değilse birkaç gün bekleyebilirdi bence. Tabii, söz konusu erkeğin önce iddia ettiği kadar âşık olup reddedilince de kalbinin kırılmış olması gerekirdi!”

“Kızı aradığımı kim söyledi, Nil?”

“Aramadın mı?” diye soruverdim ya ben.

Sorum nasıl memnun etti onu, belli değil. Dilimi de eşşşşek arısı soksun e mi?

“Biraz salaksam demek...” Otuz iki diş gülerken düzgün dişleri pırl pırlıdı. “Aramadım ama bekâr adamım sonuçta. Bakarsın yarın ararım. Kime ne, öyle değil mi?”

“Tabii canım,” dedim abartıyla. “Paşa gönlün bilir. Teyze ne diyordu? Bir sürü ortak noktanız varmış baksana... Mutlu mesut yaşarsınız. Sen takı yaparsın, o heykel falan yapar.” Düşünür gibi yaptım. “Yapıyordur herhalde, değil mi?” diye sordum büyük bir ciddiyetle.

Sesli bir nefes verdi. “Daha ne istiyorsun benden, Nil? Aramadım diyorum işte!”

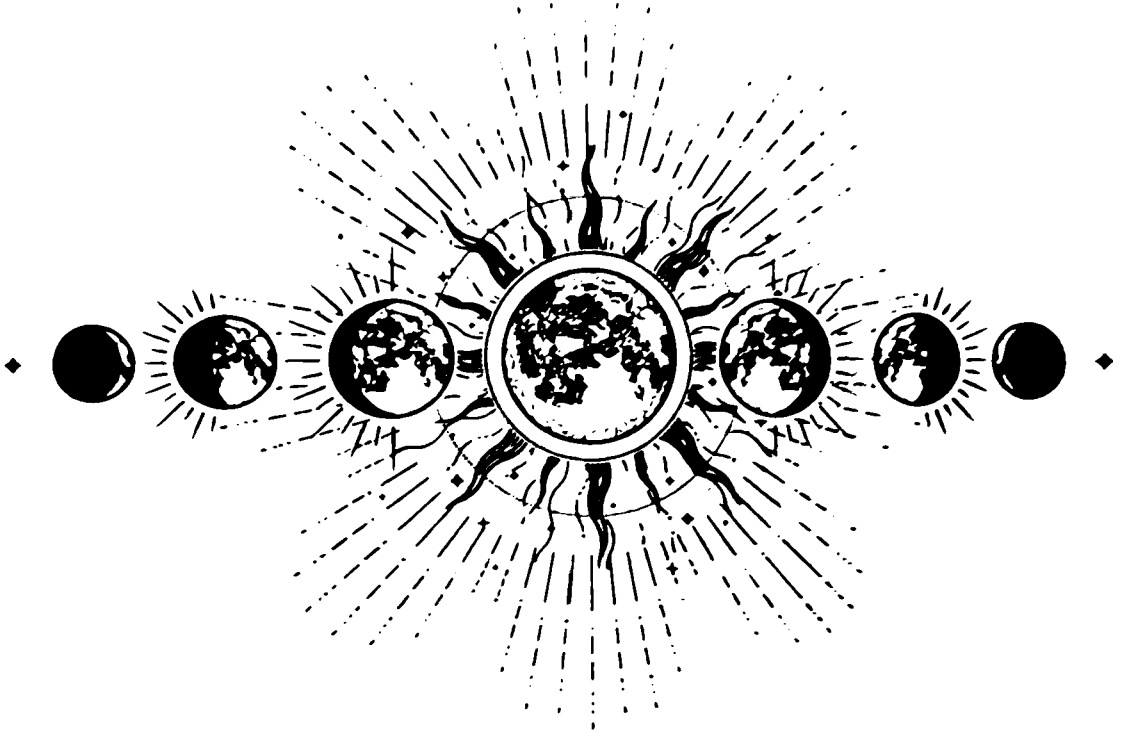
Tam da o an Fatih’in arkasından, derinlerden bir yerden tanıdık bir ses yükseldi: “Şeftali ağaçlarını suladınız da meyve vermelerini mi bekliyorsunuz?”

Abim. Birkaç basamak yukarıda durmuş, bize bakıyordu.

“Yok derseniz ki *ağaçları biz yeni diktik*, biraz uzun sürer şeftalilerin suyunu çıkarması. Ben söyleyeyim de...”

Duzenleme

Ny.Ozlem

10. BÖLÜM

Zatıshanelerini aşağı inmeye teşvik eden şeftali suyu aşkı mıydı yoksa başka bir şey mi? Şeftali suyu aşkı dışındaki her ihtimal, afişe olmaya bir adım daha yaklaştırıyordu bizi.

“Ne yapıyorsunuz siz burada?” diye azarlar gibi sordu abim. “Millet yukarıda meyve suyu bekliyor.”

Abim hariç kimsenin bir şey beklediğini zannetmiyordum ama zekice bir kapak cümlesi gelmedi aklıma. Konuşma yetimi kaybetmişe benziyordum ve Fatih’in de benden aşağı kalır yanı yoktu. O her zaman dik kalabilen, sanki hiçbir şeyden korkmazmış gibi duran adam da kucağında yüklendiği kolilerle pısıp kalmıştı.

Abim ikimizin aksine gayet sakin görünüyordu, kumandayı kafama fırlatmadan önce de böyle görünürdü genelde. Kalan birkaç basamağı hiç acele etmeden teker teker indi, eşikten atladı, kollarını göğsünde kavuşturup tam karşımıza dikildi. Üzerimizde mütemadiyen gezinen bakışlarıyla, bir Fatih’i bir beni baştan aşağı tekrar tekrar didikleyip sanki kendince bir sonuç çıkarmaya çalışıyordu. Ancak çıkardığı sonuç her neyse, bunu yüzünden okuyabilmek mümkün değildi. “Kavga mı ediyordunuz siz?”

Otomatikman, “Yoo,” dedim doğal olduğunu umduğum bir sesle. Sonunda ağzımı açabilmişim. Tebrik ettim kendimi.

“Bana hiç öyle gelmedi. Sesiniz yukarıdan duyuluyor.”

Duymuştu! Kalbim göğsümden fırlayıp yüz metre koşuya kalkmaya niyetlendi. Bense kalbime kayıtsız kalmaya çalışarak umursamazca dudaklarımı büktüm. “Neden kavga edelim ki biz?” *Fatih abiyle aramızda kavga etmeye neden olabilecek ne geçmiş olabilir ki allasen?* tonunu vermeye özellikle gayret etmişim.

“Bilemeyeceğim artık orasını...” dedi aslında biliyormuş gibi. “Sen kimi aramadın, Fatih?”

Allah’ım sen yardım et! Vallahi de duymuştu! Fatih tereddüt edince yine söze atladım: “Geçen alışveriş merkezinde siz Berk’le tuvaletten bir teyze Fatih abiye kızının telefon numarasını verdi.”

Abim *bu ne alaka şimdi?* der gibi şaşkın şaşkın suratıma baktı. İlk duygu belirtisi. Güzel. Buradan yürürüm ben. Ağzını açıp soru sormasına müsaade etmeden atağa kalktım. “Leyla da olmadık yerde saçma sapan şeyler söylüyor ya...” Sen affet Leyla ama suçu atmak için çok müsaitsin şu anda! “Fatih abi o kızı arasa sorumuz kalmayacaktı. Hayali kız gerçek olacaktı. Kız yalanlarımızla da büyük ölçüde uyuyor üstelik.” An itibarıyla tutabilene aşk olsun beni. Nihayet dilim çözölmüştü. “Bizim buralardan değil. Kimse tanımıyor. Kadının anlattıklarına bakılırsa tam da evlenilecek kızdı.” Fatih’e kızgınca bir bakış attım. Son cümlemden sonra fazla sıkıntı yaşamamıştım. “Fatih abi kızı arayacağını söyledi. Ama aramadı. İşte ben de ona neden aramadığını soruyordum...”

Abimin yüzündeki ilk şaşkınlık işaretleri silindi, yerini şüpheye bıraktı. İfî gök mavisi gözleri kısılıp ufacık kalmıştı. Hafiften de sinirleniyordu sanki. Eyvah eyvah! “Sen? Tutmuş Fatih’ten hesap soruyorsun. Hem de bu yüzden?” Kafamı aşağı yukarı sallayınca, o da kafasını onaylamaz bir şekilde sağa sola salladı. “Kusura bakma da sana ne oluyor? Sana mı kaldı Fatih’in aşk hayatının tasası?”

Derhâl üste çıkmam gerekiyordu. Bilindiği üzere en iyi savunma saldırıdır bizim evde hayatta kalmak istiyorsan. “Leyla’yla ben muhatap oluyorum ama sonra! Beni sıkıştırıyor köşe bucak. Kim o kız diye sorup duruyor...” Ben de kollarımı göğsümde kavuşturup omuzlarımı dikleştirerek iyice role girdim. “Kızmak en doğal hakkım benim.” Çok havalıydım doğrusu ama içten içe korkudan titremeden durabilmek için fazlaca kalori yakıyordum.

Abim kaşlarını çatıp birkaç saniye süzdü beni. “Saçma sapan işler...” Sonunda kafasını kaşıyıp, “O kız da ne manyak çıktı...” dedi.

Tuttuğum nefesi sessizce verdim.

Abim oturumumuza henüz son vermemişti ancak. Fatih’e döndü tekrar: “Fatih, beni sallamıyorsun ama...” dedi. Anlaşılan yukarıda terslenmek dokunmuştu hassas bünyesine. “Şu aşk hayatına bir çekidüzen vermek gerekiyor. Peşindeki kızlar, takıldığın kızlar, hayali kızlar... Milletın ağzına laf verme bu kadar. Yaşın oldu otuz. Böyle lise entrikalarını çok geride bırakmış olman lazım artık.” Bakışları anlık beni buldu, sanki hâlâ şüphe ediyormuş gibi. Ya da bana öyle geldi ama ensemdeki tüylerin tekmil havaya kalkmasına engel değildi bu. “Baksana, Nil’i bile dert sahibi yapmışsın...”

Derin bir sükûnet eşliğinde, meşhur şeftali sularıyla birlikte rûm abur cuburlar Münevver ninelerin daireye taşındı. Servisi kızlarla birlikte diken üzerinde, abimden köşe bucak kaçarak yaptım. Boşları yıkamak bahanesiyle de herkesi gönderip en son yine mahalle sınırları içindeki bir mutfığa sığınmış bulundum. Kendi kendime kalıp düşünmem, sakinleşmem gerekiyordu.

Lavaboda dalmış bardak çalkalarken, “Senden ciddi ciddi korkuyorum artık...” dedi tanıdık bir fısıltı, omzumun üzerinden.

Olduğum yerde bir karış yukarı sıçradım. Yere ayak bastığım an, yüzümü hiddetle fısıltının sahibine döndüm. “Neden

yaklaşıyorsun öyle sessiz sessiz?” diye çemkirdim ben de fısıltıyla. Ve fısıltıyla çemkirmek çok zordu.

Fatih’in elinde, boş birkaç çay bardağı ve tabaktan oluşan bir tepcik vardı. Abimin başı çektiği doymak bilmeyen genç tayfa, Münevver ninenin oturma odasına çökmüş hâlâ tıkanıyordu çünkü. Fatih elindekileri tezgâha bıraktı. “Yalan konusunda böyle yetenekliyen bu kadar gerilmene hiç gerek yok bence. Rahatla artık.”

“Nasıl rahatlayabilirim? Abim az kalsın öğreniyordu her şeyi. Belki de duydu, numara yapıyor!”

“İnanmış gibi görünüyor...” Belli etmemeye çalışsa da Fatih de tedirgindi. “Hem ne sebeple yapsın ki öyle bir şey?” diye kendisi de o sebebi arar gibi düşünceli sordu.

Numara yapmak yerine Fatih’in ağzını burnunu gelişine kırmak varken, öyle değil mi ama? Kürşat Sağlam ve bir acayip işleyen beyni. “Ben nereden bilebilirim?”

Biz fısır fısır konuşurken mutfağa Leyla girdi. “Ne konuşuyorsunuz öyle fısır fısır? Halledemediğiniz bir sorununuz mu var sizin?”

Leyla’yı bir an abim sandığım için bir daha kendimi havada buldum. Ödümü kopardın, pis Leyla! Allah seni bildiği gibi yapsın, Leyla! Kusura bakma, Leyla. Bunların hiçbirini sana demek istemedim aslında, Leyla. Sonra dönüp şöyle bir tarttım ufak tefek kızın endamını. Bence teke tekte alırdım ben bunu aşağı. Onu da aklımdan öyle geçirmedi, affet, Leyla. “Mahallede kol gezen hırsızlar dışında mı?” diye sakince sormaya çalıştım. Ama dişlerimin arasından tükürür gibi çıktı soru. “Hani diyorum, bizim ne konuştuğumuzu bu kadar merak edeceğine, biraz da hırsızları merak etsen, içinde bulunduğumuz durumu biraz ciddiye mi alsan acaba? Bir bakmışsın, yarın sizin evde hırsızlar. Herhalde ancak o zaman anlayabileceksin durumun ciddiyetini.” Sana karşı sesimi yükseltmek de istememiştim aslında, Leyla. Abime yakanma korkusu hiçbir şeye benzemiyormuş, Leyla.

Normalde benden görmeye alışık olmadığı beklenmedik çıkışım Leyla'nın ağzını ilginç bir biçimde kapattı. Aramızdan sessizce süzülüp, "Tamam canım. Ne kızılıyorsun? Hırsızlar sinirlerini bozmuş senin," diye karnından konuşup, ocaktaki çaydanlıktan elindeki iki çay bardağını doldurduğu gibi kaçarcasına yeniden salona gitti.

Hırsızlarla alakası olmasa da sinirlerimin ne kadar bozulduğunu tahmin bile edemezsin, Leyla.

"Leyla geri bastı. Bunu da gördük, vay be," diye söylendi Fatih arkasından. "Tersine denk gelmemek lazım senin..."

"Yani," dedim makulce. Bir yandan da evirildiğim insan ve verip de tutamadığım sözler nedeniyle içten içe kendimi azarlıyordum. Oyalanayım diye elde yıkadığım bardakları kuru bir bezin üzerine kapatıp Fatih'in getirdiklerini bulaşık makinesine dizdim. Fatih tek kelime etmeden her hareketimi izlediğinden, işim bir an evvel bitsin istiyordum.

Son tabağı da bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra ellerimi yıkayıp kuruladım. Ben de Leyla gibi salona geçecektim ki Fatih geçmeme izin vermedi. "Bırak, abinle konuşayım. Bu böyle olmayacak. Nereye kadar köşe kapmaca oynayacağız?"

Tepeden tırnağa yeni bir korku dalgasıyla ürperdim. "Ne konuşacaksın ki?" diye sorarken bile nefesim kesildi. "Atlattık işte tehlikeyi." En azından ben öyle ummaya çalışıyordum izin verirse şayet.

"Başından başlayacağım, anlatacağım her şeyi," dedi çok normalmiş gibi sakin.

"Nasıl anlatırsın her şeyi? Abim duyunca kim bilir ne yapacak?"

"Artık içimde taşıyamıyorum, ağır geliyor, Nil. Kürşat benim kardeşim. Bugün bir kez daha anladım, daha fazla gözünün içine baka baka yalan söyleyemeyeceğim."

Ona gerek yoktu ki. Abimin gözünün içine baka baka yalan söyleme işini hallediyordum ben işte. "Aramızda hiçbir şey yok ki

bizim!” Sesim yükselecekken yarı yolda frenledim kendimi. “Anlatacak ne var ki? Ne diyeceksin abime?”

“Neyse o. Âşığım Nil’e diyeceğim.”

Ulu orta neden böyle şeyler diyordu? Omzunun üzerinden, “Biri duyacak şimdi!” dedim, biri var mı diye koridoru kolaçan etmeye çalışırken. “N’olursun söyleme abime bir şey!” dedim can havliyle.

“Merak etme. Kalkıp da senin adına bir şey söyleyecek hâlim yok. İstersen haberin yokmuş gibi bile davranırım. Ama benim hissettiklerimi bilsin artık. Sonra da ne yapacaksa yapsın, bitsin bu işkence. Dayanamıyorum artık. Sen de beni anla lütfen.”

“Neden söylemek zorundasın sanki?” diye sordum yalvarı gibi.

“Lütfen anlamaya çalış. En yakın arkadaşşımdan sürekli bir şeyler saklıyorum. Derdimi anlatamıyorum.” Sonra duraksadı. “Kimseye anlatamıyorum ya...”

Bir an anlayacak gibi oldum onu. Allah’ım, ne günah işlemiştim de bu işin içine düşmüştüm ben? Başım zonklamaya başladı. Düşündükçe öyle utanıyordum ki. “Zaten Feray abla anladı. Muhtemelen Birsen teyze de. Bir başkası daha öğrensin istemiyorum. Ben bu konu artık kapansın istiyorum. Bir daha da asla ama asla bunu konuşmayalım istiyorum. Unutalım istiyorum. Olmamış gibi davranalım istiyorum. Anlıyor musun beni?”

“İyi diyorsun da ben nasıl olmamış gibi davranayım? Nasıl unutayım?” diye peş peşe sordu sanki canını yakıyormuşum gibi. “İmkânsız bir şey istiyorsun benden...” Sessiz bir nefes verdi. Konuşmanın yönü bir anda değişti. “Neden bu kadar peşin hüküm veriyorsun sanki? Tamam, yerden göğe kadar haklısın kuşkularında. Kabul ediyorum. Layık değilim sana. Bilmiyor muyum sanıyorsun bunu? En başından beri adım gibi biliyorum. Ama içimde tutamadım işte...” Onun da başına bir ağrı giriyordu sanki. Eli şakağına gitti. “Geçmişimi değiştiremem. *Unut bildiğin*

her şeyi diyemem. *Son birkaç ayda bütün yaptıklarımı sil at* da diyemem. Ama yemin ederim sana, seni incitecek en ufak bir şey yapmayacağım. Sadece bir adım at bana... İzin ver, sana göstereyim nasıl olabileceğimizi.”

Nasıl olabileceğimizi.

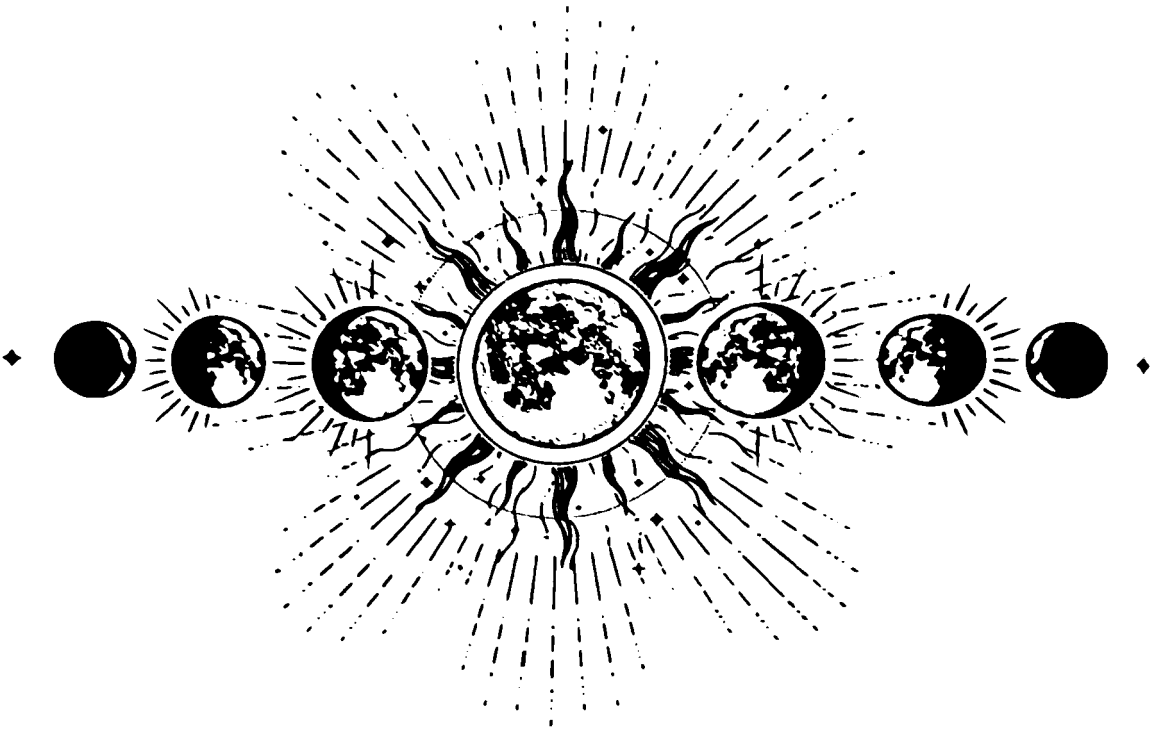
“Yılların verdiği alışkanlıklar var. Kolay değil bunları bir anda değiştirmek, anlıyorum. Büyüğüm senden. Çekiniyorsun, onu da görüyorum. Ama bir şey var aramızda. Biliyorum, hissediyorsun sen de. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmış olabilirim ama hiç değilse bunu biliyorum. Lütfen, yapma. Başlamadan bitirme her şeyi.”

Boğazıma nereden geldiğini anlayamadığım yumrular dizildi. Yutkundum ama geçmedi. Âşık'birinin duymak isteyebileceği ne varsa söylüyordu bana. Aklımı devre dışı bırakacak şeyler... Tuzağa düşmek istemiyordum. Ona inanmak istemiyordum. İstemiyordum. Ama bulduğu her çatlaktan aklıma sızıyordu. Neden konuşamıyordum? Neden yine *hayır* diyemiyordum? Neden *uzak dur benden* diyemiyordum? Neden *bu iş başlamadan bitti çoktan* diyemiyordum? Neden? Düne kadar hiç değilse bunları diyebiliyordum. Bu kadar dirayetsiz miydim ben Allah'ım? Fatih Arslan aklımın ayarlarıyla oynadı, istediğini yaptırmadan rahat vermiyor.

Münevver nine seslendi içeriden bir kurtarıcı gibi: “Nil, gelirken çaydanlığı da getir kızım, e mi?”

Leyla gazabım karşısında, mutfağa daha fazla git gel yapmak istemiyordu anlaşılan. Salona doğru bağırıırken sesim titriyordu: “Getiriyorum, Münevver nine!” Çaydanlığı ocaktan alıp Fatih'e baktım. “Lütfen abime bir şey söyleme,” dedim sessizce.

Omuzlarıyla birlikte yüzü de düştü. Başını öne eğdi. “Peki Nil...”

11. BÖLÜM

Mahalle konseyinden sonra Kapalı Çarşı'da da esnaf konseyi toplanmıştı.

“Yorgancılar Çarşısı'nın çatısındaki kurşunları çalmışlar! Pes dedim,” diye dert yandı Yorgancı Kâmil. Tehlikeyi ensesinde hissediyordu artık.

İpekçi Serdar ise tehlikeyle bizzat burun buruna gelmişti. “Akşam bizim kepengi açıp kapıyı kanırtmışlar. Şükür ki kapıyı açamamışlar...”

Yorgancı Kâmil'in yüzü buruştu. “Kepengi kaldırıp kapıyı nasıl açamıyorlar?” Neredeyse hırsız içeri giremedi diye üzülecekti. Olay sever bir adamdı vesselam.

“Kilidi yeni değiştirmiştik. Açamadılar zahir... Yeni kilitleri açamayabiliyorlarmış. Camları da indirmeye korktular herhalde gürültü olur diye... Ya da birileri geldi, korkup kaçtılar, kim bilir?”

“Kendi önlemimizi biz kendimiz alalım artık. Esnaf Tîmi kuralım,” diye önerdi Yorgancı Kâmil. Aşırı parlak bir fikir önermişçesine de gerinmişti oturduğu yerde.

“Kuralım da gecenin bir yarısı hanginiz kabul edecek devriye gezmeyi?” diye haklı olarak sordu Nadir Bey.

Yorgancı Kâmil hemen geri çekildi: “Ben gezemem. Çoluğum çocuğum var benim...”

“Sanki bizim yok,” dedi derici Mülâyım.

Yorgancı Kâmil parlak fikirlerin adamı olmuştu her zaman. “Gençler gezsin! İşleri ne? Biz gençken duman attırırdık valla... Şimdiki gençlerde hiç iş yok...”

Ucu Kürşat’a dokununca uyukladığı köşeden hemen diklendi. “Duyan da gençliğinde enine boyunaydın da sonradan böyle çektin sanacak, Kâmil abi.” Yorgancı Kâmil biraz homurdandıysa da fazla karşı çıkmadı. Mal meydandaydı. Kürşat gazı almıştı bir kere. “Neden kabak bizim başımıza patlıyor her seferinde? Gece uyuma, sabahın köründe dükkân aç. Oldu. İstersen ganyan kuponunu falan da ben doldurayım abi, sen zahmet edip yorulma. Adam gibi polise gidelim, koruma başvurusu yapalım. Bekçi, bir şey artık ne varsa gönderinler.”

Mülâyım hiç ihtimal vermedi. “Polisin de işi gücü yoktu... Vermezler öyle koruma falan... Ne kadar süreceği bile belli değil. Ucu açık...”

Yorgancı Kâmil, Kürşat’a bakarak, “Sizin tuzunuz kuru tabii, mobesenin dibindesiniz,” diye sitem etti daha çok Kürşat’ın önceki cümlelerine karşılık.

“Mobese, kilit... Bunlar hırsıza engel sanki... Adamların korkusu yok. Bir maskeye bir maymuncuğa bakar. Girebildikleri yere giriyorlar... Devriye işine niyetlensek bile aynı anda her yerde bulanamayız ki,” dedi Mülâyım.

Saffet Bey de hemfikirdi: “Ta Tuz Pazarı’ndan Bakırcılara nasıl olacak zaten? O kadar insanımız da yok ki.”

“Üstüne üstlük gündüz gözü dükkân sahiplerinin burnunun dibinden kaç kuyumcuyu sıraya dizmediler mi?”

Kuyumcuların acısını derinden hisseden Cezmi Bey, “Kürşat haklı. Nereye kadar devriye gezilir?” diye sordu. “Gündüz de soyuveriyorlar işte. Bizim kalıcı bir çözüm bulmamız lazım.”

Hararetti tartışmaların ardından Bakırcılar Çarşısı’nda toplanan konsey, sonuç alamadan dağıldı. Kürşat’la Fatih önden Kapalı Çarşı’ya doğru ilerliyor, Cezmi Bey’le Saffet Bey arkalarından ağır ağır takip ediyordu. Fatih ne tartışmaların öncesinde ne de sonrasında görüş bildirmişti. Hatta sabahtan beri tek kelime etmiş miydi,

Kürşat emin olamıyordu. “Oğlum, bir durgunluk var sende. Ne iş yine?” Pis pis sırttı. “Kızı sonunda aradın da telefonu açmadı mı lan yoksa? Geri de mi dönmedi?”

“Kürşat, unut şu kız meselesini.”

“Vahşi cazibeni kaybettin galiba...” Ufak bir kahkaha attı Kürşat. “Zaten Nil’e kaldıysa işin... Çirkin ne anlasın aşktan meşkten? Medet umuyorsun ondan... Ondan gelecek yardım Allah’tan gelsin.”

Fatih, “Kürşat, kes geyik muhabbetini,” diye aniden parladı. İstediklerinden biraz sert çıkmıştı sesi. Tonunu yumuşatmaya çalıştı. “Keyfim yok işte...”

Uzun zamandır kendisinden haber alınamıyordu zaten. Orası belli. “Bu ne sinir yahu? Ergenliğini yeniden yaşıyorsun sanki...” Gülererek dirseğiyle dürtükledi Fatih’i. “Oğlanla dalga geçiyorsun ama... Güneş seni de mi bozdu dersin?”

Fatih gülecek gibi oldu. Kürşat işte. “Tabii, hayatım. Ama şu Merkür retrosunu da atlattık mı sırtım yere gelmeyecekmiş artık.” Dilinin ucuna kadar geldi *iş çıkışı konuşalım* demek. Ama Nil’in söylediklerini düşününce gözü yemedi. “Esas bu hırsız meselesi asabımı bozuyor benim. Eşek sudan gelinceye kadar döveceksin hepsini teker teker. Bak bakalım sinir kalıyor mu?”

Kürşat’ın burnundan bir homurtu çıkarttı. “Bulursak döveriz, hayatım... Biraz stres atmak bizim de hakkımız.”

Gazap Üzümleri’ni okumak, Fatih’in düşündüğünden çok daha azaplı bir tecrübe oluyordu doğrusu. Bir kere kitabın konusu zaten daralan içini daha da beter etmişti. Aklı da hâlihazırda milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki bambaşka bir sistemde, Nil’in yörüngesinde dönüp durduğundan, hızlı okuyamadığı gibi okuduğundan da bir şey anlamıyordu.

O dakika yine dalıp gittiğini fark edince, daha bir dik oturup, bulunduğu paragrafı başa dönüp yeniden okudu. Fakat nafile. Bir türlü veremiyordu kendini. Okuması gereken sayfalara sıkıntıyla baktı. Nereden baksa en az beş yüz küsur sayfa vardı. İki ileri bir geri, sabahdan beri hepı topu kırk sayfa ancak okuyabilmişti.

Neden çekiyordu bu azabı sanki?

Nil'in peşine düşene kadar kendini hiçbir konuda eksik hissetmemişti Fatih. Hatta daha önce eksikliklerinin olup olmadığı üzerine kafa yorduğunu bile hatırlamıyordu. Herhangi bir şeye karşı tutku beslememiş, öğrenme isteği duymamıştı.

Aşk nelere kadirdi! Fatih'in oturup da ciddi ciddi 1920'lerin sonunda Amerika'da çıkan büyük ekonomik kriz sonucu, bankalara olan borçları yüzünden çiftliklerini kaybeden çiftçilerin dramını okuması (en azından buna teşebbüs etmesi) başka türlü nasıl açıklanabilirdi?

İçinde küçük çapta bir ayaklanma çıkmıştı. Hissediyordu. Hiçbir zaman öğrenci olmayı sevememişti ama şimdi başka türlü bir heyecan veriyordu bu yeni öğrencilik hâli. Elinde tuttuğu kitap ve onu okuma girişimi bile, Fatih'i Nil'e bir adım daha yaklaştırıyordu sanki. Nil'e yetişebilmek, -tamam, öyle çok da abartmanın âlemi yok- yetişemese bile ona layık olabilmek için atılan bir adım: Fatih'le gurur duysun, yeter ki kitapçada olduğu gibi yine gözleri parlayarak ona baksın diye.

Hayatının ikinci dönüm noktasının ucuna kadar gelmişti. Biliyordu.

Gayret edecekti, etmeliydi. Elindeki yüzlerce sayfalık kitap gözünde büyüyordu büyümesine ama bugüne kadar isteyip de beceremediği ne vardı Fatih'in? Hiçbir şey. Fatih kavgadan kaçmazdı. Bir şeyi kafasına koydu mu yapardı. Bir kitaba mı yenilecekti?

O ki dipsiz sakatlık çukurundan bile çıkmayı başarmış, kendine bambaşka bir yol çizebilmişti. Kaybettiğini sandığı kimliğini başka bir meslekte bulabilmişti. Üstelik o meslekte tatmin de bulabilmişti.

Futbolu bıraktıktan sonra Kadir dedenin yanına atölyeye döndüğü yazı hiç unutmuyordu. Atölyedeki ilk gün her şey yabancı gelmişti. İlkokul ve ortaokul yazlarında öğrendiği ne varsa unutmuş gibiydi. Kadir dedenin deyişiyle *eli hiçbir işe yakışmıyordu, bütün aletler elinde eğreti duruyordu*.

Fatih o yaz her şeye sıfırdan başladı: On dokuzunda çiçeği burnunda bir çıraktı.

Allah'ın günü güneş doğmadan kalkıyor, atölyeye gidip ortalığı süpürüyor, çayı demleyip kahvaltıyı hazırlıyordu. Acayip sıcak bir

yazdı o yaz. Her ne iş yaparsa yapsın, sırtından boşanan ter eksik olmuyordu. Haftalar boyu sadece ustasının ardını toplayabildi. Konulan yüksek çıtaya asla erişemediğinden ancak o kadarına izin vardı. Kimi zaman Fatih'in canına tak etti ama kendine yediremediğinden kimseye derdini açamadı. Herkesten gizli sinir krizleri geçirip *erkek adam ağlamaz* dense de o ağladı, onu bambaşka bir hayata mahkûm eden kadere lanetler yağdırdı. Sakatlandığı ânı kafasının içinde yaşadı durdu. Her seferinde *keşke* dedi. Atölyeyi bırakmanın kıyısına gelip geri döndü. Defalarca.

Ama her defasında elinde başka bir şey kalmadığını hatırlattı kendine. Akşamları Kadir dede evine döndükten sonra da atölyede kalmaya başladı. Çoğu gece eve gitmedi, sabahın ilk ışıklarına dek çalışmaya devam etti. Atölyenin arkasında telleri batan kuru se-dirde birkaç saat uyuklamakla yetindi. Sandığı kadar beceriksiz olmayabileceğini düşünür oldu sonraları. Kadir dede de ona ufak tefek temizlik, onarım işleri verecek kadar güvendi. Fazla değildi ama bir şeydi. Kafasını biraz olsun toplayabildi. Kaçmadı, ısrarla devam etti. Dayandı. En son askere gitmeden önce Kadir dede en ince işleri bile Fatih'le paylaşır olmuştu.

İnat ettiğinde her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordu. *Ol-mayacak* deyip vazgeçmek ona göre değildi. Tabii, bu sefer çalış-makla olacağının hiçbir garantisi yoktu ve tek romanla olacak iş de değildi bu, farkındaydı. Elindeki kitabın bir sonu olsa da hedeflediği şeyin nihai bir hedef olmadığını, sürekli çaba gerektireceğini bili-yordu.

Hayatında ulaştığı noktadan memnundu Fatih. Şükretmeyi bilirdi. Fazlasında gözü yoktu. Ancak şu da bir gerçektir ki askerden döndüğünden beri kendine büyük ve yeni hedefler koymamıştı. Haftanın altı günü çalışıyordu. İş fazla değişken değildi. Geceleri Kür-şat'la goygoyla, pazarları genelde tembellikle geçiyordu. Akşamları işten vakit kalırsa spor yapıyordu. Kırk yılda bir de tasarım. İşin aslı, dişe dokunur başka bir şey yaptığı da yoktu.

Son altı yedi yılı herhangi bir amaç edinmeden yaşadığı, o an dank etti kafasına.

Hayat bu kadar olabilir miydi? Elinde tuttuğu kıtaba yeniden baktı. Hayat çok daha fazlası olmalıydı ve o sıradan sabahta, Fatih

hayatına anlam katacak amacı nihayet bulduğunu anlıyordu. Demek dünyada uğrunda yaşamaya ve savaşmaya değecek kadınlar vardı. O kadar şarkı, şiir boşuna yazılmamıştı demek. Şimdilik hayatına girmeyi reddetse de Fatih için de vardı işte o kadın; onu olduğundan çok daha iyi biri yapacak, hayatını daha yaşanır, daha anlamlı kılacak bir kadın.

Tam bu düşüncelerle tazelenmiş bir gayretle kitaba devam edecekti ki dükkâna müşteri girince, sayfaların arasına bir fiş sıkıştı-
nıp kitabı bir kenara kaldırdı. Ayağa kalkıp, gelen adamın karşısına geçti. Biçimsiz bir saç tıraşı, pis bir sakal, feri kaçmış gözler karşıladı onu. Üstü başı da dökülüyordu adamın. Ortalama bir kuyumcu müşterisi değildi kesinlikle. “Hoş geldiniz, buyurun,” dedi Fatih düşündüklerini açık etmeyen saygılı bir tavırla.

Adam yer yer tozlanmış montunun iç cebinden bir mendil çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. “Ben şunları bozduracaktım.” Bir noktada fazla oyalanamayan bakışları etrafta ve çoğunlukla da kapıdaydı. Peşinde birileri varmış gibi.

Fatih mendili açıp içinden çıkan bileziklerden birini eline aldı. “Altın yükselecek gibi,” dedi bilezik yerine bakışlarıyla adamı tartarken. “Şimdi elden çıkarmak istediğinizden emin misiniz? Yarın yükselince pişman olmayın sonra.”

“Olmam, meraklanma. Bilezikler ne kadara olur, sen bana onu söyle,” dedi adam sabırsızlıkla. “Acelem var. Sohbet etmeye gelmedim.”

Mübarek sanki iş adamıydı da Fatih lafa tuttuğundan kalantorlarla toplantısına geç kalıyordu. Fatih istifini hiç bozmadı. Sakince, “Nereden almıştınız bunları?” diye sordu.

Fakat adamın sabrı son sürat tükeniyordu. “Neden sordun?”

“İşçiliğini beğendim,” diye yalan söyledi Fatih. Bildiğin standart burmaydı hâlbuki. Aldığı bileziği yeniden mendilin içine bıraktı. “Annenizin mi?”

Adam daha fazla dayanamadı sorgu suale: “Sen de ne çok soru sordun be birader! He ya, annemin. Bir sıkıntı mı var?”

Fatih’e göre sıkıntı büyüktü.

Adam tezgâhın üzerindeki açık mendile uzanırken, “Senin almaya gönlün yok bunları,” dedi. “Sebil kuyumcu... Alacak biri çıkar elbet.”

Adam mendili toparlayamadan, Fatih adamın bileğini havada yakaladı. “Sen bir dur, birader. Ben bir polisi arayayım. Anneni bulsunlar.” Ortada burmaların sahibi bir anne olmadığından emindi. En azından adamlarla kan bağı olan bir anne. “Soralım bakalım annenin haberi var mı bu işten. Rızası yoksa almayayım bilezikleri. Yazık, üzülmeyin kadıncağz bilezikler gidince.”

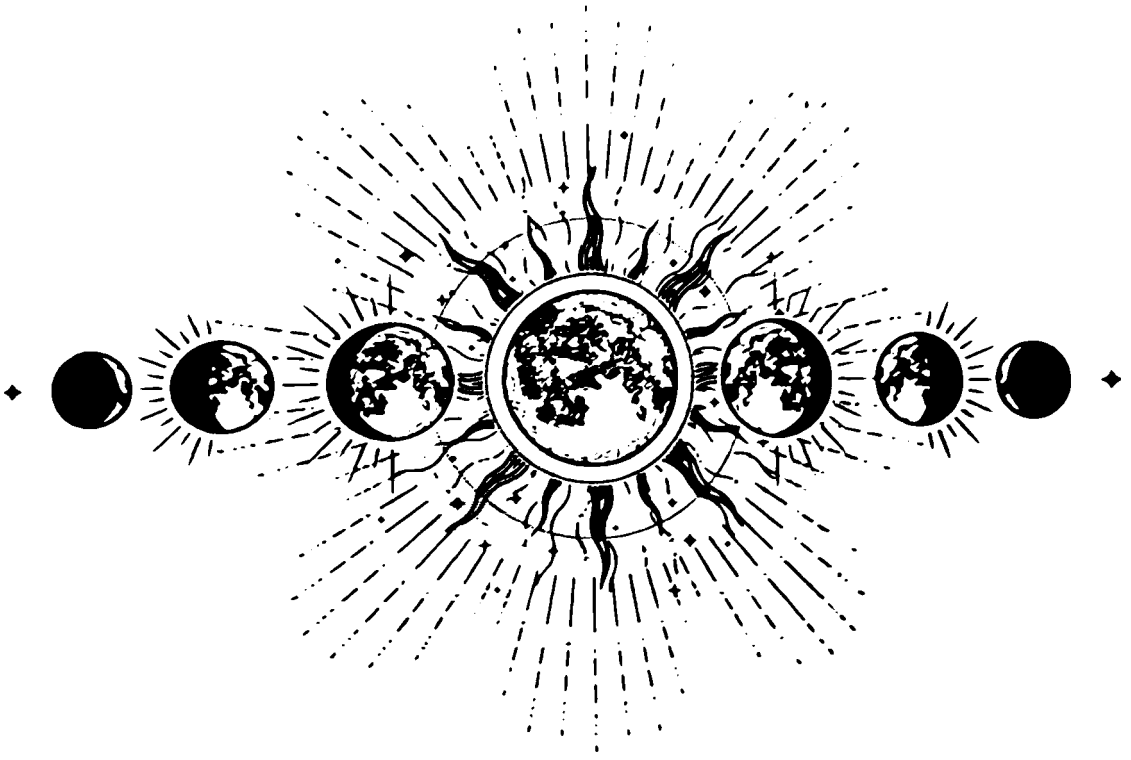
Adam bileğini hızla geri çekti, bilezikleri almadan dükkândan fırladığı gibi koşmaya başladı. Fatih de peşinden atıldı ileri. Adamın peşinden kapıdan çıkarken dükkânın arka kısmındaki Tunç’a seslendi. “Tunç, polisi ara hemen! Hırsız var!”

Adam önde, Fatih ensesinde kovalamaca başladı böylece. Fatih bağınıyordu bir yandan. “Tutun! Kaçıyor hırsız!” Adam can havliyle yardımırken, Yorgancılar Çarşısı’na inmek için sağa kıvrılıyordu ki oradan geçen çaycı çırağı İlyas, Fatih’in *hırsız hırsız!* diye bağınışlarını duyunca adama çelmeyi taktı. Adam salisesinde yüzüstü yere kapaklandı.

Kovalamaca on saniye falan sürmüştü tahminen. Fatih, adam daha ayağa kalkmadan yetişip üzerine çıkarak adamı yere dümdüz sabitledi. “Var mı lan öyle bilezikleri bırakıp kaçmak? Daha fiyat verecektim!”

Adamın bayramlık ağzı o an açıldı. Bir yandan debelenip bir yandan da başladı küfürleri yan yana sıralamaya... Anadan girip bacıya uğradıktan sonra yedi sülaleden ancak çıkarken Fatih’in bile yüzü kızaracaktı neredeyse. “Bi’ sus lan!” Yumruğunu adamın suratının ortasına Allah yarattı demeden oturttu. “Biraz soluklanırsın.” Adamın burnundan çıkan çatırtı Kapalı Çarşı’nın görmüş geçirmiş duvarlarında yankılandığından soluklanması biraz güç olacağına benliyordu fakat.

Fatih’in yanında, bir anda kanlar içinde kalan adama bakakalan İlyas şaşkındı: “Ohal Ne çok ses çıktı, Fatih ağabey!” Ürkek ürkek gözlerini kırıştırdı. “Ölür mü kı?”

12. BÖLÜM

Okuldan döndüğümde apartmanın bahçe kapısını aralayamadan Leyla koştura koştura yanıma geldi. Eğilip ellerini dizlerine koydu. Astım krizine tutulmuş gibi nefes alıp vermeye uğraşıyordu. “N’olmuş duydun mu, Nil?”

Vereceği haberin benim için haber değeri taşımadığından neredeyse emin, “N’oldu? Ne bu telaş?” diye sordum gayet sakin.

“Fatih, Kapalı Çarşı’da hırsız yakalamış,” diye cevap verdi boğuldu boğulacak.

Bu ara hırsızlar etrafta kol gezdiğinden normal şartlarda artık haber değeri taşımayacak haber, hırsızı yakalayan kişinin Fatih olması itibarıyla merak uyandırıyor ister istemez. İçimde aniden gerinip uyanan merakı belli etmemeye özen göstererek, “Nasıl yani?” diye sakin sakin Leyla’ya o günkü üçüncü sorumu sordum.

Derin bir soluk verip doğruldu. Kesik kesik anlatmaya başladı: “Adam çaldığı bilezikleri. Fatih’e satmaya kalkmış. Fatih de anlamış adamın hırsız olduğunu. Tam kaçacakken yakalamış. Bir temiz dövmüş!”

Dövmüş olması pek de şaşırtıcı değildi. Son zamanlarda büründüğüm ruh hâline rağmen, gayet normal karşıladım olayı. Yeni normalimiz. “Ee, n’olmuş? Bu muydu haberin?”

“Ne kadar da rahatsın, Nil!” Ellerini havaya atıp isyan etti tepkisizliğime. “Üstelik esas haber bu da değil. Hırsız şikâyetçi olmuş. Karakoldaymış Fatih şimdi. Hüseyin amca da gitmiş peşinden. Bu sefer Fatih’in başı ciddi dertte diyorlar!”

Fatih’in başı için ne dediklerini tam anlayamamıştım.

Duyduğum son cümleyi hazmetmeye çalışırken, ayaklarımın dibine beton dökmüşlerdi sanki. Beynimdeki nöronların kısa devre yapmasıyla birlikte, kalbimden vücuduma bir uyuşukluk yayıldı usul usul. “Ne?” diyebildim Leyla’ya. Kurduğu cümle üzerinden saniyeler mi geçmişti yoksa dakikalar mı? “Nasıl olur?”

“Gözüne almışlar işte. Ben de bilmiyorum gerisini...”

Ama bu bilgi kırıntısı kime yetecekti?

Leyla karşımda konuşmaya devam etti ama anlamadım bir şey. Dinleyemedim devamını. Fatih’le ilgili bildiğim, yaşadığım ne varsa üzerime çullanıyordu çünkü. Sanki içimizden birileri ölüyormuş gibi yıllardır aklımın ucundan geçmemiş ne varsa şimdi film şeridi gibi geçmeye başlamıştı gözlerimin önünden.

İlk, bizim apartmanın bahçesine yaygı serip, çocuk aklımın duyduğu gururla abimlerle geç saatlere kadar oturabildiğim yaz gecelerinin hücumuna uğradım. Gözümde canlanan sahnede çekirdek yiyoruz. Daha doğrusu ben yemeye çalışıyorum. Beş dakikada ortalama iki çekirdeğin içine ulaşabildiğimden, beceriksizliğime gülüp, “Bak, Nil,” diyor Fatih. İşaret parmağıyla başparmağının arasına özenle yerleştirdiği ay çekirdeğini ağzına götürüp bana gösteriyor sabırla. “Böyle dişlerinin arasına sıkıştırıp çıldatacaksın.” Yiyemediğim çekirdeklerin acısıyla, “Olmuyor, Fatih abi, elimden kayıyor. Abim bütün paketi bitirdi ben yiyene kadar!” diye şikâyet ediyorum ağlamaklı.

İlkokula yeni başladığımda sokağın başında her görüşünde, "N'aber, Nil?" diyor. "Okulda varsa bir sıkıntın bana gel. Hallederiz." Bisikletten düşüp dizimi yardığında o götürüyor eczaneye. "Dikiş lazım mı?" diye soruyor eczacıya. "Yok," diyor eczacı. "Temizleyelim yeter."

Bayram sabahı komşulardan şeker toplarken bayramlıklarımı belediye'nin kazdığı su dolu çukura düştüğümde, annemden azar ıstımayeyim diye beni tuttuğu gibi Feray ablaya götürüyor. Üzerimdekileri yıkayıp kurutuyor Feray abla. "Teşekkür ederim, Feray abla," diyorum. "Fatih abi beni çukurdan kurtarıp sana getirmeseydi, annem terlikle kovalardı," diye korkuyla ekliyorum.

Büyüyoruz sonra.

Arada bir, "Abin nerede? Telefonu neden açmıyor?" diye arıyor. Okuldan dönerken yolda görüyorum bazen. Bana gülerek göz kırparken her defasında başka bir kızın omzuna atmış oluyor kolunu. "N'aber, Nil?" diyor yine. "Abine söyle, akşam bize oyuna gelsin." Ben de her defasında, "Söylerim, Fatih abi," diye cevap veriyorum.

Sonra bizim evde Canan ablayı abime anlatıyor... "Oğlum, çok güzel," derken gülüyor... "Bu sefer başka..." Benim yan odadan duvara bardak dayayıp dinlediğimi hiç bilmiyor. Cips yiyip kola içerken kıkırdıyorum. "Fatih abi çok âşık olmuş. Bak sen şu işe..."

Sonra öğreniyorum ki *bu sefer başka* dediği kız da diğerleriyle aynı kaderi paylaşıyor. Fatih abinin elinden bir başka kalbi kırık aşkzede. "Gönder gitsin! Sana başka kız mı yok, oğlum?" diye soruyor abim sorusunun cevabını bile bile. Olmaz mı? Bir sürü hem de. Mahalleli de en az benim kadar hâkim olan bitene:

"Canım, erkek adam olduğundan oluyor böyle şeyler işte. Ne yapacaksın?" diye soruyor bir komşu teyze.

"O kız da biraz dikkat etseymiş canım!" diyor bir diğeri. "Hem o da evleniverdi hemen Hami'nin oğluyla, bilmiyor musun?"

Bir başkası hemen arka çıkıyor: “Bu bizim oğlan da böyle çapkın biraz. Ama bakma sen, hakikatli çocuktur ha.”

“Olur, gençtir,” diye onaylıyor bir başkası. “Benim altınlar herkesten fazla para verdi.”

Ona dair her şeyi biliyordum ben ama her-şe-yi! Noktasından virgülüne, gerçeğinden dedikodusuna... Kabul etmiyordum. Akıllı geçiniyordum. Peki, o zaman neden korku iliklerime kadar işlemiştii? Neden uğulduyordu kulaklarım? Neden aklım çıkıyordu onu karakolda öyle tek başına düşünürken? Sırf komşunun oğlu olduğundan mı? Yüzümü güldüren, bazen de hüznölendiren her anıda, özlemle hatırladığım her karede o da vardı.

Yemin ederim sana seni incitecek en ufak bir şey yapmayacağım. Sadece bir adım at bana... İzin ver, sana göstereyim nasıl olabileceğimizi.

Kulaklarımda sesi çınlarken kafamda oluşan o parmaklıklar arkasındaki görüntüyü kafamdan silkeleyip atmaya çalıştım. Çıkarırdı Hüseyin amca. Tabii canım. Anlatıyordu bu Leyla yalan yanlış bir şeyler. İnsan hiç hırsız yakaladı diye hapse girer miydi? Böyle saçmalık olmazdı. Geceye kalmayacaktı bile çıkması.

Gerçekten kalmaz mıydı?

Bilmiyordum ki olayın aslını ben. Belki de durum Leyla'nın anlattığından bile vahimdi. Ya hırsıza bir şey olduysa? Ya ölürse? Ceza almaz mıydı Fatih? Düşünemiyordum böyle bir ihtimal. Nasıl üzülürdü Birsan teyze...

Ya ben? Ya ben nasıl üzülürdüm?

Bursalılara sorsanız hepsi bilirdi *Deli Ayten*'in kim olduğunu. Neden mi deliydi? O da soru mu? Tabii ki aşk yüzünden.

Ayten küçükken menenjit olmuş. İlaç bulamadıklarından tedavi olamamış, o yüzden konuşma engelliymiş. Büyüyüp de âşık olduğunda, annesi kızını sevdiği adama vermek istememiş.

Alkolikmiş çünkü Cümbüş Hasan. Bütün yokuşa sürmelerine karşılık, Ayten'in psikolojik durumu kötüleyince, annesi sonunda ikna olup ikisine izin vermek zorunda kalmış. Evlenmişler. Ama fırtınalı bir ilişkiymiş onlarınki, bir darılıp bir barışmışlar. Kriz piyasayı vurup da Cümbüş Hasan bir de işsiz kalınca, kendini meyhanelere vurmuş. Meyhanenin birinde ölünce de, Aytencik aklını kaybetmiş. O günden sonra üzerinde beyaz elbisesi, Hasan'ın ona hediye ettiği çantalar, Hasan'a ait cümbüş ve davulla Bursa sokaklarını arşınlamaya başlamış.

Babam anlatırdı. Sabahları hep aynı saatte dükkânın önünden geçermiş. Kapalı Çarşı'dan Uzun Çarşı'ya bütün esnaf onu çok severmiş. Her sabah ona poğaça alırlarmış. Kahvaltısını yaptıktan sonra Ayten mesaiye başlar, yollara düşermiş. Akşamları da hep aynı saatte geri dönermiş. Esnaf biraz da tırsarmış Ayten'den. Babam, "Çantalarından birinde illaki birkaç taş bulundururdu," derdi. "Kızdı mı indiriverirdi camları." Kimse de çıkıp tek laf edemezmiş.

Sonra bir gün gelmemiş. Duymuşlar ki evinde vefat etmiş. Çok üzülmüş esnaf. Mezarını yaptırmış. Pınarbaşı'ndan kalkan cenazesine binlerce kişi katılmış. Sonradan Gökdere'ye heykelini bile diktiğimiz Ayten, hayatım(ız) film şeridi gibi gözümün önünde akıp giderken, durduk yere son karede hatırımda bir uyarı gibi belirivermemişti; insanların pek çok nedenle ama en çok da aşktan delirdiğini hatırlatmak için düşmüştü aklıma.

Leyla'yı, anımsamadığım birkaç sözle geçiştirip koşar adım apartmana girdim. En üst kattaki asansörün aşağı gelmesini bekleyecek sabrım olmadığından, merdivenleri üçer beşer tırmanırken *ben de deliriyorum herhalde* diye geçirdim içimden. Mapus damlarına düşmek çok arzu edilen bir şey olmasa da, bu olaya büyük gelen aşırı korkuyu ve içimde uyanan nostaljik duygu selini başka türlü açıklayamıyordum çünkü. Üstelik delirme nedenimin Ayten'le ortak olma olasılığı hayli yüksekti. Ve o an taş atıp

birkaç cam indirsem bana da çok iyi geleceğinden şüpheleniyordum. Puff.

Anahtarım ile nefes nefese eve girdim. Eşikten, “Anne, duydu mu ne olmuş?” diye bağırdım mutfaktan gelen mikser sesini bastırabilmek için. Paltomu hiç çıkarmadan girdim içeri. Bütün eve annemin altın günlerini aratmayacak şekilde muhtelif hamur işi kokuları sinmişti. Şimdi de mutfakta kek harcı karıştırıyordu dünyadan haberi yokmuş gibi, her şey sütlümanmış gibi.

Kafasını kaldırmadan dertli dertli, “Ah duydum kızım, duymaz mıyım?” diye bağırdı. “Bu oğlanlar ömrümüzü yedi...”

Felaketi duyunca kekli meditasyon yapmaya mı karar vermişti? “Ne yapıyorsun peki tam da şu an?”

Mutfak masasını işaret etti kafasıyla. “Karakola götüreyim bunları dedim.” Ben de o an fark ettim masanın üzerindeki tepsi-leri. Hazır yufkadan acil durum böreği, sade kolay poğaça, yirmi dakikalık nişastalı kurabiye. Emektar davul fırınla, ankastre fırın karşılıklı kısa sürede çok iş başarmıştı anlaşılan. “Onların aklına yemek falan gelmemiştir şimdi. *Karınlarında bulunsun* dedim.”

“İyi yapmışsın... diye mırıldandım. Acil durumlarda annem göz açıp kapayana kadar bir orduyu doyurabilirdi. Sanırım faydalı bir meziyetti. “Neymiş işin aslı, sen öğrenebildin mi?”

“Bilmiyorum ki...” Kek harcının bir kısmını kalıba döküp kalanına toz kakao serpti. Yeniden başladı çırpıma. Bir yandan da bağırmaya devam ediyordu. “Kürşat aradı beni. Anlattı bir şeyler. Anlamadım. Adamın biri çalıntı bilezik mi ne satmaya kalkmış Fatih’e. O da fark etmiş... Adam kaçmaya yeltenince de hırpalamış adamı herhalde... Almışlar içeri. Oluyor mu ki öyle? Anlamadım hiç,” derken koyu kahveye dönmüş kakaolu harcı da kalıbın üzerinde gezdirdi.

“Adam şikâyet etmiş. Leyla öyle dedi...”

Annem eğilip keki de sürdü sıcak fırına. “O da mahallenin esas muhtarı. Tevfik amcadan daha vakıf mahallede olan bitene.”

Tevfik amca bizim mahallenin yaklaşık otuz yıldır muhtarlığını yapıyordu ve sessiz sakin bir adamcağızdı. Etliye sütlüye de pek karışmazdı. Leylaciğimin aksine. “Babamlar gitmiş mi karakola?”

“Kürşat gitmiş. Dükkânda kimse yok bugün. Osman izinli. Baban kalmış o yüzden.”

“Birsen teyzeler peki?”

“Onlar olayı duyunca gittiler hemen. Kadıncağızın yüreğine inecek bir gün. Aman ne deli kan var Fatih’te de ha! Korkusu da yok. Ya bıçağı falan olsaydı adamın? Çekip çekip geziyor öyleleri. Çıkarıp kalbine saplayıverecekti Allah muhafaza...”

Annem benden de beterdi. Kek pişene kadar geçen o kırk dakika nasıl geçti, bir ben bilirim bir de Allah. Kekin nasıl güzel kopardığına dair övgüler düzerken bir yandan da türlü felaket senaryoları üretebiliyordu. Her birinin sonunda değişmeyen tek şey, Fatih’in gençliğine doyamadan Hakk’ın rahmetine kavuşuyor oluşuydu.

Kurtuluş haberim fırının *dink!* sesiyle geldi. Annem keki de çıkardı fırından. Sonunda saklama kaplarının içine özenle yerleştirilmiş eserlerine gururla baktı. “Bunlar tamam. Biraz soğusunlar. Çay da demledim. Termosa koyduk mu hazırız. Plastik tabağımız, bardağımız da var. Elleriyle de yiyiversinler, hı? Islak mendil de götürürüz,” diyerek onaylamam için bana baktı. Sonra bir düşündü. “Kola falan da mı alsak? İsteyen olurdu belki...”

Karakola değil de pikniğe gider bir hâlimiz vardı. Nasıl taşıyacaktık bu kadar şeyi? “Anne, boş ver kolayı falan. Kola da içmeyiversinler. Bunları bile zor taşırız biz.” Yürüyerek ya da otobüsle gidilecek kapasiteyi çoktan aşmıştık. “Taksi çağırayım ben en iyisi mi.”

Elimiz kolumuz doluyken başka bir taşıma çözümünü annemin de gözü yemedi. “E iyi ya. Hadi çağır, kızım.”

Bizim Taksi'yi aradım. Neyse ki durakta varmış taksi de gönderdiler hemen. Kalbim gümbür gümbür, taksiye atladığımız gibi Çarşı Karakolu'nun yolunu tuttuk.

Karakolun bahçesine adım attığımda, mümkün gibi kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Ne oluyordu böyle bana? Ellerim buz kesmişti. Midem de bulanıyordu. Kısacık taksi seyahatimizin sonunda korkularımın ulaştığı boyutun saçmalık derecesi de en az korkularım kadar korkutucuydu bence: Nil'le adım adım Ayten'e doğru.

Taksiden inince, bahçedeki banklardan birinde oturan Cemile teyzeyle Hayriye teyze el sallayıp, bizi yanlarına çağırdılar. Durumun korkuttuğu mahalleliler kümesinin genişlemesi biraz olsun iyi hissettirmişti. Yaklaştıkça görüş alanımıza giren bir başka bankta Cevriye teyzeyle kocası Kemalettin amcayı da fark ettim. Ne ara gelmişlerdi? Kim getirmişti? Kemalettin amcayı bilmem ama teyzelerim sıklıkla ağrıyan dizlerinden şikâyet eder, özellikle kış aylarında romatizmalarının azdığını söylerlerdi. Çarşıya inmiyorlardı ama Çarşı Karakolu'na benden önce davranıp gelmeyi başarmışlardı. Allah'tan hava ılık sayılırdı, akşama romatizmalar inşallah tutmayacaktı.

Annem, Hayriye teyzelerin yanına oturdu. Olabildiğince sakin görünmeye çalışarak annemin yanına da ben sessizce iliştim. Annem sormak isteyip de sormaya cesaret edemeyeceğim soruları hiç bekleme yapmadan sıralamaya girişti neyse ki: "Fatih nasıl? Nedir durum?"

Cemile teyze örgüsünü de yanında getirmişti. Karakol bahçesindeki bekleyiş onun için son derece verimli geçiyordu. "Hırsızın burnu kırılınca önce hastaneye gitmişler. Sonra da ikisini almışlar buraya getirmişler. O boyu devrilesice meğer zaten aranıyormuş, hakkında yakalama kararı varmış. Kendi cezaevine gönderilecek

ya, giderayak Fatih'i de şikâyet etmiş. Şimdi ifade vereceklermiş herhalde," diye aydınlattı bizi. "Fatih de nezarethanede. Hüseyin ifade alındı mı salarlar diyor ama bekleyip göreceğiz."

"Birsenler nerede?"

Hayriye teyze karakol binasını işaret etti. "Hepimizi almadılar içeri." O neden öyle olmuştu ki acaba? Bu kez mahalleden çok ufak bir kısmımız toplanmıştı oysaki(!). "Onlar komiserin yanına girdiler şimdi. Hüseyin'le Kürşat da yanlarında."

Avukatsız ve abimsiz asla.

Cevriye teyzeyse yan bankta dövünüyordu. Ama sanırım Fatih için değil. "Duyunca koştum geldim," dedi burnundan alev soluyarak. Masallarda altınlarının üzerinden inmeyen varyemez ejderhaları andırıyordu. "Bilezikler benimkiler değilmiş. Ah ne üzüldüüm! Ne üzüldüm!"

Onunkiler olma ihtimali neydi ki zaten? Kocasını Kemalettin amca da benimle aynı fikirdeydi: "Hanım, bir bilezik seninkiler, bir hırsız da bu mu koca şehirde? Koştur koştur getirdin bizi de buralara..."

Hayriye teyze de yüzünü ekşitti. "Duyan da bir sen mağdursun sanacak, Cevriye. Oğlan orada canının derdinde, sen hâlâ bilezik diyorsun."

"Heveslendiydim bileziklerim bulundu diye... Suç mu?" diye diklendi Cevriye teyze. "Kefen paramdı onlar benim."

Hayriye teyze kahkahayı patlattı. "Senin kefeni altın kaplama yapacaklar herhalde. Bizden önce göçersen biz seni kefensiz koymayız, üzülme sen, Cevriyeciğim."

Cevriye teyze ters ters Hayriye teyzeye baktı oturduğu yerden. "Tövbe estağfurullah. Ben niye senden önce göçüyormuşum? Nereden baksan beş yaş büyüksün benden!"

"Babam beni büyük yazdırmış. Hem Azrail sırayla mı seçiyor?" Teselli gibi de ekledi Hayriye teyze: "Allah gecinden versin tabii de..."

“Âmin,” dedi Cevriye teyze sinirli sinirli.

Kefen mevzusu neyse ki fazla uzamadan orada kapandı. Annem kısa süreli gerginlik yatışınca kaldığı yerden sorularına devam etti: “Fatih nereden anlamış adamın hırsız olduğunu?”

“Bunca yıllık esnaf, insan sarrafı olmuştur artık,” dedi Hayriye teyze. “Zaten Allah günah yazmasın ama sıfatını bir görsen. Hastaneden getirirlerken gördüm de ben. Nasıl nursuz bir şey.”

Yani buradan anlıyorduk ki haberi alıp Fatih’le hırsızdan da önce karakola gelmeyi başarmıştı Hayriye teyzem.

“Aman verilmiş sadakası varmış Fatih’in, ya o nursuz bir şey yapsaydı?” Annem kaldığı yerden facia senaryolarını dile getirmeyi karakol bahçesinde de sürdürecekti anlaşılan. “Şimdi hiç değilse karakol bahçesindeyiz. Hastane bahçesinde beklemek de vardı, Allah’ım korusun.”

“Ay öyle vallahi, buna da şükür,” diye onayladı Hayriye teyze. “Zaman çok kötü oldu. Çok. Akşama kimin elinden ne olacağımız belli değil.”

Cemile teyze hırsla bir ters bir düz gidiyordu. “Adamlarda utanma da kalmamış. Bizden çalıp bize kakalayacaklar! “

Hayriye teyze de adamdaki arsızlığa hayret etmişti doğrusu. “Adam tutmuş, bir de estetik parası istiyor. *Tazminat davası açacağım* diye tehdit ediyormuş. Böyle de yüzsüzünü hiç görmedim doğrusu...”

E yuh! dedim içimden. Hırsızın cinsi de Fatih’i bulmuştu.

Hayriye teyze çok hüznü göründü bir an. “Ah ne günlere kaldık. Hırsızların namuslulardan daha çok sesi çıkıyor...”

Cevriye teyze de kefen parasını unutmuştu. “O meymenetsiz at hırsızı suratına da yapma burun pek yaraşır!”

Cemile teyze de onaylamaz bir biçimde cıkcıkladı. “Fatih için, *beni tehdit etti, canıma kastetti, bilezikleri bırakıp kaçmak zorunda kaldım* diyormuş utanmaz. Bilezikler anasınınmış güya.”

Ya inanırlarsa adama? Nereden bilecekler ki bileziklerin çalıntı olduğunu? Kanıt gerekmez miydi? Nasıl kanıtlanırdı hem böyle bir şey? Adam belgesiyle gezmiyordu ki *bunu şuradan şu saane çaldım* diye. Ben hâlâ kafamda annemin henüz sormadığı milyon tane soru, karaları bağlamış otururken Hüseyin amca, abim ve Birsen teyzeler komiserin yanından çıkıp yanımıza geldiler. Feray ablayla Birsen teyze karşımızdaki boş banka, Cezmi amca da Kemalettin amcanın yanına oturdu.

Abim binanın duvarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Komiser tanıdık çıktı, bırakmıyor Fatih’i...”

Tam tersi olması gerekmez miydi tanıdıksa eğer? Ağzımı geldiğimden beri ilk kez açtım: “O da ne demek, abi?”

“Geçen de bizi evimizde hissettiren komiser, Fatih’i ağırıyor sağ olsun.” Sesini alçalttı etraftaki memurları bir kolaçan ettikten sonra. “Bir araba laf söyledi. Ruhum daraldı. Savcı gözaltı talimatı vermiş. Müsait olunca bizzat Fatih’in ifadesini alacakmış savcılıkta.”

“Ne demeye tutuyorlar bu çocuğu?” diye sordu Hayriye teyze. “Ne yapmış yani bu çocuk? Hırsız adaletle teslim etmiş.”

Hüseyin amca da elinde evrak çantası, karşımızda her nedense karakolun içinden getirilmiş ve geri götürülmemiş tek sandalyeye oturdu. Canı çok sıkkın görünüyordu. Yüzünün hâlini görünce beni de bir ümitsizlik sardı. “Adamı yakaladıktan sonra darp etmeyeydi iyiydi, Hayriye abla...” Kafasını kaşırken çaresiz göründü. “Burnunu kırmış adamın. Üzerine adam bir de *şikâyetçi olacağım* diye tutturunca... Yirmi dört saate kalmadan illaki salacaklar Fatih’i ama sonrası sıkıntılı olabilir.”

Ne miktarda bir sıkıntıdan bahsediyorduk mesela?

Cevriye teyze hayatta etliye sütlüye karışmamaktan yanaydı. “Fatih sesini çıkarmadan alsa bilezikleri veyahut da hiç almasa açılmayacaktı başına bu işler...”

Hüseyin amca hayretler içindeydi. “Tek yapması gereken adamın burnunu kırmamaktı, Cevriye abla.”

Cemile teyze ceza kanunu hiç tasvip etmemişti. “Olayın sıcaklığında olmuştur öyle. Hâkimlerin de işi gücü kalmamış...”

Korkarım hâkimlerin işi gücü tam olarak buydu.

“Hırsızları da koruyup kollayacak mıyız, çocuğum?” diye sordu Hayriye teyze. “Hem malına kastedecekler hem de iyi muamele bekleyecekler. Oh ne ala memleket!”

“Kanun böyle, Hayriye abla.”

“Üç bilezik için ne hâle düşüyor insanlar...” diye söylendi Cezmi amca. Onun da rengi kireç gibiydi. “Değdi mi şimdi?”

“Mesele üç bilezik değildir, Cezmi abi,” dedi Hüseyin amca. “Esas birlikte çalıştığı, çalıntı işinde olan başka bir kuyumcu vardır. Büyük kısmını daha ucuza ona satıyordur. Ama asla ele vermez onu. Kalanı da böyle küçük küçük bozdurmaya çalışıyor işte. Hapisten çıkınca yapacağı iş belli yine. O kuyumcuya çalışacak.”

Gözleri dolu dolu, “Öyle birinin sözüne güvenip neden benim oğlumu bırakmıyorlar,” diye sitem etti Birsen teyze.

“Bırakacaklar, abla. Endişelenme,” dedi Hüseyin amca. Zaten bırakacaklarından yana bir şüphesi varmış gibi görünmüyordu. Esas mesele sonradan olacaktı anlaşılan.

“Nereden biliyorsun, Hüseyin? Komiser hiç ümit verici konuşmadı.”

“O, bizimkilere aşına olduğundan. Sen bana güven. Bırakacak.”

“Ne yiyecek peki bu çocuk o zamana kadar?”

“Onu düşünürler merak etme sen.”

Hayriye teyze, “Necla’nın getirdiklerinden verseydik?” diye önerdi. “Sıcacık hâlâ.”

Evet verseydik! Neden vermiyorduk?

“Komiser izin vermez, Hayriye abla. Biz düzeni var buranın da. Kafana göre istediğini sokamazsın içeri.”

Tanımasam da hiç sevmemiştim bu komiseri ben.

Feray ablaya dönüp, “Ya hemen bırakmazlarsa?” diye başa sardı Birsen teyze. “Hiç aklımıza da gelmedi, Feray, giyecek bir şeyler de getirseydik.”

“O telaşla ben kendi adımları unuttum, anne. Kıyafet nereden gelecekti aklımıza? Hem hemen bırakacaklar diyor işte Hüseyin abi. Bir şey olmaz. Çıkana kadar otursun üstündekilerle, paşazade.”

“Kızım, belli mi olur? Dünyanın bin bir türlü hâli var. Sen de ne rahatsın! Kardeşin orada aç mı açıkta mı, bilmiyoruz.”

“Anne, yapma. Orada dediğin on beş metre ötesi. Biz nasıl oturuyorsak o da öyle oturuyor işte. Bırak, akli biraz başına gelsin. Çocuk değil artık. Koskoca adam. Her sinirini bozanı dövecek mi? Yeter artık.”

Ağzım ayrılacaktı şaşkınlıktan. Feray abla hırsıza değil, kardeşine kızmıştı resmen.

Karakol bahçesindeki mağdurlar, mağdur yakınları ve hatta suçlular ve onların yakınları, içeride görev başındaki memurlar, annemin mamulleriyle ihya olmuştu. Birkaç saat içinde Kaan abi de vardiyasından çıkıp yanımıza geldi. Feray ablayla birlikte teyze tayfasını ve Birsen teyzeyle Cezmi amcayı eve gitmeleri için ikna etmeyi başardılar. Abimle Kaan abi birlikte evlere servis yaptılar.

Karakol bahçesi sakinledi böylelikle. Etraftaki polis memurlarını boş gözlerle izlerken, kafamda türlü sorularla felaket senaryoları yumak hâlinde dönmeye devam ediyordu. İnkâr etmek faydasızdı, ben de annemin kızıydım işte.

Daldığım kuyulardan annemin sesiyle çıktım: “Kızım, ben bir ruvalete gidiyorum. Sinirden termosun yarısını tek başıma içtim!”

“Tamam anne,” dedim belli belirsiz.

Annem gidince Feray abla gelip yanıma oturdu, endişeli bakışlarını üzerimde hissettim. “Senin betin benzin iyice attı, Nil...” Kolunu omzuma atıp beni yamacına çekti. Zaten normalde Casper gibi dolaşıyordum. Şimdi karakol binasının çığ beyaz duvarlarıyla aynı renktim tahminen. “Korkma, kuzum. Olmaz bir şey...”

Karakol bahçesinde oturmak bana hiç iyi gelmemişti. Oturdukça ruh hâlim daha da kötüleşiyor, yeni bir gelişme olmadığından, dışarıda olmamıza rağmen, karakol binasının duvarları üstüme üstüme geliyordu. Kim bilir Fatih ne hissediyordu içeride... Aklımdan geçenleri gözlerimden okuyacak korkusuyla Feray ablanın gözlerine bakmamak için bakışlarımı beton zemine diktim. “Olmaz, değil mi?”

“Tabii olmaz,” diyerek gülünce kulaklarıma inanamadım. Birsen teyzenin dediği kadar vardı. “Sen hiç hırsız dövdü diye yıllarca hapse mahkûm olan birini duydun mu?”

Duymamıştım ama ya Fatih ilk olursa? Emsal dava diye başka davalar için de örnek teşkil edecekti belki de! “Duymadım,” dedim yine de. “Ama benim ödüm kopuyor...” Hemen kendime geldim. Abimi de kattım işin içine: “Abimle ikisinin başına bir şey gelecek diye... Olaysız bir günleri geçmiyor...”

“Ben de ona kızıyorum ya! İkisi de birbirinden deli. İnsan biraz düşünür. Ama nerede? Karşı taraf hastanelik olmadan sakinleşemiyor bizimkiler.” Omzumu hafifçe sıkıp bıraktı. “Nil, sen de çok yoruldu boşu boşuna. Kürşat gelince siz de annenle eve dönün, beklemeyin artık. Yapacak bir şey yok işte burada. İfadesini versin, Kaan’la ben onu da alıp geliriz.” Beni tereddütlü görünce de üsteledi: “Yeni bir şey olursa ben sana haber veririm. Tamam mı? Sözüm söz.”

“Peki,” dedim. Peki. Nasıl itiraz edebilirdim ki? Kim bilir ne düşünüyordu artık? Bir de *kalacağım ben* diye tutturamazdım ya.

Akşamüstü eve döndükten sonra zaman geçmek bilmedi. Elim telefona gidip gidip geldi. Kimseyi arayamamak, içim içimi yerken eser miktarda endişeleniyormuş numarası yapmak çok zordu. Hayatımda ilk kez ders çalışmadım, evde bir şey açık edeceğim korkusuyla kimseyle de fazla muhatap olmadım. Odamda yatağımın üzerinde, telefonumun ekranını göz hapsine almıştım. Başka da bir şey yapmak elimden gelmiyordu.

Annemin çağrılarına kayıtsız kalamayıp odamdan bir ara akşam yemeği için çıktım ama dokunmadığım biber dolmalarını gerisin geri tencereye koyarken telefon insafa geldi, Feray ablanın beklenen mesajı ulaştı nihayet. Fatih'in savcılıkta ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldığı yazıyordu. Pis hırsız şikâyetinde ısrarcıydı, geri almayı düşünmüyordu. Yerimde duracak hâlim yoktu o dakikadan sonra.

İnsan içinde şüphe çekmeden duramayacağını anladığımda, yeniden odama çekildim ama orada da duramıyordum yerimde. Hayatımda ilk defa odamın dört duvarı dar geliyordu bana. Pencereye çıkıp duruyordum. Perdeyi açıyordum. Sonra kapatıyordum. Sonra içim sıkılıyor, bir daha açıyordum. Bu açıp kapatma işlemi Fatih'in ışığının yandığını görene kadar sürdü. Öyle sığamıyordum ki eve, Ayten gibi çıkıp bütün Bursa'yı tavaf etmeme ramak kalmıştı. Titrek ellerle telefonuma uzandım. Dayanamayacaktım artık. İlk aklıma geleni yazdım:

Yalnız mısın?

Anlamadım?

Haklı olarak anlamayacaktı tabii. Benden gelen soru oldukça anlamsızdı, uzun ama kısa tarihimiz düşünüldüğünde. Konuyu açtım biraz.

Birsen teyzeler yanında mı?

Hayır. Şimdi eve çıktım.

Sapık gibi seni izlediğimden biliyorum onu. Cep telefonunun üzerinde sabırsızca gezindi parmaklarım.

Bi aşağı iner misin?

Yazana kadar haberimin olmadığı isteğim karşısında ben bile şaşkındım. O nasıl şaşırmazın?

Neden ki?

Yine çok haklı olarak soruyordu. Evet Nil. *Neden ki?* Açıkla bakalım adamı aşağı indirip ne yapacağını. Ama ben kendim bunu bilmiyorken ona nasıl açıklayayım?

Lütfen

Neyse ki çok üstelemedi.

Tamam. Nereye?

İlk aklıma gelen yeri yazdım.

Böcekevi Sk. Olur mu?

Aklıma gelen en sakin yer orasıydı. Eski bir evi yeni yıkmışlardı, şantiye gibiydi ortalık. Kimsenin bu saatte moloz yığınlarının üstünde gezineceği tutmazdı.

Olur. Geliyorum

Anneme ne dedim, aşağı nasıl indim, bilmiyorum.

Sokağa fırladığımda bizim sokakta bile kimselerin olmadığını gördüm. Caddeye doğru inip soldaki ara sokağa saptım. Yanan

sobalardan yükselen tutuşmuş odun kokusu ciğerlerimi doldurdu. Hava kirliliğinin başlıca nedenlerinden de olsa, bana hep güzel şeyler anımsatırdı bu koku.

Onu sokağın başında, elleri montunun cebinde, bir aşağı bir yukarı yürürken görünce bacaklarım beynimin komutlarından bağımsız neredeyse koşmaya başladı. Tek kelime etmesine fırsat vermeden atıldım üzerine. Kollarım da komut dinlememişti, dolanıvermişti boynuna.

Dondu kaldı.

Parmak uçlarımda, kollarım boynuna dolanmışken tehlike çanları çok uzaklarda çalıyordu. Duyamadım. Düşünmeden konuştum. “Çok korktum, Fatih...”

Beni omuzlarımdan tutup biraz geri çekildi. Dikkatle yüzüme baktı. “Ne dedin sen?”

Buz gibi havaya rağmen ateş hücum etti yüzüme. Kollarımı boynundan çektim hemen. “Ne dedim ki?” diye sordum sormuş olmak için.

“*Fatih* dedin.”

“Demedim.”

“Dedin. Desene bi’ daha...”

“*Fatih abi* dedim ben. Sen iyi duyamadın galiba.”

“Gayet iyi duydum. *Fatih* dedin. Ama *abi* demedin.”

“*Korktum* diyorum sana ben!” Senin takıldığın şeye bak.

“Bunu söylemek için mi çağırdın beni?” diye sordu, yüzünde biraz umutlu biraz da ukala bir gülücük belirirken. “Çok mu korktun benim için?”

“İyi misin diye merak ettim.” Onu tepeden turnağa inceler gibi yaptım. Ellerimi havaya kaldırıp boyunu posunu, sağlıklı duruşunu gösterdim. “Ve de görüyorum ki gayet iyisin. Endişelerim hep boşaymış! Kusura bakma, seni de yordum buraya kadar.”

Gerisin geri eve dönecektim ki kolumdan tuttu. “Nil...” derken ukala hâlden eser kalmamıştı. “Lütfen. Bi’ kere söyle...”

Sesindeki bir şey gitmeme engel oldu. Ve o şey her neyse dediğini de yapmama neden oldu. Ama az önce sakınmadan ağzımdan çıkan isim bu kez çok zor terk etti dudaklarımı. “Fatih...” dedi bana ait olmayan kısık bir ses.

Kolumu bıraktı. Eli şaşkınlıkla ensesine gitti. Birkaç adım geriledi. “Öleceğim aklıma gelirdi de bunu duyacağım gelmezdi...”

Bayağı kök saldım sokağın ortasında. Boğazıma kadar battığımı hissediyordum. Hem de sadece ve sadece kendi çabalarımınla.

Hâlâ şaşkın, “Benim için bu kadar korkacağın da gelmezdi aklıma...” dedi sessizce.

Battı balık yan gider. “Birlikte büyüdü. Tabii korkarım...”

“Korkma,” diyerek yeniden bir adım attı bana doğru. “Kemik kırığı olduğundan adam şikâyetçi olmasa bile kamu davası açılmış zaten. Onun kaçarı yok ama Hüseyin abi iyimser konuşuyor. Daha önce kasıtlı bir suçtan ceza almışlığım yok, ağır tahrik ve iyi hâl indirimleri de uygulanabiliyormuş, yani adli para cezasıyla yırtabilirmişim. Adamın zaten buradan Duaçınarı’na kadar sabıkası varmış. Yakalama kararı da varmış hakkında. Belki göndermişlerdir bile cezaevine.”

“Resmen bir suç makinesini adalete teslim etmişsin.” Biraz tartaklayarak ama olsun. “Ödül vermeleri lazım sana...” diye mırıldandım. “Onun yerine ceza vermeye çalışıyorlar.”

“Adalet sistemi öyle işlemiyor-muş. Bu da bana ders olsun-muş.” Meşhur komiserin cümleleriydi herhalde. O an bana bakarken üzerimdeki salaş eşofmanla abimin pamuklanmış eski hırkasını ilk kez fark etti. Ayağımda da annemin sabo terlikleri vardı. Şıklığıma diyecek yoktu yani. “Evdekilere ne deyip çıktın sen böyle?”

“Boza alacağım diye çıktım...” Abimin zayıf noktasıydı boza. Bu saatte ancak onun midesine indirebileceği bir nedenden ötürü dışarı adım atabilirdim.

Kafasını cadde tarafına doğru yatırdı. “E hadi, gidip alalım bari...”

Eve eli boş dönecek hâlim yoktu. Boza almaya gidip bozasız dönmem abim için büyük skandal olurdu. “Tamam.”

Yokuş aşağı caddeye doğru yürümeye başladık. Aramızda bir metre boşluk vardı, ona değil kendime güvenemiyordum. Maazallah bir daha atlardım falan üstüne... Fatih’in de söylemiş olduğu gibi önce sinemaya gitmekti normal olan. Allah’ım, ben neler düşünüyorum. Hırkaya sarındım, ellerim de boş kalmasın. Kolunu falan tutmaya kalkarım. Neme lazım. Kalbim güp güp atıyordu. Taşikardik olup çıkacaktım sonunda. “Ne yaptın orada?”

Gülünce diş macunu reklamlarında oynayanları kışkandıracak dişlerini bir anlığına yandan gördüm. “Yapacak fazla bir şey yoktu. Oturdum. Düşündüm... Sonra biraz daha düşündüm.”

Komiserin istediği de bu olmalıydı. “Anladım...”

Cadde, ara sokağın aksine, soğuk havaya rağmen cıvılcıydı. Dükkânlar açıktı. Aileler, çiftler Setbaşı’nda tura çıkmıştı; o gece kimse yalnız değildi sanki. Ben de dâhil. Setbaşı Köprüsü’ne doğru ilerlemeye başladık. Bozayı alacağım pastane eve fazla uzak değildi. Sadece birkaç yüz metre yürümemiz gerekti. Pastanenin hemen girişinde, tezgâhın üzerinde yan yana duran iki litrelik pet şişelerden birini alıp kasaya götürdüm.

Kasada bir şimşek çaktı beynimde. Fatih’in yanına yanaştım çaresiz. “Param yok yalnız benim...” diye mırıldandım. Yer yarıl-saydı da yerin dibine girseydim keşke. Yine boğazıma kadar kı-zarmıştım kesin. Dışarıda görmezdi belki ama spot ışıklarının altında fark etmemesi imkânsızdı. “Aceleden cüzdan almak aklıma gelmemiş de...”

Gülerek elini cebine attı. Kasadaki kıza parayı uzattı. Kız para üstünü verip bize *iyi akşamlar* diledi. Ben de ona, “İyi akşamlar,”a benzer bir şeyler mırıldanıp derhâl mekânı terk ettim. Fatih de peşimden takip etti. Hâlâ gülüyordu bana.

Pastaneden çıkıp, geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladık. “Teşekkür ederim boza için...” dedim yüzüne bakmadan. Adamı sebepsiz yere dışarı çıkarıp önce taciz etmiştim, sonra bir de boza aldırıştım kendime.

“Afiyet olsun.” Hafiften dalga geçer gibi de yanından geçtiğimiz kuruyemişçiye işaret etti. “Leblebi de alalım mı yanına? Kürşat, leblebisiz gidersen söylenir.”

“O var evde,” dedim, mırıl mırıl kaldırım taşlarını sayarken. Bir müddet sessizce yürüdükten sonra, “Nil?” diye seslendi. Yüzümü ona çevirdim. “Efendim?”

Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki... Biraz ürkek. Biraz heyecanlı. “Bu ne demek?”

Gözlerimi kaçırıp yutkundum zaman kazanmak için. Ama o süre içinde bir cevap bulamadım. “Bilmiyorum...”

Ne düşündüyse, pırıl pırıl dükkânların ötesindeki karanlık geceye bakarken yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. “Olsun... Bu da bir şeydir,” dedi ümit dolu bir sesle. “Hırsızın benden şikâyetçi olması, hayatta başıma gelen en güzel şeymiş galiba...”

“Saçmalama!” dedim hiddetle. Kalp krizi geçirecektim o hırsızın yüzünden ben! Üstelik daha ne olacağı da belli değildi.

“Bilseydim biraz daha kalırdım içeride.”

“Birsen teyzem nasıl üzülürdü, haberin var mı senin acaba?”

Sesli güldü. “Senin kadar üzülmedi galiba... Ablamla bir olup bir güzel haşladılar beni. Hırsızın hiç mi günahı yok, anlamadım ki?”

Ben de güldüm klasik serzenişe. “Adamın burnunu kırmışsın... Hiç değilse estetik masraflarını üstlenmen şart.”

“Bir görsen tipi. Bir giriştim mi burundan fazlasını yaptır-mam gerek...”

Gülüşüm uzun sürmedi. Hırsız deyince direkt incinebileceğini hatırlıyordum. “Başına bir şey gelebilirdi. Adamın üzerinde bıçak olabilirdi, daha da beteri silah olabilirdi...”

“Ama yoktu.”

Hâlâ durumun ciddiyetini kavrayabilmiş değildi. “Lütfen... Lütfen biraz sakin ol bundan sonra.”

İtiraz etmeden, “Tamam,” dedi. “Merak etme.” Kendinden emin sesinden, sakin olmaya çalışacağına inandım en azından.

Bizim apartmanın önüne geldiğimizde onların apartmana doğru yönelmeyince, “Beklemene gerek yok, girerim ben içeri,” dedim.

Elleri ceplerinde “Gir sen hadi. Bekliyorum ben,” dedi hiç *bekleme* dememişim gibi.

Karşı çıkmak faydasızdı. “Peki, iyi geceler.”

“İyi geceler, Nil...”

Bazen ilk kez görmüş gibi oluyordum onu. Artık başka gözlerle baktığım için mi acaba? Koyu kahverengi saçlarıyla beyaz teni arasındaki tezat beni daha önce hiç böyle şaşırtmıyordu mesela. Eskiden gülüşüne takılıp kalmıyordum sonra. Önceden de bilirdim başka başka anlamlara gelen bir sürü gülüşlerinin olduğunu fakat şimdi yenilerini de keşfediyordum. Herkese göstermediği.

O da bana eskisi gibi bakmıyordu sanki. Tanıdık koyu kahverengi gözlerindeki bakış yabancıydı. Araya mesafeler ekleyen soğuk bir yabancılık değildi ama bu. Bugüne kadar bana göstermediği bir yerden gelen, *bana* yabancı olan bir bakıştı sadece. Ve artık benim için herkes gibi olmaması da onun için herhangi biriymişim gibi bana bakmaması da beni ölesiye korkutuyordu. Bugün hissettiğim bütün korkuların toplamından daha fazla korkutuyordu hem de.

Kolumda yan yatmış bozam, titrek adımlarla apartmana girip asansörü çağırdım. Asansör geldiğinde, binmeden önce arkama baktım yeniden. Hâlâ oradaydı. Gülümseyerek el salladı. Ben de ona el sallarken birçok şeyi aynı anda anlıyordum:

Odamın dört duvarı arasında, kitaplardan kulelerimin en tepesinden insanlığı gözetlerken, erkeklere dair dilediğim kadar incelelikli teoriler geliştirebilir, büyük büyük cümleler kurabilirdim. Bir erkekle herhangi bir şey yaşamadan önce kılı kırk yaracağıma dair kendime sözler verebilir, tam olarak düşüncelerime denk, kendime benzeyen birini bulmadan kalbimi teslim etmeyeceğime dair yeminler edebilirdim. Etmiştim de. Naftim çünkü. Hem de fazlasıyla.

Gerçek hayat, insanın başkalarında kendi yansımasını arama çabasına fırsat vermeyebiliyordu ancak. Hatta belki de kendi yansıması hiç de ilginç gelmediğinden farklı olanın cazibesine kapılıyordu. Neye uğradığını anlamadan da her şey bir anda olup bitiveriyordu. Ve benim için de öyle minicik, öyle fark edilmez bir andı ki o, her ne zamandıysa ben kaçırmıştım onu. Bana olanlar çoktan olmuştu çünkü.

Sürekli yeni şeyler öğrenmek, dünyayı keşfetmek istiyordum ben. Bağımsız olmak istiyordum. Kariyer sahibi, kendi ayaklarının üzerinde duracak güçlü bir kadın olmak istiyordum. Saygı görmek, hayatımın dizginlerini elimde tutmak istiyordum.

Ama Leyla'ya bütün hücrelerimle sinir olmaktan da kendimi alamıyordum. Bazen verdiği mesajlar itibarıyla tartışılır kitaplar okumak istiyordum. Bazen de hayatın akışına kapılmak istiyordum işte. *Bırakayım ne olacaksa olsun* demek...

İyi feministler herhalde benim gibi olmuyordu.

Böylelikle sadece abimin uzman değerlendirmelerine göre değil, kendi içimde de kötü feministliğimi tescilliyor, kötü feministler kervanına katılıyordum. Bu gece itibarıyla, mükemmel olma çabasında ama mükemmel olmadığını ve olamayacağını kabullen bir feministtim artık ben. Kendimi olduğum gibi kabul etmekten başka seçenek kalmamıştı zira. Ayrıca Margaret Atwood, Roxane Gay ve Greta Gerwig kendilerine *kötü feminist* diyorsa, çok da *kötü* bir şey olmayabilirdi bu. Umarım değildi. Feminist ideallere hâlâ inanıyordum. Hiç feminist olmamaktansa, kendi

çelişkileriyle yaşamaya çalışan kötü bir feminist olmakla yetinecektim. Veya abimin deyiimiyle *yanardöner* olmayı içselleştiriyordum, herkesin feminizmi kendineydi sonuçta.

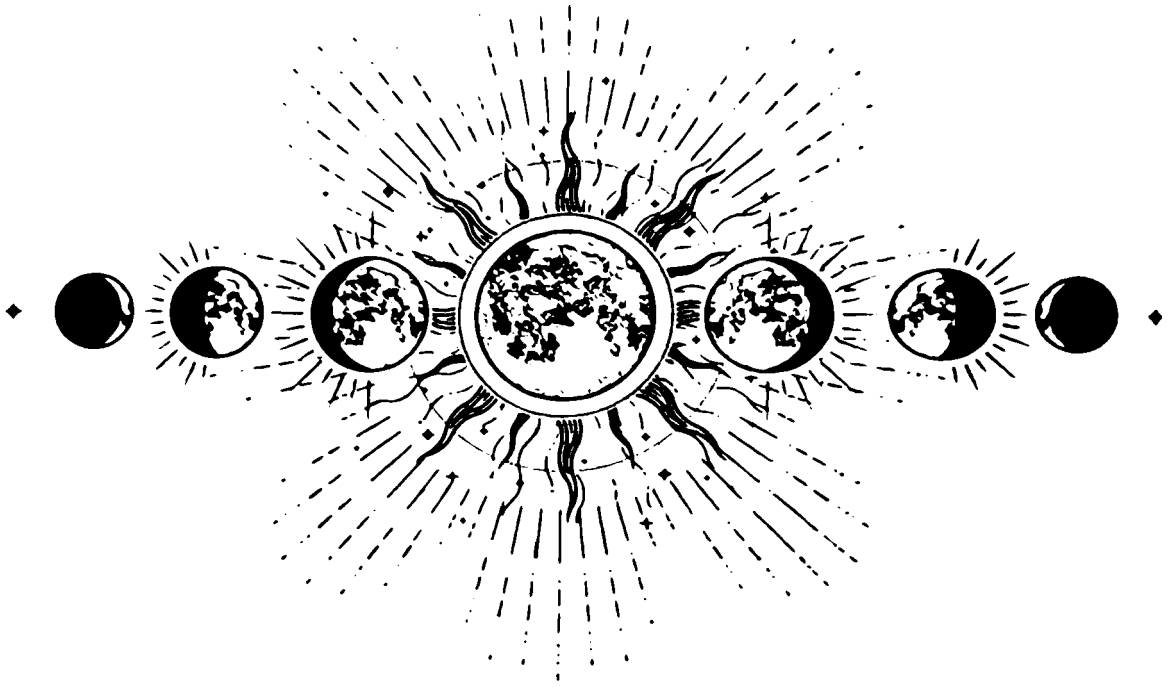
Ya da işte mükemmel olabilen feministlerin aksine, en olmayacak erkeğe beslediğim duyguları kontrol etmekteki başarısızlığım karşısında kendimi avutmaya çalışıyordum şu an sadece.

Hâlâ güvenmiyordum ona. Hâlâ anlaşılamayacağımızı düşünüyordum. Ama kapılıyordum. Bilinçli bir tercih değildi ki bu. Shakespeare demiyor muydu *Aşk gözleriyle değil, hayaliyle görür** diye zaten? Cupid bu yüzden gözleri bağlı resmedilirdi. Aşk düşünmeye olanak tanımazdı çünkü. Kanadı vardı da gözlerini kullanmaktan acizdi. Nereye kanatlandığına iyice bakamadan, baksa da göremeden uçup gidiyordu ve o yere konduğunda çok geç kalmış oluyordu.

Mantıklı düşünmek için elimden geleni yapmıştım yapmasına ama reddetmenin manası yoktu, ben mantık ülkesini terk edeli çok oluyordu. Kendimi ne kadar telkin etmeye çalışsam da şartlamayı başaramamıştım işte. Engel olamamıştım kendime. Akıllı geçinen ben, iyi feminist geçinen ben, kendime söz geçirememiştim. Başka bir ülkedeydim şimdi; kanunlarını bilmediğim, nereye sürükleneceğimi öngöremediğim.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Ama bildiğim ve kabullendiğim başka bir şey daha vardı: Yolun sonunda görünen, kuvvetle muhtemel kalp kırığına rağmen, ona tutulduğum gerçeği.

* "Bir Yaz Gecesi Rüyası" adlı oyunundan alıntıdır.

13. BÖLÜM

Gece hiç uyumamış biri için oldukça zinde ve enerjiktim, yaktaktan kalktığımdan beri yerimde duramıyordum. Beynim de vücudum gibi fazla mesai hâlindeydi. Son sürat önceki gece dönüp duruyordu kafamda. Attığım mesaj, bu yaşıma kadar *abi* dediğim adamı tenhalarda sıkıştırmam, üzerine bir de kendime boza aldırmam... Yerin dibine girseydim de kurtulsaydım. Ve fakat giremediğim için ancak mutfak senin salon benim amaçsız dolanıp duruyordum evin içinde.

Annemin komşu gününün o cumartesi olması güzel zamanlamaydı gerçi. Öğleden sonra teyzeler birer ikişer evi doldurmaya başladığında, nefes alıp düşünecek zamanım olmayacaktı; karakol maceramız hiç yaşanmamış gibi, Uğurlar Sokak'ta her şey hayatın olağan akışında ilerlemeye devam ediyordu.

Boş boş üçüncü kez mutfağa girdiğimde annem dayanamadı artık: “Kızım, ne dolanıp duruyorsun? Bir işe yarasan ya. Canım çıktı sabahın köründen beri. Hiç demiyorsun bu kadın kaç gündür helak oluyor!”

Hep birlikte helak olmadık sanki. Ayrıca yüz elli tane güne katılmak zorunda mıydı? Niyazi abinin veresiye defterinden kalın

teferi vardı, sırf gün hesabını tutabilmek için. “Almam gereken bir kitap var ders için. Çıkacağım ben.” Ev de annem de basıyordu an itibarıyla çünkü.

“Sırası mı şimdi kitabın? Daha tozlar alınacak.”

Bizim evde tozlar ilim irfandan önce gelirdi tabii. “Gelirim yemen. Hem markete de uğrarım. Alınacak bir şey yok mu?” Tozlar başka yani. Olduğundan emindim. Olmalıydı.

“Sonra gönderecektim markete.”

Yazık, öncelik sırasını bozmuştum kadıncağızın. “Ne fark eder? Giderim işte şimdi.”

“İyi, git madem,” dedi şüpheli şüpheli beni süzerken. Sonra la ufak bir kâğıt parçasına birkaç bir şey karalayıp yaptığı listeyi bana uzattı. “Çürük çarık doldurma sakın.”

Hep aynı şeyi tembih ederdi. “Ne zaman çürük çarık bir şey ıldığımı gördün?” diye sordum ters ters. Her ne kadar kulağa iddialıymışım gibi gelse de, o gün çürük domates görsem tanıyamayabilirdim. Ama çaktırmadım, uzatmadım. Annem her gecenin sabahında olduğu gibi ters tarafından kalkmış olabilirdi ama ben uyumamıştım bile.

Alelacele üzerimi değiştirip attım kendimi sokağa. Önce Heykel'deki BKM'ye yürüdüm. Sabah saatleri olduğundan ortalık sakin di ancak birkaç saate yollar, kaldırımlar, dükkânlar insanla dolacaktı. Trafik kilitlenecek, Setbaşı Köprüsü her hafta sonu olduğu gibi gücünü yine yeniden test edecekti.

Yokuş aşağı boş kaldırımı adımlarken derin bir nefes alıp kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım. Gece sabaha karşı yağan yağmurdan kalma temiz toprak kokusu burnuma dolmuştu. Kuş sesleri kulaklarıma kadar ulaşıyordu.

Bahar geliyordu Bursa'ya.

Gözlerimi açtığımda ana caddedeki ağaçların dallarının da yeşillendiğini gördüm ufak ufak. Etrafımdaki az sayıda insan aceleyle bir yerlere yürüyor olsa da, yakmayan sabah güneşinin

altında bana daha bir neşeli görünüyorlardı. İnsanların arasına karışınca akşamki tedirginliği, korkuları üzerimden biraz olsun atabilmişim sanki. Kitapçıya uzanan dingin yürüyüşüm bir nevi arınma, kabullendiğim gerçeklerin yarattığı hayal kırıklığı karşısında kendimle barışma girişimiydi.

BKM’de önce dışarıda dizili indirimdeki kitaplara baktım. Anneme atmıştım bir yalan ama alınacak mevcut bir ders kitabı yoktu. Olsaydı zaten dönem başında çoktan almış olurdum. Çok para harcamak da istemiyordum. İndirimdeki kitaplardan geyik birkaç tane romantik komedi kucakladıktan sonra içeride de biraz turladım. Evdeki tozlar bir yere kaçmıyordu ya. Ya da keşke kaçsalar! Bilemedim. Ahahaha.

BKM’de kitapların arasında bir saate yakın zaman geçirdikten sonra kafamı topladığımı iddia edemesem de kendimi biraz daha iyi hissediyordum, hiç değilse yerin dibine girme isteği biraz olsun hafiflemişti. Aldığım üç kitabı çantama attım, market alışverişini yaptım, listede yazmasına rağmen şeker almayı unutunca bir daha markete gitmem gerekti ama olsun. Kafamı toplayabildiğim konusunda fazla iddialı değildim zaten.

Annem, ikinci kez kapıdan girdiğimde ellerini yelpaze yapa yapa mutfaktan çıktı. “Ter bastı, insanlar gelmeden ben bir banyoya girivereyim. Sen börekle keke bakalak ol, oldu mu, Nil? On beş dakikaları var. Ben o zamana kadar çıkarım ama sen de kontrol et.”

“İyi,” dedim. “Bakarım ben.”

Ne var ki boş bıraktığım an toplanmakta ısrar eden kafamı daha da fazla dağıtma isteğiyle yanıp tutuştuğumdan, aldığım yeni kitaplardan birini okumaya başlayıp dalmam kaçınılmaz oldu. Annem dediği süre içinde banyodan çıkmamış olsaydı, ben bakalak olurken, börek de kek de yanıp kül olacaktı. Altın günü öncesi büyük facianın kıyısından dönülmüştü. Sözde planım sadece arka kapak yazısıyla ön sözü okumaktı.

Tahmin edilebileceği üzere, annemden akabinde bir araba azar işittim; teşhisine göre başımda kavak yelleri esiyormuştu. Gittiğim yerden gelmek bilmiyormuştum. Ve hatta liste okumaktan bile acizmiştim; ben yapılmış keke böreğe fırında bakalak olmazken, o benim yaşımdayken iki çocuk bakıyormuştu!

Ben mutfakta üçüncü demliği demlerken, salonda teyzeler balık istifi gibi dizilmiş; en güncel konuyu, yani Fatih'in mapus damlarına düşüşünü hararetli hararetli istişare ediyordu.

"Allah korudu."

"Verilmiş sadakanız varmış, Birsenciğim. Neler duyuyoruz."

"Senin oğlan da pek cengâver çıktı canım... Bizimki olacak, hiç bulaşmazdı vallahi!"

"Bu devirde pek de bulaşmamak lazım zaten. Belli mi olur, dolu geziyor çoğu... Allah muhafaza."

"Ay duyunca başımdan aşağı kaynar sular boşandı. Ne korktum ne korktum. Şükür Allah'ıma..." dediğini duydum Birsen teyzenin. "Ucuz atlattık, aman çok şükür."

Feray abla tepside boş çay bardaklarıyla mutfığa girdi. "Aynı muhabbetten içime fenalıklar geldi..." diye söylene söylene yanıma geldi. "Nil, sen de iki dakika oturamadın be canım."

Herhangi bir meşguliyetim olmadan da yerimde oturamadığımdan, ben gayet memnundum hâlimden. Birsen teyzeyle Feray ablanın gelişi de tuz biber ekmişti üzerine. Hiç değilse altın günü hizmetleri, bir dakika yerimde oturmamam için geçerli bir bahaneydi. "Alışkırım ben. Annemin günlerindeki olağan hâlim bu benim." Boş çay bardaklarını işaret ettim gülererek. "Yalnız biraz bekleyecekler. Daha yeni demledim çayı."

Yüzünü buruşturup, "Aman beklesinler," dedi. "Yetişmek mümkün değil. Ağızlarında teneke var sanki..."

“Duyacaklar şimdi,” dedim sesli gülmemek için dudaklarımı ısırırken.

“Bir şey olmaz,” derken o da güldü. Ama ciddileşti hemen. Tezgâha kalçasını yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Olanlardan sonra konuşamadık doğru dürüst...”

Konuşamamış olmaktan da gayet memnundum ben. Neyse ki biz yine konuşmadan, annemle Birsen teyze ellerinde boş tabaklarla girdi mutfağa. “Biz kalkalım, Necla,” dedi Birsen teyze elindeki tabakları tezgâha bırakırken. “Akşama ağza atacak iki lokma yok. Fare düşse kafasını yarar mutfakta. Elimiz gitmedi, yapamadık bir şey.”

Annemden nasıl bir teklif geleceğini tahmin ederek gerilmeye başladım işte o an. “E söyleyelim, Birsen, sizinkiler akşam iş çıkışı bize gelsinler. Allah ne verdiyse yerler. Dışarıdan takviye de söyleriz bir şeyler.” Feray ablaya döndü hemen: “Sen Kaan’a da haber verirsin, Feray.”

“Kaan evde uyuyor, Necla abla. Akşam vardiyası var.”

“Madem ona bir tabak yapıverelim akşamüstü işe gitmeden. Fatih’le Cezmi Bey de akşam gelsin dükkânı kapattıktan sonra?”

“Ay yok Necla, zaten yeterince zahmet verdik size... Bugün de gelmeyecektik aslında da dedim iki sohbet ederiz, havamız değişir...”

“Olur mu öyle şey Allah aşkına?” Tam rahat bir nefes veriyordum ki annem Allah’ın adını vermiş bulundu. Buradan geri dönüş olabilir mi? Olamaz. “Zahmet ne demek. Duymamış olayım. Allah’ın adını verdim bak. Vallahi darılıyorum. Sen hemen ara onları. İşten çıktıkları gibi gelsinler bize. Günden kalanların üstüne lahmacun da söyleriz. Oldu bitti. Üzüldünüz o kadar. Üzüntü yoruyor insanı ne de olsa. Siz de dinlenin azıcık. Yarın yaparsınız ne yaparsanız.”

Annem monolog tadında, bütün cephanesiyle hücum edince Birsen teyze daha fazla karşı koyamadı, elinde beyaz bayrağı,

teslim oldu. “İyi madem, öyle yapalım bari.” Feray ablaya nefesimi kesen cümleyi söyledi: “Feray, Fatih’e mesaj at bari de dükkanı kapattıktan sonra oyalanmadan doğruca buraya gelsinler.”

Onlar buraya gelsinler tabii. Ama o dakikadan sonra benden daha da hayır gelmezdi artık.

Akşama doğru ev sakinledikçe ben iyiden iyiye coztum. Mutfaka neden geldiğini, salonla mutfak arasındaki üç metrede unutmalar, temiz tabakları bulaşık makinesine dizip kirlileri rafa kaldırmalar... Âşık olmak böyle bir şeydiyse olmamak akıl sağlığım açısından çok daha hayırlı görünüyordu! Neyse ki yaptıklarımın çoğu kolay kamufle edilebilir şeylerdi de göze batmadan, azar işitmeden üzerini örtebildim. Ama güneş batıp da geride bir tek Hayriye teyzeyle Birsen teyzeler kaldığında, yüzümü iyice alevler sarmıştı artık. Eli kulağındaydı. Birazdan çıkıp çıkıp geleceklerdi.

Yüzümün hâli Hayriye teyzenin dikkatinden kaçsa şaşardım. “Kızım, n’oldu sana böyle? Alı alına moru moruna? Çok mu yoruldun sen bugün?”

Soluk benizli olmanın cezasını çekiyordum hep. Feray ablaya kaçamak bir bakış attım. Gözleri telefonundayken bana gerçekten bakmıyor muydu yoksa bakmıyor numarası mı yapıyordu? “Birsıcak oldu sanki burası. Çok da hareket ettim bütün gün... Arkadan bir cam açayım ben...” deyip fırladım oturduğum yerden. Bir daha da salona uğramadım.

Tam da beklediğim üzere sekize doğru kapı çaldı. Annem seslendi mutfaktan: “Kızım, kapıya bakıver, ellerim bulaşık!”

Bakıverdim ben de: Cezmi amca, babam, abim ve Fatih sıralanmıştı kapının önünde. Geleceğini son birkaç saattir biliyor olmam, yine de onu karşımda gördüğümde kalbimin midemden sekip boğazıma yapışmasına engel olamadı. Kapıda karşılıklı dikilirken, artık günlerin birikmişiyse *hık* deyip gideceğim sandım

oracıkta. Hemen en önde duran babama odaklandım. “Ho-hoo, geldiniz,” dedim Noel Baba gibi.

Babam, “Hoş bulduk, kızım,” deyip içeri geçti.

Olağanüstü bir gülümseme çabasıyla birlikte, arkasından gelen Cezmi amcaya, “Buyurun,” dedim.

Abim evde bulmayı beklediği son kişiymişim gibi yüzünü ekşitti. “N’aptın, çirkin? Nevalenin hepsini yediysen bozuşacağız.”

Fakat bu mevzunun muhatabı ben değil, tombik mahalle teyzeleri. “Suçluyu yanlış yerde arıyorsun...” diye mırıldandım.

Gözleri açlıkla yuvalarından fırladı. “Bitirdiler mi lan börekleri yoksa?” diye dehşet içinde sordu.

“Tepsinin başında durmama rağmen ben bile yetişemedim böreklerle. Düşün,” dedim hain bir gülümseme eşliğinde. Payıma ufak bir köşe ancak düşmüştü. “İçeri geçecek misin yoksa kapıda yas tutmayı mı tercih edersin?”

Abim homurdana homurdana ayakkabılarını çıkarıp içeri geçti. Hepsinin tek tek paltolarını alıp astım. En sona Fatih kaldı. Paltosunu verirken eli elimin üzerine sürtündü geçti. Böylelikle yüzümdeki yangın kulaklarıma da sıçradı. Bilerek mi yapmıştı? Kazayla mı olmuştu?

“N’aber, Nil?” diye sordu gözlerimin içine bakarken. Kahve rengi gözlerinin içinde kaynağı belli olmayan lambalar yanmıştı sanki. Usul usul titreşiyordu hepsi.

Onun paltosunu da asmak üzere yüzümü portmantoya çevirdim. “İyi. Altın günü işte...” Son palto da asılmış bulunduğundan yüzümü yeniden ona çevirmem gerekti. “Sen de iyi misin?”

“İyiyim.” Önden geçip selam vermek için salona ilerleyen diğer üç erkeğe baktı. “Çok iyiyim,” diye ekledi yavaşça. Bir tek ben duydum.

Çok uzaklardan bir yerlerden annemin abimle cebelleşen sesi geliyordu: “Yemek yapamadık bugün, kusura bakma, Kürşat Efendi. Bak bu saat oldu, ayaktayım. Lahmacun söyleyiverelim

size. Günden kalanlardan da yersiniz...” Abim evde yemek olmadığı öğrenildiğinden daha beter homurdanacak oldu ama annem fazla kulak asmadı. Yarım ağız salondakilere selam verdirttikten sonra oturma odasına kıskışladı çabucak.

Hayriye teyze salondan bağırdı o sırada: “Fatih, oğlum, sen gel de bir yüzünü görelim. Çok merak ettik seni.”

Çilem bitmemişti. Annemle Fatih’in peşi sıra salona giderken portmantonun yanındaki şemsiyeliğe takılıp burun üstü yere kaplanıyordum az kalsın. Son anda kolona tutunup, yıllarca dönüp dönüp hatırlayacağım utanç verici acı sondan kıl payı kurulabildim.

“Kızım, önüne baksana!” diye çemkirdi annem yine de.

“Bakıyorum...” diye homurdandım. Doğduğumdan beri aynı yerde duran şemsiyeliği ayağımla iteledim. “Kim koymuş ki bunu buraya?”

“Bugün bir hâller var sende. Hayır olsun inşallah.”

Herkesin içinde öyle demeseydin keşke.

Fatih, son on dakikadır Hayriye teyzenin kanatlarının altındaydı. Başı onun omzuna yaslıyken, Fatih bir an yıllar önceki gibi küçük bir çocuk olmuştu sanki. “Karamuk oğlum benim,” diye sevip yanaklarını sıkıştırdı Hayriye teyze. Fatih’in yüzüne baktı dikkatle. “İyisin, değil mi?”

“İyiyim, Hayriye teyze.”

“Kötü muamele yaptılar mı sana orada?”

“Yok canım. Ne yapacaklar? Oturdum sadece.”

Ne kadar da rahat *oturdum* diyordu.

“Hırsız n’oldu peki?”

“Onu cezaevine gönderdiler. Bir sürü suçtan aranıyormuş zaten...”

“Boyu devrilsin...” Derin bir iç geçirdi Hayriye teyze. “Mürüvvetini ne zaman göreceğiz be oğlum? Karakol maceraları için yaşlandık artık, uzatmaları oynuyoruz. Bize de acı biraz.”

“Allah gecinden versin, Hayriye teyze, deme öyle...”

“Gecinden versin de buruş buruş olduk, baksana oğlum.”

Fatih uslu bir çocuk gibi söz dinledi, kafasını kaldırıp Hayriye teyzeye baktı. Çapkın çarpık gülüşü yüzüne yayıldı hemen. “Hâlâ maşallahın var, Hayriye teyze...”

Hayriye teyzede çarpık gülüşlerden etkilenecek göz yoktu elbette. Herkes ben miydi? “Nefesini böyle boşa tüketeyeğine bir taze bul artık kendine, çocuğum. Dünya hâli bak, hiç belli olmuyor. Bir yuvan olsa fena mıydı şimdi?”

Mapus damında karın bakardı mı demeye çalışıyordu?

Feray abla girdi araya: “Kısmet bu işler, Hayriye teyze, öyle bul deyince bulunmuyor hemen.”

“Görümcelik yapasın yok herhalde Feray senin de. Kardeşini vermek istemiyorsun...”

“Olur mu öyle şey? Fatih’in karısı benim de kardeşim olacak. Görümcelik yapmak da ne demek?”

Hayriye teyze bilmiş bir kahkaha patlattı. “Ay hiç güleceğim yoktu, ilahi Feray. Çok duyduk biz o kardeşleri. Fatih eli maşalı bir tipin eline düşerse, görürüm senin o kardeşini ben! *Gelin altın taht getirmiş, çıkmış kendisi oturmuş!*”

Ben de sandalyemden düşmemek için mindere sıkı sıkı tutundum. Allah’ım, mevzu neden hiç değişmiyordu? O atasözümüzün de Hayriye teyzenin kastettiği anlama geldiğini hiç sanmıyordum ben ayrıca!

Birsen teyze kulağını çekip sehpayaya vurdu. “Evlerden ırak.” Sonra da Fatih’e baktı. “Aman diyeyim, oğlum. Eli maşalısını bulacağına, bekâr kal, ben sana bakarım.”

Hayriye teyze de az önceki sözleriyle kendi kendini ikna etmeyi başarmıştı. “Zamane kızları pek bir fena. Biz de *evlen evlen*

diyoruz oğlum ama... İyi yap seçimini. Burnundan fitil fitil gelmesin sonra...”

Bir sessizlik çöktü salona bu cümleden sonra. Fatih halıya bakıyordu, ben tavana.

“O zaman gelsin, düşünürüz,” dedi Feray abla oturduğu yerden fırlayıp. “Peşin peşin bağlamayın karaları!” Bana eliyle *kalk kalk* işareti yaptı. “Nil, gel seninle akşam kahvesi yapalım! Çok canım istedi. Fal da bakarım sana. Belki yıl oldu, bakmıyorum.” Aynı işareti Fatih’e de yaptı. “Fatih, sen de git babamların yanına. Maç izlemeyecek miydiniz siz? Lahmacunlar Yeşil’deki kebabçıdan geliyor, eli kulağındadır. Yarım saati geçti siparişi vereli...”

Ufak mutfak masamızın karşı tarafında, oturduğu sandalyede tek kaşı havada, büyük bir dikkatle fincanımı incelerken, “Hatırlıyor musun, en son dolunay görmüştük falında?” diye sordu Feray abla. Ben kahve telvesinden başka bir şey görememiştim ama o falı unutmak da pek mümkün değildi. Üç vaktin neresine denk gelmişti, bilmiyorum ama farkındalıktan farkındalığa koşmuştum çünkü.

Böyle düşününce birden başka bir farkındalığa gark oldum.

Geçtiğimiz yaz Fatih’in çatı katında, Feray ablanın söyledikleri doluştu beynimin içine: *Uzun boylu, yakışıklı. Tanıdığım, bildiğim biri. Hâli vakti yerinde. Ağzımın içine bakıyor. Beni çok seviyor. Öl desem ölür. O derece.*

Ta o zamandan beri bizden şüpheleniyor olabilir miydi?

Benim bile olan bitenden haberim yokken üstelik! Üstün falcı kimliğindense Feray ablanın bizzat kendisi sanki biraz ürkütücüydü. Temkinli temkinli, “Şimdi ne çıkmış?” diye sordum.

Feray abla kahve fincanının üzerinden anlam veremediğim muzip bir bakış atıp, gözlerini yeniden fincanın derinliklerine dikti. “Koskocaman, tab-bak gibi bir güneş!”

Tabağın B'sinin bu kadar kuvvetli çıkmasının benim için iyi sonuçları olamayacağı ortadaydı bana kalırsa. Böyle giderse, biraz da sabırla Güneş sistemini ip gibi dizecektik. Böylesi istikrarlı bir dizilim, benim talihime özel bir şey olmalıydı. Ya da bana özel bir *dizayn*! "O ne demek ki?"

Feray ablanın dizaynını üstlendiği gökyüzünde her ne anlama geliyorsa, onu çok memnun etmişe benziyordu. "Ay nasıl yanıl-samalar ve bunların açıklığa kavuşmasıyla alakalıysa, Güneş de gelecek ve seçimlerimizle alakalı," diye açıkladı tam bir astrolog edasıyla. "Gerçekler açığa çıkmışken bu gerçeklerle ne yapacak-sın, iradeni, isteklerini nasıl ortaya koyacaksın, bunlarla ilgili di-yebiliriz..."

Diyebiliriz tabii. Gerçeklerin açığa çıktığını benim kadar o da biliyordu ne de olsa! Bildiği için de uydurup uydurup tut-turmasından kolay bir şey yoktu. Saftirilik meğer yaşam biç-i-mim olmuş. "Ben bir şey ortaya koymasam olmaz mı?" diye sor-dum abartmadığım bir bıkkınlıkla. "Çok ders çalışmam gerekiyor da... Öyle bir gerçek var bu aralar hayatımda ciddi." Yalan da değildi şimdi. Sadece birden fazla gerçek söz konusuysa kafamı süngere çeviren.

"Sen çalış yine canım, bahsettiğim öyle bir şey değil," dedi kendinden emin. İkimiz de emindik de, neden bahsettiğinden hiçbir şekilde haberimiz yokmuş gibi davranıyorduk işte. "Ama bak," diye başladı tezine yeni destekler eklemek üzere. "Güneş tu-tulması da yaklaşıyormuş, hem de tam tutulma. Amerika'da iz-lenebilecekmiş. Geçen haberlerde duydum... Tutulma arifesinde, falında Güneş görmemiz önemli o yüzden."

Öncelikle bir konuda anlaşılmam: Benim bir şey gördüğüm yok, Feray abla. Ayrıca gerek var mı bu kadar bin dereden su ge-tirmeye? Dayanamadım. "Güneş de patladı zaten," dedim annem gibi abarta abarta. "Zamanlama çok manidar!"

“Değil mi işte?” diye sordu benimkinin aksine gerçek bir heyecanla. “Ay tutulmalarında belirsizlikler söz konusu olduğundan, insanlar bazen korkak bazen de öfkeyle hareket edebiliyor. Güvensizlikler ortaya çıkabiliyor, duygusal yüzleşmeler yaşanabiliyor. Bunların sonucunda da güvenli alanının dışında buluveriyorsun kendini.” Kimse artık o birbirleriyle yüzleşip, kendilerini güvenli alanlarının dışında buluveren korkak veya öfkeli insanlar! “Güvendiğin şeyler kalıcı olarak başkalaşım geçirip bambaşka şeylere dönüşüyor. Patlamalar da bu karmaşadan çıkıp bir uyanış sürecine geçişin işareti hep.”

Neredeyse inanacağım.

Hakkını teslim etmek gerekirdi. Feci iyi yazıyordu. Hem de ta geçen yazdan beri! İçimden şapka çıkarıp Feray ablanın uydurma potansiyelini selamladım. “Peki ya şiddetli patlamaların ardından gelen Güneş tutulması? O ne anlama geliyor?”

“Güneş patlamaları sonucu dünyaya büyük bir enerji ulaşıyor ve hayatımızda birtakım şeyleri tetikliyor. Hemen peşinden gelen Güneş tutulması içsel değil de, daha çok dış kaynaklı bir değişime işaret eder. Güneş tutulmasıyla birlikte belirsizlikler kaybolur. Gerçek seçimler yapma zamanıdır. Güneş tutulmaları hep yeni aya denk gelir. Ay, Güneş’e kavuşur, geçmiş yeniye evrilir.” Hiç sektirmiyordu. İnanılmaz. Çalışıp gelmişti herhalde. Taramalı tüfek gibi anlatımının başka açıklaması olamazdı. Sanki tüm bunları ezberlemişti de sözlü sınav bitmeden unutmaktan korkuyordu. “Öyle tepkisiz kalmak olmaz,” diye bir de uyardı beni. “Değişime karşı koymak mümkün değildir zaten. Öyle değil mi? Cesur olup duyguları iradeye dökmek gerekir.”

Korkak bendim. Öfkeli de Fatih. Anlıyorum, Feray ablacığım.

Fakat Amerika’dan izlenebilecek Güneş tutulması neden beni gerçek seçimler yapmaya zorluyordu? Anneme sorsak hepsi

deprem olacağına alametti. “Güneş tutulmaları kötüye işaret zannedirdim ben...” Annem ve batıl inançları kapsamında yani.

“Olur mu hiç? Önemli olan niyet. Bu süreci nasıl yöneteceğin senin kendi seçimin. Kaos da doğabilir buradan, verimliliğe de dönüşebilir.”

“Tutulmaya daha var diyorsun ama...” dedim *bence henüz bir verim alamayız* gibisinden.

Elindeki fincanı masaya bırakıp tabağa şöyle bir göz attı. “E tatlım, biz de ne de olsa gelecekte haber veriyoruz ya hani...” dedi, geri zekâlıya idrak ettirmeye çalışır gibi altını çize çize.

Öf. Bu aralar ileri değil, geri zekâlı olduğuma dair epey veri birikmişti elimde zaten. Aksini kanıtlayamayacağım için sustum.

“Üstelik tutulma gününden sonra esas etkiler devreye girecek,” diye de ekledi. “Uzun vadeli bir değişim süreci bu... Kabulleneceksin, içgüdülerini takip edeceksin ve dönüşeceksin, tatlım.”

Ya atıyorsun dememek için zor tuttum kendimi.

Yüz ifademi tereddüt ettiğime yordu. “Ama biliyor musun, her şey çok güzel olacak.” Korkak, bana cesaret vermek istercesine tatlı tatlı gülümsüyordu. “Anneanneme göre falında çıkıp çıkabilecek en iyi şey Güneş. Kıymetini bil.” Kendisi bir otorite olarak tanınırdı bizim buralarda. Evet. “Hatta bak, tam olarak şöyle der: *Kuşun ağzında gözyaydınların, işinde gücünde nur, aydınlık, sefa çıktı. Gam, keder geride kaldı. Alım-satımın, ticaretin tam zamanıdır. Anneannem bu zamanda yapılacak sefer ve ortaklık uğurludur da* der ama bu son kısımların konumuzla bir ilgisi yok tabii.”

Neden yokmuş? Bu aralar sefere çıkmayı planlamıyordum ama işimiz alım-satım olduğundan kârlı ortaklıklara her daim açıktım. Toplu paranın acı bir şekilde bu falda da görünmemesi gerçeği karşısında ufak bir teselliydi bu bilgi.

Feray abla tabakla birlikte fincanı da bana uzattı. Hemen akıttayım ki dileğim gerçek olsun, değil mi? Feray abla, “Her falın sonunda dilediğinin gerçekleşmesi için anneannemin dediğini

harfiyen aktarıyorum: *İbadette tembel olmayasın. Fakir, miskin, aciz ve yetimlere hayırlar işleyip gönül alasın ki muradına ulaşasın,*" diyerek fala son noktayı koydu.

Fakir, aciz ve yetimleri anlıyordum da miskinlere ne oluyordu? Ben daha ne dileyeceğime karar veremedim arka odadan, "Nil, çay getirsene bize!" diye abimin çığırtıları kulaklarıma ulaştı. Nasıl da hissetmişti *miskin* derken kendinden bahsedildiğini!

Şaşırtıcı olan, o âna kadar sessiz kalabilmiş olmasıydı gerçi. Onlara lahmacun servis edeli çok oluyordu. Falın sonuna kadar sabredebilmişti ama sağ olsun. "Çay bitti!" diye oturduğum yerden geri bağırdım.

"Çay bile bırakmamışlar evde!" diye daha yüksek volümlü bir homurtu ulaştı bize bu kez. Volümünü daha da arttırıp kendini salondan duyurmaya niyet etti. "Utanmasalar evle birlikte bizi de yiyeceklermiş. İnşallah tahsilatı tam yapmışsındır, anne!"

Altın gününün varoluş nedeni yemek ve altındı. Ve muhtemelen yemek, altından önce geliyordu.

Annem, abimin homurtulu sataşmasına kayıtsız kalamadı. Salondan, "Ayıp oğlum, ne çok söylendin ama!" diye bağırdı. "Duyan da aç bıraktık sanacak!"

Ayağa kalktım. Ortalık daha da kızışmadan, "Ben yeni çay demleyeyim bari," dedim Feray ablaya. Aksi takdirde *miskin* abim istediği olana kadar bas bas bağırmaya devam edecekti. Ve Feray ablanın anneannesine bakılırsa, gönlünü alacağım bu miskin sayesinde muradım gerçek olabilecekti.

Muradım ne, hâlâ tam karar verememiştim ben ama. Ne yapalım, ben de yolda karar verecektim artık.

Artık kaçınıcısını demlediğimi bilmediğim çayın yanında bir tur da lahmacun geçtim. Kahvenin üzerine pek gitmedi. Yarım saat bir köşeyi kemirdim durdum. Tam yine mutfaka sığınmıştım ki

annem söylene söylene girdi içeri: “İçime sinmedi hiç böyle kuru kuru. Bir çorba mı kaynatıverseydim? Sulu bir şeyler de gitseydi karınlarına, hı?”

Vicdanının aklı biraz geç başına gelmişti. “Lahmacunun üzerine mi içecekler çorbayı, anne?” Biraz mantık istiyordum, çok mu şey istiyordum yani? “Verdiklerimizi çoktan silip süpürmüşler. Ben onlara çay götüreyim tekrar.”

Oturma odasına girdiğimde, babamla Cezmi amca tavla oynuyordu. Abimle Fatih de kaykılmış, maç sonrası yorumlarını dinliyordu. Tepsiyle girdiğimi görünce birden toparlandı Fatih. Daha bir dik oturdu koltukta. Cezmi amcayla babama çaylarını verdikten sonra tam onun çayını verecektim ki, kalan iki çaydan biri fizik kurallarını yıkıp tepside jilet gibi kaymaya başladı. Fatih atılıp kucağına kayarak devrilecek çayı devrilmeden tuttu neyse ki.

“Affedersin, Fatih abi,” dedim. Sesli söylediğim *abi* kelimesi kulaklarımda yankı yaptı. Öyle garip bir histi ki sanki en son yıllar önce ona *abi* demiştim, hatta belki de o kelimeyi ona hitap ederken hayatımda hiç telaffuz etmemiştim.

Onun da yüzü anlık buruştu. Ama bozmadı. “Önemli değil, yakaladım...”

Abim bana bir bakış attı. “Çirkin, sen de Fatih’in üzerine çalışıyorsun hep. Çelme de takmadım bu sefer üstelik...”

“Sen sus da çayını iç,” dedim. “Tatlı da istersin şimdi...”

Babamla Cezmi amca olmasa elindeki kumandayı kafama çoktan atmıştı tahminen. Ama tersliğim konusunda o an için bir şey yapmamayı tercih etti. Nedense. “Nereden bildin? Yapsana bize şöyle hatırlı bir tabak...”

Fatih elinde tertemiz sıyırılmış hatırsız tatlı tabaklarıyla mutfağa girdi. Girer girmez de ben sıçrayıp elimdeki çay bardağını

fırlattım lavaboya. Bu hikâyedeki korkak, şüphe götürmeyecek bir biçimde bendim, tescillenmişti.

“Kızım n’oldu?” diye bağırdı annem, şangırtıyı duyunca salondan.

Cam parçalarını lavabodan tek tek toplarken geri bağırdım: “Bir şey yok, anne! Çay bardağı kırıldı.”

“Nazar çıkmıştır!” diyen sesi duyuldu annemin. “Bugün sayende bayağı bir nazar attık hamdolsun.”

Fatih elimden bardağı almaya çalıştı ama vermedim. Üstüne, “Dokunma, elini keseceksin!” diye yüksek perdeden gereksiz bir de tepki verdim.

Kaşları çatık geri çekildi. Üstümü başımı, duruşumu, yüzümün şeklini, ellerimi dikkatle inceliyordu. “İyi misin sen?”

“İyiyim,” dedim yüzüne bakmadan.

“Pek iyi görünmüyorsun. Sanki hep böyle diken üstünde gibisin.”

Hadi canım! Gözümün içine bakan herkes, aklımda ne var ne yok anlayacak gibime geliyordu sabahtan beri. Tabii ki diken üstündeydim. “Yoo,” dedim ama. Sonuna kadar inkâr. “Gayet iyiyim.” Kırık cam parçalarını topladıktan sonra bir peçeteye sarıp çöpe attım.

Kollarını göğsünde bağlayıp tezgâha yaslandı. Aynı ablasının yaptığı gibi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Hımm,” dedi. “Bana öyle gelmiş demek...”

“Sana öyle gelmiş...”

“Ben mutfağa girince bardağı fırlattın resmen.”

Tek seferde iyi olduğumu kabullense şaşardım zaten. “Korktum sadece...” Birden abim aklıma geldi, durduk yere yine kalbime iniyordu. Kendi kendimi öldürecektim korkudan, o olacaktı. Koridora baktım hemen. Bir kere daha basılmayı kaldıramazdı bünyem. “Abim nerede?”

“Hilal’le konuşuyor. Arka odada. Mevzu uzun. Yarım saat çıkmaz.” Sırıttı. “O da en az. Doğmamış çocuklarının isim kavgasına tutuştular. Müstakbel yeğeninini adını *Saffet Can* koyacakmış abin...”

Abimin oğlu olduğu yetmiyordu, zavallının. Üstelik ailede bir *Can* da vardı hâlihazırda. “Çocuğu kimlik bunalımına sokacak...” Gülümsemeye çalıştım. Uzun gün bir türlü bitmek bilmiyordu ve ben bir kaplumbağa gibi kabuğuma çekilip bir müddet kabuğumun içinde düşüncelerimle baş başa kalmak istiyordum. “Neyse ben annemlerin yanına gideyim o zaman,” diyerek mutfaktan çıkmaya yeltendim.

“Gitmen gerekiyor mu?”

Evin içinde acilen yetişmem gereken bir yer yoktu hâliyle. Omzumun üzerinden, “Yani...” diye geveledim, direkt bir yalan uyduramadım. Uykusuzluğun üzerine sabahtan beri süregelen hiperaktivitenin sonucu beyin kapasitem tükenmişti artık.

• “Biraz daha kalsana...”

Beynim cidden devre dışı kalmış olmalıydı ki duyduğu komutta birlikte vücudum benden bağımsız gerisin geri döndü. Kabuğuma girip saklanma fikrinin huzur veren konforlu alanından bir anda uzaklaşıp kendime oracıkta yeni bir iş icat ettim. Günden arta kalan yiyecekleri daha ufak kaplara yerleştirmeye başladım hemen. “Şunlar bozulmadan kaldırayım...” Yani o istediği için değil de kalmam gerektiği için kalıyordum. Hep boşa avuntu işte bunlar. “Öyle giderim...”

“Nil...”

“Efendim?”

“Gece hiç uyumadım...”

Saklama kaplarının üzerinden ona kaçamak bir bakış attım. “Utançtan ben de uyuyamadım...”

“Utanç mı?” dedi, biraz hayret biraz da hayal kırıklığıyla.

“Yapmamalıydım. Düşündükçe yerin dibine giresim geliyor. Özür dilerim.”

“Ne diyorsun sen, Nil?” Benim kadar gergindi o da artık. Kim derdi ki gerginlik bulaşıcıdır? Karşıma geçip mütemadiyen kaçırdığım bakışlarımı yakalamaya çalıştı. “Şu an tam olarak neyin özrünü diliyorsun benden? Hayal mi gördüm ben dün gece?”

Masadaki kaplardan ikisini kucaklayıp buzdolabına yönelirken dudak büktüm. “Görmüşsündür belki...” Aynı hayali ben de görmüştüm galiba.

Buzdolabıyla arama girdi bu sefer. “Ne yapmaya çalışıyorsun böyle konuşarak? Aylardır aklım pamuk ipliğine bağlı benim. Zor dayanıyorum. Amacın tamamen aklımı kaçırtmak mı bana?”

Haklıydı. Bir öyleydim bir böyle. Günlerdir geçireyazdığım kalp krizi de cabası. İnan kendimden ben bile bıktım, Fatih.

Kapları masanın üzerine geri bıraktım. Buzdolabı yolunda trafik kördüğüm olmuştu. “Amacım sana aklını kaçırtmak olabilir mi?” Bir amacım bile yoktu ki benim. Savrulup duruyordum. Ben de karşısına geçip tezgâha belimi yasladım. Yüzüne bakmaya zorladım kendimi. “Ben ne yapacağımı, şu an sana ne söylemem gerektiğini bilmiyorum sadece. Dün gece neden seni çağırdım, bilmiyorum. Çağırmamalıydım ama seni tek parça *görmek* istedim işte...” Sadece görmek de yetmediğinden atlamıştım ya üzerine. İyi olduğundan tam emin olabilmem için dokunmam da gerekmişti. “Tek parça olduğunu *bilmek* yetmedi demek ki.”

“Neden yetmedi, Nil?” Sessizce iç geçirdi. “Sadece komşunun oğlu olduğum için mi görmen gerekti beni? Yoksa abinin yakın arkadaşı olduğum için mi? Hangisi?”

“Bilmiyorum. Öyle geldi içimden,” diye kaçamak cevap verdim. “Çok korkmuştum.”

“Neden şimdi de içinden geldiği gibi davranmıyorsun? Neden yine uzaklaşmaya çalışıyorsun?”

“Çünkü sana daha önce söylediklerim geçerli hâlâ...” dedim tane tane. Yol yakinken dönebilmenin derdindeydim ben. “Anlamayacağımızı düşünüyorum çünkü.” Ve bu işin sonunda kalbimin tuzla buz olacağını.

Başını, ne dediğimi anlamış gibi sallasa da “Pazartesi ne yapıyorsun?” diye sordu birden.

Konumuzla alakasız sorusu karşısında, “Okula gidiyorum?” dedim, soru sorar gibi afallamış.

Hem gülüp hem de gözlerini devirdi. “Biliyorum. Okuldan sonra ne yapıyorsun?”

Ben de gözlerimi devirdim. Acaba ne yapıyorum? “Eve geliyorum. Senin yüzünden ilan edilen sıkıyönetim hâlâ sürüyor da...”

“İçine oturdu, biliyorum...” İçime oturmasa durup durup bunu hatırlatma ihtiyacı hisseder miydim? Dudaklarını birbirine bastırdı, bu kez o gözlerini kaçırdı benden. “Kürşat’ı bulaştırmadan kendim halledebilmeliydim,” dedi sessizce. “Özür dilerim o gün yaptıklarım için.”

“Özür dileyince geçiyor mu?” Geçmediği gibi evdeki OHAL de kalkmıyordu.

Sorumu yanıtsız bıraktı. Mahcubiyeti kısa sürmüştü. Bakışlarını suratıma dikip alakasız sorularını sürdürdü. “Kaçta çıkıyorsun okuldan?”

Sesli bir nefes verip, “4 civarı,” dedim. “Ne yapacaksın kaçta çıktığımı?”

“Seni almaya gelebilir miyim çıkışta?”

Kalbimde, gerildiğini bilmediğim bir yay koptu sanki. Kan basıncım öyle arttı ki kulaklarım tıkandı. Sesimi iyice alçalttım: “Neden beni almaya geleceksin ki?”

“Sadece okuldan alıp eve getireceğim.”

“Neden öyle bir şey yapacaksın?”

“Yol boyu normal iki insan gibi havadan sudan konuşabilmek için. O kadar. Bunu sana sorarken tek isteğim, tek beklentim bu.”

Bastıra bastıra güvence verme çabası şirindi biraz. Kötü bir niyetinin' olmadığını bilmeme rağmen, son olarak, "Kötü bir niyetim yok," dedi yine de.

Demek sadece servisçilik peşindeydi. Ama o ufak engeli unuttuyordu. "Hani benim başkalarının arabasına binmem yasak ya. Seninkinin ayrıcalığı ne? Abim ulaşımım için bir tek Bursa Büyükşehir Belediyesine güveniyor. Yine özel teşekkürü kim hak ediyor, tahmin edersin."

Bu konu dâhilinde abimden bahsedilince görünür derecede yüzü düştü. "Kürşat yasaklarının benim için geçerli olduğunu zannetmiyorum. Ayrıca onun bilmesine gerek de yok."

Eh, ne de olsa abime kendini ispiyonlayacak hâli yoktu ya. Fakat abim kişisi benim de Fatih'in de attığı her adımdan haberdardı. Bir de abi korkusu biniyordu her şeyin üzerine. Korktuğum her şey bir bir başıma gelmek zorunda mıydı benim? "Nasıl olacak ki o öyle? Eğer öğrenirse..." Düşünmek bile istemiyordum öğrendiğini. Nasıl bir açıklama yapabileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Bir açıklama olarak *bir şey deniyoruz* nasıl gelirdi abimin kulağına acaba?

Hayal gücüm daha fazla işleyemedi Fatih araya girdi hemen: "Sen onu bana bırak."

O öyle deyince abimin çocukken mahalle maçında kavga ettiği çocuğa camdan bağırışları kulaklarımda çınlamaya başladı. Bir seferinde annem ceza verdiği için üç gün çıkamamıştı sokağa. Çocuklar ne zaman maç yapmak için toplansa, abim de cama çıkıp terör estirirdi kendi çapında:

Setbaşuu Setbaşuu duy sesimiziiii... İşte bu Kürşat'ın ayak sesleri...

Kürşat'la kiiimseee başa çıkamaaax! Çağatay ibnesi kolla kendini!

Geri zekâlı cezalı olduğu üç gün boyunca pek çok küfürlü tezahürat eşliğinde camdan böğürmüştü böyle. Sonra da sokağa

çıktığı ilk gün çocuğu yine dövmüş, bunun sonucunda da bir aylık bir ceza kesilmişti kendisine annem tarafından. Ama sonuç olarak dayağı yiyen zavallı Çağatay, Kürşat'la başa çıkamamıştı gerçekten de. Biz nasıl çıkacaktık? Böyle bir konuda abime karşı Fatih'le bile pek şansımız yoktu bence.

Fatih'in sesiyle kendime geldim. "Gelmeme izin vererek bana bir umut ya da söz vermiş olmuyorsun," derken bu kez aklımdan geçenleri söylüyordu. "Sadece seni okuldan alıp eve bırakacağım. Hepsi bu..."

Hepsi bu değildi ve ikimiz de biliyorduk bunu. Tek sıkıntı abim de değildi ki hem. "Ya biri görürse?"

"Görürlerse görsünler. Sanki daha önce hayatımızda hiç aynı arabaya binmemişiz gibi davranıyorsun. Yıllar içinde onlarca kez seni bir yerlerden alıp bir yerlere bırakmışımdır. Dışarıdan bakan biri için değişen ne?"

Dışarıdan hiçbir şey. İçeridense her şey. "Durup dururken hiç okuldan alıp eve bırakmadın."

"İzmir yolunda bir işim olacak pazartesi." Hımm. Daha yoktu yani. "Denk gelmiştir. Geçerken de almışımıdır seni. Tesadüf. Olamaz mı?"

Olabilirdi. Sanırım. "Her şeyi düşünmüşsün..."

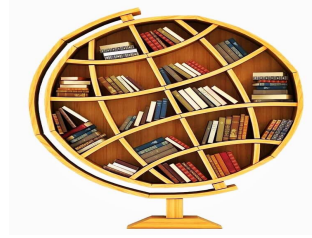
Yorumda bulunmadan ısrarla sordu: "Gelebilir miyim?"

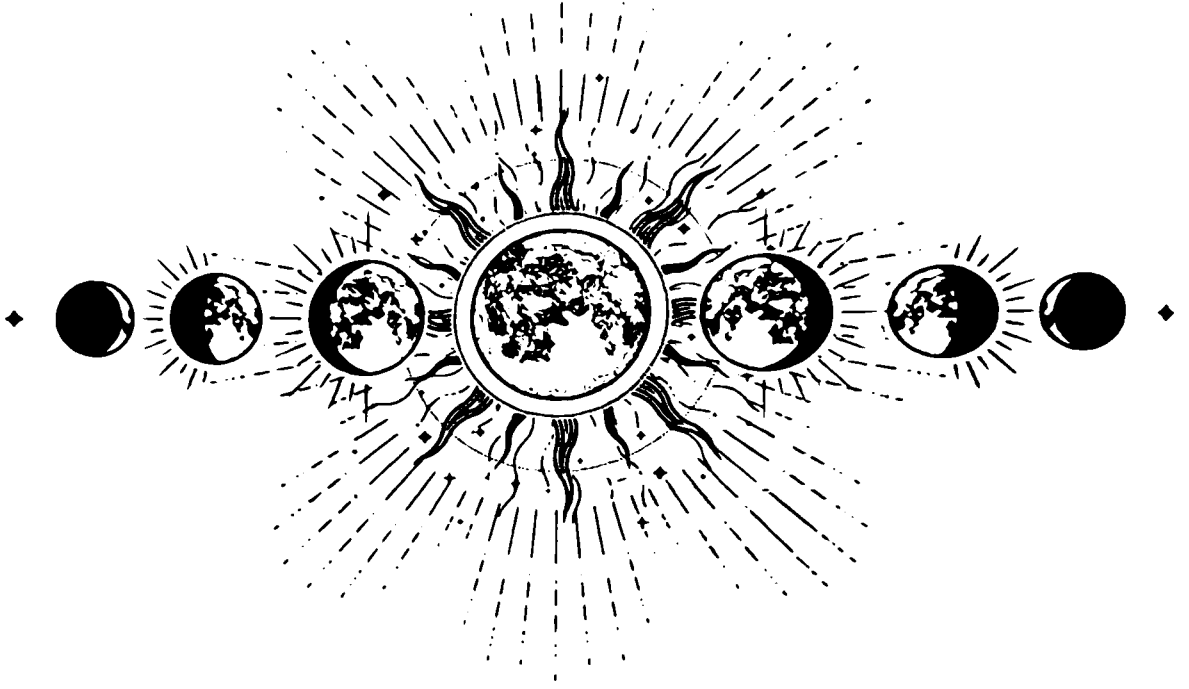
Böyle sorunca bir içim burkuldu. Bir üzüldüm. Sonra da hayret ettim kendi kendime. Neden böyle hissediyordum Allah'ım? Yüzündeki umut silinsin istemiyordum. Öylesi bir umuttu ki yüzünü aydınlatan, gören, dünyaları bahşediyorum sanabilirdi. Sadece okuldan beni alma şerefini lütfedecektim oysaki. "Tamam," dedim. Hayır diyememiştım öyle gözümün içine içine bakarken. "Gelebilirsin."

Acaba tam da şu an *gerçek* bir seçim yapmış sayılıyor muydum bunu söylerken?

Kelime ağzımı terk ettiği an kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. Öyle mutlu görünüyordu ki sanki okula beni almaya gelebilecek olması gerçekten de dünyalara denk geliyordu. Ben de kendimi gülümserken buldum.

Belki *kendin ettin kendin buldun* diyeceklerdi sonra. Ya da *kendi düşen ağlamaz*. Bilemiyorum. Ama o an gülen gözleri öyle şeyler söylüyordu ki, sanki ne kendim edip bulacaktım ne de düşüp ağlamama izin verecekti. Yalan bile olsa çok güzel bir yalandı.

14. BÖLÜM

“İşş, sana diyorum!”

Şiddetle dürtülünce, gözlerimi amfinin duvarındaki saatten çekip kendime gelmek zorunda kaldım. Birkaç metre ötemizdeki kürsüsünde ders anlatan hocaya duyurmamak için yanıma dönüp, “Ne var, Zehra?” diye fısıldadım.

İşaret parmağıyla önümdeki bomboş not defterini gösteriyordu. “Not tutmuyorsun!” dedi şok içinde.

O pazartesi günü Uludağ Üniversitesi koordinatlarında *zaman* denen mefhum kendini şaşırmıştı. Son derse gelene kadar bir ömür geçmişti sanki ve şimdi son derse gelmişken dakikalar durmuyor, sanki koşuyordu. Not tutmayı geçtim, dersi dinlemem bile mümkün değildi; gözlerimi saatten ayıramıyordum ki bir türlü... Akreple yelkovan kendinden emin adımlarla 4’e doğru ilerliyordu. 4.15’te ders bitecek ve ben dersten çıkacaktım. Ama her zamanki gibi metroya yürümeyecek, beni bekleyen arabaya gidecektim.

Yüzümü ateş basmış, avuç içlerim ter içindeyken not mu tutulurdu Allah aşkına? Zehra’nınki de iş. “Not tutmak zorunda olduğumu bilmiyordum,” diye cevap verdim gıcık gıcık.

Müjgan da diğer yanımdan, üzerinde çizik olmayan sayfaya baktı. “Hayret...”

“Başım ağrıyor. İdil’den alırsız notları,” dedim. Bizim dönemin düzgün ve düzenli not tutanlarından biri de oydu.

Müjgan, “İyi görünmüyorsun zaten,” diye gözlemde bulundu.

Sabahtan beri iyi değildim ki ben. En son ne zaman kalp çarpıntısız sıradan bir gün geçirdiğimi bile hatırlamıyordum artık. Derin derin sessiz bir nefes alıp verdim. *Rahatla* dedim içimden. *Sadece eve bırakacak. O kadar.* Sen öyle san.

Zehra not tutmayışıma aşırı dertlenmişti belli ki. “Ayy, o İdil not vermemek için ne taklalar atar şimdi. Geçen dönem tasarım için yalvartmıştı beni.”

“Tek dersin notunu isteyeceğiz. Yalvarmamıza gerek kalmaz,” dedim. O an umurumda olan son şeydi ders notu, benim için bir ilk olması itibarıyla rahatsızlık verici.

Zehra ikna olmuş görünmüyordu. “Artık sadece senin seçtiğin seçmelileri alıyorsam bir sebebi var.”

“*Akıllı Tekstiller*’i alıyoruz bir sonraki dönem, haberin var mıydı?”

Sorum yüzünü ekşitti. “O, kusur kalmasın. Onu da alalım. Hatta ne kadar seçmeli varsa hepsini tekstile dolduralım, Nil.”

“Ben de burada oturmuş, kariyer hedeflerin değişti sanıyorum...” dedim kinayeli.

“Sen fazla gıcıksın bugün.”

“Başım ağrıyor,” dedim tekrar. Gıcık olmak için geçerli bir sebepti bence.

Hocanın fısıltılarımıza cevaben sesi yükselip, uyarı dolu gözleri üzerimizde yoğunlaşınca, ders sunumunun yansıtıldığı perdeye yüzümü döndüm. Dakikalar geçmesin diye dualar etsem de dersin geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçti, sınıftaki herkes büyük bir uğultu eşliğinde ayaklandı.

Hız treni o en tepe noktaya *tık tık tık tık* sesleri eşliğinde ulaşmıştı işte. Birazdan kopup dalışa geçecekti.

Müjgan da Zehra da *n'oldu sizin o komşunun oğluna?* diye ara ara soruyorlardı. Ne olduğunu kendim de tam bilmediğimden, sorularını hep geçiştiriyordum ve Fatih'in şimdi neden okula geldiğini de açıklamak istemiyordum. Hele de bu aramızdaki şeyin yürüyebileceği konusunda bu kadar karamsarken. İşler dönülme-yecek noktaya gelmeden, ben bir şeyleri çözene kadar kimseye tek kelime edesim yoktu o yüzden. Kürsüde öğrencilerin etrafını sardı-ğı hocayı gösterdim kızlara. "Siz önden çıkın, ben hocaya bir şey soracağım."

"Dersi dinlemediğin izlenimine kapılmıştım ben?" dedi Zehra şüpheyile. "Ne soracaksın şimdi?"

Doğru bir izlenimdi. Dinleyebilsem not da tutardım. "Dinle-dim ama not tutmadım. Bir şey takıldı kafama." Uyuz uyuz Zeh-ra'ya baktım. "Sen de lafa tuttun sona doğru..."

Müjgan, pancar kırmızısı olduğundan zerre şüphe etmediğim suratıma dikkatle bakıyordu. "Bekleyelim işte? Hiç iyi görünmü-yorsun sen. Bayılıp kalma bir yerlerde?"

"İyiyim. İyiylim. Baksanıza nasıl kalabalık adamın etrafı. Be-nim işim uzun sürer," dedim hızlıca. "Siz gidin, beklemeyin." İn-şallah bu kadar yalan üzerinde bir de kapıda Fatih'e rastlamaz-lardı. Rastlasalar da tanımazlardı inşallah. Çok âmin.

"Tuhaf tuhaf hareketler," diye söylendi Zehra çıkmadan. "Seni bu güzel havalar mı mahvetti dersin?"

Sınıftan en son ben çıktım. Kızlara yakalanmayacağımdan emin olabileceğim kadar uzun bir süre geçtikten sonra fakülteden de çıktım. Zehra'nın tahmin edemeyeceği üzere, mahvımda güzel havaların oynadığı rol bir figürandan hâllice olabilirdi ancak. Ne-fes alıp veriyorsak, bulutsuz masmavi gökyüzüne, yeni biçilmiş çimlerin kokusuna karışan kır çiçeklerinin kokusuna, fakülteyi çevreleyen çam ağaçlarına tünemiş boz serçelerin, rengârenk saka-ların cıvıltılarına kayıtsız kalmak sahiden mümkün değildi. Fakat

günlerdir içimi kıpır kıpır edip kalbimde bir sorun olduğunu düşündüren asıl şey, baharın tüm habercilerini tamamlayan, dengemi altüst eden, alışık olmadığım ve alışmakta da büyük zorluk çektiğim bir fikirdi. *Bir fikir* deyip küçümsememek lazım. Bazen bir fikrin insanın aklına düşmüş olması bile, dışarıdan öncekilere benzeyen bir eylemin anlamını kökünden değiştirebiliyordu. Ve bu değişim, bir insana başka bir insanı mahvedebilecek kadar güç de verebiliyordu anlaşılan.

Fatih, aynı aylar önce Can'ın doğumu için geldiğinde olduğu gibi, fakültenin çıkışında beni bekliyordu. Bu sefer kollarını göğsünde bağlamış, kaputa yaslanmıştı. Arabanın içinde değil de dışarıda duruyor oluşu bütün planlarımı bozdu. Ne güzel yanına geçip oturacaktım. Şimdi nasıl selamlaşmak gerekirdi? Normal şartlarda, mesela aylar öncesinde benim dünyadan haberim yokken, sarılarak selamlaşabilirdik. Yüz yıldır tanıyorduk birbirimizi. Sarılmamak abes kaçırdı. Ama şimdi şartlar bambaşkaydı. Şimdi sarılmak fazla samimi geliyordu kulağa. Yanına yaklaşıp, "Merhaba," dedim.

O da "Merhaba," deyip doğruldu. Eğilip bir elini omzuma koyduktan sonra hızlıca iki yanağımdan öptü. Ama bu, yanakların öpüşmesiydi, fazla bir anlamı yoktu yani.

Bunu da böylece atlatmıştık. Fiyuvv. "Çok bekletmedim, değil mi?" En iyi ihtimalle *biraz* bekletmiştim. Kötü ihtimalleyse *bayağı*.

"Hayır." Şöyle bir baktı bana dikkatle. "İyi misin sen?"

"İyiyim?"

"Yüzün kızarmış..."

"Dersten geç çıkınca biraz hızlı yürüdüm de..."

İnanmamış gibi görünmedi. "Peki." Bakışlarıyla arabayı işaret etti. "Gidelim hadi."

Arabaya hamle yaptığım gibi etrafımdan dolaşıp arabanın yolcu kapısını açtı, oturmamı bekledi. Ben yerleştikten sonra kapıyı kapatıp hemen sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

Park ettiği yerden arabayı yola çıkarırken, “Nasıl geçti günün?” diye sordu her gün soruyormuş gibi.

Bulanık, kalp çarpıntılı ve de her an kusacak gibi. Bu ara genel durumum yani. “İyiydi... Seninki nasıldı?”

“İyiydi...” dedi gözleri yolda. “Pek iş yoktu.”

“Anladım...” Her zaman kendiliğinden gelişen olağan diyalogumuz şimdi kerpetenle çeke çeke uzayacak gibime geldiğinden her sessizliği doldurmam gerektiğine dair bir fikre kapıldım niyeyse. “Ne deyip çıktın dükkândan?”

“Annem zeytinyağı istiyordu ne zamandır. Anlata anlata bitiremiyordu. Edremit’ten geliyormuş İzmir yolu üzerindeki bir tanıdığın ofisine. Ama gidecek fırsat olmamıştı.” Başıyla arka koltuğu işaret etti. Döşemenin üzerinde iki koca teneke duruyordu. “Şimdi fırsat oldu işte...”

“Hımm... İyi olmuş,” diye bir şeyler geveledim.

Yoldan bir anlığına gözlerini ayırdı. “Sen iyi olduğundan emin misin?”

Bir tek bana mı acayip geliyordu şu hâlimiz? “Ben iyiyim de...” Yeni normalim buydu benim. Günlerdir ölmediğime göre de buradan iyi olduğum sonucunu çıkarmak bence mümkündü. “Durum biraz acayip.”

Usulca güldü. “Elbette ki *biraz* acayip...”

“Sen gayet rahat görünüyorsun ama.”

“Oradan bakınca rahat görünüyorum demek...”

Rahat yüz ifadesiyle, dik duruşuyla her zamanki Fatih’ti bana kalırsa. Koyu renkli kumaş pantolonuyla beyaz gömleğinin dikimi kusursuzdu. Tek bir saç teli bile fırlamaması gereken bir yerden fırlamamıştı. Jilet gibi oturuyordu yanımda. “Değil misin?”

“Nasıl rahat olabilirim ki?” Bana bu kez attığı bakış neredeyse tedirgindi. “Bir şey yapacağım ve sen yine çıldıracaksın diye ödüm kopuyor...”

Bence çözüm basitti. “Bir şey yapmazsan ben de çıldırmam.”

Göz ucuyla beni süzdü. “Sana şöyle bir bakınca hemen anlaşılıyor ama biraz sinir olabiliyorsun bazen.”

“Oysaki sen...” dedim. “Her zaman ne kadar da sempatiksin.”

“Değil mi ama?” dedi gözleri yolda, çarpık gülüşü dudaklarında. Biraz sessiz kalıp ciddileşti sonra. “Bence her zamanki gibi sıradan şeylerden konuşmalıyız. Karşındaki benim. Bir yabancı değil. Bu tuhaflık kaybolacak zamanla. Alışacağız.”

Alışacak mıydık gerçekten? İlk aklıma gelen konuyu attım ortaya: “Aldığımız kitapları okudun mu?”

“Çalıkuşu’ndan sonra Gazap Üzümleri’ni ancak bitirebildim.” Okuma süreci biraz sancılı olmuş olmalıydı ki yüzü biraz düştü. “Ne yalan söyleyeyim, çok zor oldu bitirmesi.”

“Sevdin mi peki?”

“Senin de dediğin gibi, okuduktan sonra okumuş olduğuma memnun oldum.”

“O da güzel bir his,” deyip anlayışla gülümsedim. Bazı okumalar diğerlerinden çileli olurdu. Genelde getirisi daha fazla olduğundan. “Her okuma kolay olmuyor. Sona ulaşabilmek için savaş vermek gerekiyor bazen.”

“Benimki birkaç cepheye yayılmış büyük ve kanlı bir savaş oldu,” dedi yarım bir gülümsemeyle. “Anlayamadığım bazı olaylar oldu. Romanın geçtiği dönem ve Amerika kaynaklı muhtemelen. Onları not aldım. Ek bir şeylere göz atmam gerekecek.” Çekingen bir bakış attı bana. “Belki sana da sorarım sonra?”

Vay. Demek dönemin koşullarına, ülkenin kültürel yapısına dair bir şeyler okuyacaktı ve olaya hâkim olmadan da peşini bırakmayacaktı. Fatih’in herhangi bir işi yarım yaptığını görmemiş olsam da okumayı bu kadar ciddiye alacağını da ummamıştım hiç. Salak salak otuz iki diş gülmemeye çalışarak, “Olur, ben de uzman sayılmam tabii de,” dedim. Sadece yıllar önce romanı

anlayarak okumaya çalışmıştım sonuçta. “Şimdi ne okumayı planlıyorsun peki?”

“Polisiye okuyacağım bu hafta. Bir müddet dinlenmem gerekiyor o kitaptan sonra,” dedi kendi entelektüel kapasitesiyle dalga geçer gibi. “Sen ne okuyorsun?”

Ben aynı anda beş kitap okuyan açgözlülerden olabiliyordum dönem dönem. O sıralar okuduğum kitapları anlattım uzun uzun. Korkuyu nötrlemek için romantik komedi. Kurguları nötrlemek için kurgu dışı: bir tane mesleki alanımla ilgili bir kitap, bir de tarihle ilgili bir kitap. Ben anlatırken ilgiyle dinliyor gibiydi. Ya da iyi numara yapıyordu. Bilmiyorum. Sonra durdum durdum, yine dayanamadım. Haddinden fazla konuştum gibime gelmişti. “Nasıl olacak bu böyle?”

Ne kastettiğimi anladı hemen. “Oluyor işte...”

“Ben senin alışık olduğun tipte biri değilim.”

“Ben nasıl tiplere alışık mıyım ki?”

“Henüz fark etmediysen söyleyeyim, tek bir kitap üzerine saatlerce konuşabilirim ben.”

“Ben de dinliyorum işte ne güzel.”

“Sıkılmadın mı?”

“Niye sıkılayım? Sadece...” deyip duraksadı. Yine bana çekingen bir bakış atıp trafiğe odaklandı. “Umarım bir gün senin bana anlattığın gibi ben de okuduklarımı anlatabilirim sana...”

Kalbim havada birkaç takla attı ama ona uygun olmama nedenlerimi saymaya kaldığım yerden devam ettim. “Evden her istediğim zaman çıkamam sonra ben.”

“Biliyorum bunu?”

“Ben sana ayak uyduramam. Senin...” Bu cümleyi nasıl kurmak gerekirdi? “Senin bir ilişkiden beklentilerinle benim beklentilerim uyuşmuyordur... Uyuştüğünü sanmıyorum yani.” Yutkundum. “Ben ne beklemem gerektiğini de pek bilemiyorum,” diyerek tüy diktim. “O yüzden yol yakınken...”

Sesli bir nefes verdi. “Yine *yol yakınken vazgeçelim* konuşması yapmadan araya gireceğim, Nil. Ben şunu anlamamı istiyorum.

Her şey sen nasıl istiyorsan öyle olacak,” dedi her bir kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak. “Maalesef senin de bildiğin üzere pek çok şey geçti başımdan. Ama bunların şu an ikimizin arasında olacaklarla bir ilgisi yok.”

Daha da cesaretlenip saymaya devam ettim: “Aramızda şu an her ne oluyorsa kimse bilsin de istemiyorum.” Açığa çıkan gerçekler, falda çıkan Güneş, tüylerimi diken diken etti yine. “Feray ablanın bir şeyler biliyor oluşu yeterince kötü...”

“Nasıl istersen,” dedi yine.

“Birsen teyzeye söylemiştir, değil mi?”

“Ablamı tanıyorsam illaki çıtlatmıştır bir şeyler...”

Omuzlarım çöktü. “Biliyordum zaten.” Şimdi Birsen teyzeye karşı kendimi savunur gibiydim. “Şu an zaten bir şey olduğu da yok ya...”

“Biliyorum...”

“Böyle görüştüğümüzü söylemeyeceksin, değil mi?”

“İstemiyorsan söylemem.”

“Söyleme lütfen. Öğrenirlerse olaylar bizim kontrolümüzden çıkar.”

“Anlıyorum.” Gülümsedi ama mutlu ya da kaygısız bir gülümseme değildi. “Sen gönül rahatlığıyla *vazgeçtim, bu iş olmaz* diyebilmek istiyorsun.”

Evet! Hiç değilse bu opsiyon el altında bulunsun istiyordum. “Senin de diyebilmeni istiyorum. Seninkiler ya da benimkiler öğrenirse yaza nişan yaparlar. İstedığın bu mu?”

Sesli güldü bu sefer. Trafiğin izin verdiği ölçüde, uzunca sayılabilecek bir süre gözlerimin içine baktı. “Sence benim itirazım olur muydu buna?”

“Ne?” dedim kalbim yerinden oynarken.

“Nil, biz burada ne yapıyoruz sence?”

Cevap veremedim çünkü ne yaptığımızı kendime de sorup duruyordum.

Sorusuna kendi cevap verdi: “Ben ciddiym. Hissettiklerimden eminim. Seninle oyun oynamıyorum. Takılıp günümü gün

etmek istediğim zamanları çoktan geride bıraktım. Ne istediğimi iyi biliyorum. Hayatımda artık böyle bir karar verebilecek noktadayım.”

“Ama ben değilim.”

“Biliyorum.” Güven vermeye çalışan bir bakış attı bana. “Biliyorum. Emin olabilirsin. Bu senin için bir deneme süreci. Onun da farkındayım. Sen istemediğin müddetçe kimseye bir şey söylemeyeceğim. Söz. Oldu ki sen de benden emin oldun. Sen hazır olmadan, okulunu bitirmeden, nişanmış düğünmüş asla zorlamam seni. Ailelerimizin zorlamasına da izin vermem. Ben bunları aylardır düşünüyorum. Kafan rahat olsun.”

“Gerçekten mi?” diye sordum hâlâ tam inanamayarak.

“Gerçekten, Nil. Makul bir insanım ben.” Biraz utanarak, “Her zaman çok belli edemesem de,” diye ekledi.

“Belki de beni kandırmaya çalışıyorsun,” dedim gözlerimi kıstırıp. “Şimdi böyle ılımlı, anlayışlı gibi davranıp aklımı çelmeye çalışıyor olabilirsin pekâlâ.” Sanki hiç aklımı çelememiş gibi konuşmalarım da yok mu?

“Tabii... Şimdi kandıracağım, evet dediğin an nikâh masasına oturtacağım, benimle evlenmek zorunda kalacaksın. Bütün planlarımı bozdun, Nil.”

“Plan yapmadan iyi düşünürsün bundan sonra,” dedim sınıtarak.

Göz ucuyla baktı yine. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Sor.”

“Ne kadar sürer sence?”

“Ne ne kadar sürer?”

“Karar vermen...”

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. Böyle bir belirsizliğin nedeni olmak hoşuma gitmiyordu. Ama kafam karmakarışık. “Gerçekten bilmiyorum...”

“Olsun...” dedi. “Bunları konuşabilmemiz bile inanılmaz...” Sırameşeler’de trafik kilit olmuştu. Fatih direksiyonu kırıp, “Bu taraf daha sakindir belki...” diyerek Acemler’e döndü.

“Bekleyebilecek misin?” diye mırıldandım.

Ufak bir tebessüm belirdi yine yüzünde. “Sonunun güzel olacağına dair göklerden bir yerlerden bir işaret alsam biraz daha rahat beklerdim tabii...” Birden ne olduğunu anlayamadığım bir ses geldi dışarıdan. Araba sarsıldı. Ben daha ne olduğunu anlamadan *laks* diye durduk. Emniyet kemerimiz olmasa camdan fırlayacaktık!

Fatih boynunu uzattı. Gözleri arabanın ön kısmında, bastı küfrü. “Siktir!”

İkimiz de hemen indik arabadan. Arabanın ön tekerleklerine tersinden geldiğimiz için yol kapanının çıkıntıları saplanmıştı. Kafamı kaldırdığımda Acemler’deki karakolun önünde olduğumuzu fark ettim. “Nasıl oldu bu?”

Fatih’in de benim kadar fikri yoktu. Elini ensesine atıp bir katil kapana bir parçalanmış lastiklere baktı. “Ben de anlayamadım...” Görünen oydu ki tersten karakola girmeye teşebbüs etmiş ancak başaramamıştık. Çömelip, “Az önce küfrettim, affedersin,” dedi.

Maçtayken kulaklarımı kapatması geldi aklıma. Sanki abimle ikisini hiç duymamıştım ben. “Boş ver küfrü. N’olcak şimdi?”

Kafasını kaşdı, bakışlarını yüzüme dikti. “Ben nasıl girdim ki buraya?”

“Karma herhalde...”

Gülmemeye çalıştı. “Ben sadece bir tane indirmiştim. Hattırlatırım.”

“Katlaya katlaya cezayı kesiyorlar yüksek yerlerden demek ki...”

Ayağa kalktı. “Bagajda bir tane yedek lastik var... İkisi birden patlamasaydı bari.”

O sırada olayın gelişimine şahit olan görevli memur da koştu geldi yanımıza hemen. “Oğlum, n’aptın sen?”

“Yanlışlıkla oldu...” Bir miktar da üste çıkmayı denedi Fatih. “Yol çalışması var ya. İşaretler kafa karıştırıyor...”

Karakolun çıkışını parsellemiştik an itibarıyla. Memur kollarını açıp karakolun park yerindeki arabaları gösterdi. “İyi diyor-sun da insanlar nasıl çıkacak buradan?”

Fatih, memura cevap vermek yerine bana döndü: “Sen geç ka-lacaksın. Bir taksi çevirelim.”

Ellerinin tersini beline yaslayıp, “O daha önemli tabii,” dedi memur amca. “Kavak yelleri esiyor kafalarda... Karakola çıkıştan girmenden anlamalıydık onu...”

Hiç içime sinmeyecekti böyle. Ben de memur amcayla muha-tap olamadım. “Sen ne yapacaksın peki?”

“Bir yerden buluruz bir lastik.”

“Ya da müsait bir yere çekeceğiz artık arabayı,” dedi memur amca hain hain. “Hazır çekicimiz de var...”

Her ihtimale karşı taksiyle eve kadar gitmedim. Taksiye bindi-ğim pek görülmuş bir şey olmadığından, kimselere görünmeden epey geride, Heykel’de indim. İçim içimi yiyordu. Arasa mıydım Fatih’i? Ne yapmıştı acaba? Eve gidince de rahat oturamazdım ki ben. Bir günümüz olaysız geçse dişimi kıracaktım. Ne kadar ma-sum bir girişimdi bu hâlbuki. Anlamı derin olsa da şeklen çok ba-sitti: Okuldan alıp eve götürecekti beni. Ama biz bu basit eyleme bile polis karıştırmayı başarmıştık.

Alt geçitten geçip karşı kaldırımda telaşlı telaşlı eve doğru yū-rürken karşımda abim bitiverdi birden. Allah’ım, sana geliyorum. Bir sen eksiktin şu anda! Beni görür görmez, “Sen neden alt geçit-ten çıktın?” diye soracaktı tabii.

“Acemler’den dolmuşa bindim,” dedim umursamaz bir tavırla.

“Metrodan neden Acemler’de indin ki?” diye de soracaktı tabii.

“Metro-otobüs ve metro-dolmuş karşılaştırması yapmak için.”

“Kaç yıl oldu üniversiteye başlayalı. Daha yeni mi deniyor-sun bunu?”

Hep makul sorulardı bunlar. “Eskisi kadar trafik olmuyor o tarafta. Deneyeyim dedim.”

“Çok maceracı gördüm seni.”

Gözlerimi sıkılmış gibi belerttim. “Sorma. Sen nereden geliyorsun böyle?”

“Annemin karyoka krizi tuttu.” Saatine baktı. Hâlâ sorgulamayı atlatamamıştım. “Dört çeyrekte çıkmadın mı sen? Çabuk da gelememişsin.”

Göründüğünden zekiydi bu. Günlük programımı ezbere biliyor muydu acaba? “Acemler’den dolmuşu zor buldum. Eski rotaya devam edeceğim bundan sonra.”

“İyi edersin. Hadi bakalım. Düş önüme. Açlıktan gözlerim kararmaya başladı...”

Yemekten sonra salonda abimle karşılıklı bay bay bayarken, ben tabii daha çok bayar görünürken, “Fatih’e *akşam gel* diye mesaj attım piyasada yok hâlâ...” diye söylendi abim. “Öğleden sonra bir kayboldu pir kayboldu.”

“Allah Allah?” derken kulaklarımı diktim hemen. “Aradın mı sonra?”

“Mesaja cevap vermeyince aradım ama açmadı...”

Ben de çaktırmadan düzenli olarak telefonumu kontrol ediyordum ama bende de bir şey yoktu.

Yarım saat kadar sonra kapı çaldı. Kimseyi beklemediğimizden, gelebilecek tek bir kişi vardı. İnanılmayacak bir şey ama abim kaykıldığı yerden fırladığı gibi gitti açtı kapıyı. “Neredesin oğlum sen?” diye sordu azarlarcasına. O kadar merak etmişti demek Fatihçliğini.

“Anneme zeytinyağı almaya gittim. İki lastik birden patladı,” dedi Fatih içeri geçerken. “Daha yeni geldim.”

“O nasıl oldu?”

Abim yerine geçerken Fatih de abimin karşısındaki koltuğa yığılır gibi oturdu. “İnşaat vardı. Çivi girmiş.”

“İkisine birden?”

“Evet. Ne acayip, değil mi?”

“Çok acayip gerçekten... Nerede oldu bu?”

Fatih sektirmedi. “İzmir yolunda.”

“Nereden buldun otobanda inşaatı acaba?” diyerek dudaklarını büktü abim. “Değdi mi bari?”

“Neye değdi mi?”

“*Zeytinyağı aldım* demedin mi?”

“Ne bileyim, Kürşat. Edremit zeytinyağıymış. Soğuk sıkım. Annem ne zamandır denemek istiyordu.”

“Gemlik zeytinyağının suyu mu çıkmış?”

“Bilemiyorum, Kürşat. Ben yiyiciyim.”

“Ben de, hayatım.”

“Araba n’oldu, Fatih abi?” diye sordum. Abim yanıımızdayken cümle içinde *Fatih abi* demem yazılı olmayan bir kuraldı sanki.

“Hallettik. Yakında çekici vardı şansa. Arabayı yol kenarına aldık. Bir tane yedek lastik vardı zaten. Bir tane de getirttim servisten.”

Karakollardan ödüm kopuyordu artık. “Bir şey olmadı yani?”

“Yok canım, n’olacak?” dedi gülümseyerek.

“İyi bari.”

Abim ayağının ucuyla omzumu dürttü. “Çay koyacak mısın, çirkin?”

“Koydum çoktan.” Miskinlere iyi davranacaktık, değil mi? “Annemlerle Berk’e götürdüm hatta bir posta. Demin sordum, *istemiyorum* dedin ama Hilal ablayla mesajlaşıyordun herhalde.” Neyi reddettiğinden bile haberi yoktu muhtemelen. “Getireyim mi bize de? Mısır da patlatırım yanında?”

Hayretle bana baktı abim. “Okulda yıldızlı pekiyi mi aldın sen? Bu akşam her zamankinden daha az mende bursun sanki?”

“Sana da yaranmak mümkün olmuyor. İstiyor musun, istemiyor musun?”

“Sorduğun soru olsa bari. Tabii ki istiyorum.”

Birden aklıma geldi. Salondan çıkmadan sordum. “Fatih abi, sen eve uğradın mı?”

“Yok, Kürşat çağırınca direkt buraya geldim.”

E yemek yememiş bu. “Akşam yemeği yemiş miydin? Bir şeyler getireyim mi?”

“Aç değilim. Uğraşma hiç. Boş ver.”

“Uğraşacak bir şey yok ki. Hazır yemeği dolaptan çıkarıp ısıracam sadece.”

Acıkmıştı ki fazla itiraz etmedi. “İyi...” dedi. “Tamam o zaman.”

Abimin arkamdan söylendiğini duydum. “Olacak iş değil... Büyüdükçe annemin milleti doyurmak isteyen genleri baskın gelmeye başladı galiba...”

Fatih’e bir tepsi hazırlayıp verdim. Sonra da patlattığım mısırla çay servis ettim. Üçümüz birlikte televizyonda üçüncü sınıf bir aksiyon filmi izledik. Saçma sapan eleştirilerde bulunup filmde çok birbirimize güldük, neredeyse eskisi gibi ama tam olarak değil.

Fatih gittikten sonra bir eksiklik varmış gibi huzursuzdum. Kısa-cık seyahatimizin sonunda beni eve bırakamayınca bir şeyler yarılm kalmıştı. Uyku tutmadığından yatakta kitap okurken telefonum titredi. Huzursuzluğum Fatih’e malum olmuş gibi mesaj atmıştı bana. İsmi telefonumda görünce vücudumun dört bir yanına sıcacık karıncalar sökün etti âdeta. Ne acayip.

Uyumadın mı daha?

Okuma lambamın yandığını görmüş olmalıydı.

Hayır kitap okuyordum

Beni de uyku tutmadı

Bugün hiç aklımdaki gibi gitmedi

Ne umduğumu tam olarak bilmiyordum ama benim de aklımdaki bu değildi.

Benim de

Bir daha ne zaman seni görebilirim?

Ahaha. Soruya da bak. Hemen her gün görüşüyorduk biz zaten.

Abim çok garip sorular sordu sana

Şüpheleniyor gibime geliyor

Nasıl işliyor kafası bu yaşa geldik
hâlâ çözemedim

Ama belki de bize öyle geliyordur?
Eve sen zamanında geldin sonuçta.
Neden şüphelensin ki?

Eve gecikmedim ama beni alt
geçitten çıkarken yakaladı

Orada ne işin vardı? Taksiye
binmiştin

Her ihtimale karşı tiyatronun orada
indim

Sonuçta sık sık taksiye binmiyorum
ve onu açıklaması daha zor olacaktı

Neyse. Abim de anneme Kafka'stan
karyoka almış

Burun buruna geldik Yapı Kredi'nin
önünde

Dumur oldum

Ne dedin peki?

Acemler'den dolmuşa bindim
dedim. Durakları tiyatronun arada
ya. Eve daha hızlı gelebilmek için
yeni rotalar deniyorum dedim

Çok yaratıcısın

Bu kadar rahat makul yalanlar
uydurabilmene bir türlü
alışamıyorum

Farkındaysan uyduramamamın
daha korkutucu sonuçlar olurdu

Dua edelim ki inanmış olsun

Neden inanmasın ki?

Bilmiyorum. Çok şüpheli olay birikti

Çok korkuyorum anlayacak diye

Günün birinde öğrenmesi
gerekecek zaten

Gece gece o günü düşünüp kalp krizi geçirmemi mi istiyorsun?

Zaten meyilliydim.

Asla

Sadece içime sinmiyor

Çocukluğumuzdan beri Kürşat'ın o gün yediğim yemekten haberi vardır

Ondan gizlim saklım hiç olmadı

Şimdi sürekli yalan söylüyorum

Fatih'in durumu da vahimdi. Belki benden de vahim. Ben *kandırılan küçük kız kardeş* olarak yırtabilirdim. Ama o, hain olacaktı. Kankasının kardeşine yürüyen, adi ve abimin engin küfür dağarcığıyla sınırlı daha pek çok şey.

Biliyorum

Bazen şeytan diyor, açık açık anlat herkes kurtulsun

Ne yapabilir ki en fazla?

Çok şey yapabilir. O yüzden şimdilik şeytanı dinlemezsen sevinirim

Bir süre yazıyor göründü ama hemen cevap vermedi.

Bugün daha çok konuşalım istliyordum ben aslında

Sık sık karakola uğramazsak işimiz
rast gitmiyor

Tabii ucuz atlattık yine de. Tersten
girdiğimiz yerin karakol olduğu
düşünülürse

Muhatap olduğumuz memur
sinirlenmektense halimizle iyi
eğlendi bence

Sonra çok yardımcı oldu çekerken
arabayı, hiç öyle gergin bir durum
olmadı yani

Çektikleri arabaları nereye
götürüyorlar sahi?

Yakınlarda bir otoparka genelde,
bizim için öyle bir şeye gerek
olmadı tabii

Nasıl oldu da karakola çıkıştan
girmeyi başardık anlamadım hiç

Aklımı başımdan aldın herhalde ne
karakolu gördüm ne de gözümün
önündeki boydan boya yol kapanını

Elimde telefon, gözüm ekranda ne yazacağımı bilemedim.

Böyle şeyler söyleyince ne cevap
vereceğimi hiç bilemiyorum

Bir şey söylemene gerek yok

Bugün çok değişik davranıyorsun

Olgun. Düşünceli. Sabırlı. Fatih Arslan dendiğinde akla ilk gelen şeyler değildi kesinlikle.

Bugüne kadar seni yanlış mı tanıdım acaba

Sadece hatalarımdan ders çıkarmaya çalışıyorum

Yarın ne yapıyorsun?

Dersim öğlene kadar. Çıkışta dükkâna giderim

Ne zamandır Saffet abiyle tavla oynamamıştık

Görüşürüz o zaman

Görüşürüz

Nil?

Efendim?

Gün içinde de mesaj atabilir miyim böyle?

Gerçekten alışık değildim bu tavrına. Önce kibarca beni okuldan alıp alamayacağını sormuştu, şimdi de *mesaj atabilir miyim* diye soruyordu.

Atabilirsin

Ama abime yakalanma lütfen

Bu yaştan sonra Kürşat'ın eline
düştüm ya

Allah düşürmesin derdim ama

Sen düşürdün. Bir de dalga mı
geçiyorsun?

Yine cevap veremedim ya ben.

Yaa kalırsın işte böyle

Tam evet dalga geçiyorum
yazıyordum!

Ha-ha peki. İstedğin kadar dalganı
geçebilirsin

Ama yarın dersin var. Uyu artık

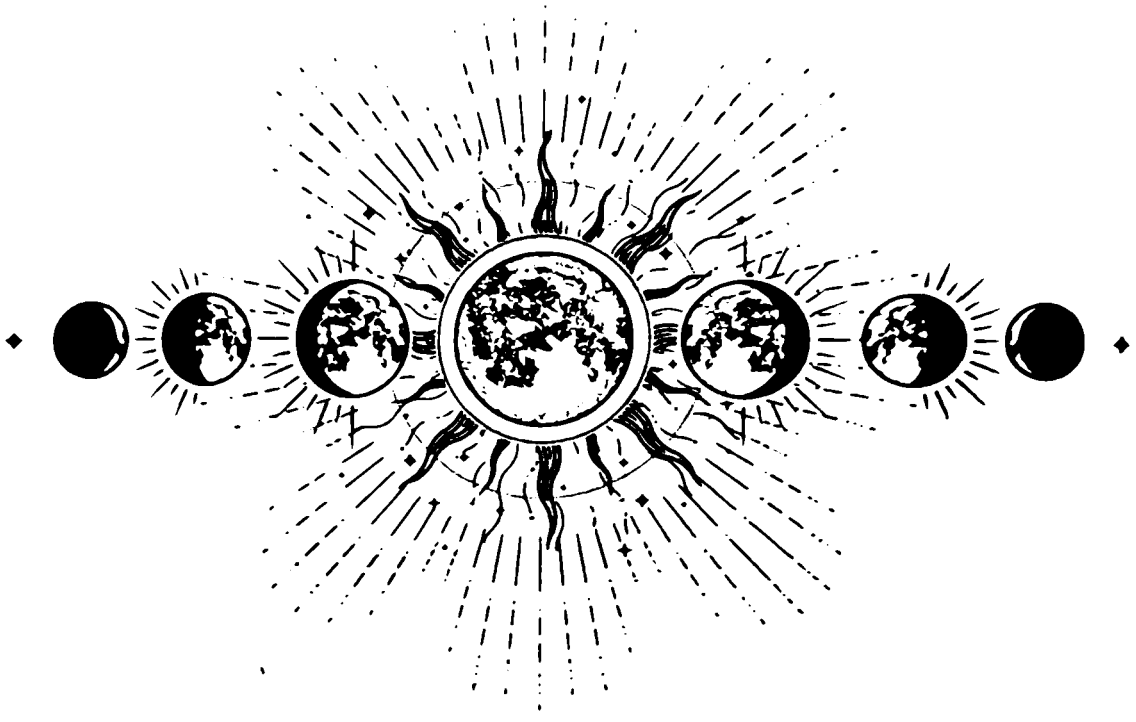
Tamam, uyuyorum şimdi

Tatlı rüyalar. Yarın görüşürüz

Aptal gülümsemeler yüzümde iyiden iyiye yer ediniyordu
korkarım. Ellerim benden bağımsız hareket etti.

Sana da tatlı rüyalar. Görüşürüz

Fatih

15. BÖLÜM

Öğle civarı dükkâna geldiğimde, beklediğim gibi dükkânın önüne iki tabure atılmış, arasına tavla düzeneği kurulmuştu. Üçüncü bir taburenin üzerinde de tabii ki çaylar duruyordu. Ama babamın karşısında, beklediğim rakip oturmuyordu.

Beklenen rakip Fatih, kapının eşiğinde kolları göğsünde bağlı, babam ve taburesine ondan önce çökmeyi başarmış Samet'in tepesinde dikilirken, gözlerinden çıkan lazer demetleriyle çocuğun sırtında delikler açıyordu.

Beni ve hemen akabinde boynumdaki baykuş kolyeyi görünce belli belirsiz gülümser gibi oldu ama gözleri Samet'in sırtını bulduğunda yüzü yine betonlaştı. Lazer demetleri de delikler açmaya devam etti.

"Merhaba," dedim. "Ben geldim."

Babam sesimi duyunca kafasını tavlardan kaldırdı hemen. "Aaa kızım, hoş geldin. Dalmışız oyuna, hiç fark etmedim. Samet dişli rakip çıktı, ne de olsa hesap kitap adamı," dedi hayranlıkla. "Senin dersin erken mi bitecekti bugün?"

“Evet.” Gözlerim hemen doğduğumdan beri canımı sıkan o koca kütleyi aradı. “Abim yok mu?”

“Cumhuriyet Caddesi”nde. Mal gelecek,” dedi babam.

Samet de yüzünü dönmüştü beni selamlamak için. “Nil, nasılsın? Görüşemedik ne zamandır...”

Göz ucuyla gördüm ki Fatih’in beton yüzüne biraz renk geldi. Her ihtimale karşı aralarına hamle yapma ihtiyacı hissettim cevap verirken: “İyiyim. Ders çalışıyorum bu ara. Sınavlar yaklaşıyor...” Kolunu işaret ettim. “Alçı çıkmış. Geçmiş olsun.”

“Sağ ol. Atlattık bunu da...” dedi hayatında daha önce de çok büyük badireler atlatmış gibi.

“Güneş sakinledi tabii...” diye mırıldandı Fatih.

Ben, Fatih’in ne dediğini anlamlandırmaya çalışırken, kapı önü gergin toplaşmamızı haber aldığından olacak, Leyla derhâl çarşı girişine fazla sakin kalamayacak bir güneş gibi doğdu âdeta. Nerede olduğum bilgisini kendisine ulaştıran kuşları mı vardı acaba? Yahut bir uydusu?

Leyla, “Oo merhabalar,” diyerek yanımıza seğirtti. Böyle bir kızarır bozarır gibi oldu. “Seni burada bulduğum ne iyi oldu, Nil. Yukarı çıkalım mı? İhtiyacım olan şeyler var da...” Çabuk çabuk da ekledi yanlış anlamaya mahal vermemek için. Öyle utangaç öyle çekingen bir kızdı kendisi. “Pijama falan...” derken yanakları pembe pembeydi. İnsan numaradan kızarabilir miydi acaba?

Leyla’yla ilgili yeni edindiğim ilkeler çerçevesinde, “Olur,” dedim daha az mendebur daha çok neşeli görünmeye çalışarak. “Çıkalım.”

Üst katta çantamı bir kenara bırakıp tezgâhın arkasına geçtim hemen. “Evet, nasıl yardımcı olabilirim?” diye sorsam da pijamaları önüne boy boy dizmeye başlamıştım çoktan. “Pijama demişsin, değil mi?”

“Kalabalık aşağısı. Anlayalım yani...” derken göz kırptı Leyla. O utangaç kızıdan eser kalmamıştı artık. Aradaki fark günle geç gibiydi ve insan hayret ediyordu.

“Sakin bile sayılır,” diyerek imalarını anlamazdan geldim. “Burası bir dükkân ve senden başka müşterimiz de yok ya hani.”

Herhalde gözlerimi belerte belerte konuşunca gözlerini kaçırma ihtiyacı hissetti ki çıkardığım pijamalara gözü takıldı ilk kez. “Ay ben pijama istemiyorum ki!”

Homurdanmamak çok zordu. “Bir şeyi istemiyorsan istediğini söylememelisin bence.”

“Aşağıda iç çamaşırı lazım mı deseydim?” diye fısıldadı. “O kadar erkeğin arasında?”

Biz kadın erkek demeden ailecek iç çamaşırı satıyoruz, Leyla ama sen bilirsin. Söylenmemek için dudaklarımı ısırdım. Çıkardığım gibi tek tek kaldırdım pijamaları. “Nasıl bir şey istiyorsun?”

“Rahat olsun ama şık da olsun... Her renk olabilir.”

“Olsun bakalım,” dedim. Bu kez takımları dizmeye başladım.

Çıkardıklarımı incelemeye koyuldu. “Şu Samet de fena çocuk değil. Sizin dükkândan da hiç çıkmıyor. Hep buralarda görüyorum...”

Senin amacın çabuk tarafından benim mürüvvetimi görmek mi, Leyla? Hı? “Babasının dükkânı var yakında. Ondan uğruyor arada. Babamla iyi araları.”

“Bak, doğru söyle. Aranızda bir şey mi var sizin?”

Ben saklamaya çalışıyordum ama senden kaçmadı, Leyla. “Tabii ki yok,” dedim bir hışım. “Ama beğeniyorsan sana ayarlarız.” Tezgâhın üzerine serili, yüz kızartma potansiyeli yüksek ekipmanı bakışlarımla işaret edip birkaç kez kaşlarımı aşağı yukarı hareket ettirdim. “Çeyizlik bir şeyler de veriyorum hazır?”

“Sen de hep bir laf çarpıyorsun bana bu ara...” dedi Leyla. Yine küstürmüştüm kızı. “Aramızda bir şey yok da diyebilirsiniz...”

Diyebilirim tabii. Onu küstürebilmiş olmanın haklı gururunu yaşayacak hâlim yoktu ya. O yüzden tavrımın onunla bir ilgisi olmadığına onu ikna etmem gerekiyordu. Birkaç model daha yıgıdım önüne. “Sınavlar yaklaşıyor...” dedim bitse de gitsek modunda. “Sinirlerim bozuk biraz.”

“Ne güzel dükkân var,” dedi modelleri tek tek incelerken. “Okulla mokulla neden uğraşıyorsun, anlamıyorum.”

“Sen neden uğraşmıyorsun? Açık öğretim falan diyordun bir aralar?” Meslek lisesi mezunuydu Leyla. “Hani muhasebe okuyacaktın?”

Kayıtsızca dudak büktü. “Lisede staj yaparken çalışmaktan hoşlanmadığımı fark ettim.”

Hımm. Makul bir gerekçeydi sanırım. Üzerine söyleyecek söz bulamadım.

Leyla'yı birkaç çift farklı farklı renklerde iç gıcıklayıcı iç çamaşısıyla uğurladım. Aşağıda sadece tavlacılar kalmıştı, Fatih dayanmayıp dükkâna dönmüştü anlaşılan. Samet ise beş oyun tamamlanana kadar bir süre daha bizimle ikamet etti.

Çocuk gidene kadar diken üstünde kaldım. Fırsat buldukça başını dükkândan içeri uzatıp bana bir şeyler sorup duruyordu. İçinde bulunduğumuz durumun tek sorumlusu babama öyle kıızıyordum ki. Çocuk gider gitmez de patladım: “Baba, çağırma şu çocuğu artık!”

Ürktü pamuk. “Ben çağırmadım ki, evladım, o gelmiş...” dedi masum masum.

“Senden yüz bulup geliyor belli ki!”

“Ama durduk yere kötü mü davranayım çocuğa?” *Olacak iş değil* der gibi cık cıkladı. “Günah, kızım...”

Allah'ım, benim babam neden böyle? Gürültülü bir nefes verdim. “Baba, açık açık konuşturuyorsun beni.” Kulaklarım

yanmaya başladı. "Ben bu çocuğu istemiyorum. O yüzden gelip gitmesini de istemiyorum. Umut vermek de günah değil mi?"

Bir düşündü, sonra kafasını aşağı yukarı salladı üzüntüyle. "Sen de haklısın, kızım..."

Haklıyım tabii. Kotumun arka cebindeki telefon titredi o sırada. "Lütfen ona göre davran artık o zaman..." Hâlâ kızgın kızgın salladım suratımı. "Yukarısı dağınık, toplayayım, inerim aşağı."

Nasıl yalan ama! Çıkıp hemen telefonumu aldım elime. İçime mi doğdu, bilmem ama Fatih mesaj atmıştı.

Gitti mi o

Gitti

Dükkândan kaçabilir misin

Daha yeni geldim

Daraldım. Tophane'ye gidelim

Gelemem yazmak yerine şöyle yazdım:

Nereye geleyim

Arada gittiğimiz çay bahçesi var ya

Özgen'e gitmeye üşenirsek oraya giderdik bazı yaz geceleri.

Hemen çıkamam ama

Ben önden gldeyim, orada
buluşalım o zaman

Tamam

Son mesajı yazıp telefonu yine arka cebime attım. Beş dakika oyalanıp yeniden aşağı indim. Şüphe çekmemek için on dakika kadar da babamın yanında bir şeyler katladım, uygun raflara, çekmecelere yerleştirdim. Dağılmamış rafları düzenledim, renklerine göre askıya çorap dizdim. Üzerine de oturdum birkaç dakika. Sonunda sanki çokook oturmuşum gibi, “Baba, bugün pek gelen giden yok galiba... Almam gereken bir şeyler vardı. Onları alıp eve çıkayım bari ben,” dedim.

Zavallı babam hiç şüphelenmedi. “Olur, kızım. Nasıl istersen. Ben kapatıp gelirim.”

“Çantamı alayım yukarıdan,” dedim vicdan azabı usul usul çökerken. Bir de haşlamıştım zaten pamuğumu.

Hızlıca çantamı kaptım, koşar adım indim aşağı. Kapıdan çıkarken gözlerinin içine çok da bakamadan, “Görüşürüz, baba,” dedim.

“Yemekte görüşürüz, kızım,” dedi.

İçim cız etti. Babamın arkasından gizli kapaklı işler çevirmek kim ben kim? Hof.

Kimseye yakalanmamak için uçar gibi Kapalı Çarşı'dan çıktım. Hava fazla sıcak olmasa da tüm sokaklar, caddeler, güneş ışığının altında pırıl pırıl parlıyordu. Kızılay'ın önündeki trafik lambalarından ana caddenin karşısına geçtim. Otobüs durağındaki kalabalığı yara yara surların arasından Tophane'ye çıkan yürüyen merdivenlere ulaştım.

Bir yandan da içim içimi yiyordu. Babama yalan söylemiştim. Mahalleye çok yakındık. İnsanlar hafta içi mesai saatinde kolay kolay Tophane'ye çıkmazdı ama belli de olmazdı. Bir köşeden bir tanıdık fırlayabilirdi her an. *Tophane'de hafta içi mesai saatinde ne için var* diye de azarlayamazdım ya önüme çıkanı.

İnsan yaş aldıkça gerçekten annesine benziyordu korkarım. Kafamda türlü kötü senaryoyla nefes nefese çay bahçesine geldiğimde, Fatih'i açık havada, en uzak köşede, Altıparmak'a ve ardında uzanan ovaya tepeden bakan parmaklıkların hemen önündeki bir masada otururken buldum.

Masaya yaklaştığımda ilk söylediğim şey, "Bayağı tehlikeli burada buluşmak yalnız..." oldu. Sonuç olarak oradaydım ama, değil mi? Korkularımın üzerine gitmem gerektiğini, Feray abla kahve falı aracılığıyla da olsa onaylamıyor muydu?

Fatih, "Bu saatte bu tarafa gelmez kimse kolay kolay," diyerek telkinlerimi tekrar etti benim aksime kendinden emin.

Bir umuttu yaşatan insanı. Tam karşısına oturdum.

"Çay içer misin?" Fatih, her boş ânımızın çay içmekle geçtiğini fark etmiş olacak, vazgeçti. "Dur ya da kahve?" derken garsona elini kaldırdı. "Ya da başka bir şey?"

"Kahve olur..."

Birkaç masa ötede bekleyen garson hemen yanımızda bitti. "Ne alırdınız, efendim?"

"Ben kahve alayım," dedim gülümseyerek.

"Nescafe mi, abla?"

Bursa'da herhangi bir çay bahçesinde henüz iyi bir *Nescafe* içmek kismet olmamıştı. "Öyle olsun," dedim yine de.

"Sütlü mü?"

"Evet."

"Tamamdır," diyerek adisyondaki kutucuklardan birinin yanına çizik attı. "Abi sen?"

"Ben de alayım aynısından."

Garson, kutucuğa attığı çizici çarpıya tamamladı. "Hemen geliyor."

Garson, adisyonu kül tablasının altına sıkıştırıp gittiğinde, ne diyeceğimi yine bilemedim. Hep böyle başa mı saracaktım ben? Olası tek bir sohbet konusu gelmiyordu aklıma. Önce soluma

düşen bizi kuşatmış yeşil alanı, üzerinde koşturan tek tük neşeli çocuğu, yeşilliği çeviren ulu ağaçları, türbenin etrafındaki banklarda oturan dedeleri izledim. Yakındaki liseden evlere dağılmak üzere henüz çıkmış öğrenciler de etrafı doldurdu kısa bir süre sonra.

O tarafta izleyebileceğim farklı bir şey kalmayınca, beyaz boyalı parmaklıklarla çevrili sağ tarafıma döndüm. Aşağıda kalan binaların çatılarına, ardında göz alabildiğine uzanan Bursa Ovası'na bakarken fazla müşteri olmadığından, garson hızlıca kahvele geri dönmüştü. Sessizliği bozan kişi de o oldu böylece: "Buyursunlar."

Masaya bıraktığı kahveyi önüme çektim. "Teşekkür ederim."

Kahvesini aldığı anda, "Sağ ol," dedi Fatih de.

"Afiyet olsun."

Kahveye odaklandım. Yüzeyinde ufak birkaç parça süt kaymağı yüzüyordu. Çay kaşığıyla hepsini itinayla tek tek ayıklamaya başladım.

"Kolye..." dedi Fatih. "Çok yakışıyor."

Başımı kaldırdım. Elim boynumdaki zincire gitti. "Teşekkür ederim..."

"Sana asla lâıyk değil ama... Bir gün çok daha değerlilerini de yaparım..."

Dut yemiş bülbül kimliğimden sıyrılıp derhâl baykuşlu kolyemi savunmam gerekti: "Senin bile bu kolyeden daha değerlisini yapabileceğini sanmıyorum."

"Bir kuyumcuya böyle şeyler söylememelisin," dedi usulca, gözümün ta en derinine bakarak. "Bunu bir meydan okuma olarak algılayabilir sonra..."

Geniş omuzları, güçlü boynu, akşam saatleri itibarıyla çenesinde beliren gölge, masanın üzerinde kavuşmuş damarlı iri elleri... O dolunay gecesi, etrafımdaki erkeklere benzemediğini

söylerken abartmamıştı. Gözleri yine bana yabancı bir bakışla yanırıyordu.

Ve hayatım boyunca kimse bana böyle bakmamıştı.

Baktım iş ciddiye biniyor, “O kuyumcu sakın meydan okuma olarak algılamasın bunu...” dedim hızlıca. “Lütfen maddi değeri yüksek bir şey yapma bana. Aklım çıkar başına bir şey gelecek diye...”

“Ne acayipsin, Nil... Herkes senin gibi düşünseydi, bizim meslek başlamadan biterdi.” Gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Elimden gelse,” dedi usulca. “Tepeden turnağa senin her milimin için ayrı elmas, yakut, zümrüt işlerdim. Zamanı geldiğinde elimden geldikince de yapacağım bunu ve sen de izin vereceksin bana. Şu hayatta en iyi yaptığım şeyi senin için yapmama izin vermelisin, anlıyor musun? Bundan mahrum bırakamazsın beni.”

Nefes almaya çalışırken az kalsın tükürüğümde boğulacaktım. Yüzümden kulaklarıma, oradan boynuma kırmızının milim milim yürüdüğünü hissettim. Boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı hep bilmiştim de ne kadar büyük olduğunu ancak anlayabiliyordum. Fatih’in cümleleri, bakışları iliklerime kadar korkutuyordu beni doğruya doğru. Ama itiraf etmeliydim ki bir yanımda tuhaf bir şekilde hoşlanıyordu hem duyduklarından hem de gördüklerinden. Aklımı çıkaracak kadar değerli takılarım olsun hâlâ istemesem de sözleri ruhumda bir yere dokunmuştu. Ve biraz mücevherat düşkünü olabileceğinden şüphelendiğim o ruh parçası şimdi bedenimden ayrılmış, şeffaf makarna kollarını Fatih’in boynuna doğru uzatıyordu sanki. Bu da yetmiyormuş gibi oturduğum yerden kalkıp bedenen de kollarımı boynuna dolamak istiyordum.

Neler oluyordu bana böyle?

Pratik tecrübem elbette ki yoktu ama teoride iddiasız, sessiz, sakın yani *efendi* olarak adlandırabileceğimiz tiplerden hoşlanacağımı zannetmiştim ben hep. Gelgelelim geçmişte efendi

bulduğum erkekler beni hiç mi hiç etkilememişti. Hatta etkilemek bir tarafa, belli ki aklımda yer dahi edinmemişti ki geçmişte bende en ufak bir duygu kırıntısı uyandırabilmiş kimse gelmiyordu o an aklıma.

Kalbimle beynimin aynı hedefte buluşamadığını bir kez daha kabul etmek zorundaydım: İddialı ve gürültücü seviyordum ben demek. “O zaman gelince...” diye ertelemek istedim. Belki zamana yayılınca unutulmuş şeylerden olurdu bu da. “Bakarız...”

Hayallerimi yıkıp, “Bakamayız,” dedi inatla. “Çok istiyorsan kapkaç sigortası yaptırırız.” Güvenlik adına itiraz edecek karşı argüman bulamayınca, gelecekte mücevherlerim konusunda ne yapacağımız konusunda da mutabık kalmış bulunduk böylece. Ben yine sessizliğe gömülünce, “Keyfin yok gibi bugün...” diye ekledi biraz endişeli. “Bir şey mi oldu?”

Yine ben ve korkak kalbimden başka ne olabilirdi ki? Durumumuzu hâlâ normalleştiremediğimi sesli dile getirmek istemediğimden, “Okul zorluyor bu aralar,” demekle yetindim.

Fatih de “Sınavlar başlıyor demiştin,” dedi sıkıntıyla. Benim adıma ne zamandır sıkılmıyordu. “Eve kapanacaksın yine, değil mi?”

Benim için okulun hayatımda ilk kez heyecan verici bir yanı yoktu. Sallana sallana gidip geliyordum. “Mecburen...”

Bir yudum aldı kahvesinden. Yutkundu. Sanki biraz da o gerilmişti şimdi. Nedense. “Kürşat bahsediyordu bir ara...” dedi. “Staj yapacakmışsın, ne oldu o iş?”

Sanırım yanlış alarm. Gerilimli bir konu değildi staj. Rahatlayıp arkama yaslandım. “Birkaç fabrikaya başvurumu yaptım,” diye açıkladım. “Yakında cevap gelir.” Çok tipik başvurular olmamıştı. “Uzun süreli staj yapmak istediğimi, hatta mümkünse akademik yıl başladığında da yarı zamanlı çalışmak istediğimi başvurularımda belirttim.”

“Okulla birlikte zor olmayacak mı?”

“Ara ara üstten birkaç ders almıştım. Önümüzdeki yıl biraz daha rahat olacağım. Yapabilirim gibime geliyor.”

“Hangi fabrikalara başvurdu?”

“Organize sanayide birkaç yere başvurdum. Bir de Ankara yolu tarafında birkaç yer var. Ama tabii okula yakınlığı açısından Organize sanayi daha iyi olabilir. Gerçi okuldan metroyla başvurduğum bütün fabrikalara gidebiliyorum. Zaman açısından da çok fark etmiyor.” Ona göre başvurmuştum zaten ya.

“Tam olarak stajda ne yapacaksın peki, belli mi?”

“İlk etapta fazla bir şey yaptırmazlar diye düşünüyorum. Belki getir götür, ufak ofis işleri... Bazı fabrikalar rotasyon yapıyor. İplik üretimi, örme, dokuma, boyama, kesimhane, dikimhane, kalite kontrol, paketlenme, muhasebe... Hepsinde biraz biraz zaman geçiriyorsun. İşleyişi görmek için. Sonra da staj defterini dolduruyorsun işte. Okulu ilgilendiren kısmı o. Esas yarı zamanlı çalışabilirsem kendime ciddi anlamda bir şeyler katabilirim.”

“Anladım,” dedi düşünceli. “Hayırlısı...”

“Hayırlısı,” dedim ben de ufak bir tebessümle.

Fatih arkasına yaslanıp güldü. Nedense yine biraz gergin. “Kusura bakma, çok soru soruyorum,” dedi çekingen. “Daha önce gündemi bu kadar yoğun bir kızla karşı karşıya kalmamıştım hiç.”

Yaptığı masum karşılaştırma dudaklarını terk eder etmez emim biraz pişman oldu.

Daha önce karşı karşıya kaldığı, gündemi benim kadar yoğun olmayan kızları aklıma getirdi ister istemez. Tecrübesizliğin içime bu kadar dert olabileceğini bilmezdim. Aramızdaki eşitsizliği düşündükçe çok sinirleniyordum. Hıncımı da hazır bana durumu hatırlatmışken ondan çıkarmak en mantıklısıydı bence. “Aslında istatistiki olarak arada gündemi yoğun kızlar da denk

gelmiş olmalıydı...” Boru değil. “O kadar kız sonuçta...” Örnekleme yanlışlığı* varsa bilemeyeceğim tabii.

“Bırakmayacaksın değil mi laf sokmayı?”

Sana bu kötü haberi vermek istemezdim ama... “Sanırım bırakamayacağım,” diyerek onun adına üzülmüş gibi dudak büküm.

“Zamanla işim biraz olsun kolaylaşır diyordum ama...” dedi sıkıntıyla. Bu kez kendi adına duymuştu o sıkıntıyı. “N’apalım? Başa gelen çekilir.”

Başına gelmiştim ve de n’apsın, çekiyordu beni, hı? Beni? O çekiyordu? Taarruza geçmeye hazır kediler gibi, pençelerim dışarıda, tüylerim dikilmiş, “Kaç kişi?” diye sordum. Niceliği merak ettiğimden değil (o bunu henüz bilmese de bu konuda bir fikrim vardı çünkü), aramızdaki sinir bozucu eşitsizlik yüzünden soruyordum. O söylesin istiyordum. Söylerken de biraz canı sıkılsın, biraz rahatsız olsun istiyordum mümkünse.

“Ne kaç kişi?” diye sordu anlamazdan gelip.

“Gündemi benden sakın olan kızlar elbette.”

Gözlerini kaçırıp kahvesini izlemeye koyuldu. “Bilmem...”

“Bildiğin kaç kişi?”

Bakışlarını kahveden kaldırdı. “Bir önemi var mı, Nil? Gelmiş geçmiş.”

“Bir önemi var tabii ki.” Tavrı yüzünden daha beter sinir bastı. “Bazılarımızın Pis Ali hariç sıfır çünkü! Sıfır!”

Hafifçe gülümsedi ambalajı kâğıttan ufak bir silindir şeklindeki şekerle oynarken. “Bunu bilmek ve mutlu olmak çok mu kötü sence?” diye mırıldandı.

-
- * Örnekleme yanlışlığı, bir popülasyondaki belirli bireylerin veya grupların bir örneğe dâhil edilme olasılığının diğerlerine oranla daha yüksek olduğu durumlarda ortaya çıkar. Bunun sonucunda da popülasyon adına temsili olamayacak, yanlış bir örneğe yol açmış olur. Burada Nil, Fatih’in o güne kadar hep belirli tipte kadınları özellikle seçmiş olabileceği ihtimalini düşünüyor ve bu kadınlar genel kadın popülasyonunu değil, ancak o popülasyonun küçük bir kısmını temsil edebiliyor.

Kötü'den daha kötü kelimeler geliyordu benim aklıma. Kahveme hunharca şeker gömünce şahken şahbaz oldu kahve. “*Kötü* de ne kelime... Sen gez toz, gününü gün et ama benim elime el değmemiş olsun.” Adaletin bu mu dünya? Hı? Bu mu?

“Ne yapalım yani? Skoru eşitlemeni mi bekleyeyim?”

Skoru eşitlemem mümkün görünmüyordu ama hiç değilse birkaç gol atabilmek isterdim. “Hiç fena fikir değilmiş.”

“Yapmayacağını biliyorum ama yine de bana böyle şeyler söyleme, lütfen.” Şeker kâğıdını ikiye büküp cırt diye yırtınca birazı masaya döküldü. Kalanını döktüğü kahveyi karıştırırken o da hırsını fincandan çıkarıyordu sanki. “Elimden gelse o Ali’ye de dünya kaç bucakmış göstermek isterdim de işte...”

Hiç gülesim yoktu. “İlkokulda benimle oyun oynamadığı için mi?”

“Seni kendine âşık ettiği için elbette!”

Hayretle açtım gözlerimi. Adama bak. “O aşktan ne olur ki?” Ahahahah. “Sekiz yaşındaydım daha.”

“Bana ne,” dedi mızıkçı bir çocuk gibi. “Seninle oynamaya devam etseydi, belki bugün burada oturuyor olamayacaktık.”

Dramatik bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. “Belki tam da bu yüzden, kalbimi paramparça ettiği için teşekkür etmelisin Ali’ye.”

Bir müddet gülen gözlerle gözlerimin içine baktı. “Etmeliyim,” dedi usulca. Kahvesinden bir yudum aldı sonra. “Bir yandan teşekkür edip, diğer yandan da dünyadaki bucakların hiç değilse bir kısmını gösterebilirim bence...”

“Lütfen,” dedim. “Bari ona gösterme.”

“Bir düşün... İlkokul aşkına bile katlanamıyorum ben. Samet’ine Taylan’ına nasıl dayanayım? En kötüsü de hiçbir şey yapmamak... Babanla tavla oynuyorlar ancak ağzımı açmadan dileyebiliyorum tepelerinde. Dişimi sıkmaktan hâlâ çenem ağrıyor.”

Allah için hiçbir şey yapamıyordu. Taylan'ın ağzıyla burnu yer değiştirmişti. Samet'in kolu tam üç yerinden kırılmıştı ve bu, hiçbir şey yapamamış hâliydi. "Bir şey yapmanı gerektiren bir durum yok ki. Taylan'ın sesi çıkmıyor zaten ne zamandır."

"Ben onun sesini..." Cümlesini yarıda kesti. Derin bir nefes alarak anlık hoptayan sinirlerini yerine oturtmaya çalıştı. "Arayıp sorarsa bana söylersin, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedim kısa ve net.

Cevabımla birlikte sinirleri hopladıkları yere geri sıçradı. "Yoksa arıyor mu?" diye sorduğunda sesi yükselmişti.

"Aramıyor," dedim gözüm etrafta. Neyse ki çevre masalar boştu hep. "Sessiz ol lütfen. Aramıyor. Telefon numaram yok ki onda. Nasıl arasın?"

Biraz yatışır gibi olduysa da kendini coşturmakta üzerine yoktu. "Samet desen ayrı bir tip! Mıymıntı mıymıntı hareketler. Sen ondan daha erkeksin..."

Beni övüyormuş gibi görünse de cinsimle birlikte komple gömülmüştük durduk yere. "O ne demek şimdi?"

"Hastalık hastası, mızımız bir tip işte."

"Tüm bu saydığın özellikleri erkekliğin karşısında tuttuğuna göre..." dedim sabırla. "Kadınlara has özellikler olduğu anlamı çıkarılabilir..."

Söylediklerinin hangi kapıya çıktığının ancak farkına varıp, "Yanlışı ifade ettim, kızma hemen," dedi kibar kibar. "Samet, olması gerektiği gibi bir erkek değil. Onu diyorum sadece. Ağlak, antika bir şey..."

"Erkekliğin sana göre nasıl bir tarifi var ki?" Su alan gemisine, düzeltme çabasıyla bir delik daha açmıştı. Bazı hoş olmayan sıfatlar en kötü ihtimalle iki cinse birden ait olmalıydı. Tercihen kimseye. "Gerçek erkekler ağlak ve antika olamaz mı? Ayrıca Samet'in ağlak ve antika olduğu sonucuna nereden vardın acaba?"

Samet'in ismini telaffuz etmeme bile bozuluyordu sanki. "O *Samet*'i mi savunuyorsun bana şu anda?" diye sordu. *Samet* dişlerinin arasından zar zor çıkabilip sese dönüşebilmişti. Çenen ağrır tabii.

"Savunmuyorum. Onu ağlak ve antika olduğunu bilecek kadar tanımıyorsun. Demek istediğim o... Hem sen sürekli böyle sinir küpü gibi mi dolaşacaksın?"

"Ne yapayım? Adam sizin dükkândan çıkmıyor. Ne zaman gitsem orada. O yüzden üzülerək söylüyorum ki kendisini epey yakından tanıma fırsatım oldu maalesef. Kaç yıllık esnafım ben. Her gün kaç insan girip çıkıyor dükkâna. Adamı gözünden anlarım. Öyle adamdan koca olmaz," dedi kesin bir yargıyla. "Yaa adamın çayını bile babası karıştıracak neredeyse! Astroloji falan da bayılıyor..."

Allah Allah. "Bir erkek nasıl olmalı peki?" Bir kere astrolojiyle ilgilenmeyecek. Sonra kendi çayını kendi karıştıracak. Bir erekte aranılan özellikler gerçekten. Çenemle karşımda oturan adamı işaret ettim. "Fatih Arslan gibi mi olmalı mesela?"

Omuz silkti. "Mesela."

Alçak gönüllülükte bir markaydı. Güldüm. "Babama söyledim Samet'e ümit vermemesi gerektiğini..."

Anında gözleri parladı. Sinirleri gevşedi, yumuşacık oldu. "Gerçekten yaptın mı bunu?"

"Yaptım ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Fatih olmasa bile, pamuk bu hususta haşlanmayı çoktan hak etmişti. "Üzerine alınma o yüzden."

"Senin için bir sakıncası yoksa ben yine de üzerime alınacağım biraz."

Bir dakika, bir dakikaaa. Ne ara yine benim hayatımda bile olmayan erkekleri konuşmaya başlamıştık biz? Daha biraz önce ben başka bir şey soruyordum oysaki. "Bütün gün Samet'i ya da Taylan'ı mı konuşacağız?"

Tatlı tatlı kaşlarını kaldırdı. “Dayak atamayınca çeneme vuruyor.”

“Ya da beni oyalıyorsun çünkü soruma cevap vermek istemiyorsun...”

“Tüh ya...” dedi yalandan bir korkuyla. “Fark ettin hemen.”

“Sorduğum soruya cevap verir misin lütfen?”

Soruyu çok net bildiğinden tekrarlamama gerek kalmamıştı. “Nasıl hatırlayayım ben şimdi hepsini? Çetelesini mi tutuyorum?”

“Lisedeyken tutuyordun en azından.” Yılların sırrını daha fazla içimde tutamamıştım. Abimle bir defterleri vardı, şiltenin altında saklıyorlardı. Bir sayfa ikiye bölünmüş, bir sütun abime bir sütun Fatih’e verilmişti. Her sütunda abimin kargacık burgacık yazısıyla karalanmış kız isimleri vardı. “Ben şahidim.”

Bir an bocaladı. “Sen nereden biliyorsun onu?” diye sordu sessizce.

“Çocukken,” dedim biraz utana sıkıla. İtiraf yükleniyordu. “Abimin odasında neler konuştuğunuzu çok merak ederdim.” Evin geri kalanında ikisine rahat vermezdim, onlar da göz yumarlardı ama abimin odası yasaktı. “Yanınıza asla almıyordunuz beni...”

“Kendimize göre sırlarımız vardı bizim de,” dedi bir kısım sırları ifşa olduğundan bir miktar rahatsız.

“Bizim duvarlar sana daha önce söylediklerimin aksine o kadar da ince değil ve ben odamda oturduğum yerden pek bir şey duyamazdım. Duyabilmek için ekstra çaba gerekiyordu yani. Duvara bardak dayamak gibi mesela...”

“Bak sen...” dedi dikkatle. Bir yandan da kafasında abimle ortak tarihleri boyunca neyi ne kadar dinlemiş olabileceğimi düşünüyordu bence.

“Abim yokken odasını karıştırmak da hobilerim arasındaydı.” Fırsat verilen her küçük kardeş gibi. “Abim değerli nesi varsa

şiltenin altında saklardı. Fazla yaratıcı sayılmazdı yani. O yüzden Fatih, bildiğimi bilemeyeceğin çok şey biliyorum.”

“Sen söyle o zaman kaç kız olduğunu,” dedi biraz eğlenir gibi fazlaca da tedirgin. Yine de arzu ettiğim ölçüde rahatsız edememiştim onu. “En az benim kadar hâkimsin aşk hayatıma, bak-sana.”

Hâkimdim gerçekten. Sevinmeli mi üzülmeli mi, bilemedim. “Defteri son gördüğümde sekiz on kız vardı herhalde. Birkaç kız daha eklenmiş olsa üstüne. Liseden sonra ben beş altı farklı kız görmüşümdür. Bilmediklerim de bir o kadar desek...” Dudaklarımı büktüm düşünürken. “Nereden baksan yirmi beş civarı olmalı... Belki daha fazla.”

İyimser bir tahminle skor: yirmi beşe sıfır! Benim adıma ağır bir yenilgi.

“Sen çocukken ben de öyle çok büyük sayılmazdım, farkındasın değil mi?” diyerek listeye benim bilemeyeceğim başka bir açıdan yaklaşmayı tercih etti. “Listede gördüklerinin çoğuyla ancak hamburger yemişimdir. Sen anlamamışsın o zaman ama Kürşat’ın kod sistemi vardı. Çıktığımız her kızla ilgili faaliyetlerimizi not ediyordu... Hamburgerci kare, sinema çember, daha uzun soluklu ilişkiler yıldız. Ve listenin bana ait tarafı karelerden geçilmiyordu.” Hiç dikkat etmemiştim ben o kız isimlerinin yanındaki işaretlere. Kare, çember neyse de yıldız ne gibi faaliyetleri kapsıyordu, düşünmek bile istemedim. Fatih ise gözleri boşluğa dalmış bir hâlde sanki o yıllara döndü bir an için. “Sonra bu şifreleme işi Kürşat’ın hoşuna gitti, kendi dilini geliştirdi. Sınıfta öyle mesajlaşırdık bazen.”

Kımıl zararlısı kara kaplı defterini plaket gibi taşırdı; tutmuş bir de kız arkadaşlarıyla olan ilişkilerine şifreleme sistemi geliştirmiş, yetmemiş, kendi pis işleri için dil icat etmişti. Dahi mi geri zekâlı mı çözmek mümkün değil. Fakat en azından şunu kabul etmeliydim ki kız isimlerinden oluşan bir liste tek başına fazla bir

değer taşıııyordu. “Çeteleyi şifrelemeden tutsaydınız, bu değerli bilgiler çok yanlış ellere düşebilirdi.” Benimkilere mesela. Ni-ho-ha-ha-ha! Sonra kımıla tehditler, şantajlar...

“Lisenin başında yaptığımız bir salaklıktı bu sadece. Skor tutmak ancak o zamanki ergen erkek beynimizin mantıklı bulabileceği bir şeydi. Nasıl futbolcu kartları biriktirirdik Kürşat’la, hatırlarsın sen de. Mal gibi bakkal bakkal gezerdik eksik kartları tamamlayabilmek için. Yemez içmez haftalıkları komple bu işe yarırdık. Mantık çok farklı değil maalesef. Söyledim sana: ne kadar çok kız, o kadar büyük başarı. Ve sorduğun soruya gelince, ben de senin tahminine yakın bir şey söylerim. Tam bir sayı da veremem, inan. Bilmiyorum çünkü. Kara kaplı defteri en son lise ikide gördüm sanırım, sonra ne oldu, bilmiyorum. Büyüdük herhalde... O zamanları bu kadar düşünüp hatırlamaya pek hevesli de değildim açıkçası çünkü gerçekten unutmak istiyorum ama başka merak ettiğin bir şey varsa onu da sorabilirsin bana, Nil. Cevabını vermeyeceğim bir soru yok çünkü bana güvenmeni istiyorum.” Sonra bir anda gülmeye başladı. “Yalnız Kürşat’ın kara kaplı defterini bile biliyorsan, hakkımda bilmediğin pek bir şey kaldığım da zannetmiyorum. Bu bana da epey sürpriz oldu ama ergenliğimde ne kadar saçmalık yaptıysam hepsinden haberdarsın.”

“Soracak başka sorum yok,” dedim belki biraz somurtarak. Gerçekten yoktu. An itibarıyla Fatih hakkında, herhangi bir kızın herhangi bir erkek hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını bildiğimi anlıyordum. Bunu anlamış olmamın, bundan böyle ona laf sokmayacağım anlamına geldiği zannedilsin istemezdim fakat. Ben daha o kadar büyümemiştim. “Bildiklerim yetiyor da artıyor şu an bana. Arada laf sokarım yani... Kaçınılmaz.”

“Canın sağ olsun ama emin ol, bugünden geçmişe baktığımda hissettiğim tek şey inanılmaz bir hafiflik,” dedi ve içtenliğini hiç sorgulamadım. “İyi ki hepsi başladığı gibi bitmiş.”

“Nasıl bu kadar net olabiliyorsun ki?” Sırıttım kocaman. “Fena mıydı şimdi Canan ablanın üç çocuğunun babası olsan? Ununu eleyip eleğini asmıştın çoktan,” dedim bizim mahalledeki teyze familyasının genel karakterini ve temennisini taklit ederek.

“Allah korudu,” diyerek o da güler gibi oldu fakat ciddileşti hemen. “Buna güldüğün yetmiyormuş gibi beni de güldürmeye çalışıyorsun...” Sessiz bir iç geçirdi. “Bir sürü hata yaptım ben, Nil. Gerçek bu. Bununla gurur duymuyorum ama bu hatalardan bir şeyler öğrenebildiğime de inanıyorum. Kafa olarak çok başka yerdeyim. Birini artık sevmiyorsam birlikte olmam. Uzatmam, ayrılırım. Gelgitler, aldatmalar, Kürşat’ın deyiimiyle kapılarda paspas olmalar... Bu işler için fazla yaşıyım ve payıma düşeni de aldım.”

Olgunluk çağını yaşıyordu yani. Hımm. “O işler öyle söylemekle olsaydı...”

Güldü. Bana. “Ya nasıl oluyormuş, hanımefendi?”

Bu konuda beyanat verebilmek için hiç değilse bir adet uzun soluklu ilişki sahibi olmak gerekirdi. “Bilmiyorum ben nasıl olduğunu,” diye kabullendim hemen. Skor ortadaydı sonuçta.

“Sana şu an sözden başka bir şey veremem. Gençtim. Yanıldım.”

“Benim gibi.”

“Senin gibi...”

“Hiç korkmuyor musun benim de yanılmamdan?”

“Senin o zamanki benle alakan yok ki. En ufak bir endişe duymuyorum bu konuda. Üstelik senin bana katlanmaktansa ya da arkamdan iş çevirmektense, direkt beni bırakacağını düşünüyorum. Sen kimseyi aldatmazsın. Prensiplerin izin vermez.”

Evet. Vermezdi. İşte sıkıntı da burada değil miydi zaten? Prensiplerim izin vermediğinden (belki daha çok fırsat verilmediğinden) ben kimseyi geçmişte aldatmamıştım, gelecekte de aldatmayacağıma inanıyordum. Ve soru: Peki, geçmişte aldatan biri

gelecekte aldatmayabilir miydi? Öf. Önüme baktım. “Âşık olduğunu söylediğin birini aldatmadığını bilsem daha kolay olabilirdi her şey.” Teknik olarak aldatma meselesi biraz tartışmalıydı gerçi. Bir ufak avuntu. Ufak avuntular uzmanlık alanım olma yolunda hızla ilerliyordu.

“O zamanlar boşa atıp tutmuşum. Çünkü o aşksa eğer...” İkimizi gösterdi. “Bu ne, bilmiyorum ben... Yemin ederim ben böyle olmadım daha önce. Gerekirse eline bile dokunmadan yıllarca bekleyebilirim. O zaman inanırsın belki...”

Elime dokunmadan yıllarca bekleyecek? Hah! “Sen bir bekle de o zaman konuşuruz bunu.” Ara ara içimden abimin fırladığından şüpheleniyordum. “Şu an tüm bu konuştuklarımız sözden ibaret,” dedim kısmen daha nazikçe. Ve söz denen şey uçup gidiyordu. Üstelik yaptıkları, yapacaklarının teminatı gibi avuntular da çalışmıyordu Fatih söz konusu olduğunda maalesef.

Kahvesini götürdüğü dudakları kıvrıldı hafifçe. “Bana duyduğün güven karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum. Hâlâ acımadan da yapıştırıyorsun lafları.”

Soğumuş iğrenç kahvemden bir yudum aldım ben de. Aldığım gibi de fincanı geri bıraktım. Bile bile sipariş ettiğim için müstahaktı bana. “Ben de böyle böyle eşitleyeceğim işte skoru...” Bu da hiç yoktan bir başka avuntu çeşidiydi işte.

Başka ihtimalleri düşünüp tüyleri ürperdi sanki bir an. “Yeter ki böyle eşitle skoru...”

Benim o başka ihtimalleri yine de ona hatırlatmamam düşünülemezdi. “Kafama yatacak birini babam henüz tutup eve getirmedi...”

Fakat o, “Belki kafana yatacak o biri, çoktan sizin evi ikinci adresi olarak kullandığı içindir,” dedi muzipçe.

Daha fazla kızarmak istemediğimden yüzüne bakmak yerine telefonun saatine baktım ve gözlerim büyüdü. Abimden önce eve gitmeliydim kesin. “Kalksak mı artık biz?” diye mırıldandım.

O da saatine baktı. “Kalkalım. Olmuş epey. Arabayı da almadım ben bugün. Yürürüz.”

“Ama beraber yürüyemeyiz ki!”

“Ne demek beraber yürüyemeyiz?” diye sordu hayretle.

“Ben önden gideyim. Sen arkadan gelirsin. Abimin geliş saati artık.”

“N’olur yan yana görse bizi? Yüzlerce defa görmedi mi sanki?”

“Dün ben köprünün orada inmeyince şüphelendi zaten!”

Bir, “Of!” çekti taa en derinden. “Lisede bile böyle bir şey gelmedi benim başıma!”

“Başka her şey gelmiş ama!” dedim can havliyle. “Kalkıyorum ben.”

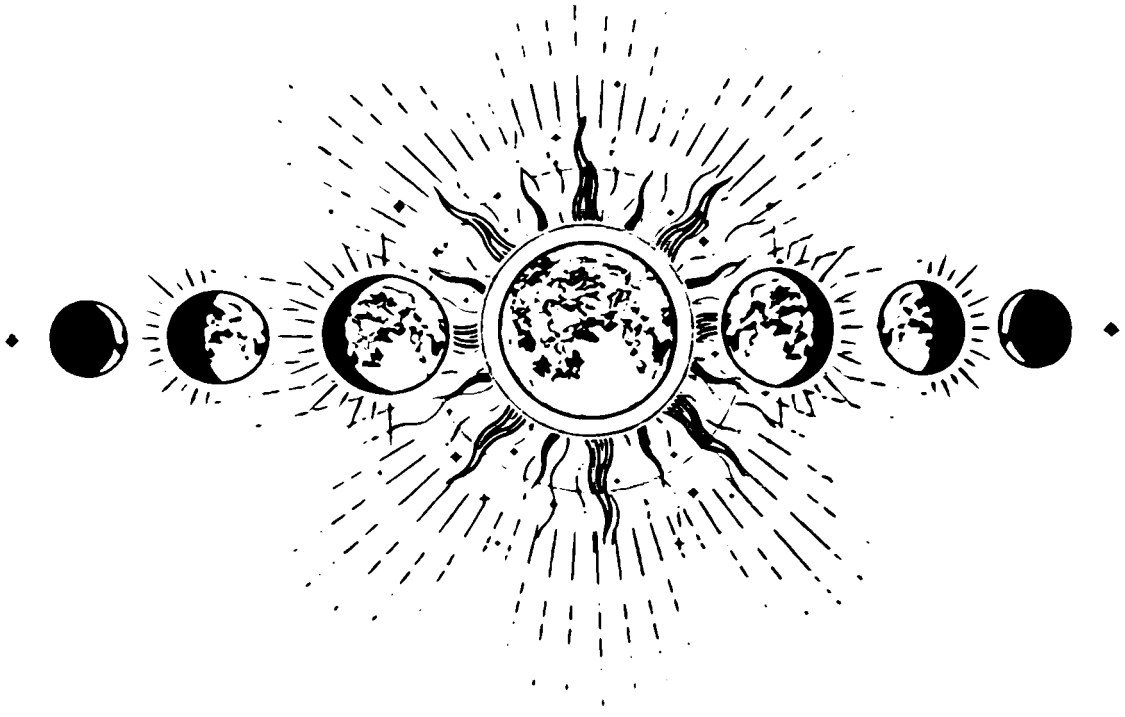
Bir elini şakağına dayadı yenilmiş. “Ne kadar önden gideceksin?”

“Minimum yüz metre.”

“Sen bana sabır ver Allah’ım,” dedi sesli bir nefes verirken. “Ama ben kendim kaşındım...” Cebinden çıkardığı elli lirayı kahve fincanının altındaki tabağa sıkıştırdı. “Sana avans vereyim bari.” Eliyle Heykel tarafını işaret etti. “Önden buyurun.”

Toparlanıp çay bahçesinden çıktım. Hızlı hızlı yürürken arada kaçamak bakıyordum arkama. Elleri ceplerinde, tembih ettiğim gibi yüz metre gerimden geliyordu Fatih. Ben önde o arkada dik yokuşu indik, Çakırhamam’dan postaneye, oradan Heykel’e bağlandık. Mahalleye çıkan yokuşun tepesine vardığımda o da en aşağıda göründü. Anahtarımı çıkarıp apartman kapısını açtıktan sonra son kez yüzüne baktım. Gülümsedi. Apartmana girdiğimde ben de gülümsüyordum.

Arkadaşım diyemeyeceğim bir erkekle hayatımda ilk kez karşılıklı oturup kahve içmiştik. İçememiştik gerçi ama karşılıklı oturup konuşabilmişim en azından, değil mi? Romantizm tarihi için ihmal edilebilir, benim için devasa bir adım.

16. BÖLÜM

Kürşat, sabahın kör vakti elleri ceplerinde yaylana yaylana Arslanlar Kuyumculuk'a giriş yaptı. "N'aber, Fatih? Sabahı şeriflerin hayır olsun inşallah!"

Fatih tezgâhın ardında oturduğu yerde doğruldu. "Senin de Kürşat. Sabah sabah ne bu neşe?"

"Bu sabah bir mutlu uyandım ki sorma."

Kürşat'ın mutlu uyandığını Fatih ömrü hayatında görmemişti. "Allah bozmasın, hayatım."

"Âmin, hayatım." Kürşat bir sandalye çekip oturdu. "Görüşemiyoruz. Özleştik."

"Sen yoksun ortalıkta, oğlum. Bizim yerimiz yurdumuz belli."

"Dün öğlen mal geldi işte. Malı indirene kadar akşam oldu. Ben de eve döndüm direkt."

"Ben de bakmıştım sana öğleden sonra." Fatih sesini duyduğu öfkeden arındırmaya özen gösterdi. "Dükkânda Saffet abi tavla atıyordu Samet'le."

Kürşat kaşlarını aşağı yukarı oynattı seri. "En sevdiğin bankacı."

Ama Fatih'in gözü, kapının önünden koşarak geçtiğini gördüğü beyaz entarili tombul çocuğa takılmıştı. "Şu koşan Berat değil mi ya?"

Kürşat da kapıya döndü. Çocuğun ancak havada süzülen entarisinin eteğine yetişebilmişti ama hemen peşinden kan ter içinde koşan Bakkal Niyazi geçti ve o da gözden kayboldu. "Aha Niyazi abi de gidiyor arkasından." Onları oflaya puflaya muhasebeci Yusuf Bey izledi. "Yusuf abi niye koşuyor peki?"

Fatih ayaklandı. "Berat bugün sünnet olacaktı. Kirvesi de Yusuf abi."

"Çüş!" dedi Kürşat da ayağa kalkarken. Berat nereden baksan on iki yaşında vardı. "Hazır bu kadar beklemişken evlenirken tek düğünle aradan çıkarsalar da olurmuş."

"O da korkup kaçmış belli ki işte. Biz de gidelim peşlerinden." İçeri seslendi Fatih. "Tunç, bakın buraya. Ben geliyorum şimdi."

Fatih'le Kürşat, Uzun Çarşı'da kovalamacaya yetiştiklerinde, Berat, Koza Han'a sapıp cüssesine hiç bakmadan ilk gördüğü at kesanesine bir çita çevikliğinde tırmanmak suretiyle tünedi. İvmeye dalgalanan beyaz bir kütlenin, üzerlerine doğru hızla yaklaştığını görüp ürken güvercinlerin kanat sesleri, eski hanın taş duvarlarında yankılanıyordu hâlâ.

Ağacın dibinde Yusuf Bey nefes nefese kafasını yukarı kaldırıp ellerini beline yasladı. "Yakışıyor mu senin gibi delikanlıya, Berat?"

"Şimdi inersen kimseye söylemeyiz, aramızda kalır, babacım. Hadi, in oradan." Yaklaşmakta olan Fatih'le Kürşat'ı fark edince hemen ekledi Niyazi: "Bak, Fatih abinle Kürşat abin de çok ayıpladı. Görünce böyle kaçtığını, onlar da gelmişler. Çok ayıp diyorlar."

Berat yeni yeni yeşillenen dalların arasından başını uzattı. Dudaklarını büzüp, "İnmicem aşağı," dedi hiddetle.

Fatih de ağacın altına gelip bakışlarını Berat'a çevirdi. "Abi, n'oldu böyle?"

"Sormayın, Fatih. Fırladı gitti doktorun muayenehanesinden, tutamadık." Oğluna dil dökmeye devam etti bir yandan: "Ne kadar celsur olduğunu anlatacağız herkese, oğlum."

“Ben vazgeçtim,” dedi Berat son derece kararlı. “Öyle dersiniz herkese. Gerek yok bence. Zaten azıcık diyorsunuz. Doktor amca kesmese de olur o zaman.”

Fatih de ikna işine girişti: “Berat, bak valla çok acıymıyor. İn hadi oradan, abicim.”

“Yalan söyleme, Fatih abi. Çok acıyormuş. Arkadaşım dedi. Kaçabiliyorsan kaç dedi.”

Berat da kaçabilmişti görüldüğü üzere. Kürşat, Niyazi’yi dirseğiyle dürterken bıyık altından gülüyordu. “Abi, keşke arkadaşlarından fikir alabileceği yaşa gelene kadar beklemeseydiniz.”

Niyazi canı burnunda cevapladı: “Parayı ancak denkleştirdik. Abi lan düşün de istedi.” Tehditlere başlama zamanı gelmişti. “Oğlum, in aşağı. Bak, almam Playstation.”

Kürşat’ın da tehdit sever bir yapısı vardı. “Sen çok geç kalmışsın, Berat. Her geçen dakika da aleyhine işliyor. Ben diyeyim sana.” Hin hin sırtttığında zavallı Berat’ın kanı dondu. “Biraz daha beklersen ancak budama testeresiyle kesecekler.”

Berat’ın yumuk yumuk gözleri kocaman oldu. Budama testeresinin ne olduğunu bilmiyordu ama kötü bir şey olduğu kesindi. “Budama testeresi mi? Nasıl bir testere ki o?”

“Kürşat!” dedi Fatih. “Sen bakma Kürşat abine. Yok testere filan. Biz hepimiz olduk. Hiç korkacak bir şey yok.”

Berat ikna olmadı. “Hepiniz oldunuz mu gerçekten?” diye şüpheyle sordu.

“Olduk tabii.”

“Kaçamadınız yani, hı?”

Niyazi bir gayret, “Erkek olacaksın, oğlum,” dedi. “Kaçmak ne demek?”

“Şimdi erkek değil miyim sanki?”

Kürşat çok eğleniyordu. “Şimdi fasulyeden.”

“O ne demek?”

“Kürşat, sen daha fazla karışmasan mı acaba?” dedi Fatih dudaklarını fazla oynatmadan.

Niyazi kaldığı yerden devam etti: “Hadi uğraştırma bizi. Bak, daha çok iş var. Mevlit okunacak öğleden sonra. Herkes seni bekliyor.”

“Bana ne? Ben mi istedim? Beklemesinler.”

“Oğlum ayıp. Koca adam oldun bak.” Sabah saatleri olduğundan Koza Han’da esnaftan başka kimseler yoktu ama olan da yetiyordu. Bir kısmı bayağı bayağı işi gücü bırakmış, ayaklarına kadar gelmiş şenliği izliyordu. Niyazi tedirgin bir bakış attı etrafa. “Herkes bize bakıyor. Rezil ettin bizi.”

“Onları da *sünnet olcaksın* diye kovalayın bakalım, onları da görürüz!”

Niyazi iyiden iyiye sinirleniyordu artık. “İn aşağı, beni çıkartma oraya!”

“Çıkamazsın ki,” dedi Berat makulce.

“Ya sabır,” diyerek sesli bir nefes verdi Niyazi. “Sen de inme, Berat... Playstation’ı da yeni bisikleti de unut. Eve de almayacağım seni. Sünnetsiz adam almıyorum. Hadi bakalım. Yaz kış o ağacında tepesinde tüne kal, kalabiliyor musun?”

“Ama kalamam ki burada...” Berat’ın en önemli sorun geldi aklına: “Nasıl yemek yicem ben burda?” Acıkmaya da başlamıştı zaten.

“Orasını da sen düşünürsün artık. Madem sünnet olmamaya karar verdin.”

Yandaki simitçiyle tablasını gösterdi Kürşat. “Acıyanlar belki birkaç simit atar arada.” Oğlana bakarken tombul ve gamlı bir martı gözünde canlanmıştı.

Berat simit işini düşündü biraz. Fatih’ten fayda olduğuna karar verdi. “Gerçekten çok acımıyor mu şimdi, Fatih abi?”

“Acımıyor. Koskoca adamım, yalan mı söyleyeceğim?”

Berat’ın sesi çıkmadı. Biraz ikna olur gibi olmuştu.

Kürşat’ın ağır travması vardı belli ki. “Düğün salonunda, millet pistin ortasında, yatağının etrafında çekirdek çitlerken bizim gibi Sünnetçi Cemşit’in eline düşmek de vardı, Berat. Hâline yat kalk şükret. Git muayenehanede adam gibi temiz temiz ol sünnetini.”

"Ahmet amca doktor," dedi, Berat içi hafiften rahatlamış. "Üç yüzden fazla çocuk sünnet etmiş..."

"Nereden baksan bir tabur eder," dedi Kürşat. "Tecrübeliymiş de adam. Kazaya uğramazsın işte ne güzel."

Demek bir taburda üç yüzden fazla asker oluyordu. "İneyim ben o zaman..." Berat aşağı baktığında inmenin çıkmak kadar kolay olmadığını fark etti ama. "Nasıl incem?"

Kürşat gözlerini devirdi. "Biz yardımcı olacağız artık." Fatih'le birlikte güç bela çocuğu sağ salim indirdiler ağaçtan. Kürşat belini tutarken söylenmekten kendini alamadı: "Oğlum, bu böyle gitmez. Hazır sünnet olup erkek oluyorsun, biraz kilo ver de olmuşken fit ve yakışıklı bir erkek ol. Belimiz koptu."

Annem, odama dalıp pencereleri ardına kadar açtı. "Tıkıldın bu odaya, beynine oksijen de gitmiyor artık."

Bu cümleden anlıyordum ki mevlitten yırtabilmişim ama düğünden yırtamayacaktım galiba. Son bir gayret denememe engel değildi tabii bu. "Anne ya, akşam ben gelmesem olmaz mı? Çalışmam lazım. Konular bitmedi."

"Aa, kızım, olur mu öyle şey? Bütün gün çalıştın zaten. Mevlide de gelmedin. Bir çık da havan değişsin. Herkes sordu *Nil nerede* diye."

Eminim sormuşlardır. "Cidden çalışmam gerekiyor, anne."

"Çok ayıp olur ama. İlk mürüvvetleri bu. Kaç yıllık komşu, Nil. *Akşam gelecek* dedim. O kadar özenmişler, yemekli düğün yapıyorlar..."

"Neden bana sormadan *gelecek* diyorsun acaba? Sünnet düğününe gitmedim diye Berat herhalde alınmaz." Fatih'ten aldığım duyumlara göre çarşıda koparttığı yaygaradan sonra kendisi de zorla katılacak gibi duruyordu zaten.

"Hadi Nil, beni uğraştırma da giyin. Mahfel şurası zaten. Sen erken kalkarsın *illa çalışacağım* diyorsan."

“Orada nasıl organizasyon yapılacağı da bir muamma,” diyerek başka bir argüman sundum. Setbaşı Köprüsü’nün dibiydi tarihi kahvehane. Etrafındaki apartmanlar da cabası. “Gürültü olunca şikâyet etmezler inşallah.” Sonra yine polis yine karakol.

“Yeni işletmeciler Niyazi’nin uzak akrabasıymış, halledecekler. Sana mı düştü tasası? Kalk hadi. Şu pijamaları bir çıkar. Forma gibi sabah akşam üzerinde. Geçen aldığımız şu lacivert elbiseyi giy. Dolap bekliyor orada. Üzerine de bir şal alırsın. Gündüz sıcak ama gece serinliyor. Aldanmamak lazım. Tam hastalık mevsimi. Saçlarını da sal, bir şey yap işte.”

“İyi,” dedim. “Salarım.”

“Yüzün de kireç gibi.”

Annem yanımdayken düşmana ihtiyacım yoktu ki. “Her zamanki hâlîm o benim.”

“İyi işte, makyaj da yap diyorum o yüzden.”

“Peki.”

Mahfel, *toplanma yeri* anlamına geliyordu.

Cumhuriyet sonrası Bursa’sının kurulu olduğu güzergâh, Yeşil’den başlayıp Çekirge’ye kadar uzanırdı. Setbaşı Köprüsü’nün hemen yanı başında, çınar, akasya, incir ve erik ağaçlarının arasındaki Mahfel, bu güzergâhın üzerinde, yıllar boyu caddeye bakan tek kahveydi. Bu yüzden de adını haklı çıkaracak şekilde hınca-hınç dolu olurdu her daim. Müşteri portföyü de çok genişti. Bastonlu dede grupları, emekli amca teyzeler, sevgililer, okulu kırıp okey oynayan liselilere kadar her yaştan insana o bahçede rast gelmek mümkündü. Bir masa bulup yerleştiginizde, köprüden geçen araçlar ve insanların sesine karışan Gökdere’nin şırıltısı şehrin göbeğinde huzur verirdi insana. Yüzünüzü kaldırım tarafına verirseniz, karşınızda şehir kütüphanesi, ardında Irgandı Köprüsü uzanırdı.

Sahibi olan devlet kurumu, kahveyi özel işletmelere kiralıyordu. Sonuncusu, annemin bahsettiği, Niyazi abinin uzak akrabasıydı anlaşılan. Başından geçen büyük yangından sonra kahvenin harap hâlde olduğu bir gerçektir. Ancak her gelen işletmeci bahçeyi düzenlerken, bahçedeki ağaçlar da birer birer eksilmeye başlamıştı. Zamanla kahvenin zemini yükseldi, kalan şanslı ağaçların köklerinin etrafı betonla çevrelendi. Girişin köprü tarafında bekleyen simitçinin arkasında, dereye inen merdivenlerin başında duran çok sevdiğim leylak da *düzenlemeden* nasibini alıp kesildi. Zaten simitçi de ortalıkta görünmüyordu artık.

Gelen tepkiler sayesinde, Mahfel büsbütün restoran ya da pastane yapılmaktan kurtulmuştu fakat orijinal “Mahfel” olarak da kalamamıştı işte. O Mahfel nevi şahsına münhasırdı, tekti. Yine de başına gelen her şeye rağmen hâlâ çok popülerdi. Özlemle anlatılan o *en güzel zamanlarını* belki kaçırmıştım ama şanslıydım ki ben de orada kendimce güzel hatırlayacağım zamanlar geçirmiştim.

Hâlâ çok sevdiğim Mahfel, o akşamüstü dünyanın en asık suratlı sünnet çocuğunun düğününe ev sahipliği yapıyordu. Kahvenin dere kenarındaki yoldan alçakta kalan kısmında, müzik son ses kolonları inletiyordu. Derenin sakin şırıltısı duyulamadığından huzura ermek mümkün değildi fakat mekânı henüz polis de basmamıştı.

Dere manzaralı ama piste de yakın, stratejik konumdaki masamızda ise gergin bir hava esiyordu. Abim, Hilal ablanın hafif göğüs dekolteli, hemen diz üzerinde biten tozpembe elbisesi yüzünden, kendi çapında çingar koparmış olsa da, zafer tabii ki Hilal ablanındı. Abim aklına geldikçe durup durup bir iki homurdanıyordu ama Hilal abla üzerinde fazla etkisi olmuyordu. Bu kızı bize Allah göndermişti. Cidden. Böyle böyle abimin eğitimine büyük katkıda bulunacaktı. İnaniyordum.

Hilal ablayla abim arasındaki küslükten doğan elektriklenmiş hava muhalefeti nedeniyle, bir yanımda Feray abla diğer yanımda Fatih'le birlikte sessizce oturuyorduk. Fatih'in İtalyan kesim fûme rakım elbisesinin çok şık olduğunu ve kendisine acayip yakıştığını belirtmeden geçemeyeceğim. Masada bizimle birlikte oturan tanımadığımız diğer üç kıza Niyazi abinin İnegöl'den akrabasıydı. Az önce kopan gürültüden sonra bize selam verdiklerine vereceklerine pişman olmuşlardı, eminim.

Ben de sıkıntıdan patlamamak için dudaklarımı kemirip, etrafta en azından bir şeylerin konuşulabildiği masaları dinlemeye çalışıyordum. Hemen arka masadan Yasemin abla yüksek sesle babasına sitem ediyordu mesela: "Baba, çok yedin... Yeter artık. Bak, çok tuzlu bu yemekler, tansiyonun çıkacak."

Nuri dede belli ki ağzı dolu, "Sen benim lokmalarımı mı sayıyorsun, kızım?" diye sordu. "Baba oğluna bağ bağışlamış, oğlu kalkıp bir salkım üzüm vermemiş..."

"Sana aşk olsun, baba. Dünyayı yedin! Sonra gecenin bir yarısı *karabasan* diye ayağa dikiyorsun hepimizi."

Tam gülecektim, tüm güzel anların katili abim, sevdiceğinden yüz bulamayacağı kanaatine varıp, birden dürtmüşler gibi sandalyesini gürültüyle bize doğru çevirdi. Böylece masadaki diğer üçlüyü komple saf dışı bırakmış oluyordu. Hilal ablanın üzerinden, onu biraz da rahatsız etmek amacıyla, Fatih'in kucağına doğru eğilip sessizliği bozdu. "Aklıma ne geldi, Fatih." Abimin aklına gelebilecek fikirler kapsamında hayırlı bir şey çıkmazdı buradan. "N'oldu senin o kız?"

Fatih cevap veremeden, abime kızgınlığını derhâl unutan Hilal ablanın başı hemen yanındaki Fatih'e döndü. "Hangi kız?" diye atladı.

"Fatihçiğime AVM'de numarasını vermiş bir kız annesi!" Abim, Fatih'e aşağıdan aşağıdan bakarken güldü pis pis. "Artık kız anneleri de dayanamıyor cazibesine..."

Bizden olmayan üçlü bir kıpırdandı.

Fatih sertçe ama sessizce, "Saçmalama, Kürşat," dedi.

"Aradın mı, sen onu söyle," dedi abim gevşek gevşek. Sesini kısma gereği de duymamıştı hiç.

Fatih'in alnındaki o damar hafiften belirginleşmeye başladı. "Aramadım. Aramayacağım da. Tanımam etmem. Neden arayayım?"

"Nil'in çemkirmelerine rağmen aramadın ha?" diye sordu abim gevşekliğine kat çıkarak. "Nil sayıp dökerken öyle süt dökmüş kedi gibi karşısında duruyordun. Ne yalan söyleyeyim, ben arayacağını düşünmüştüm o kadar fırçadan sonra."

Böylece ben ve attığım fırçalar da dâhil edilmiş oluyordu gelişen diyaloga.

Feray abla da boynunu eğip, yan tarafımdan kafası karışmış gibi baktı abime. "Nil mi çemkirmiş?"

"Tabii." Abim ona doğru daha da eğilip anlatmaya koyuldu. Vücudunun orta kısmı Hilal ablanın kucağına, başı Fatih'in kucağına denk geliyordu. "Leyla rahat vermiyordu ya bu Fatih'e. Bu ikisi de o evlilik mevzusundan beri kafa kafaya vermiş. Bir dolaplar çeviriyorlar, bir dolaplar çeviriyorlar... Görsen aklın durur."

Feray ablanın hayreti gerçek miydi numaradan mıydı, çözemedim. "Yaa?" dedi gözlerini aç aça. "Ben o bende çay içtiğimiz günden sonra sıkıntı çıkmadı sanıyordum."

Abim de şaşkın göründü bir an. "Aa, senin dünyadan haberin yok, abla! Sıkıntı çıkmaz mı? O, buzdağının görünen kısmıydı sadece."

Bir an ne diyeceğini bilemez göründü Feray abla. Sonra, "Yapma ya," dedi hızlıca.

"Her fırsatta kapıda bacada fısır fısır bir muhabbetler dönüyor, bir muhabbetler dönüyor!" dedi abim böyle abarta abarta. "Hayret, sen yetişememişsin son katakullilere. Senden kaçmazdı hâlbuki."

Feray abla da biraz eğilip, "Valla öyle olmuş," dedi omzumun üzerinden. "Ben o işleri bıraktılar sanıyordum..."

Hilal abla da ek oldu elbette: "Ben de kapandı sanıyordum o mevzu."

"Leyla kapatmayınca biz de hemen kapatamadık," diye mırıldandım. "Ama yok artık dolap falan," diye de ekledim hemen. "Son son epey ikna oldu sanki."

Abimin burnundan bir homurtu yükseldi. "Maşallah tek ayaküstünde kırk yalan atınca Leyla bile inanmak zorunda kalmış." Yalandan bir takdirle suratıma baktı. "Leyla'ya da pabucunu ters giydirebilen biri varmış meğer."

Buradan Leyla'nın şeytan olduğu sonucunu çıkarırsak, ben ondan da beter bir şeydim demek. "Ne yapsaydım?" deyip altta kalmamaya çalıştım pek tabii. "Fatih abi rahat bir nefes aldı sayemde," dedim şişirmeye çalıştığım gururla. Sandalyemde daha dik oturdum. Kollarımı kabarttım. "Savuşturduk Leyla tehlikesini."

Abim yüzünü buruşturdu. "Allah senden razı olsun. Fatih ne yapardı sen olmasan?" Fatih'e döndü tekrar. "Şu an biri yok yani, öyle mi?"

Asla vazgeçmiyordu adam ya!

Fatih kafasını yana yatırırken sabır diliyordu kendine. "Ne yapacaksın, Kürşat? Birini mi ayarlayacaksın?" Masanın bizi dinlemiyormuş gibi yapan diğer sakinlerini işaret etti. "Nereden çıkıyor bu sorular? Sırası mı şimdi?"

Abim hiiç tınmadı. "Pek bir gizemlisin de bu aralar. Güncel durum nedir, kontrol ediyorum."

"Sünnet düğününde mi kontrol etmek istedin?"

"Baş başayken mi sormamı tercih ederdin?"

Felaketin önce sesi geldi. Konuşmamızı bıçak gibi kesti. "Aa, oturmaya mı geldiniz siz? Bir de genç olacaksınız. Sizin kanınız kaynamalı şimdi!"

Konuşma kesildiği için şükretmek mi gerekir yoksa birazdan olacaklar için lanet etmek mi gerekir, bilemedim: Nimet teyze kalabalığı Kızıldeniz gibi ikiye ayırmış, azimle bize doğru ilerliyordu. Kurtuluş yoktu. Çiftetelli oynatmadan, üzerine minimum bir de halay çekirtmeden bırakmazdı. O da şansımız yaver giderse.

Birkaç tur çiftetelliden sonra Nimet teyzenin dikkati diğer oturanlara kayınca halaydan büyük bir kopuş yaşandı. Bizim masa anında tam kadro yerine çöktü.

Feray abla ofladı. “Valla ayaklarıma kara sular indi. Kadında ne enerji var ama. Bitmek bilmedi bir türlü.”

“O yaşa geldiğimde o enerjinin yalnızca yarısını istiyorum!” Hilal abla, yüzündeki acının baş sorumlusu topuklu ayakkabılarını çıkarıp masanın altına fırlattı. “Ay dünya varmış! Nasıl rahatladım, anlatamam.”

Annemlerin masaya baktım. Kalkmaya hiç niyetleri yoktu. “Benim ders çalışmam lazım. Nimet teyze birazdan yine gelecek ve benim bir halaylık daha enerjim kalmadı,” dedim ortaya.

Abim kravatını gevşetip ceketini çıkardı. “Biraz sık dişini, beraber gideriz. Bir saat daha otursan dünya yanmaz.” Etraftaki garsonlara baktı yorgun ama mutlu. “Pasta servisi başladı.”

Bir dilimle kalmazdı ki bu şimdi. “Ben kendim giderim. Sana beni bırak diyen mi var?” Sana pastanla mutluluklar.

“Gece gece tek başına mendil kadar etekle seni hiçbir yere yollamam.”

Hırsını Hilal abladan alamamıştı ya, kabak yine bana patlayacaktı elbette. “Mendil kadar ne ya?”

“Yalan mı?”

“Normal bu eteğin boyu.”

Hilal abla da dayanamadı: “Kürşat, ne var şu kızın eteğinde? Herkes giyiyor.”

“İte kopuğa da siz öyle dersiniz o zaman. *Bu eteğin boyu normal, herkes giyiyor* dersiniz. Onlar da kesin *aa biz o zaman hiç as-kıntı olmayalım* diye cevap verirler. Öyle de laf dinler Bursa’nın iti kopuğu.”

“İki yüz elli metre öteye yürüyeceğim, abi. Abartma istersen.”

“Dakikalar bile önemli sanki. Nasıl bir ders aşkı, anlamak mümkün değil.” Alayla gülümsedi. “Oku oku. Büyüyünce Güler Sabancı olursun inşallah.”

“Sen de yan gelip yatmaya devam edersin işte. Daha ne istiyorsun?”

Abim tehditkâr bir biçimde yine Hilal abla ve Fatih güzergâhı üzerinden bana doğru eğildi. “Bana bak çirkin, çok oluyorsun sen...”

Fatih hemen bir kurtarıcı gibi araya girdi: “Kürşat, dalaşmayın yine. Dükkânda işim çok yarın. Ben de kalkacağım. Nasılsa aynı yere gidiyoruz. Bırakırım Nil’i kapıdan.”

Arkasına yaslanırken, “İyi ya,” dedi abim, en az her zamanki kadar gamsız. Garsonun masaya servis ettiği pastadan ağzına koca bir parça tıktırdı. “Sen bırakıver, Fatihçğim. Uğraşamayacağım gece gece bununla,” dedi bana doğru ağzını aç aça. İğrenç şey.

Hafif serinlemiş bahar akşamında, Setbaşı Köprüsü’nün üzeri yine mahşer yeri gibiydi. İnsanlar öbek öbek üzerimize gelirken, Fatih’le saygı sınırları dâhilinde birbirimize olabildiğince yakın yürüyorduk. Bazen kolu koluma değince bir mutlu oluyordum ama. Salak Nil.

Fatih yüzünde ufak bir tebessüm, göz ucuyla bana baktı. “Nasılsın?”

“İyiym,” dedim gülerek. İyiymdim. Şaşırtıcı derecede iyi hem de. “Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim,” dedi. İleri çevirdi bakışlarını. “Söyleyemedim orada... Çok güzel olmuşsun bu akşam...”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. “Abim gibi düşünmüyor musun sen de?”

“Aklımdan geçenleri söyleyemediğimden, çok saçma başka şeyler söyledim zamanında ama her zaman kendine yakışanı giyeceğini biliyorum aslında...”

Kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu insan. “Beni kandırmak için böyle şeyler söyleyip yumuşak davrandığın fikrinden kurtulamıyorum.” Köprüden karşı yakaya geçtin mi de ayı yine ayı oluverirdi.

“Seni kandırmaya çalışmıyorum. Rol yapmıyorum. Söylediklerim de davranışlarım da hepsi seni anlama çabamın bir parçası.” Elbisemin etek kısmına sevecen sayılmayan bir bakış attı. “Yine de seni pamuklara sarıp sarmalayıp bütün gözlerden saklamak ister miydin? Dürüst olmam gerekirse, isterdim...”

Yani düşünce yapısının akşamdan sabaha değişemeyeceğini biliyordum ama deniyordu hiç değilse. Bu da bir şeydi. Avuntularıyla yine avunmayı başarmış, hâlâ alık alık Fatih’in yüzüne baskarken, üzerime üzerime gelen teyzeyi son anda fark edip, kadına çarpmaktan kıl payı sıyrılabilirdim. Sırtım anlık da olsa Fatih’e yaslandı. Yüreğim ağzıma geldi. Allah da akıl fikir versin bana inşallah. Âmin. “Bu ne kalabalık ya!” dedim yine aramıza mesafe koyarken.

“Şu anda olabildiğince ufak adımlar atmaya çalıştığımın şikâyetçi değilim.”

Her ne kadar gerçekten ders çalışmam gerekse de itiraf etmiyordum ki ben de eve gitmeye can atmıyordum fakat kalan yüz elli metreyi ne kadar yavaş gidebileceğimiz tartışılırdı. Sanki o hiç bilmiyormuş gibi, “Bir tek yokuş kaldı...” diye haber verdim.

“Sizin ev keşke Mudanya’da olsaydı...” diye mırıldandı. “Biz de yürüyerek gitseydik.”

Komşu olamazdık ki o zaman. “Abimle arkadaş olmazdınız,” dedim yavaşça. “Belki de hiç tanışmazdık... Ya da belki biz tanıştık bir şekilde...” Sonuncusu kulağa çok daha güzel bir seçeneğe mi geliyordu. O an ben de istedim Mudanyalı olmayı.

“Başka bir şekilde olmasını istemezdim, Nil,” dedi sanki aklındakileri okuyup. “Bir yolunu bulacağız...”

Hem abimi hem beni istiyordu yani. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Kalabalıktan sıyrılıp istemeye istemeye yokuşu tırmanmaya başladık. “Abimin amacı ne sence?”

Omuz silkti. “Kendince eğleniyor işte...”

“Sence o kadar mı gerçekten?”

“Senin bildiğin ama onun bilmediği bir şeyler olmasına bozuluyor. Konuşur konuşur susar.”

Susmayabilirdi de. Yine de Fatih’in haklı olmasını çok istiyordum. En azından aramızda bir şeyler rayına oturana kadar. “Umarım öyle olur...”

Eve gidene kadar konuşmadan yol aldık. Mahfel’den eve hayatımda hiç bu kadar yavaş gelmemiştim sanırım. Ama mehteran gibi gelmiş olsak da gelmiştik işte en nihayetinde.

Mahallenin büyük bir kısmı düğünde olduğundan, sokaklarda in cin top oynuyordu. Bizim sokağın başındaki lambanın altında durduk karşılıklı. Ilık esintide Fatih’in gür saçları hafifçe dalgalanıyordu. O saçların arasında parmaklarımı gezdirmek istediğimde anladım ki pes edip tamamen teslim olmama bir şey kalmamıştı. Çok fena âşık olmuştum ben; hem de hiç ummadığım birine, hiç ummadığım kadar.

“Hemen eve çıkmasan mı acaba?” diye sordu fısıldar gibi.

Evde kimse yoktu sonuçta. Görünen oydu ki uzunca bir süre de olmayacaktı. “Bilmem ki...” derken sesim nefessiz çıktı. Elinin tersi elimin tersine dokundu geçti ama elimi tutmadı. Dokunduğu noktadan tüm vücuduma yayılan o tatlı ılıklik, duyduğum sesle birlikte bir anda buz kesti fakat.

“Gençler, nasılsınız görüşmeyeli?”

Korkuyla bir sıçradım yerimden. Daha önceki sıçrayışlarım, yanında emeklemek gibi kalırdı. Kafamı hemen çevirip kendimi bildim bileli en büyük kâbusum olan sesin geldiği yöne baktım. Abim yirmi metre kadar ötede, sokak lambasının aydınlatmayı pek de beceremediği alçak bahçe duvarımızın üzerine oturmuş, aheste aheste bacaklarını sallıyordu. İkimiz de donmuş ona bakarken, o midesini ovuşturup yüzünü ekşitti. “Yaa bu ödlek Berat’ın pastası benim mideme oturdu galiba... Yemeyecektim o dördüncü dilimi...” diye neredeyse kendi kendine söylendi.

Hem dört dilim pasta yiyip hem de nasıl bizden önce gelebilmişti bu? Ve daha önemlisi neden? Kalbim ağzımdan çıkacaktı. Fatih’le arama birkaç metre daha mesafe koydum ama olan olmuştu galiba. “Abi...”

Anlamını henüz seçemediğim bakışları bir anlığına beni bulsa da, Fatih’in üzerinde odaklandı. Tek sıçrayışta indi duvardan. “Nil, sen yukarı çık,” dedi sakince.

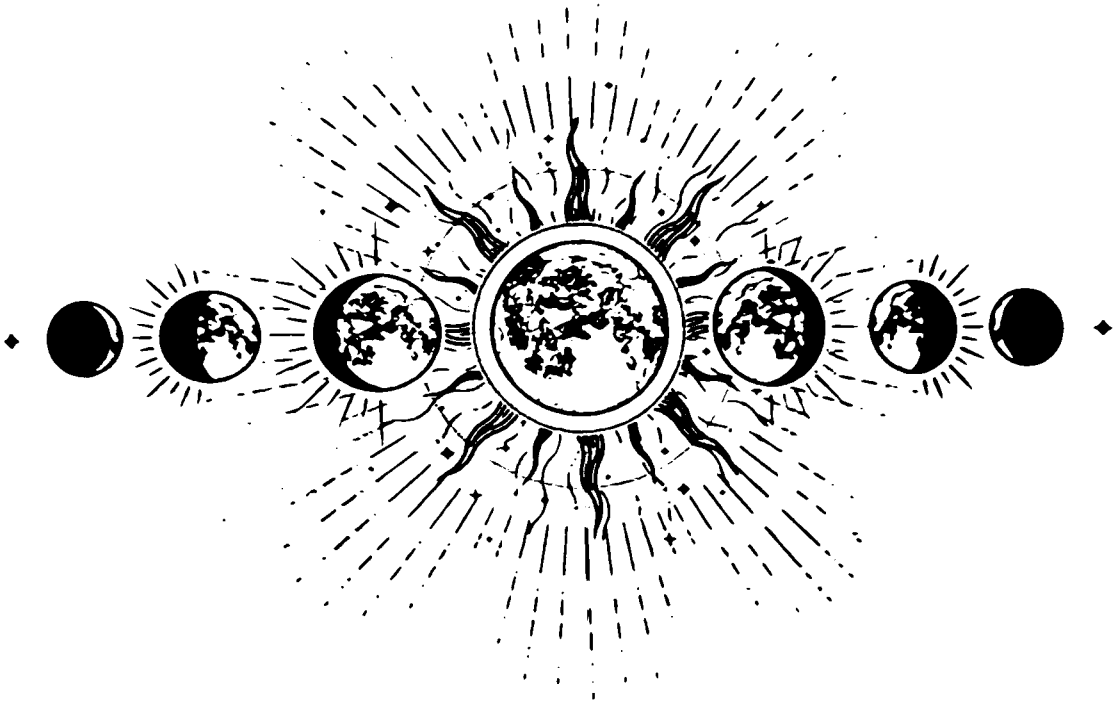
Bense işi gücü sıçramak olan bir çekirge olarak, sıçrayamama tehlikesiyle hiç bu kadar burun buruna gelmemiştim. Türlü yalan senaryoları dönmeye başladı beynimde. Korkudan ne dediğimi bilmediğimden yalan söylemeye çok yanlış yerden başladım ama. “Fatih’le...”

Sadece arkadaşız, abim o benim temalı bir şeyler söylememe fırsat tanımadan abim, “Vay,” dedi yüzünde ürkütücü

bir gülümsemeyle. Gözlerindeki bakış ilk kez o an tedirgin edici geldi. “Köprüden eve gelene kadar kırk yıllık *Fatih abi* olmuş *Fatih*, ha?”

“Abi, yanlış anlıyorsun...” dedim panikle. Ama kuvvetle muhtemel hayatında ilk kez bir şeyi gayet doğru anlıyordu.

“Yukarı çık dedim, Nil,” dedi bu kez içinden yükselen öfkeyi hissettiren bir sertlikte. “Bundan sonrası bende...”

17. BÖLÜM

Kürşat sessizce, Nil'in tedirgin adımlarla apartman kapısına doğru ilerleyişini izledi. Kardeşi arkasına baka baka apartman kapısından nihayet içeri girdiğinde, bakışlarını Fatih'e çevirdi. Eliyle aşağı sokağı işaret etti. "Siz de beni takip edin, Fatih Bey. Buyursunlar."

Fatih buyurdu. Yapacak başka şeyi yoktu. Uğurlar Sokak'ın biraz aşağısında geçenlerde kepçelerin yıktığı eski evin, molozlarla dolu arsasının önünde durdu Kürşat. Yolun o kısmını trafiğe kapatmışlardı. Saat de düşünüldüğünde, gelen geçen olmazdı artık.

Kürşat yüzünü Fatih'e döndü. "İlk ne zaman içime kurt düştü biliyor musun?" Fatih yutkundu ama sessiz kaldı, Kürşat'ın ondan tahmin almak gibi bir niyeti yoktu zaten. "Kazım abiyi eşek sudan gelinceye kadar dövdüğün yaz gecesi vardı ya? Hani uyku tutmamıştı seni. O zaman... Bir düşün," dedi Kürşat. "Seni uyku tutmuyor. Don atlet terastasın. Ne derdin vardıysa artık gecenin 3'ünde... Nil olayın birinci görgü tanığı. Olay nasıl gelişmiş bir bir sayıyor. Ama *Fatih'i terasta gördün mü?* diye soruyorum. *Görmedim* diyor... *Kürşat* diyorum, *paranoyaklık etme. Gecenin bir yarısı camdan cama görüşecek değiller ya* diyorum. *Nil'in olmaz o taraklarda bezi. Zatiallinizin tabii vardır o taraklarda bezi, malum, ama kardeşine bakacak değil ya* diyorum... *Anlattıkları gibi olmuştur...* Olayın peşine düşmüyorum."

Kürşat, iyiden iyiye su yüzüne çıkmaya başlayan öfkesiyle kafasını iki yanına salladı. “Ben o kafama sığayım!” Anlık parlamasına rağmen, zar zor koruyabildiği bir soğukkanlılıkla olayların kendi açısından gelişimini anlatmaya devam etti: “Sonra senin kız arkadaş mevzuları çıkıyor. Nil’in umuru değil. Kendi kendimi ikna ediyorum. *Bak işte, başkası var* diyorum. *Fatih yine gününü gün ediyor.* Ama sonra gel gör ki işin rengi değişiyor. Kapıda bacada gizli saklı konuşmalar, senin ergen triplerin, açıklanamaz Samet nefretin... Ortada bir kız arkadaş desen zaten Hak getire. Bak amia Fatih Efendi, ben yine de sakin kalmaya çalışıyorum. *Ya yanılıyorsam* korkusu var hep içimde. Seninle kötü olmadan, Nil’e bir şey hissettirmeden durumu anlayayım, kendi kafamda kapatayım diye mümkün olduğunca ikinizi tek bırakıp izliyorum uzaktan. Aranızda gördüğümü düşündüğüm şeyi her seferinde görmediğime inandıracak bir sebep de icat ediyorum kendime. Fakat kaçınılmaz sondan kaçabilmek ne mümkün? Nihayet bu akşama gelmiş bulunuyoruz... Yani zurnanın zırt dediği yere...”

Fatih ne diyeceğini bilemedi. “Neden bir şey söylemedin?” diye sormaktan başka aklına bir şey gelmedi.

“Ben mi neden bir şey söylemedim?” Kürşat alayla gülüyordu. Delirmenin eşiğinde gibiydi. “Konduramadım çünkü Fatih Efendil *Ol-maz lan* dedim. *Yapmaz* dedim. *Benden bir farkı yok. Abi kardeş gibi büyüdüler Nil’le* dedim. *O benim hüsnükuruntumdur* dedim!” Sesi yükseldi, yüzü beton gibi oldu Kürşat’ın. “Nasıl bir safozsam Nil, *abi aşağı abi yukarı* dedikçe *Fatih, öz abisi gibi koruyup kolluyor* dedim.”

“Kötü bir niyetim yoktu benim...”

“Yoktu ha?” Fatih’e doğru tehditkâr bir adım attı Kürşat. “Sen giderken de dönerken de ben oradaydım. Unutma bunu, olur mu?”

“Bildiğin gibi değil,” dedi Fatih.

Sabır Kürşat’ı usul usul terk ediyordu. “Demek bildiğim gibi değil. Nil yemiş olabilir. Ama ben yutmam bunları.”

“Gerçekten değil,” demekten başka diyecek bir şey bulamadı Fatih.

Kürşat kendi kendine sabır dilerken, arkadaşının yüzüne bakmakta güçlük çektiğinden yıkık duvarlara konuşur gibiydi. “Cinnet getirip cinayet işleyenleri çok iyi anlıyorum şu an. Anana babana acımasam...”

“Aramızda hiçbir şey geçmedi. Yemin ederim...”

İkisinin arasında bir şey geçme ihtimali bile o an çıldırtmaya yetti Kürşat’ı. Daha fazla dayanamayıp patladı. “Bir de geçseydi lan! İt herif!” Fatih’in üzerine daha kararlı adımlar atmaya başladı. Yüzü artık alev alevdi. Fatih en son ne zaman onu bu kadar sinirli gördüğünü hatırlayamadı. Belki Bursaspor küme düştüğünde, belki yıllar önce mahalle maçında kız kavgası çıktığında. Hareketsiz çakılıp kaldı karşısında. “Feleğin çemberine tur bindirmişsin, hiç mi utanmadın lan benim tertemiz kardeşimin peşine düşerken?”

Fatih nutku tutulmuş öylece duruyorken, aylardır korktuğu şey başına geliyordu işte. Bir şeyler yapmazsa dönülmez bir yola gireceklerini hissedebiliyordu. Yalvarır gibi konuştu: “Kürşat, ister miydim ben böyle olsun? Aylardır ne çektiğimi bir ben biliyorum bir de Allah. Engel olamadım duygulanma... Söz geçiremedim.”

İtirafı, Kürşat için bardağı taşıran son damla oldu. Gerçeği kulaklarıyla duymak bambaşkaydı. “Senin ben duygularını sikeyim!” İleri atıldığında, çenesine savrulan yumrukla Fatih sarsıldı ama karşılık vermedi. Kürşat öbür yumruğuyla, çenesinin diğer yanına bir tane daha savurdu. “Evime girdin lan sen benim! Soframıza oturdun. Yıllarca. *Kardeşim* dedim ben sana. Böyle mi yapacaktın?” diye bağırdı nefes nefese. “Bağrına taş basarsın yine de bakmazsın o gözle. Bu mu senin kardeşlikten anladığın?”

Fatih kıpırdamadı. Yediği yumruklar karşısında tepki vermedi.

“Aylarca izledim. Emin olmaya çalıştım.” Tekmesini Fatih’in karnına geçirdiğinde Fatih geriye doğru yalpaladı, yere düştü. “Hayatımda bir kez olsun hassas davranmaya çalıştım. Benim için öyle değerliydi senin dostluğun. Emin olmadan hareket etmedim.” Kürşat’ın sesi acı çekiyor gibi çıkıyordu. Fatih’in bu kez boşluğuna ikinci bir tekme atmaya hazırlanıyordu. “Sen nasıl bunu yapabildin? Nasıl gözümün içine baka baka yalan söyleyebildin? Dost dediğine böyle muameleyi mi reva gördün?”

Arka arkaya duydukları Fatih'in kanına dokundu; yok, dayak yemeye devam edemeyecekti. Yerdeyken Kürşat'ın ikinci tekmesini havada yakaladı. "Yeter lan, yeter!" Kürşat bacağını kurtarsa da dengesini kaybetmişti. Bundan faydalanan Fatih doğrulup Kürşat'ın suratının orta yerine sağlam bir yumruk çaktı. "Alttan aldıkça suçlu sanıyorsun! Ne alakası var? Ne yapmışım ben?"

Kürşat yumruğun etkisiyle gerilese de bir daha öne atıldı. Fatih'in beline sarılıp yeniden geriye düşmesine neden oldu. "Daha ne yapacaksın ulan? Kızı aptal etmişsin!"

"Sen kardeşini hiç tanımamışsın!"

Kürşat, Fatih'in ceketinin yakasına yapıştı. Tek yumruğu da havadaydı. "Kardeşimi benden iyi tanıdığını mı iddia ettin sen az önce? Irz düşmanı!"

"Irz düşmanı mı? Ne sanıyorsun sen beni? Evlenicem lan ben senin kardeşinle!"

Kürşat'ın yumruğu havada dondu kaldı. "Evlenicen mi?" Cümleyi sonuçlarıyla birlikte tam olarak idrak ettiğinde büsbütün delirdi. İsabet edip etmediğine dikkat etmeden sağlı sollu seri yumruklar atmaya başladı. Fatih'in neresine denk gelirse artık. Fatih de boş durmadığından, mıcır dökülmüş yolun üzerinde bir o tarafa bir bu tarafa yuvarlanmaya başladılar. "Bir de *evlenicem* diyor şerefsiz," dedi Kürşat can havliyle. "Kimden izin aldın lan sen? Bok evlenirsin. Sıkıyorsa evlen," diye soludu nefessiz.

Fatih, "Senden istemeyeceğim herhalde kızı!" dedi birkaç hırıltılı nefes arasından. "Saffet abiyle Necla abla ne derse o olur! Sana mı soracaklar? Nil de tamam derse sana ancak bok yemek düşer!"

Kürşat, yakasından tuttuğu gibi Fatih'in kafasını yere çarptı. Gözü sokak ışığında bir başka parlıyordu. "Canına mı susadın sen, Fatih? Katil mi edeceksin beni? Bizde sana verecek kız yok. Boşnaklar Boşnak olmayana kız vermez. Yazık, yoksa hiç duymadın mı sen?"

Kürşat'ın ablasını kastederek, "Ama vermişsiniz," dedi Fatih. O da ellerini Kürşat'ın yakasına attı. İkisi de birbirini çekiştirirken karşılıklı sonuç alınması zor bir mücadele yaşanmaya başladı.

“Verdik de n’oldu? Sonuç ortada. İbrahim gibi bir faciaya müsaade etmeyeceğim bir daha. O yüzden artık vermiyoruz sizin gibilere kız mız.”

Yakadan verim alamayınca, dönüp Kürşat’ın üzerine çıktı Fatih. “*Bizim gibiler* derken?” Görüşü yavaş yavaş bulandığından, Kürşat’ın neresine denk gelirse artık çaktı bir tane. “Avşar boyundan at sırtında gelen şanlı dedelerine n’oldu lan senin? Bir görünüp bir kayboluyorlar!”

Bu sefer de Kürşat onun üzerine çıkıp çaktı bir tane. “Tarihçiler hâlâ tartışıyor! Ayrıca engel mi sana kız vermememize, it?”

“Yirmi birinci yüzyılda kaldı mı böyle sığ tartışmalar, hayatım? *Ne mutlu Türk’üm diyene* dememiş mi Ata’m?”

“Ata’mı alet etme, Allah’ın cezası gevşek!”

“Hâlâ anlamadığın şu: Senin rızana ihtiyacım yok benim.”

“Öyle mi gerçekten, bir düşün bakalım. Damanıma basıldığında neler yapabileceğimi en iyi sen bilirsin.”

“Elinden geleni ardına koyma!” Fatih kaşından, ağzından, burnundan akan kanların arasından deli gibi sııttı. Az önce kafası da yanılmış olabilirdi. Ama akabinde kafayı Kürşat’ın suratına gömmesine engel olmadı bu. Burnunu hedeflemişti ama darbe Kürşat’ın ağzına bir yere geldi. O sersemlemiş kafayla artık olduğu kadar. “Yaşlandın galiba. O kadar avans verdim. Suratın iki dakikada çarşamba pazarına döndü.”

Kürşat, yediği kafanın etkisiyle bir miktar geri uçup poposunun üzerine indi. Aldığı darbeden çenesi fazla hasar görmemişti ama. “Sen kendi tipine bak, meymenetsiz pezevenk! İnsanda biraz utanma olur ya! Adabınla hak ettiğin dayığı bile yiyemiyorsun!”

“Neyi hak etmişim ben? Kalın kafalı mısın, Kürşat? Kalbine söz geçirebilir misin? Hilal’den vazgeçebilir misin?”

“Hilal’i karıştırma!”

Kürşat yeniden Fatih’in üzerine atlayınca, sıradaki birkaç dakika süresince epey toz kalktı. Bir süre sonra takım elbiseleri, toz toprak dolu yoldan ayırt edilemez oldu. İkisinin de kollarında derman kalmadığında sokağın iki ayrı kaldırımına yığılıp kaldılar.

Kürşat başını ellerinin arasına aldı. Sessizliği ilk o bozdu: “Allah senin belanı versin, Fatih...”

Fatih çenesi yerinde mi değil mi diye yoklarken, “Çoktan verdiğim zaten, merak etme,” dedi belli belirsiz. Kürşat yorumda bulunmadı. “Sana yemin ederim kötü bir niyetim yoktu diyorum... Kim ister bu duruma düşmeyi?”

Kürşat sallana sallana ayağa kalktı. Fatih’in oturduğu tarafa ağzında biriken kanı tükürdü. “Bitti, Fatih. Kapımın önünden geçme bundan sonra. Bu kadarla bıraktığıma da şükret.” Hâlâ dinmemiş bir öfkeyle baktı çocukluk arkadaşının yüzüne. Hâlâ inanamıyordu sanki olanlara. “İçine sıçtığın arkadaşlığımızın hatırına...”

Sonra da ağır adımlarla dik yokuşu çıkıp gözden kayboldu.

Kapının kilidine giren anahtar fazla ses çıkarmadan döndü. Kapı hafif bir gıcırtyyla açıldı, birkaç saniye içinde yine hafif bir gıcırtyyla kapandı. Anahtar portmantoya sakince bırakıldı. Abimin odama yaklaşan adımlarını koridorda duydum. Gözlerimi ellerimin tersiyle sildim, burnumu birkaç kez derin derin içime çektim. Son olarak üzerinde oturduğum yatakta doğruldum.

Her şeye hazırdım abim ayaklarını sürüye sürüye odama girdiğinde.

Üstü başı toz toprak içindeydi. Beklentimin tersine, kızıp bağırarak yerine yatağa benim yanıma oturup kafasını duvara yasladı. Ceketinin koluna kanayan burnunu sildi. O sırada ceket kolunun altını gösterdi bana. “Ceketin kolunun altı patladı. Annem söylenecek yine...”

Tek sorun, abimin patladığı için laf işiteceği ceketiyse kanayan burnu olsaydı keşke. Dudağı iki yerinden yarılmış, çenesinde bir yumru şekillenmeye başlamıştı. Gözlerinden biri de kapanmak üzereydi. “N’oldu senin yüzüne?”

“Sen bir de onu gör...” Kafası hâlâ duvara dayalı, yüzüne bakmadan, “Yaptı mı sana bir şey?” diye sordu sessizce. “*Yapmadım* diyor ama...”

“Ne yapacak, abi?”

“Doğru söyle.”

“El ele bile tutuşmadık biz...”

Elini kafasına götürüp saçlarını düzeltti sözde ama bir işe yaramadı. Her bir sarı tutam ayrı yönlere bakmaya devam etti. “Göbekçi Ethem Dede’ye on göbek mi atsam, n’apsam?” diye mırıldandı.

Soluk alamıyordum artık. Kızıp bağırıyorsa tam zamanıydı. Sabrım kalmamıştı. “Çok mu kızdın?” diye yavaşça sordum. Ne yapacağını anlamaya çalışıyordum. O âna kadar hiç de düşündüğüm gibi hareket etmiyordu çünkü.

Yandan bir bakış attı. “Kendime daha çok kızıyorum. Onun böyle bir kalleşlik yapacağına o kadar ihtimal vermiyordum ki...”

Tepkisinden ölesiye korksam da söylemeden edemedim: “Kalleşlik denecek bir şey yapmadı ki...”

“Emin ol, sadece yapamadan yakalandığı için...”

“Arkandan iş çevirdiği için çok üzülüyordu...”

“Üzülen adam arkadan iş çevirmez.” Sesi biraz yükselse de anında sakinledi. O çok iyi bildiğim Kürşat tonuna kavuştu neredeyse. “Ama gözüm üzerinde artık. Yanına yaklaştığı an bir daha döverim. Ancak uzaktan bakıp iç geçirir bundan böyle.”

Olası bir abim-Fatih karşılaşmasının galibi kim olurdu, bilmiyordum. Doğduklarından beri aynı safta yer almışlardı. “Çok mu kötü... O?”

Bir an artık dayanamayıp patlayacak sandım ama yan yan bana bakarken yüz hatları yumuşamıştı artık. “Ölmeyecek, merak etme...”

“Düşündüğün gibi değil,” dedim nasıl devam edeceğimi bilemeyerek. Düşündüğü gibi değilse nasıldı ki?

Dudağı yarık olmasa neredeyse gülecekti o da. “Nasıl peki?” diye sordu.

“Hiçbir şey geçmedi aramızda. Biz arada konuşuyorduk sadece...” Sonuçta yalan değildi. Konuşmaktan başka hiçbir şey yapmamıştık ki.

Neredeyse eğlenir gibiydi abim. “Ne konuşuyordunuz mesele?”

“Beni ikna etmeye çalışıyordu işte...” dedim yavaşça.

“O kadarını anladık.” Yüzümde bir cevap arar gibiydi. “Mesele senin ikna olup olmadığın...”

Göğsümü gere gere *ben ikna oldum şahsen* demek yerine “Değiştğini söylüyor...” dedim. Feray ablanın dediği kadar vardı. Korkaktım işte, kor-kak!

“Değişmiş olması, geçmişte yaptıklarını değiştirir mi?” Şöyle bir baktı bana. “Çok emin de olma ayrıca. Şimdi sana âşık olduğunı zannediyor diye değişecek mi gerçekten? Denemeden bilemeyeceğin bir şey bu ve benim deneme yanılma yöntemlerine feda edecek kardeşim yok. Hele hele Fatih gibi sabıkası kabarık birine.”

Ne ara Fatih’in ateşli bir savunucusu olmuşum, bilmiyorum. Bir fikrim olsa da “Geçmiş bilemem ama...” dedim. “Şu an yargısız infaz yapıyorsun. Bir suçu yok gerçekten,” diye ekledim haretle. “Bana da bir şey yapmadı.” Beni sana ispiyonlamaktan başka yani.

“Neden şu an onu bana savunma görevini üstlendin ki sen?” diye çıkışırken hâlâ oldukça sakın duruyordu ki, bu beni tırtırmaya başlamıştı artık. Sözlerini aynı sakinlikle sürdürdü: “Arkadaşına atabileceğin en büyük kazık bu benim kitabımda. Ben her zaman seni ona emanet ettim. Kendimden çok güveniyordum ona ki gözüm hiç arkada kalmadı. Düşündükçe aklım almıyor o yüzden. Nasıl böyle hainlik yapabildi?” Sesinde öfkeden çok sitem vardı. “Ve sen nasıl sana böyle yanaşmasına izin verebildin? Sen Fatih’i hiç mi tanımadın? Sen bile nelere şahit oldun yıllarca. Akıllı sanırdım seni, Nil.”

Ben de beni akıllı sanırdım. Hâlâ da öyle olduğumu umuyordum. “Başta bir şey hissetmiyordum.” Her şey ortadayken yalanı sürdürmek boş bir çaba olurdu. Gerisini nasıl getireceğimi pek bilemeden “Ama sonra...” diye mırıldandım.

Koyulaşmış mavi gözlerine hüznler oturmuştu. “Sonra?” diye sordu.

Sessizce, “Sonra değişti biraz...” derken dudaklarımı birbirine bastırıp önüme baktım.

Boş bulunup yüzünü sinirle ovuşturdu ama acıyla elini geri çekmek zorunda kaldı. “Eşekoğlueşek diyeceğim, Cezmi abiye ayıp olacak.” Derin bir iç geçirdi. “Nasıl bir durumun içine düşüğümüzün farkında mısın, Nil?”

Hâlâ kucığıma bakarken, “Elbette farkındayım...” diye mırıldandım.

“Bugün karşınıza çıkmasam bana tek kelime etmeyecektiniz. Beni aylarca aptal yerine koymaya çalıştığınız yetmiyormuş gibi yine öyle devam edecektiniz. Anlayabiliyor musun bunun nasıl bir his olduğunu? Sen kardeşimsin, o *kardeşim* dediğim, adam sandığım kişi.”

Adam sandığı kişi. Gözlerim yeniden doldu. “O söyleyecekti sana... Ben engel oldum.”

“Ah Nil...” diye iç geçirdi. “Beni çok akıllıdan saymıyorsun, biliyorum ama salak da değilim. Şüpheleniyordum zaten.”

“Nasıl anladın?” diye sordum burnumu çekerken.

“Sandığın kadar zeki değilsin, çirkin.” Ne denebilirdi ki buna? Belli ki değildim. Ben sessiz kalınca devam etti: “Dün dükkândan çıkarken gördüm seni. Şeytan dürttü. *Takip edeyim şunu* dedim.” Gözlerimin içine baktı. “Ne görsem beğenirsin?”

Oturduğum yerde iyice küçüldüm. Orada öylece bizi izlemişti demek. “Orada mıydın hep?” Zeki olmayı bıraktım, ne kadar salak olduğuma ikna olmak üzereydim.

“Hep oradaydım, Nil... Baştaan sona.”

Utançtan ölen ilk kişi ben olacaktım. “İlk kez öyle buluşmuştuk...” Hafifletici sebepti sanki. “Önceden planlı değildi yani...”

“Sen o masaya Fatih’in karşısına geçip oturduğunda, gene bir dolaplar çevirdiğinize inanmak istedim. Ama siz öyle karşılıklı bakışırken içten içe anladım tabii. Acayip bir irade gösterisiydi benim için. Gelip, masayı devirip olay çıkarmadığıma şükretmelisiniz. Bilse, anacığımın gözleri yaşarırđı.” Gülmeye çalışınca yüzü acıyla buruştu. “Kabul etmeliyim, dönüşte önden önden yürümen akıllıcaydı. Tabii, ben de Fatih’in peşinde olmasaydım...”

Sessiz bir nefes verdim. “Aslında hep şüphelendim şüphelendiğinden...”

“Daha önce de şüphelendiğim oldu ama her seferinde kendimi ikna edecek bir bahane buldum. Bunun geri dönüşü yoktu çünkü. Emin olmak için kanıt gerekiyordu bana.” Köprüleri atmadan önce yani. “Son son acayıplikler artmıştı. Kıyıda köşede fısır fısır konuşmalar, kızarıp bozarmalar... Ama elimde somut bir şey yoktu. Ta ki bu akşama kadar. Sokak lambasının altında maşallah sayenizde göreceğimi gördüm. Boyuna yalan atıp köşe bucak saklanan bir çift için fazla cesursunuz. Tebrik ederim.”

Söyleyecek lafım tükenmişti.

Birden hatırlamış gibi hayret etti sonra. “Bu arada Feray ablayı da kafalamışsınız bir güzel. Helal olsun valla. Bir şekilde sizinle ağız birliği etmiş belli ki. Ama benim gördüğümü onun görememesi imkânsız. Zira kendisi hepimize pabucumuzu ters giydireir.”

Abime göre şeytanlık söz konusu olduğunda, sonda Leyla, ondan bir adım önde ben fakat hepimizin ustası en önde Feray abla geliyordu yani.

“Olmaz bu iş, Nil,” dedi neden sonra.

Gözlerim yine yanmaya başladı. “Neden?”

“İt iti kuyruğundan tanır. Sen onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun, Nil. Tanıyamazsın da. Benim tertemiz kız kardeşim ona mı kaldı?”

Hemen karşı argümanımı sundum: “O zaman senin Hilal ablayla ne işin var?” Burnumu çektim. “Yazık değil mi ona da?”

“Bırak, onu onun abisi düşünsün. Ben senden sorumlu-yum.” Gözümden bir damla yaş süzülünce kaşları çatıldı. Uzanıp

başparmağıyla çeneme doğru inen yaşı sildi. “Yapma böyle, Nil. Şaşınyorum ne yapacağımı... N’oldu benim erkek düşmanı kardeşime?”

Burnumu çektim ama çok işe yaramadı. Burnum da yol yol akıyordu. “Erkek düşmanı olmadığımı söylemiştim ama sen inanmamakta ısrar ettin...”

“Hâlbuki tam da düşman olman gereken tipe denk geldin be çirkin...” Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Başımı yasladım omzuna. “Aklını çeldi bir şekilde. Yapar. En akıllı kıza bile yapar...” Fatih’in ailesine olan saygısından *eşekoğlueşek* ve sülaleye uzanabilecek daha beter kelimeler telaffuz edemediğinden, “Mendebur,” da karar kıldı sonunda. “Bağlılık nedir, bilmez o. Onun ne dönülmez yeminler ettiğini duydu bu kulaklar. Ama hep yandığı gibi söndü. Ağzı iyi laf yapar, bilirim ama o laflara kapıp da kalbi kırılanlardan olma be Nil...”

Konuşmadık bir süre. Gözlerimden birkaç damla daha yaş süzüldü. Ceketinin kolu ıslandı biraz. Bir eli saçlarımı buldu sonra. “Hem daha yaşın ne başın ne. Kimler gelecek, kimler geçecek, Nil. Unutursun. Gözünü açtın, bu geri zekâlıyı gördün. Ama inan ki tek damla gözyaşına değmez.”

Aramızda daha hiçbir şey yaşanmadan, onunla abim arasında nasıl bir açmazın içinde bulmuştum ben kendimi?

“Sonra bana hak vereceksin ve şükredeceksin. Sadece senin iyiliğini istiyorum ben.” Omzuyla başımı sarstı. “Hadi kalk da elini yüzünü yıka. Bir kendine gel. Koca kazık oldun. Yakışıyor mu hiç? Üstüm başım sümük oldu... Ne iğrenç...”

Tuvalete gitmek üzere isteksiz ayağa kalktığımda oturduğu yerden elini uzattı. Anlam veremedim. “Telefonunu da alayım.”

Bunu bana yapmayacaksın, değil mi? “Saçmalama, abi!”

Israrla elini havada salladı. “Telefonunu ver, Nil. Birlikte tecrübe ettik ki en azılı anarşikler bile tuzaklara düşebiliyormuş. Bir süre böyle.”

Çalışma masamın üzerindeki çantadan telefonumu çıkarıp avcunun içine bıraktım. “Ne zaman geri vereceksin?”

“Ne zaman seni rahatsız etmeyeceğine inanırsam o zaman.”
 Odadan çıkarken arkamdan seslendi: “Annemlere bir şey söylersen kalbini kırarım. Ortalık karışır, kimse mutlu çıkmaz bu işten. Ben bir kardeşten oldum. Bırak, kırk yıllık komşular komşu kalsın. Sana layık birisi değil o. Emin ol ki değil...”

Kürşat, Nil'in telefonunu yatağına fırlatıp üzerindeki ceketi, sanki toz içinde ve yırtık değilmiş gibi sandalyesinin üzerine büyük bir özenle astı. Kravatını gevşetip çıkardı. Gömleğinin iliklerini çözmeye başlayamadan yatağın üzerindeki telefon titredi.

Fatih'ten Nil'e elbette güven dolu bir mesaj gelecekti o gece.

Ben halledicem

Merak etme sen

Hep bir kurtarıcı hep bir ara bulucu pozları. Kürşat diyalog sekmesine girerken, “Sanki bilmiyorum ben malımı,” diye mırıldandı. Parmakları hırsıyla telefonun üzerinde gezindi.

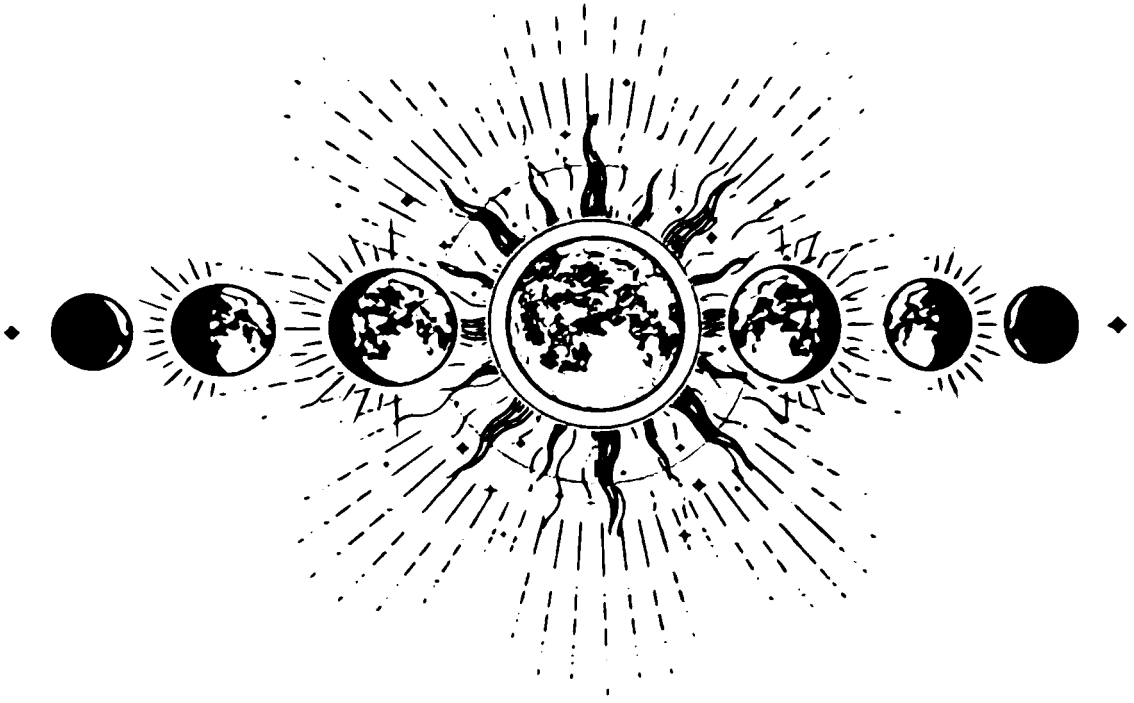
Sen bi sikim halledemezsin bundan
 sonra

Nilin yanına yanaşırsan arayıp
 sorarsan gebertirim seni

Pušt

Engelle.

Sil.

18. BÖLÜM

Kürşat elini yüzünü yıkayıp tam pijamalarına kavuşuyordu ki telefonu acı acı çalmaya başladı. Aramayı yanıtladığında Yusuf Bey'in telaşlı sesi ulaştı kulaklarına: "Hah Kürşat, az önce Nuri amca fenalaştı da. Araba lazım. Sen buraya geri gelebilir misin?"

"Ne diyorsun, Yusuf abi?"

"Pistte Nimet ablayla karşılıklı Ankara havası oynarken yığıldı kaldı valla. Şu an kendinde ama iyi görünmüyor. Hastaneye götürelim dedik. Bir baksınlar da içimiz rahat etsin."

"Tamam abi." Giydiği pijama üstünün tek kolunu geri çıkardı Kürşat. "Çıkıyorum hemen." Pijama üstü yerine bir tişört, hâlâ üzerindeki kir toz içindeki kumaş pantolonun yerine de bir kot pantolon geçirip fırladı evden.

Apartman kapısında annesiyle burun buruna gelmeyeydi iyiydi. "Oğlum, nereye bu saatte?" Kürşat karanlıktan faydalanacağını ummuştu ama Necla Hanım'ın şahin gözlerinden kaçış yoktu. Tutuverdi kolundan. Gözleri kocaman kocaman açıldı gördüğü manzara karşısında. "Senin yüzüne n'oldu? Allah'ım korusun!"

"Hiç ya, kavga ettim de biraz. Önemli bir şey yok," diyerek başından savmaya çalıştı Kürşat.

Necla Hanım kolay kolay baştan savılamayacaktı tabii. “Düğünle ev arasındaki kısacık yolda kavgayı nereden buldun?”

“Denk geldi işte!” Kürşat son kozunu sahaya sürdü. “Anne, acelem var benim. Sen duymadın herhalde. Nuri dede fenalaşmış. Önümden çekilirsen hastaneye yetiştireceğim yüksek müsaadelerle.”

Necla Hanım'ın eli ağzına gitti. “Aaaaa...” Kürşat annesinin şaşkınlığından faydalanıp sokağın başında park hâlindeki arabaya doğru yeniden durdurulma ihtimaline karşın depar attı. Annesi şoku atlattığında telaşla seslendi arkasından: “Habersiz bırakma bizi. Allah'ım elinden tutsun adamcağızın...”

Kürşat, “Hemen telaş yapma, anne. Bilmiyoruz nesi var,” diye bağırdı sokağın öbür ucundan. Araba koltuğuna henüz oturmuştu ki telefonu yine çalmaya başladı.

Arayan Bakkal Niyazi'ydi bu sefer. “Kürşat. Biz araba bulduk, Devlet Hastanesi'ne gidiyoruz şimdi. Sen direkt hastaneye gel. Alınacak bir şeyler olur belki. Fazladan araba bulunsun.”

“İyi madem. Ben oraya gidiyorum o zaman.” Kürşat tam Nuri dedenin durumunu da soracaktı ki Niyazi, “Hadi görüşürüz orada,” dedikten sonra çat diye kapattı telefonu.

Pınarbaşı'ndan dolanıp dakikalar sonra hastaneye ulaştı Kürşat. Ne var ki arabayı otoparka bırakıp aceleyle acile girdiği an ayakları geri geri gitmek istedi. Zira Fatih de yememiş içmemiş, üzerini değiştirdiği gibi soluğu acil koridorunda almıştı. Gelmesi hatırı kalırdı Kürşat'ın. Hastanenin beyaz ışıkları altında iyice sevimsiz göründü Kürşat'ın gözüne. Suratı yer yer kırmızı yer yer de morarmaya yüz tutmuştu meymenetsizin. Ah biraz daha evire çevire dövebilseydi keşke! Hâlâ alamamıştı hırsını.

Yusuf Bey el etti Kürşat'a: “Hah, gel Kürşat, gel. Ben seni ararken Hüseyin de Fatih'i aramış. O aldı bizi sağ olsun. Zekiler de peşimizden taksiyle geldiler. Elimiz ayağımız birbirine girdi tabii telaştan... Benim araba bakımda. Hüseyin de arabasını iş yerindeki otoparkta bırakmış. Aksilik olacak ya işte...”

Fatih Efendi'nin ondan önce yetişmiş olduğu gerçeği büsbütün sinirlerini bozdu Kürşat'ın. Önceden itiraz etmemiş olmasına rağmen, "Madem araba buldunuz..." diye homurdanır gibi oldu.

Hüseyin Bey ters ters Kürşat'a baktı. "Uykunu mu böldük, *Cam Güzel*?"

"Abi, ayıp olmuyor mu *Cam Güzeli* deyip duruyorsun?"

"Haklısın. Güzellik de kalmamış ki..." Kalın kaşlarını kaldırıp bakışlarıyla Fatih'i işaret etti Hüseyin. "Yapışık ikiz misiniz oğlum siz? Birinin yediği dayacağı öteki de yiyor?"

Kürşat ağzına geleni söyleyemediğinden edecek laf bulamadı. Kilitli kaldı bir müddet.

Niyazi keyfi yerinde olsa gülecekti neredeyse. "Oğlum, bir yerde iyi olmuş ikinizi de çağırdığımız. Hazır acile gelmişken söyleyelim hemşireye, size de bir el atsınlar. Fatih'e de söyledim ama gerek yok dedi."

Herkesin de canı goygoy çekiyordu maşallah. Kürşat somurttu. "İyi mi Nuri dede? Bizimle uğraşacağınıza ondan haber verin esas siz."

Kürşat *biz* deyince Fatih'e bir cesaret geldi. "Bakalım, bekliyoruz işte," dedi. "Münevver nineye de sakinleştirici yaptılar. Yasemin ablalar başında."

Kürşat sanki ona sormuştu. Her görevden böyle vazife mi çıkaracaktı işgüzar ırz düşmanı? Tepki olarak ona sadece bol tiksinti içeren bir bakış attıktan sonra bir şey demeden koridorda Fatih'ten olabilecek en uzak köşedeki sandalyeye oturdu.

Annem yine bir anda odama dalıp çat diye tepedeki lambayı açtı. Etraf gündüz gibi olunca gözlerim kamaştı. "Ne bu üstün başın? Eve geleli yıl oldu. Hâlâ oturuyorsun öyle miskin miskin."

Gözlerimi kıstım kızgın suratına bakarken. Gecenin bir yarısı annemin derdi neydi ki? "Çıkarırım şimdi?" Başıma gelen çoktan gelmiş zaten. Şu saatten sonra acelemiz ne yani?

"İki saattir ne yapıyorsun?"

Komodinin üzerindeki kitap cankurtaran gibi yetişti yardıma. “Kitaba kaptırmışım da...”

“Girdiğimde öyle boş boş tavana bakıyordun karanlıkta?”

Her bir detayı da atlamadan sor sen zaten. “Kitapta okuduğum bir şeyin muhasebesini yapıyordum. Oldu mu? Bazen okuduğunu sindirmen gerekiyor. Öyle olunca kapatıyorum kitabı ve sadece düşünüyorum. Bazen karanlıkta...”

Verdiğim cevap hiç sallanmadı annem tarafından. “Sen burada tavanı izleyip düşünüürken n’olmuş abine, haberin var mı?”

“N’olmuş?”

“Görmedin mi hâlini?”

“Yoo. Odamdaydım ben. Ayrı ayrı geldik ya?” Üç beş yalan eksik fazla ne fark eder ki? Zaten batmışım ben. “Duymadım bile eve girdiğini...” Dudak büktüm. “Anlaşılan, çıktığını da duymamışım...”

“Ne kaygısızsınız kızım siz? Dünya yansa bir maşrapa su dökmeyeceksiniz.”

“Ne alakası var şimdi ya?”

“*N’oldu oğlum* diyorum, *hiç kavga ettim* diyor. Sana soruyorum, *görmedim* diyorsun.”

Zaten canım burnumdaydı. “Anne, ne istiyorsun benden gece gece? Görmedim işte. Ne bileyim ben ne olmuş abime?” diye çıkıştım. “Hem babam nerede?”

“Cezmi amcanlarla okey oynuyorlar çok lazımmuş gibi. Herkes ayrı telden çalışıyor bu evde!”

“Belli ki babama ve abime kızmışsın sen. Neden benim tepemde dikilip bana bağıırıyorsun acaba?”

“Aa laf da söylenmiyor,” dedi alınmış. “Biz annemize *Türküm* diyemezdik. Büyüğe hürmet vardı. Çok bozuldu nesil, çok!”

Bozulmaktan çok, telefonsuzluk başıma vurmuş olabilirdi bence. Meraktan çatlayacaktım. “Yatacağım ben. Sabah devam

adersin çok gerekliyse.” Zaten kuracağı cümleler üç aşağı beş yukarı değişmezdi pek.

“Devril yat zaten. Hiç sorma, Nuri amca nasıl diye!”

Durduk yere Nuri dedeyi niye soruyordum ben? “N’olmuş Nuri dedeme?”

Ellerini beline dayayıp yatağın üzerine eğildi. Aramıza mesafe koymak isterken sırtım duvarla bir oldu ama kaçacak yer yoktu. “Adamcağız fenalık geçirmiş. Abin onu hastaneye yetiştirmek için çıkmış evden...”

“Hııı,” dedim. “Çok yedi düğünde o. Ondan olmuştur...”

“Tövbe estağfurullah. İyice acayipleştin sen!” Memnuniyetsiz gözlerle uzun uzun yüzüme baktı. Ağladığımı belli olmuyordu umarım. Yüzümü iyice yıkamıştım ama... “Sende de ne zamandır var bir hâller ya, hayırlısı. Al birini, vur ötekine... Biri evlenecek çağa geldi, kavga edip dayak yer; birinin dil pabuç, akıl beş kanış havada. Yaptık bir yerlerde bir hata ammaa... Allah sonumuzu hayretsin!” Kapıya yöneldi. “Neyse hiç değilse Naz’ı iyi kötü kurtardı kendini. Umudumuz Berk. Doktor olacak benim oğlum...” diye söylene söylene çıktı odamdan.

Arkasından *Berk’in doktor olacak olmasıyla konumuzun ne alakası var şimdi?* diye sormaya üşendim.

“Kaşla göz arasında size n’oldu böyle oğlum?” diye hayretle sordu Hayriye Hanım.

Hüseyinler Niyaziler yetmez, buyur bir de buradan yak. Mahallede olay çıktı mı en ön safta yer alan Hayriye Hanım’la Cemile Hanım yine bir olay mahallinde konuşlanmıştı. “Ufak bir mesele, anlatmaya değmez, Hayriye teyzecim,” diye geçiştirmeye çalıştı Kürşat.

Fakat Cemile Hanım’a göre fazlasıyla anlatmaya değdi. “Neresi ufak, evladım? Seni de çok fena benzetmişler...” Fatih alçağı kenarda kıs kıs gülüyordu. Sanki benzetilenlere o dâhil değildi! Sana yine sıra gelecek elbet, Fatih Efendi. Allah büyük! “Ne diye

karşıyorsunuz siz aşağı mahallenin işine? Birakin yesinler birbirlerini...”

Aşağı mahalle mi?

Hayriye Hanım da onayladı: “Fatih anlattı. Kavga ayırmışsınız.”

Yalan söylemekte üzerine yoktu puştun. Alayla Fatih’e baktı. “Öyle oldu, evet. Fatih atlayınca ben de daldım peşinden mecbur.”

Cemile Hanım şüpheyle ikisini de süzdü uzun uzun. “Hayriye, bunlar ayırmaktan çok dayak yemiş gibi duruyor.”

“Cemile teyzecim, siz yorulmadınız mı? Düğünden çıkıp zahmet etmişsiniz zaten buralara kadar. Ben sizi eve bırakayım mı?” diye sordu Kürşat. Bir taşla iki kuş. “Bir güzel dinlenirsiniz, hı? Ne dersiniz, hanımlar?”

Cemile Hanım hemen iki yana salladı kafasını. “Biz Münevver’e destek olmak için geldik. Anca beraber, kanca beraber.” Oturduğu yerden dikkatle Kürşat’ın yüzüne baktı. “Oğlum, gözün ne fena olmuş senin! Bakarken içim bir fena oldu yeminle!”

Hüseyin Bey dayanamadı yine: “Resmen dayak yemiş bunlar, Cemile abla. Fatih’i daha yeni karakoldan topladık. Siz sakın hiç akillanmayın! Nuri amca bir düzelsin, alacağım ifadenizi. Bana da hiç inandırıcı gelmedi bu *kavga ayırma* hikâyesi.”

Kürşat tarzı olmamasına rağmen *yangın var!* diye bağırıyordu. Komşun mu var, derdin var arkadaş.

Niyazi de kafasını salladı usul usul: “Siz genelde dayağı yiyen tarafta olmazdınız ya... Valla ikinizin de hakkından gelebilene helal olsun.”

Kürşat ısyan etti: “Abi, siz neden böyle konuşuyorsunuz? İstersen bir de madalya tak herife-heriflere!” Boğazını temizleyip kendine gelmeye çalıştı. Niyazi’yi ve gıyabında diğerlerini esefle kınarken onaylamaz bir biçimde kafasını salladı. “Nuri dede orada canıyla uğraşıyor... Siz de bizimle uğraşıyorsunuz,” diyerek üste çıkma hamlesi yaptı.

Hüseyin Bey bıyık altından gülümsedi. “Kendinden önce başkalarını düşünmeler falan? Kürşat, oğlum, kafana çok mu darbe aldın sen acaba? Alışık değiliz biz. Tomografi çektilirelim, olmayacak böyle baksana.”

Fatih de fırsatı kaçırmadı. "Ben önden daldım ya bakamadım. Aldığım taşıyla vurmuşlar herhalde..."

Kürşat'ın içi kaynamaya başladı. Edepsizce de bak sen. Daldı dala-
caktı ki Niyazi'nin sesiyle kendine geldi yeniden: "Oğlum, laf dinle-
m. Gelmişken sizi de bir gösterelim işte. Beyin kanaması falan ge-
çirirsiniz maazallah."

Kürşat'ın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Fatih'e bir bakış atıp, "Abi
yeter, hiç havamda değilim," dedi sertçe. Koridorun diğer ucuna
doğru yürümeye başladı.

Sesinin tınısında Niyazi'nin susmasına neden olan bir şeyler
vardı. Kürşat'a duyurmadan, "Cidden n'oldu buna, Fatih?" diye mır-
ıldandı Niyazi.

Gözleri Kürşat'ın sırtında, "Bir şeye sinirlenmiş ama..." dedi Fa-
tihten tereddütle. "Düzelir herhalde... İnşallah düzelir yani..."

Hedefime ulaşmak için sessizce karanlık salona doğru süzüldüm.
Sarımsız ev telefonu, televizyonun altındaki gözde yatıyordu
karanlıkta. Telsiz telefonu tam kavrayacaktım ki bir şey omzuma çar-
pıp ayaklarıma takıldı.

Sanırım az önce bana terlik fırlatılmıştı. Terliğin sahibi aka-
linde çılgınlığı da koydu. Hemen çılgınlığın geldiği yöne dönüp elle-
rimi havaya kaldırdım. Suçlu psikolojisi işte. "Anne benim! Ne
yapıyorsun?"

Annem lambayı yine çat diye açınca gözlerim yine kamaştı.
İçerdim gözlerime siper oldu. Annem başparmağını damağına ya-
pıyordu. "Allah cezanı vermesin, Nil! Hırsız sandım seni. Sessiz
karanlıkta ne yapıyorsun Allah aşkına?"

"Hiç." Dudaklarımı büktüm. "Sen ne yapıyordun karan-
lıkta?" Terlikle hırsız avlamak dışında yani. Terliği yerden alıp an-
nem uzattım. "Hırsız olsam terlik çok işe yaramayabilirdi. Bir
başka sefer için aklında bulunsun."

“Aman laubalileşme hemen. Sabahlığım kalmış koltuğun üzerinde. Onu alayım dedim. *Uyuyacağım* demedin mi sen demin bana?”

“Dedim.”

Annemin sabrı tükeniyordu. “Kızım, hâlâ kıyafetlerin üzerinde ne yapıyorsun o zaman hırsız gibi?”

“Susamıştım.”

“Aldın mı suyunu?”

“Almadım.”

“Salondan mı almayı planlıyorsun?”

“Kitabım burada kalmış galiba.”

“Kitabından da senden de illallah dedim vallahi! İçeride sen bana *kitap okuyorum* demedin mi?”

“Bu başka kitap,” dedim mıyır mıyır.

Annem ellerini açtı gökyüzüne. Tavana yani. “Benim güzel Allah’ım, senden çok şey istemiyorum. Ne olur şu benim kızıma biraz akıl fikir ver! Birazcık ver. N’olursun.”

Âmin.

Uykusu fazlasıyla geldiğinden daha fazla söylenemeden sabahlığı kaptığı gibi, “Millet deliye hasret, biz akıllıya!” diyerek uzaklaştı neyse ki. “Bul kitabını, iç suyunu, sonra da yat uyu artık!”

Kıpırdamadan dinledim arkasından. Yatak odasına girip kapıyı kapattı. Uyurdu artık. Kullanılmamaktan toz tutmuş ev telefonunu kaptığım gibi ışığı kapatıp odama koştum.

“Fatih, siz Kürşat’la dönersiniz. Ben Cemile ablaları senin arabayla bırakayım eve. Beklemesinler artık yaşlı insanlar,” dedi Yusuf Bey. “Doktordan daha haber çıkmayacak herhalde.”

Böyle lafına gelirsiniz işte Kürşat’ın. Ama işler tam istediği gibi gelişmiyordu sanki. Kürşat, Fatih bir bahane bulsun diye dualar etti. Kaş göz etti. Fatih bana mısın demedi. Anahtarı cebinden çıkardığı gibi Yusuf Bey’e uzattı. “Al abi. Ruhsat torpidoda.”

“Sağ olası. Eve çıkmadan anahtarı Cezmi abiye bırakırım ben.”

“Olur, olur. Ayaktaydı onlar da. Haber bekliyorlar.”

Yusuf Beyler gidince Kürşat kıyın kıyın Fatih’in yanına gitti. “Bırakırım lan seni burada,” dedi usulca.

Fatih sırttı. “Kıyamazsın.”

“Tövbe estağfurullah. Esas senin kafa çok darbe almış bence. Baksana, hepten gitti.”

Fatih, telefonu titremeye başlayınca cevap veremedi. Ekranda Kürşatların ev numarasını görmesiyle telefonu Kürşat’ın görüş alanından çıkarması bir oldu. Yıllardır Kürşatların evden onu arayan soran olmamıştı. Lisedeyken kontörü bittiğinde Kürşat annesine çaktırmadan evden arardı. Şimdi kimin aradığını tahmin etmek zor değildi. Fatih’in içi ısındı birden. “Ablam arıyor, merak etmiştir. Ben gelirim şimdi.”

Kürşat yüzünü buruşturdu. “Çok merak ederim, lütfen çabuk dön.” Arkasından hâlâ söyleniyordu. “Geri zekâlı...”

“Nil?”

“İyi misin?”

“İyiyim. Nuri dedeyi getirdik işte...”

Kendimi tutamadım, “NE?” diye bağırdım, fısıltıyla devam ettim. “Abim de orada değil mi?”

“Burada,” diye cevap verdi dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

“E, napıyor peki?”

“Hiç.”

“Hiç mi?”

“Hüseyin abi falan da burada. Geldi, paşa paşa oturuyor bir kenarda.”

“Kavga etmişsiniz... Kötü müsün çok?”

“Abin olduğu için biraz alttan aldım,” dedi kibirli sesi. “Ama çok bir şey yok. Sen iyi misin esas?”

“İyiyim...” desem de fazla inandırıcı olamadım herhalde.

Verdiği nefes, telefonun mikrofonuna çarpıp hışırdadı. “Üzülme. Ben halledeceğim. Merak etme sen.”

“Nasıl?”

“Şu an olay sıcak. Biraz zaman vermek lazım... Yarım saat sonra yine yan yana gelmek iyi olmadı tabii.” Bir düşündü. “Belki de iyi olmuştur, bilmiyorum. Burada çok sesini çıkaramıyor sonuçta... Hastanedeyiz ya...”

Bende akıl kalmamıştı ki. Ekstra akıl için annemin daha çok dua etmesi gerekiyordu. “Nuri dede nasıl oldu?”

“Bekliyoruz. Doktor daha bir şey söylemedi.”

“Ciddi mi acaba?”

“Bilmiyorum ki. Ben getirirken yolda bilinci gidip geliyordu.”

“Anladım...” diye mırıldandım. “Sen kesin iyisin, değil mi? Abimin eli ağırdır...” Kafama yediğim kumandalardan iyi biliyordum.

“Benim de fena değildir.”

“Gördüm...”

Hafifçe güldü ama ciddileşti hemen. “Kızdı mı sana çok?”

“İlginç bir biçimde hiç kızmadı. Telefonuma el koydu sadece...”

“Fark ettim onu.”

“Nasıl yani? Yoksa bir şey mi yaptı?”

“Bana sevgi dolu mesajlar attı. Yazılı olarak da ilişkimizi sonlandırdıktan sonra beni engelledi. Numaramı da silmiştir.”

Kalbim burkuldu. Fatih ve Kürşat ayrılamaz bir bütündü. “Ben ezbere biliyorum numaranı...” Çocukluğumdan beri bizim evin numarasını (ve evdekilerin cep telefonlarını), Birsen teyzelerin numarasını, abimin, Feray ablanın ve Fatih abinin numaralarını ezberlemiştim lazım olur diye. Gelecekte hiç bu şekilde lazım olacağını düşünmemiştim tabii o zamanlar.

Sakin sesi biraz telaşlı bir tona büründü sanki. "Hissetti mi ne, yine pis pis bakıyor. Durduk yere takılıp düşersen ondan bileceğim..."

"Çok korkuyorum bir şey olacak diye..." dedim ben de telaşla.

"Korkma. O kadar insanın içinde yapamaz bir şey. Gideyim ben yanlarına artık."

"Aramayı sil. Görmesin."

"Tamam, merak etme. Kapatıyorum."

"Kapat kapat. Anlayacak şimdi." Telefonu kapattığım gibi rahat bir nefes verdim.

"Gaz sancısı. Kalp kriziyle karıştırılabiliyor." Doktor ellerini önlüğünün ceplerine yerleştirdi. "Ayrımına varmak güç... Gerekli tetkikleri yaptık ama. İçiniz rahat olsun."

"Allah..." Sizi *bildiği gibi yapsın!* diye devam etmek yerine "...'ım çok şükür sana," dedi Kürşat.

"Önlem olarak birkaç saat daha izleyeceğiz hastamızı." Merakla kendine dönmüş meraklı yüzler içinde doktorun Kürşat'la Fatih'i fark etmemesi mümkün değildi. "Hemşire Hanım bir temizlesin isterseniz, çocuklar?"

"Alışmışız biz, Doktor Bey," dedi Kürşat. "Yanna kalmaz bir şey."

"Eh peki, siz bilirsiniz." Doktor yeniden Yasemin'le kocası Zeki'ye döndü. "Yalnız eczaneden probiyotik toz alınabilir. Rahat eder Nuri amcamız."

"Artık ona da bi' zahmet damadı gitsin," diye mınıldandı Kürşat.

Fatih duymamış gibi atladi: "Biz Kürşat'la gider alınız, Yasemin abla. Siz Nuri dedenin başında kalın." Aklına yatmıştı. Her işte bir hayır vardı. Yan yana geldikçe belki daha kolay çözerlerdi bu *ufak yanlış anlamayı*.

Kürşat *ya sabır* çekti içinden. Tahammül sınırlarını deniyorlardı o gece, emîn oldu. "Sen yorulma, hayatım," dedi dışlarının arasından. "Gözün Şam'a, dudağın Bağdat'a bakıyor..."

“Sen biraz da kendini düşün ama, hayatım.” Kaşlarını kaldırıp Kürşat’ın şiş gözünü işaret etti Fatih. “Tek gözle görebiliyor musun hem sen? Arabayı ben kullanayım istersen?”

Kürşat, “Düşsene artık sen benim yakamdan!” dedi sessiz. Yüksek sesle devam etti. “Yetecek kadar görüyorum çok şükür. Kaldığım yerden devam edebilirim her an.”

Bir anda yükselen tansiyondan habersiz, Niyazi girdi araya: “Aman diyeyim, bu sene ömürlük kavga gürültü gördük.” Eli tombik göbeğine gitti. “Benim de karnım acıktı. Ben de geleyim sizinle. Bir dürüm atarım. Stres acıktırıyor beni.”

Kürşat yine homur homur homurdanmaya başlamıştı. “Üç kişi eczaneye mi gideceğiz?”

“E daha buradayız. Boş boş oturacağımıza gidip gelelim işte?”

Otoparkta Niyazi elini ön koltuğa doğru salladı. “Sen geç öne, Fatih. Ben arkada kestiririm biraz.”

Kürşat atıldı. “Sen gel abi, burada kestirirsin.”

“Yok, arkası daha rahat.”

Fatih hemen ön koltuğa kuruldu, yalnız kapıyı belki bir tık hızlı kapatmıştı. “Yavaş. Kırdın kapıyı,” diye homurdandı yine Kürşat direksiyona doğru.

Fatih inceden gülerek baktı Kürşat’a. “Pardon.”

Kürşat ona hiç bakmadı. “Kemerini de tak.”

Fatih zaten takacaktı. “Sağlığımı bu kadar düşünür müydün sen?”

Kürşat yüzünü ekşitti. “Gevezeliğin lüzumu yok. Ceza yiyeceğiz senin yüzünden... Yoksa canın camdan fırlamak istiyorsa keyfin bilir. Ben hiç mâni olamam.”

Fatih uzanıp üzerinden geçirdiği kemeri yuvasına yerleştirdi. “Taktık. Başka arzunuz?”

Arabayı çalıştırdı Kürşat. “Şimdilik bu kadar.”

Arabadaki ölüm sessizliğini bozan tek ses, radyodan yükselen piyasa bir şarkının tekdüze melodisiydi. Bir müddet sonra Fatih

yılların verdiği alışkanlıkla radyoya uzandı. Birkaç radyo istasyonu kanıştırdı.

“Değiştirmesene şu radyo kanalını!” Eski istasyona geri döndü Kürşat hemen. “Dinliyorum ben onu.”

Fatih uzatmadı. Şanslarına dürümcünün sokağındaki eczane nöbetçiydi o gece. Kürşat dürümcüye giden yola sapmadan önceki kavşaktan geçerken biraz acele etti. “Kırmızı ışıktaymışın,” dedi Fatih.

Kürşat, Niyazi olmasa o gece ikinci kez tepelemişti Fatih’i. İnadına yapıyordu pezevenk. “Renk körü müsün? Sarıya geçtim!”

“Kırmızıya dönmüştü.”

“Sarıydı.” Edemediği küfürleri yuttu Kürşat. “Bomboş yol zaten...”

Fatih geri adım atmadı. “Yiyeceksin diye aklının çıktığı o cezayı yiyince görürsün bomboş yolu.”

“Ceza yemeyeceğiz çünkü sarıya geçtim!”

Fatih tam yine *fakat kırmızıya geçtin* demeye hazırlanıyordu ki Niyazi kafasını ikisinin arasından çıkardı. “Gençler, bir sorunuz mu var sizin? Bir uyutmadınız. İki saattir sesimi çıkarmayayım diyorum da... Dayanamadım artık.”

“Yok abi, nereden çıkarıyorsun?” diye sordu Fatih masum masum. “Her zamanki hâlimiz bu bizim.”

“Ne bileyim... Varsa bir durum, bilelim. Huysuz yaşlı kan kocalar gibi didişip duruyorsunuz bindiğimizden beri.”

“Teessüf ederim abi sana,” dedi Kürşat. “Benzettiğin şeye bak. Buna mı kaldım ben? Benim soylu sülalem çok daha iyilerine layık,” diye ekledi üzerine basa basa.

Niyazi koptu: “Soylu sülalen mi?”

“Beğenemedin mi?” Kürşat dikiz aynasından kısıp gözlerle, yani kısıp olmayan diğer gözünü de kısarak, havalı havalı Niyazi’ye baktı. “Has Avrupalıyız biz.”

Fatih, Kürşat’ın bu lafı karşısında her zaman dediği gibi cama doğru, “Kıçımın Avrupalısı,” diye söylendi.

“Bir şey mi dedin, birader? Duyamadım da.”

“Ne diyeceğim? Hazır oradayken, zamanında Belgrad civarlarından bir arsa kapatsaydınız diyorum. Çok değerlendi şimdi oralar...”

Kürşat dişlerini sıktı. “Gösterirdim ben sana Belgrad’ı da... Ef-lak-Boğdan’ı da... Ama sen dua et, acelemiz var.”

Niyazi ilk iki dürümü havada kapıp köşedeki boş masaya kuruldu hemen. Böylece Fatih’le Kürşat da sırada baş başa kaldı.

Fatih, “Ben dürümlere bakalak olurum. Sen ilaçları hallet ister-sen. Yer gideriz hemen,” dedi.

Kürşat burnundan bir homurtu çıkardı. “Ben de durayım, neme lazım. Emanete hıyanet falan olur. Sen seversin...”

“Kürşat, yeter artık. Kırıcı oluyorsun...”

Kürşat’ın yüzü yumuşar gibi oldu. “Vah canımm. Hassas yerlerin mi acıdı senin?” Suratı anında asılırken kavurmanın başındaki ustaya döndü: “Ustam, acele et biraz. Hastamız var bizim.”

Usta kafasını kaldırdığında ayrı yüzlerde iki mor göz, birkaç yerinden patlak birer dudak ve muhtelif yerleri şişmiş iki çene karşısında sormadan edemedi: “Sizi nerede böyle dövdüler ayıptır sorması?”

Adam küt diye dövdüler deyince Kürşat bir alındı. Çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi hemen. “Benimki ırz düşmanı şerefsizlere verilmesi gereken dersi verirken oldu, abi. Görev zayıyatı,” dedi mağrur. Kafasıyla Fatih’i gösterdi. “Yandaki arkadaşla bir alakam yok.” Ters ters Fatih’e baktı sonra. “O yediği dayağı sonuna kadar hak etmiş olabilir. Şimdi düşündüm de kesin hak etmiştir bence...”

Dürümlere yumulmuş Niyazi’yi gösterdi usta. “Az önce dükkâna birlikte girmediniz mi üçünüz?” diye sordu. “Ben birbirinizi tanıyor-sunuz sandım.”

Kürşat dirseğini yeşilliklerin bulunduğu camekânlı yüksek tezgâha dayayıp yalandan iç çekti. “Ah be ustam... Ben de öyle sanmıştım!”

Usta daha fazla bulaşmamaya karar verip kavurmasını kavurmaya devam etti.

“Kürşat...” dedi Fatih sesini alçaltarak. Fatih daha fazlasını hak etmiyormuş gibi Kürşat sadece göz ucuyla baktı cevaben. “Sakinleş-tikten sonra konuşalım. Olur mu?”

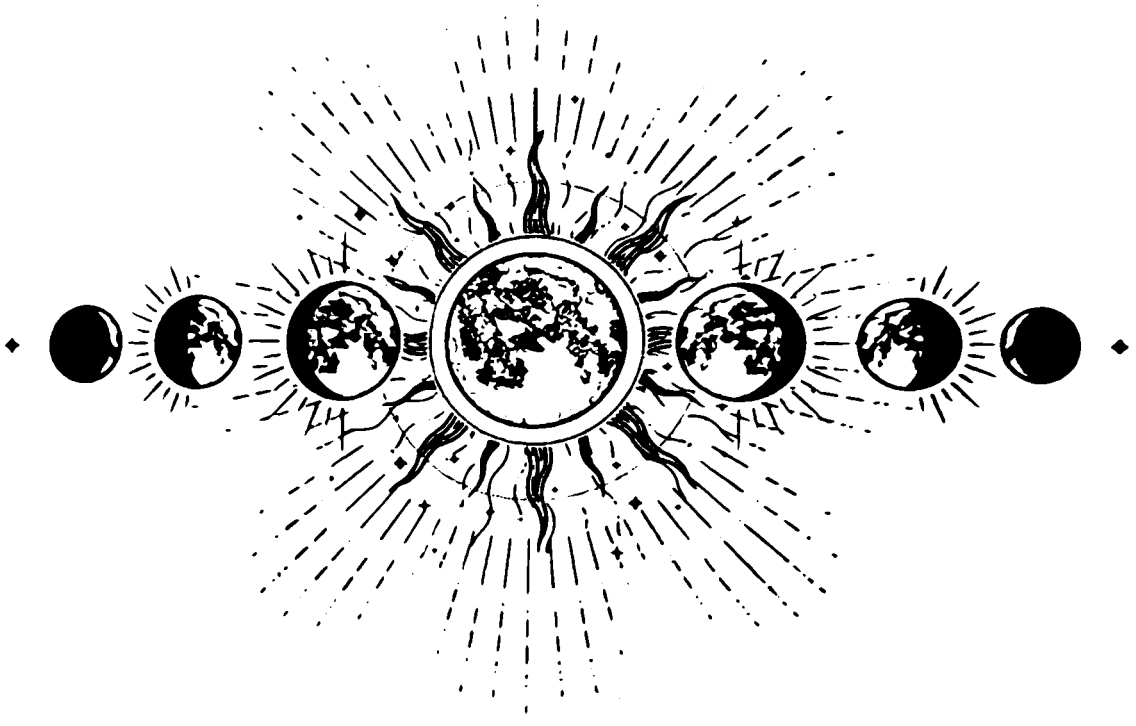
“Sakin olmadığımı da nereden çıkanyorsun ki? Son derece sakimim ben. Dostumu düşmanımı tanıdım.” Kafasını komple Fatih’e çevirdi. “Sana gereken cevabı verdim ben. Konuşulacak tek bir kelime dahi kalmadı. Tak sepeti koluna, herkes kendi yoluna.” Sağlam gözünü kırptı. “Bekleme yapma.”

“Söyledim sana. Niyetim ciddi benim...” Bir an duraksadı Fatih. “Karar verdim. Annemlerle konuşacağım ben.”

Kürşat birden elektrik çarpmış gibi doğruldu. Bakışlarındaki dalgacı tavrı tamamen öldü. “Sakin, Fatih,” dedi tehditkâr. “Varlığına tahammül ediyorsam sırf tatsızlık çıkmasın diye. Sakinleştığımı düşünüp yumuşatırım ben bunu, ağzından girer burnundan çıkarım diyorsan büyük yanılıyorsun. Kafalayamazsın beni. Tatsızlık çıkarmak istemiyorum ama gerekirse çıkarırım da. Ve bozarım o işi.”

Usta girdi araya: “İlk dürüm hazır.”

Kürşat ustanın uzattığı dürümü aldı. “Hıh, ver abi dürümü. Oradan bir de ayran verin bana. İkinci dürüm çıkınca yamak masaya getirsin bir zahmet.” Kendisinden beklenmeyecek bir hassasiyetle konuştu. “Müşteri profilinize daha fazla dayanamayacağım.” Verilen ayranı da açtıktan sonra, Fatih’ten gözlerini ayırmadan, onun kafasını kopanyormuş gibi dürümün üçte birini dişledi. Üzerine ayranın yarısını hüpletti. Niyazi’nin yanına seğirtmeden ağız dolusu tehdidini savurdu: “Bozabileceğimi iyi biliyorsun... Söyle annene de gör neler oluyor. Götüne baka baka dönersin evine.”

19. BÖLÜM

Saffet Bey hızlı hızlı caddeyi adımlıyordu.

Kürşat bile peşinden yetişeceğim derken nefes nefese kalmıştı. Babasının böyle bir kondisyonu olduğundan haberi yoktu. “Baba, sabahtan beri konuşmuyorsun benimle. Soruyorum iki saattir, cevap vermiyorsun. Kovalayan var sanki. Nereye gidiyoruz böyle acele acele?”

Saffet Bey dudaklarını sarkıtıp küskün küskün uzaklara baktı. “Sokak kabadaylarıyla konuşmuyorum ben.”

Kürşat babasının görüş alanına girmeye çalıştı. Saffet Bey kafasını çevirdi. “Baba, yapma böyle. Dükkânı da erken kapattık. Ben kalsaydım bari? Kapatır gelirdim?”

“Yüzünü gören gerisin geri dönüp gidiyor. Bereketini kaçırdın dükkânın. Ayrıca işimiz var...”

“Ne işimiz var, baba? Söylesene, çatlatma adamı.”

Saffet Bey ilk kez lütfedip Kürşat’ın çizik kaşına, yarık dudağına, dalga dalga yeşermekte olan mor gözüne baktı. “Çatlamışsın çatlayacağın kadar. Biraz daha bekle işte, ne çıkar? Gidince öğreneceksin zaten.”

Sindi Kürşat. “Nereye gidince?” dedi alınmış. “Sen konuşmazdın hiç böyle...”

“Konuşana değil, konuşturana bakacaksın.”

Bir müddet sonra babası evlerinin sokağına sapınca yine dayanamadı Kürşat: “Eve mi gidiyoruz?”

“Eve gitmiyoruz.”

“Baba, hoşuna mı gidiyor bu gizem?”

Saffet Bey cevap vermeden, tazı gibi yokuşu tırmandı, Birsen Hanımların apartmanının önünde durdu.

Kürşat nedense tuzağa düşmüş gibi hissetti kendini. “Bir dakika. Ne işimiz var Birsen ablalarda?”

“Geç kalınmış bir hesabımız var, evladım.” Açık apartman kapısını işaret etti. “Çık yukarı.”

Abim, arkasında onu takip eden babama baka baka Birsen teyzelerin salonunun ortasına kadar geldi. Berk de dâhil bizim aile ve Birsen teyzeler tam kadro, ek olarak da Hilal ablayla Hüseyin amca salondaki koltukları doldurmuştu.

Annem acil bir meseleyi görüşeceğimizi söyleyerek, okuldan gelir gelmez kolumdan tuttuğu gibi beni buraya sürüklemişti. Kadroyu gördüğümünden beri içimde yükselen paniğe engel olamıyordum. Üçlü koltukta şimdilik tek başına Fatih oturuyordu. Belli ki o da işten fırlayıp gelmişti çünkü üstünü değiştirecek fırsat bulamamıştı henüz. İddialı lacivert takım elbisesiyle salondaki ortalamayı epey yukarı çekiyordu. Yüzü hâlâ pek iç açıcı değildi ama... Canı çok yanıyor muydu acaba? Bakışlarımı haliya diktim hemen. Daha fazla ona bakmamalıydım. Biraz daha bakmaya devam edersem her şeyi açık edecektim.

Gerçi hepimizi burada böyle topladıklarına göre, belki de herkes her şeyi çoktaan öğrenmişti. Ama kimden? Abimin yüzümü bulan soru işaretleriyle dolu gözlerinden bir şeyden haberi olmadığını anlıyordum. Peki, Fatih sonunda dayanamayıp ne varsa sayıp dökmüş olabilir miydi?

Babam, abimi Fatih'in yanına doğru itekledi. Abim istemeye istemeye Fatih'in yanına oturdu: şüphe çekmeyecek kadar yakın fakat olabildiğince uzak.

Hüseyin amca abimin koltuğa yerleşmesini bekledi. Sonra dikkatle bir abime bir Fatih'e baktı. "Nasılsınız diye soracağım ama hâlâ kamyon çarpmış gibi görünüyorsunuz..."

Abim, "Sağ ol abi bilgilendirme için," dedi suratsız suratsız. "Sebebiziyaletimiz nedir acaba? Söyleseniz artık?"

"Bazı meseleler var kafamıza takılan." Hüseyin amca mutlulukla ellerini kucığında kavuşturdu. "O malum geceye dair sis perdesini aralayacağız şimdi hep birlikte..."

Biraz rahatlar gibi oldum. Bir şey bilmiyorlardı. Ama öğrenme çabasındaydılar. Aha işte yine gerildim.

"Sen arala abi, biz hiç engel olmayalım sana," dedi abim umursamaz. "Sis perdesiymiş. Esrarlı esrarlı bir çabalar, bir şeyler..."

"Laf kalabalığıyla bir yere varamazsınız, Kürşat." Bir Fatih'e bir abime dikkatle bakmaya devam ediyordu. "Nuri amca mide fesadı geçirdi diye olan biteni arada kaynatırız sandıysanız, yanıldınız, gençler." Abim de Fatih de ifadesiz bakışlarla Hüseyin amca'yı izliyorlardı, kendilerini ele vermeyecekleri açıktı bence. "Yarın evleneceksiniz. Allah'ın günü kavga ederseniz, nasıl çocuk yetiştireceksiniz siz? O çocuklardan hayır gelir mi kimseye?" Sorusu çıt çıkmayan salonda yankılandı. "Bu akşam her şeyi açıklığa kavuşturacağız. Bir bir soracağım, derdiniz neymiş, anlayacağız. Bıktık artık ikinizin de kavgasından gürültüsünden."

Sözler abimin bir kulağından girdi, ötekinden çıktı. "Sorgu var deyince, işi gücü bırakıp koştun geldin tabii, Hüseyin abi. Fırsat bu fırsat, kurdunuz pusuyu."

"Sizin karıştığınız adli vakalar yüzünden sürekli karakollara düşmek zorunda mıyım ben? Vaziyet beni de yakından alakadar ediyor." Hüseyin amca rahatça koltuğa yaslanırken hain hain

gölümsüyordu. “Ayrıca dünyada kaçıramazdım bunu. Müvekkilimle görüşmemi erteledim de geldim.”

“Kendimizi çok özel hissettik abi, sağ ol,” dedi abim. “Ama müvekkilini mağdur etmeseydin keşke. Mesai saatinde bilmeden ve inan hiç istemedim çok zahmetler vermişiz sana. Ne gerek vardı? Böyle bize özel sürprizler organize etmeler falan...”

Fatih’in sesi sitemliydi: “Açık açık söyleseydiniz de gelirdik biz. Ne o öyle bin dereden su getiriyorsunuz? Annem *fenalaştım* diye arayıp çağırdı beni buraya. Aklım gitti.” Birsen teyze de iyi aktrismiş meğersem. “Hem ne var bunda bu kadar kafaya takacak? Kavga ettik, bitti gitti işte.”

“İçeri girmek de akıllandırmadı herhalde seni,” diye Feray abla araya girdi. “İyiliğinizi düşünüyoruz biz sizin. Yolda mı bulduk ikinizi?”

“İyi alıştınız dayak atmaya ama her zaman dişinize göre olmaz rakip.” Hüseyin amca ikisini de boydan gösterdi eliyle. “Şekil 1-A. Ya daha kötüsü olsaydı?”

“Bugün yüzünüz, yarın Allah bilir nereniz.” Birsen teyze iki elini dizlerine vurdu. “Ya bıçakları, silahları olsaydı... Allah muhafaza!”

Fatih, “Yine bir fena mı oldun, anne?” dedi kinayeli.

“Sakat kalacaksınız, o olacak,” diye çıkıştı Birsen teyze de. “Deli akan kanınız yüzünden belki de canınızdan olacaksınız, değer mi? Ne bu sinir?”

Cezmi amca da isyana katıldı: “Mecbur muyuz biz bu stresi çekmeye, canım? Yaşlı başlı insanlarız artık. Aklınızı başınıza toplayın. Ölümümüz sizin elinizden olacak valla!”

“Allah gecinden versin,” diye mırıldandı Fatih.

“Allah gecinden vermiyor, efendim! Hık diye gidiyorsun tahlıköye!”

Fatih ellerini kucığında birleştirip başını önüne eğdi.

“Hah, diyoruz nihayet büyüdüler. Elleri ekmek gördü, günün birinde evlenecekler, yuva kuracaklar... Ama yok... Bizi haksız çıkaracak bir şey yapıyorsunuz illaki!”

Birsen teyze Cezmi amcaı sakınleştirmeye çalıştı: “Hüseyin devam etsin. O, haklarından gelir şimdi... Hep biz yüz verdik bunlara.”

Ve bu işaretle birlikte sorgu başladı.

“Nuri amca için telefonla arandığınızda ikiniz de evde miydiniz?” Cevap hemen çıkmayınca Hüseyin amca üsteledi: “Evet, cevap bekliyorum. Ne kadar çabuk cevap verirsiniz o kadar çabuk kurtulursunuz o koltuktan.”

Homurdanmak suretiyle, “Evet,” dedi abim.

“Kavga nerede çıktı?”

“Nerede çıktığını bilmiyoruz. Biz sonuna denk geldik. Bizim sokağın aşağısındaki evin oradaldı. Hani yeni yıktılar ya.”

“Kimler kavga ediyordu? Aşağı mahalleden demiştiniz, değil mi?”

“Ozan mıydı neydi o çocuğun adı?” diye Fatih’e sordu abim. Ama Fatih’in yüzüne bakmamıştı pek tabii.

“Okan da olabilir,” dedi Fatih.

“İsimlerini bilemedik tam,” dedi abim.

“İsmi dahi bilmediğiniz adamlar için kavgaya tutuştunuz.” Hüseyin amca memnuniyetsizce ikisini de süzdü. “Size kavga olsun zaten...”

Abim tane tane açıkladı: “Kavgaya tutuşmadık. Ayırdık.”

“Arasak bulur muyuz bu ayırdığınız çocukları?”

Nasıl olmanın çocukları bulamayacaklardı. Abim rahatı. “Arayın, belki bulursunuz. Ben şahsen merak etmiyorum nerede olduklarını.”

“Etmezsin tabii,” dedi Hüseyin amca. O kadar inanmıyordu ki abimin söylediklerine. “Şunu bir anlatsanıza n’olur. Kavga edenleri ayırırken bu kadar dayak yemeyi nasıl becerdiniz?”

“Büyük kavgaydı... Göz gözü görmüyordu...”

Hüseyin amca yine ikna olmadı. “Düğünden ilk önce Nil’le Fatih ayrıldı, değil mi?”

Abim bu sefer pis pis yanında oturan Fatih’e baktı. “Evet.”

“Sen neden peşleri sıra kalktın hemen?”

“Pasta dokundu.”

Hilal abla hemen çalışkan bir öğrenci gibi parmak kaldırıp söz aldı. “Ben çok ikna olmadım, Hüseyin abi. Bana sorarsan pek de öyle midesi bulanmış gibi görünmüyordu. Daha çok acelesi varmış, bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi telaşlıydı.”

Abim *sen de mi Brütüs?* bakışı attı Hilal ablaya. “Sana da tees-süf ediyorum, Hilal!” Sevdiceği tarafından sırtından vurulmuştu yazık.

Hüseyin amca kafasını salladı. “Şahitler huzurunda not düşülsün. Hilal, Kürşat’ın *rahatsızlığını* şüpheli buldu.”

“Te Allaam,” dedi abim kendine sabır dilerken. “*Şahitler* diyor, *not düşülsün* diyor...”

“Nil, annesine kavgadan haberi olmadığını söylemiş. O zaman bir şekilde Fatih’le o ayrıldı, eve çıktı. Sonra siz Fatih’le sokakta yeniden buluştunuz bir sebepten ve kavgaya denk geldiniz?”

“Evet.”

“Pastaya n’oldu? Hani dokunmuştu?”

“O an unuttum onu. Adrenalin falan hani...”

“Sonra da rahatsız olmadın herhalde. Hastanede gayet iyi görünüyordun.”

“Evde elimi yüzümü yıkayınca iyi geldi, abi.” Pis pis güldü. “Detaya girmek istemem.”

Hüseyin amca bir müddet abimin yüzünü izledi. “Bu pasta meselesi şaibeli. Neyse... Esas meseleye geri dönelim. Neden Fatih’le buluştunuz gece gece? Yatıp uyusanıza?”

“Özel bir mesele. Şu an burada paylaşmak istemiyoruz.”

“Demek özel mesele...” dedi Hüseyin amca şüpheyle.

Hilal abla yine dayanamadı. Bu sefer parmak da kaldırmamıştı. “Ne özel meselesiymiş o öyle, Kürşat?”

“İkimizin arasında, Hilal. Sen sanki her şeyi anlatıyorsun da bana. Konuşturma beni şimdi... Zaten sattın iki dakikada.”

Hilal abla başka bir şey söylemedi ama *bu konu burada kapanmaz* ifadesi, yüzünden net bir şekilde okunuyordu.

Hüseyin amca Fatih’e döndü. “Sen neden hiç konuşmuyorsun, Fatih?”

“Kürşat iyi götürüyor.”

“Neden sen kavgaya önden *dalma* ihtiyacı hissettin? Kürşat hastanede öyle demişti...”

“Küçük çocuk almışlar ortaya, baktım öldürecekler, dayanamadım. Biliyorsunuz, dayanamıyorum öyle şeylere...”

“Ne yapmış ki çocuk?”

“O gürültüde pek anlamadık. Herhalde kız meselesiymiş...”

Yalanlar sağlı sollu geliyordu.

Hüseyin amca yeniden abime çevirdi bakışlarını. “Annene *düğünden gelirken kavga ettim* demişsin, Kürşat. Ama şimdi anlıyoruz ki *düğünden geldikten sonra çıkmış kavga*.”

“Nuri dedeyi hastaneye yetiştirmenin derdindeydik hatırlarsan. Dediysen de o an başımdan savmak için öyle demişimdir.”

Annem, “Kürşat!” diye çığırdı. “Ben sana göstereceğim anneyi başımdan savmayı!”

“Dememiş de olabilirsin yani?” diye devam etti Hüseyin amca. “Şunu bir anlayalım. Kavga mı *ettin*? Kavga mı *ettiniz*? Kavga mı *ayırdınız*?”

Abimin cevabı netti: “Ayırdık.”

Hüseyin amca ikisinin de yüzüne uzun uzun baktı. “Yalan söylüyorsunuz.”

Abim omuz silkti. “Keyfin bilir, abi. İster inan, ister inanma.”

“Kendinizi savunmak için son bir diyeceğiniz var mı?”

Abim, “Tövbe estağfurullah,” diye söylendi. “Yok, abi. Artık vereceğin hükmü bekleyeceğiz merakla.”

Fatih, “Benim de yok,” dedi.

“Merak ettim, abi,” dedi abim dayanamayıp. “Bizim adliyelerde de sorgu sual işleri böyle mi yürüyor yoksa sen çok mu Amerikan filmi izliyorsun? Yüzüne bir su çarp da gel istersen? Soru soracağım diye kendinden geçtin.”

“Birazdan sen su çarpmak isteyeceksin,” dedi Hüseyin amca tatlı tatlı. Hiç alınmamıştı. “Madem söyleyecek bir şeyiniz yok, gelelim yaptırımlara...”

Fatih’in kaşları çatıldı. Abim afalladı. “Yaptırım mı?”

“Yaptırımları açıklamak üzere sözü Necla’ya bırakıyorum.”

Demek Birsen teyzelerin salonunda görülen bu davanın savcısı Hüseyin amca, hâkimi ise annemdi. “Zehir miydi neydi o, Nil? Ne *erkeklik* diyordun sen ona?”

Konuşmaya birden dâhil edilince yüreğim ağzıma geldi. “Toksik?” dedim şaşkın şaşkın. “*Toksik erkeklik?*”

“Haah, işte ondan,” dedi annem. “Siz zannediyorsunuz ki *kaba olursam, burnumdan kıl aldırılmazsam, gördüğüm kavgaya atlarsam, en erkek ben olacağım.*” Durdu durdu, “Yok öyle bir dünya!” diye ani bir çıkış yaptı. “Allah yazdıysa bozsun, az ki-barlık öğrenseniz... Evde bir işin ucundan söyletmeden tutsanız mesela. Biraz insanî emareler gösterseniz be evladım... Derdinizi yumruklarınızla değil de konuşarak anlatabilseniz mesela. Ama yok. Erkeklikten çıkarsınız maazallah. Ne menem şeymiş bu erkeklik. Sanki organize suç örgütü. Giriş var ama çıkış yok! Çık-maya yeltenirsen ölüm fermanını da peşinen yazıyorlar...”

Ağzım açık anneme bakakalmıştım.

“Ama suç sizde değil,” deyip bir daha beni şaşırttı annem. “Bizde. Sizi böyle yetiştiren bizlerde. *Ağaç yaşken eğilir* diye ne güzel söylemişler. Biz eğemedik ama sizi. Belki cahilliğimizden, belki hayat koşturması içinde vakitsizlikten... Siz de izlediniz

vurdulu kırdılı dizileri-filmleri, oynadınız abuk sabuk oyunları, böyle oldunuz işte. Sağdan soldan sırtınızı sıvazlayanınız da bol oldu. Bunlar zehirledi bizim boş bıraktığımız dimağlarınızı. Toksik mi toksik mi, her ne zıkkımsa ondan oldunuz başımıza. Ama buraya kadarmış.”

Bravo anne, bravo! diye bağıra çağıra avuçlarım patlarcasına ayakta alkışlamak istedim annemi.

“Yok, hiç orada durma, anne. Bence daha anlat sen,” dedi abim. “Epey hınç biriktirmişsin içinde. Anlattıkça ferahlarsın belki.”

“Birikmiş hınç değil bu, oğlum. Gerçeklerle yüzleşme cesareti. Kız değil de sırf erkek doğduğunuz için size doğduğunuzdan beri müsamaha gösterildi. *Erkek çocuğudur, yapar* dedik. *Erkek çocuğu yaramaz olur* dedik. İyi halt etmişiz! Dedikçe tepemize çıktınız çünkü. Kızını değil, oğlunu dövmeyen dizini dövüyormuş meğer. Biz bilemedik. Hata ettik işte...”

“Aaa, ayıp ediyorsun şimdi, Necla Hanımcığım,” dedi abim dalgaya vurmaya çalışarak. “Ne dayaklarını yedim hâlbuki...”

“Sus. Laubalilik istemez. Cezalarınızı duyduktan sonra da bakalım böyle yılışık yılışık konuşabilecek misin sen?”

“Açıklayın artık ne açıklayacaksanız da hepimiz rahata erelim! Milyonluk yarışmadayız sanki. Böyle uzayan yapay gerilimler, zamansız nutuklarla tansiyon tırmandırmalar... Reklam arası da girin isterseniz.”

“Yok yok, reklam almadan açıklayayım, madem dünden gönüllüsün: Siz dün gece ne olup bittiğini dolandırmadan söyleyene kadar ve biz kendinize çekidüzen verdiğiniz kanaat getirene kadar hayatlarınıza bazı kısıtlamalar gelecek.”

“Ne kısıtlaması?”

“Şimdi dalga geçmeden ciddiye alacaksın gibime geldi söylediklerimi.” Annem öyle bir güldü ki abim olsam kanım donmuştu.

“Öncelikle gitmeniz gereken her yere yürüme mesafesindesiniz. Düşündük taşındık... Arabalarınıza el koymaya karar verdik.”

Abim koltuğun yayı poposuna batmış gibi fırladı oturduğu yerden. “Ne?”

Cezmi amca da Fatih’e baktı. “Korupark’a da arada ben gideceğim. Sen çarşıda kalacaksın. Her gün yürüye yürüye gider, yürüye yürüye dönersin.”

Omuz silkti Fatih. Abimin beşte biri kadar üzülmüş ya da şaşırılmış görünmüyordu. “İyi. Zaten üşeniyordum Korupark’a gitmeye...”

“Kredi kartlarınızı da alıyoruz,” diye devam etti annem. Abime döndü. “Seninki zaten ek kart. Baban kapattıracak yarın. Haftalık harçlık alacaksın bundan böyle. Osman ne alıyorsa o.”

Abim hınçla babama döndü. “Baba, ne diyor annem?”

Babam boş boş suratına baktı. “Annen ne diyorsa o, oğlum.”

Sıradan, öyle alelade bir gün olan bugünün buraya varacağını kim tahmin edebilirdi? Salonda, başından ufak bir Reform da geçmiş, yeni nesil Rönesans rüzgârları esiyordu âdeta. Annem satır satır manifestosunu açıklıyordu.

Cezmi amca da kararları Fatih’e tebliğ etmekle görevliydi belli ki. “Sen de Fatih.”

“Nasıl istiyorsanız,” dedi Fatih yine umursamaz.

Abim, Fatih’e ateş saçan gözlerle baktı. “Ne diyorsun sen? Kafan hepten gitti herhalde.”

“Fazla bir harcamam yok zaten benim. Ayda birkaç kitap alacak param olsun yeter.”

O son cümleyi hayal etmiş olamam, değil mi?

Ben mutluluktan oturduğum yerde bir karış havalandığımdan şüphelenirken, “Hayatında toplam beş kitap okudun mu sen acaba?” diye hırladı abim. “Herif bıkmadı. Hâlâ yol yapıyor kendine...”

Kimse abimin söylediklerine anlam verememişti tabii. Faub de hiç kulak asmadı. Salondakilere şöyle bir baktı. “Benim için bir mahsuru yok yaptırımlarınızın. Zaten evden işe, işten eve gidip geliyorum.” Çıkarıp araba anahtarını sehpayaya bıraktı. “En çok parayı benzine harcıyordum zaten...” Cüzdanından çıkardığı iki kredi kartını da yanına bıraktı. Annesiyle babasına döndü. “Cüzdandaki nakdi de istiyor musunuz?”

Hiç değilse biraz direnç bekleyen Cezmi amca dikkatle oğlunu süzdü. “Nakit kalsın...”

“Senin için hava hoş tabii...” diye hır hır söylenmeye devam etti abim. “Lazım olan her şey burnunun dibinde!”

“Daha bitmedi, Kürşat,” dedi annem. Yaptırımların ardı arkası kesilmiyordu. “Saçma sapan söylenip durma da dinle. Hem otursana sen artık, boynum ağrıdı sana bakmaktan.”

Burnundan soluyordu abim. Yüzü de morla yeşil arası bir renk almış göz çevresinin alacalı rengine doğru koşuyordu. Kendine hâkim olmaya çalışırken yavaşça oturdu. Derin bir nefes aldı. “Başka ne arzunuz vardı acaba?”

“Bir yere gideceksen bana soracaksın. Hava kararmadan da evde dönmüş olacaksın.”

Kulaklarıma inanamadım. Ağzım açılmaktan ikiye ayrılacaktı.

“Nişanlı adamım ben. Annemden izin almak da ne demek?” diye gürledi abim. “Sen de bir şey söylesene, Hilal!”

Hilal abla dudak büküp tırnaklarını inceliyor göründü. “Biz de sizin evde görüşürüz, aşkım. Evlenince de bu kurallara uymamızda bir sakınca yok bence.”

Abimin küskün gözleri nişanlısının üzerinde takılı kaldı. “Aşkım mı diyorsun bir de bana?” Büyük ihanete uğramıştı doğrusu. “Senin de neden geldiğin belli oldu...” Biraz daha çırpınacaktı ama. “Ben ilkokuldayken bile gece yarısı eve girdiğim olurdu.”

Çocukluğunda, nasıl ağladığı görülürse rezil olacağını düşündüğünden kasıp ağlamıyorsa, şimdi de ezelden beri süregelen

sonsuz özgürlüğünün kısıtlanmasını gururuna yediremiyordu abim. Annem geri adım atmadı. “İşte biz de öyle göz yumup *ha duruldu ha durulacak* derken serseri olup çıktın başımıza. Ama zararın neresinden dönersen kârdır...”

“Ne biriktirmişsin ama içinde. Fırsat kolluyormuşsun, bir falso olsa da şu Kürşat’ın, önce laflarımla bir temiz dövsem, sonra da beş parasız bırakıp eve kapatsam diye!”

Annemin burnundan bir homurtu yükseldi. “Yalnızca bir falso mu bizi bu noktaya getirdi dersin, evladım?”

“Yirmi dokuz yaşına gelmemi mi beklediniz beni terbiye etmek için?”

“İki saattir ben ne anlatıyorum? Edemediğimiz için müdahale etmek gerekti işte.” Beni işaret etti annem. Freni boşalmış kamyon gibi yokuş aşağı gidiyordu maşallah. “Nil’in sınavları başlıyor bu aralar. Sen bundan böyle evde salata falan yaparsın. Tozları alırsın. Suyunu bile ayağına istedin, getirdik ama yok öyle yağma artık. Evliliğe de hazırlık olur. Yaza girmeden köşe bucak bir güzel de temizleriz evi seninle. Erkek kuvveti başka hem ne de olsa...”

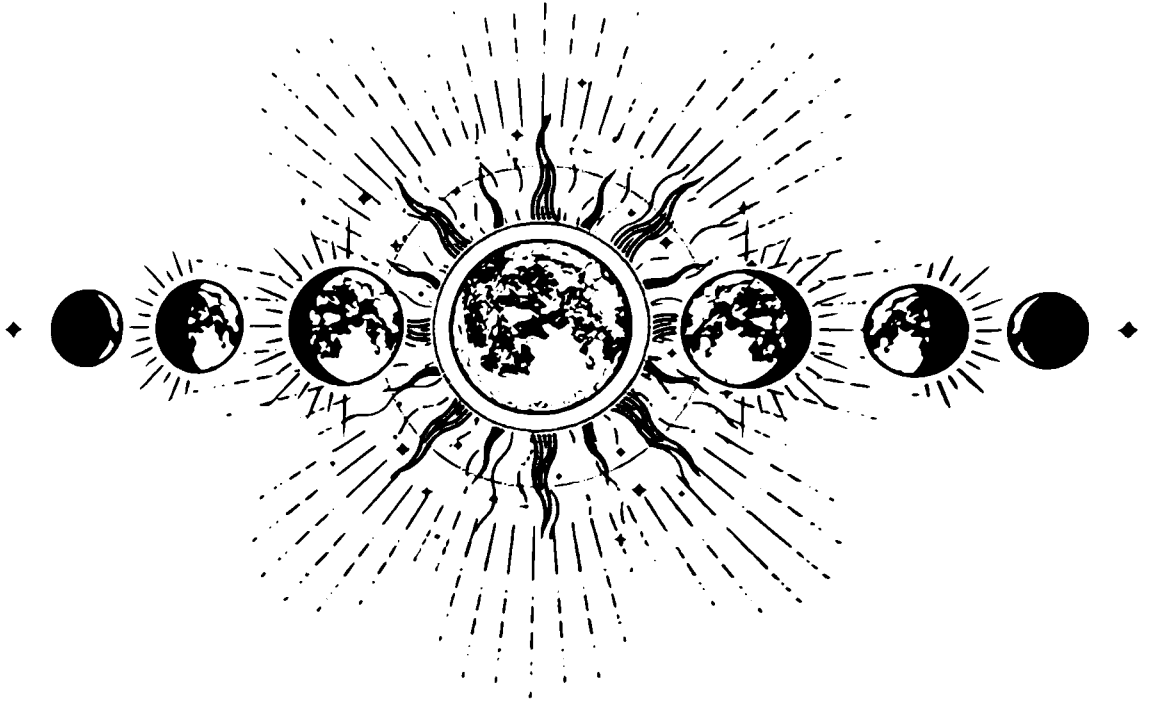
Dudaklarımı gülmemek için birbirine bastırdım. Fatih’in de bıyık altından güldüğüne yemin edebilirdim. Abim ve temizlik yapmak? Kendisini bir kova suyla aynı karede bile göremiyordum.

“Nil’in yazık kolları kılçık gibi. Dolapların üzerine boyu da yetişmiyor, gücü de.” Silip çizilemelere doyamadığı kendi dünyasında kaybolmuştu annem. “Naz bak daha güçlü kuvvetliydi şimdi...”

Tövbe estağfurullah. Ben de giderayak payıma düştüğünce gömülmüştüm çok şükür.

Abim, “Haksızlık bu!” diye böğürüp dursa da araba anahtarını, evde yatağının altında sakladığı yedek araba anahtarını ve ek kredi kartını paşa paşa teslim etti.

Geç bir zaferdi bu belki. Hatta tamamen yanlış yorumlanan bir olay sonucunda gelmişti. Ama zaferdi yine de.

20. BÖLÜM

Abim, ertesi akşam babamın nezaretinde dükkânı kapatıp hava kararmadan eve geldi. Yemeğimizi yedikten sonra kurtlanmaya başlamıştı bile. Mutfakta annemin başına dikildi. “Anne, ben çıkacağım. Hilal’le bir Heykel’e inelim.”

“İn oğlum, in. Durduğun kabahat...” dedi annem lavabodaki bulaşıklardan kafasını kaldırmadan. İnatçı bir yağ lekesini kolayca fırçalayıp atmıştı tencerenin dibinden. “Kredi kartıyla arabayı unut ama. Cüzdandaki paralar suyunu çekince kapının önünde okul minibüslerine baka baka çekirdek çitlersiniz artık.” Sonra son derece hazin bir şey geldi aklına. Acıyarak abime baktı. “Gerçi Niyazi’yi de tembihledim. Sana veresiye de yok artık! Unut çekirdeği.”

Allah’ım, sen çok büyüksün! Ama öyle böyle değil.

İki elini havaya attı abim. “Oldu olacak kapatın kapıyı üstüme, kilitleyin beni eve. Bu yaptığının ondan farkı yok çünkü!”

Aksiyona sırtımı verip gülmemek için dudaklarımı ısıra ısıra, annemin sıyırdığı bulaşıkları makineye dizmeye başladım. Ağzımı açtığım an, birkaç ufak kahkaha dışarı fırlayacaktı yoksa.

“Çok istersen onu da yaparız. Hilal gelsin bize. Gözümüzün önünde oturun işte.”

Üzerinden yirmi dört saat geçmişti ama abim olayın gerçekliğini kavramakta hâlâ büyük güçlük çekiyordu. “Anne, ciddi ciddi bu yasakları uygulamayı planlıyor musunuz?”

“Dalga mı geçiyoruz sanmıştın? Herhalde uygulayacağız. Boşuna mı o kadar organizasyon yaptık?” Alayla dudaklarını büktüğünü sesinde duyabiliyordum. “Hiçbirimizde anlama güçlüğü de yok ama... Sen neden böyle oldun acaba?”

İnanamıyordum. Bu olanlar gerçekten oluyor muydu? Ve bunların olması için başıma gelenlerin başıma gelmesi mi gerekiyordu? Kaderimin bir oyunuydu işte: Derdime mi ağlasam, abimin suratına kahkahalarla gülüp nanik mi yapsam, bilmiyordum.

Annemi tutabilene aşk olsun. “Benzin paralarıyla her ay bir çeyrek atayım kenara diyorum. Bu iş iyi oldu iyi...”

“Anne, bana işkence etmekten özel bir zevk mi alıyorsun sen?”

“Yalan olmasın, biraz hoşuma gitmiyor değil,” diyerek dürüstçe cevap verdi annem. “Ama ne kadar isabetli kararlar aldığımızı birazcık düşünsen sen de takdir edeceksin. Düğüne kadar birkaç kuruş kenara koyacağız, fena mı? Sen de kazığını kakıp evinde oturacaksın. Milletin ağzı da torba değil ki büzesin. İyi oldu. Siz gezip tozdukça laf çıkıyordu zaten. Kızı orada burada sıkıştırıyormuşsun.”

Bu cümleden sonra abimin yüzünü görmem şart olmuştu. Anında doğrulup yüzümü ikisine çevirdim. Biraz da makinenin diğer tarafından bulaşık dizmeye devam edecektim. Abim de aynı benim gibi açık ten rengi itibarıyla kolay kızarırdı ama ömrümde onu bu kadar kırmızı gördüğümü hatırlamıyordum. Morarıp yeşeren yerlerine bile kan sıçramıştı. Kulakları da bordoya çalıyordu. “Yuh anne! Kim uyduruyor bunları?”

Annem yüzünü buruşturdu. “Hiç yapmazmışsın, çok şoke olmuşsun gibi açma o gözlerini bana.” Sesli bir iç geçirdi. “Malımızı

bilmiyoruz sanki? Bilmiyoruz sanki o kafacığında neler dönüyor. Safız çünkü biz.” Köpüklü eliyle *hadi hadi* yaptı. “Çağır, buraya gelsin. Mısır patlatırım, dizi izleriz. Mis.”

“Ne güzel,” diye homurdandı abim. “Babam, sen, ben, Nil, Hilal. Müthiş beşli. Hayalimdeki buluşma.”

“İşte böyle ayakları yere basan hayaller kur, çocuğum. Yoksa üzülürsün.” Bir durdu. “Bak, sana bedava hayat dersi de verdim.” Bulaşık kap kacağa dönerken, “Zaten satın alacak paran da yok ya!” diye koydu kahkahayı kötü esprisine.

“Bir insana bu kadar da yüklenilmez ki ama!” diye isyan etti abim ağlamaklı. “İnsanın da bir gururu haysiyeti var! N’olmuş yani kavga ettiyse? Sizin yaptığınız insanlığa sığar mı?”

“Sen serseriliği bırak, insanlığı da insan haklarını da sonra oturur konuşuruz.”

Abimin söyleyecek lafı tükendi. Bir ilk. “Size... İnanamıyorum size!”

“İnansan iyi olur. Şu suratının hâline bak. İçim acıyor her baktığımda. Canınızı sokakta mı bulduk sizin?” Elinin tersiyle *git git* yapınca birkaç köpüklü damla abimin üzerine kondu. “Yeter, dikilme başımda zebani gibi. Yürü git içeri, babanın yanında otur biraz da...”

Sevdiceğine kapıyı açmak için koşan abim kapının önünde ani fren yapmış, kaşları çatık, Hilal ablanın omzunun üzerindeki bir noktaya kilitlenmişti. Kapıyı sadece Hilal ablanın geçebileceği kadar araladı. “Kalabalık gelmişsin?” Ben de merakla yanından başımı uzattım ve gördüm ki özellikle arkadaki kişi, bugünlerde abime göre tek başına dev kalabalıktı.

Hilal abla sabırsızdı. “Şu işin iç yüzünü anlatın artık. Çatlatacağım meraktan! Gelirken Fatih’i de getirdim o yüzden.”

Abim bakışlarını Fatih'ten nihayet yırtıp nişanlısına indirdi. "Hüseyin abi bitti, bir de sen başlama lütfen. Dün yaptıklarını da unutmuş değilim ayrıca."

"Çekil kapının önünden de geçelim." Hilal abla abimi içeri itip yanından geçti. "Necla teyzeciim," diye cıvıdayıp aradan arka odaya doğru sıyrılırken, bizim tenis maçı da başlamış oldu.

"Senin işin gücün yok muydu, Fatihçğim?" derken abimin dişleri, sürtünmeden alev çıkaracaktı.

Fatih lakayt gülümsedi. "Ne işim gücüm olacaktı ki? Cezalıyız ya, oğlum," dedi sanki araları süt limanmış gibi.

Abim cinnet getirecekti oracıkta. "Cezalıyız diyor bir de ya! Düünden razıymış herif."

Fatih'in lakayt gülüşü büyüdü, kocaman oldu. "Annem bu-
raya gelmeme izin verdi ama..."

Fatih'in önünden çekilmedi abim inatla. "Vah vah! Ne oldum değil, ne olacağım demeli, değil mi mahallemizin playboyu Fatih Efendi? Duyuyorsun, değil mi Nil? PLAYBOY!" diye çığırdı kulağımın dibinde.

Biraz uzaklaşmaya çalıştım abimden. Ama bileğimden yakaladı. Diğer elim kulağıma gitti. "Artık duymuyor olabilirim..."

Fatih sıkıntıyla bana kaçamak bir bakış attı. Çabucak abime döndü. "Ben mahallenin playboyluğuyla meşgulken sen de birtakım evliyalıklar peşindeydin herhalde, Kürşat Hazretleri."

Abim dişlerinin arasından, "Bumerang gibisin," dedi hafifçe. "Uzağı fırlattıkça daha hızlı geri geliyorsun."

"Yeterince uzağı fırlatamadın demek." Fatih yüzünü buruşturdu. "Nişanlın istedi diye geldim ben. Yanlış anlamalara mahal vermek istemem. Ben de sana bayılmıyorum..."

"Kıçımın kenarı..." Abim de yüzünü upaup aynı simetride buruşturup, sanki ilk kez görüyormuş gibi Fatih'i süzdü. "Senin kime bayıldığını hep birlikte öğrendik zaten. Irz düşmanı. Nasıl bir yüz­süzsen geliyorsun hâlâ istenmediğin yere."

Fatih de hiç aşağı kalmıyordu maşallah. “Annene şikâyet et-sene...”

Eli yumruk oldu abimin. “Şikâyet etmekle kalmayacağımı önceki gece açık seçik ifade etmiştim sanırım. Seçim senin...”

Fatih’in bakışları ciddileşti, yüzünden bir gölge geçti. Abimin bam teline basmaktan birden vazgeçmişti. Abim ne söylemişti ki ona önceki gece? Kıskaçındaki kolumu çekmek suretiyle abimi de arka odaya doğru çekmeye çalıştım. “Kapıda kaldık. İçeri geçsek artık abi, hı?”

Abimin, Fatih’i içeri almaya niyeti yoktu ama neyse ki “Amma oyalandınız ama!” diye bağırdı Hilal abla içerden. “Ne yapıyorsunuz kapının ağzında hâlâ?”

Abim beni kenara çekti önce, Fatih’le aramızda maksimum mesafe olduğuna kanaat getirdikten sonra kolunu omzuma doladı sıkı sıkı. Fatih geçti.

O önden ilerlerken, “Sen yamacımdan ayrılmıyorsun,” diye tembihledi abim beni. “İnsanın kendi evi bile güvenli değil artık. Yolda her an kurt kapabilir, tuvalete giderken bile söyleyecek-sin bana!”

Oldu.

Babam akşam haberlerini izleyip diziyi bekleyemedi uyudu. Annem dizinin başlamasına yakın mısır patlattı, çay demledi. Gece boyunca, Hilal abla bulduğu her fırsatta inatla sorsa da, abimle Fatih, Hüseyin amcaya anlattıklarından fazlasını anlatmadılar. Hilal abla gerçek ortaya çıkarsa ve o gerçek olur da hoşuna gitmezse abime neler yapacağını anlattı. Biraz daha mest oldum. Fakat abim ısrarla anlattıklarının gerçek olduğunu iddia etmeyi sürdürdü. Fatih genelde sessiz kaldı, sadece abimin onaylanması gereken cümlelerini onayladı. Hilal abla da daha fazla üstelemedi, şimdilik pes etmiş göründü. Ama *şimdilik*’in altını çizmek isterim.

Abimle ben, odada Fatih'e olabilecek en uzak köşede saatlerdir dip dibe oturuyorduk. İçime fenalıklar gelmişti. Göz ucuyla Fatih'i izlemekten de alamıyordum kendimi. Yüzü hâlâ kötü görünüyordu. Rahatmış izlenimi vermeye çalışsa da rahatsızlığı, gergin omuzlarından anlaşıyordu.

Abim nihayet kaçamak bakışlarımdan sonuncusunu yakalayıncaya, beni kendime getirmek amacıyla sarstı. Ama çok geç kalınmış bir sarsma girişimiydi. Hem de aylarca. "Nil, sen odana git istersen? Dersin yok muydu senin? Hilal'le Fatih kusuruna bakmaz senin."

"Bütün gün ders çalıştım. Kafa dağıtıyorum." Cendereden çıkmaya yeltendim. "Ama biraz ter bastı açıkçası..."

"Sen de az değilsin," diye fısıldadı kulağıma. "Telefonu rüyanda göreceksin bu gidişle."

Dirseğimi karnına geçirmeye çalıştım, daha sıkı tuttu. "Annem arayacak bir gün o telefonu," dedim ben de fısıltıyla.

"Evde kalmış deriz."

"Bilmiyorum artık ne deriz."

"Zaten sinirlerim tepemde, Nil..."

Annem dizisinden gözlerini ayırmadı. "Fatih'in çayı bitmiş, kızım..." Sanki kadında boş çay bardağı detektörü vardı. Bakmasa da görüyordu mübarek.

Tam kalkacaktım abim mümkünse daha da sıkı tuttu bırakmadı. "Kalksın kendi alsın pp-u-uu... U-lan Fatih, ne tembeldir adamsın sen. Kendi evinmiş gibi gelip duruyorsun. Ama hâlâ bizden çay bekliyorsun!"

Annem gözlerini dizisinden ayırdı. Hiddetle abime baktı. En sevdiği dizisinin bölünmesinin sonuçları hiç iyi olmayacaktı. "Oğlum, iyice beter bir şey oldun sen. Fatih'le ne alıp veremediğin var? Canın ciğerin o senin. İyice tuhaflaştın. Bu ne sinir?"

Yüz puanlık soru. Abim zoraki, bir kulaktan diğer kulağa sırtınca, gözleri yanaklarıyla alnı arasında sıkıştı, kalmadı. “Ne olacak, anacığım? Sevgimden yapıyorum hep...”

Fatih de zorlama güldü onun gibi. “Yaa... Hep sevgisinden...”

“Madem çok seviyorsun, kalk sen ver çayını,” dedi annem. “O kadar karar aldık, uygulayalım ama değil mi?”

Abim asrın şokuna girdi. “Ne?”

“Çay diyorum. Fatih’e diyorum. Versene diyorum??”

Yazık. Annem için misafirin hepimizden önce geldiği gerçeğine de henüz yabancıydı canım abim.

Abime gelen kal geçmek bilmeyince annem yanındaki yastığı abime fırlattı. “Kalksana, oğlum. Demlenmiş çayı da getiremeyeceksen hiç evlenme, dizimin dibinde otur böyle. En iyi yaptığın şey!” Annem tek kişilik dev kadroyla şovuna devam ediyordu. “Hilal, bak bu oğlum benim. Atsam atamaaam, satsam satamam. Ama sen emin misin, kızım? İyi düşündün mü? Senin seçim yapma şansın var. Yol yakinken vazgeç istersen. Kaç kurtar kendini.”

Allah’ım, bu ne saadet. O akşam zevkten yirmi sekiz köşe olmuşum ve her geçen dakika köşelerim artıyordu!

“Her şey bitti, yuvamı da yıkacaksınız!”

Hilal abla kıkırdadı. “Böyle böyle öğrenecek o da, Necla teyze...”

“Öğrenecek de biz göreceğiz!” Annem içini çekti. “Allah senden razı olsun, kızım. Etsen etsen sen bunu adam edersin.”

Abim kalktı ayağa. Çay koyacaktı. Gerçekten. “Bir de burada yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyorsunuz ya...”

“Demli olsun,” dedi Fatih bardağı uzatırken.

Abim bardağı hınçla aldı elinden. Hızla da uzaklaştı.

Fatih, abimi az biraz tanıma şerefine erişmiş herkesin aklına düşeceği üzere, “Tükürmese bari,” diye arkasından mırıldandı.

Annem, “Kürşat, yaparsan öyle bir şey koca kazık demem, terlikle döverim seni çocuğum,” diye bağırdı arkasından. “Duydun mu beni, huuu!”

“Bir o kaldı zaten!” diye geri bağırdı abim. “Bitirdiniz beni...” dedi kısık bir ses mutfaktan.

Birkaç şangırtıdan sonra gelip çayı Fatih’in burnuna burnuna uzattı. “Al, zıkkımlan.” Getirdiği çaydanlığı orta sehpadaki altlığın üzerine koydu. “Yine biterse beni yormazsın artık. Koyarsın kendi *demli* çayını!”

“Kafasına atsaydın. Biz misafire hep öyle yaparız çünkü,” diye azarladı annem. “Bir bardak çay için bu kadar söyleneceksen işimiz var seninle...”

“Buna da şükür, getirdi ya, Necla abla.” Fatih gürültülü bir yudum aldı çayından. “Sağ ol hayatım. Eline sağlık. Tam istediğim gibi olmuş.”

Abimin yüz ifadesi anlatılmaz, yaşanırdı. Geldi yine dibimde bitti. Hilal abla, abimin doğumundan takriben yirmi dokuz, benim doğumumdan yirmi bir yıl kadar sonra yapışık kardeşler olarak yaşantımızı devam ettirmeye karar veren bize gülerek baktı. “Sizi böyle görmek de ayrı güzel...”

Zor nefes alıyordum. “Yaa,” diye mırıldandım. “Sorma, Hilal abla...”

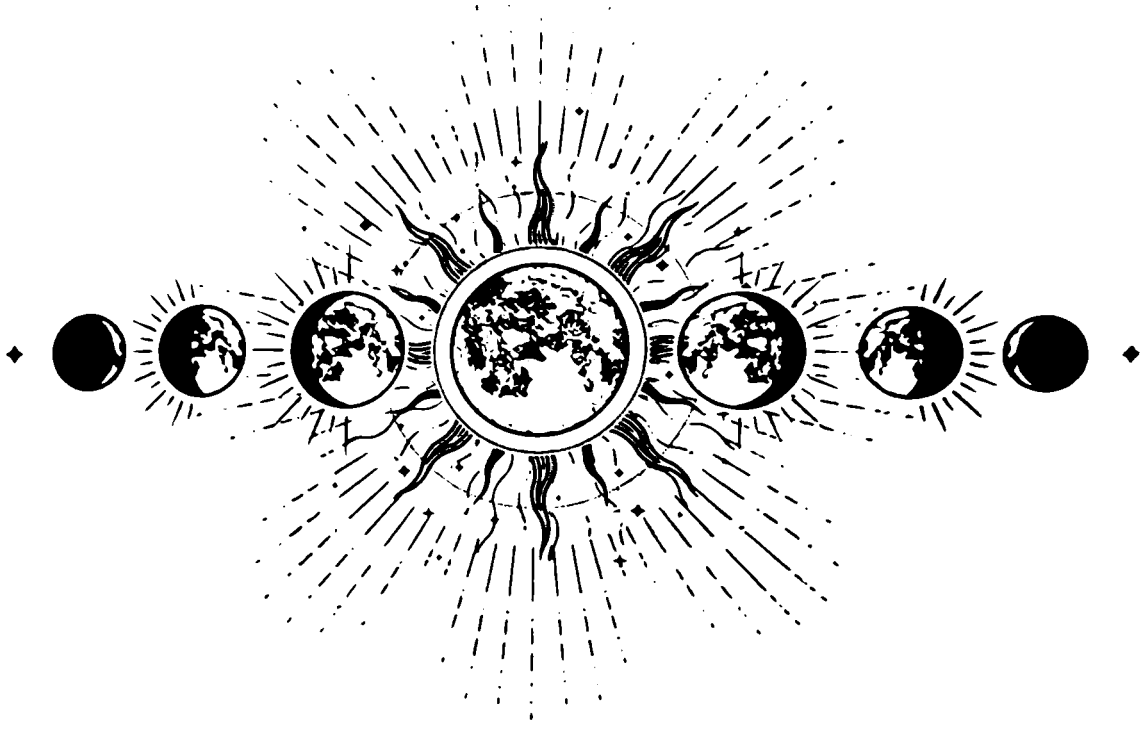
“Allah muhabbetinizi arttırsın.”

Annem tecrübeliydi bu konuda tabii. “Fazla muhabbet tez ayrılık getirir. Birazdan başlarlar kedi köpek dalaşına.”

“Yok artık öyle dalaşmak,” dedi abim büyük bir kesinlikle. “Bundan sonra böyle. Kardeşim nereye, ben oraya.”

Diziye çevirdim bakışlarımı. Yavaşça, “Ben giderim de sen annemden izin alıp gelebilir misin, emin değilim,” diye mırıldandım.

Ni-ho-ha-ha-haaa! Kaşınıyor muydum? Çokça.

21. BÖLÜM

“O ğlum, yetişemedik sana, erkenden çıkmışsın evden. Merak etme diye arıyorum ben. Biz şimdi hastaneye gidiyoruz, bizim tahlillerin zamanı gelmiş de geçiyormuş meğer. Feray hatırlatmasa daha da aklımıza gelmezdi bu harala gürelede. Doktor üç ayda bir gelin demişti, daha fazla geciktirmeyelim.”

“İyi düşünmüşsünüz. Niye durup durup fenalaştığını da sorarsın gitmişken,” dedi Fatih alayla. Annesinin ince dokundurmasına misliyle yanıt vermeden edememişti.

“Daha ne kadar böyle söyleneceksin sen, oğlum?”

“Annemin sıhhatini düşünmek de mi kabahat oldu?”

“Rabbim bu sabah da sana düzünden uyanmayı nasip etmemiş anlaşılan.” Biraz alışkanlıktan biraz da kontrol amaçlı, “Sen dükkândasın, değil mi?” diye sordu Birsen Hanım.

“Dükkândayım tabii. İster misin fotoğraf da atayım? Tunç, Sadi, ben ve kasa?”

“Aman istemez. Bütün bunları yeniyetme oğlanlar gibi kavga etmeden önce hesap edecektiniz. Buluttan nem kapmalar, laf çarpmalar hep nafile şimdi.”

“Yeniyetmeymişiz ya biz. Ondan hesap edememişizdir başımıza gelecekleri.”

“Ya sabır, her lafa bir cevap.” Konuşma, ruhunu daraltmıştı Bir-sen Hanım’ın. Telefon açtığına açacağına pişman oldu. “Hadi, lafa tutma beni. Var mı bir diyeceğin?”

“Hani sen beni aradın ya, anne.”

“Bak bak bak. Konuşmalara bak. Hem suçlu hem güçlü. Dedelere adaklar adayacağım. Başka türlü işimiz rast gıtmeyecek, baksana. Allah hayır etsin sonumuzu inşallah...”

“İnşallah anne, inşallah,” dedi Fatih çabuk çabuk. O da konuş-mayı sürdürmeye fazla hevesli değildi. “Hadi kolay gelsin size, bir şey olursa ararsınız.”

“Gördüğümüz muameleden sonra arar mıyız, bilemedim oğlum,” dedi Birsen Hanım. “Sana hayırlı işler. Müşterine de böyle davranma, e mi evladım?”

“Davranmam,” dedi Fatih somurtuk somurtuk.

Birsen Hanım o somurtuk yüzü o an gözleriyle gördü sanki. “Güler yüz göster insanlara. Böyle esnafılık olmaz.”

“Tamam anne,” dedi Fatih sabrının son demlerinde.

“Hadi iyi günler olsun sana.”

“Size de.”

Fırsat bu fırsat. Fatih telefonu kapatır kapatmaz ayaklandı he-men. “Tunç, bugün pek gelen giden yok. Ben sahaftan kitap almaya çıkacağım. Siz göz kulak olun dükkâna, ben dönerim birkaç saate.”

Fatih *birkaç saat* deyince Tunç kafası karışmış gibi Fatih’e baktı. “Nerede ki bu sahaf, abi?” Nereden çıkmıştı bu kitap aşkı, onu da anlamıyordu ya. Boş bulduğu her vakit kitap okur olmuştu Fatih.

“İzmir yolu tarafında.” Fatih sorgulanmaktan hoşlanmadığını Tunç’a hissettirdi çocuğun tepesinden bakarken. “Sizin için bir mah-sur mu vardı, Tunç Bey?”

Tunç’un sıkıyönetim ilanından haberi olmuştu. Son günlerde Kür-şat’la Fatih’e uygulanan yaptırımlar Kapalı Çarşı’da yapılan tüm gıy-betlerin ana başlığıydı. Tunç, Fatih’in arabasına el konduğunu da öğ-renmişti. “Yok tabii de... Sen şimdi oralara nasıl gideceksin ki, abi?”

“Otobüs, metro ayarlanm bir şeyler.”

“İstersen sen hiç uğraşma, abi. Ben sana BursaKart’ımı vereyim. Sende yoktur şimdi.”

Çırağın toplu taşıma kartını kullanma fikri Fatih'in gururuna bir miktar dokundu. "Olur mu canım öyle şey?"

"Sen dönene kadar benim buradan kıpırdayacak hâlim yok zaten." Tunç arka cebindeki cüzdandan kartı çıkardı. "Kart alıp doldurmakla uğraşmazsın, makinelerin önünde sıra beklemeden pat pat geçersin turnikeleri, işini görürsün."

Fatih bir Tunç'a bir de elindeki karta baktı. Kalkıp ta Uludağ Üniversitesi kampüsüne gidecekken zamana karşı yarışacağı bir gerçektir. Sonunda çırağın uzattığı kartı aldı. "Alıyorum ama ne kadar tutarsa ödeyeceğim."

"Tamam abi, yok sıkıntı. Ne olacak o kadardan zaten?"

Fatih teşekkür edip dükkândan koşar adım çıktı. Hayat nelere kadirdi. Tunç'un BursaKart'ıyla seyahat etmek de varmış kaderde.

Dersten sonra kızlarla birlikte tam fakültenin kapısından dışarı adımımızı atıyorduk ki karşı kaldırımda Fatih'i gördüm. Cezalı cezalı ne işi vardı burada? Kalbim tekledi, boğazım kurumaya başladı. İstmeden "Aaa..." dediğim için ekstradan şaşırmış gibi rol yapmama gerek kalmamıştı. Yalnız, kızları sepetlemek geçen seferki kadar kolay olmayacaktı. "Kızlar ya, benim bir işim vardı, aklımdan çıkmış..." Ne işim vardıysa artık. Yakından daha yakın bir zamanda olan biteni dökülüp kurtulmak daha mantıklı bir seçenektir galiba. Ezil büzül nereye kadar.

Doğal olarak, "Ne işin vardı ki?" diye sordu Müjgan.

Arabasının kamuflajından yoksun, kabak gibi karşımızda duran takım elbiseli bir Fatih, Zehra'dan uzun süre kaçamazdı tabii. "Vay. Sizin komşu çekmiş takımları. Dayanmış yine bizim kapıya."

"Direkt işten çıkıp gelmiş herhalde," dedim çaresiz. "Kuzeniyle ilgili bir mevzu vardı da... Aklımdan tamamen çıkmış benim."

Müjgan şüpheli ve de kavisli bir kaş kaldırdı. “Bizim hiç habermiz olmadı. Nasıl bir mevzuymuş ki o?”

“Ben de tam bilmiyorum. Kuzeni bizim yüksekokullardan birini istiyormuş galiba.”

“Neden kuzeni kendisi gelmemiş?”

“Kız Bursa’da oturmuyor. Ve ailesi şehir dışında okusun istemiyormuş.” Benim bildiğim, Fatih’in Bursa’da yaşamayan tek kız kuzeni şimdilerde dört beş yaşlarında olmalıydı çünkü. “Uzun hikâye. Annesine kampüsü göstermek için görüntülü arayacağız şimdi. İkna ederiz bakarsınız kadını. O da kızın babasını ikna eder.”

Yalanda sınır tanımasam da kızlar inanmışa benzemiyordu. Zehra gözlerini kısıp, “İnşallah ikna edersiniz,” dedi kinayeli. Müjgan’ın koluna girdi. “Biz o zaman müsaade isteyelim, Müjgancığım. Mevzu mühimmiş, bir kız kardeşimizin eğitim hayatı söz konusu,” dedi abarta abarta.

Tasdikleyip maksimum inandırıcılık için daha fazla ayrıntı vermek yerine, “Görüşürüz yarın,” dedim aceleyle. Ayaküstü yazdığım mücadele öyküsü tüm uydurma gücümü tüketmişti zira.

“Görüreceğiz canım,” dedi Müjgan bana öpücük atarken.

İkisi de Fatih’e uzaktan uzağa bir baş selamı verdikten sonra gülüşüp, arkalarına baka baka, periyodik olarak da el sallaya sallaya uzaklaştılar. Duyuş menzilinden çıktıkları an karşı kaldırıma zıpladım. “Sen de nereden çıktın?”

Bir an sıkkın göründü Fatih. “Hep böyle mi karşılayacaksın sen beni? Hiç değilse biraz sevinmiş gibi yapabilirsin. O kadar riski göze alıp, dükkândan kaçtım da geldim.”

Kalbimin sessiz saltolar attığından da anlaşılacağı üzere aslında gayet sevinmiştim. Belli edememe gibi bir sıkıntıydı benimkisi. “Onu mu diyorum ben? Ya okulda olmasaydım? Boşu boşuna kaçmış olacaktın.”

“Bugün bu saatte çıktığını biliyordum.” Şöyle bir baktı bana. Arayıp da bulmaya çalıştığı sevinçtense, onu yüzümden karşılayan kızlardan arta kalan panik olmalıydı. “Senin sevinmiş halin bu mu yani?”

“Sevindim,” dedim mırıl mırıl.

“İyi duymadım ya neyse,” dedi gülerek.

Telefonum hâlâ abim tarafından alıkoyulmuşken buluşabilmemiz bir mucize olmasa da ona yakın bir şeydi bence. Kantine gitsem, dersten biraz erken ya da geç çıksam denk gelemeyecektik. “Çok bekledin mi?”

“Az önce geldim.”

“Sen nasıl çıktın ki dükkândan?” Kendi kendime telaş yapmak günlük rutinim olmuştu. “İlk günden yasağı deldin resmen! Ne olacak şimdi?”

Ellerini kaldırıp, “Sakin,” dedi. “Annemler bugün hastaneye kontrole gittiler. İşleri ancak akşama biter. Onlar dönene kadar ben çoktan dükkâna dönmüş olurum, ruhları bile duymaz. Merak etme.”

Esas sıkıntı çıkarma potansiyeline sahip şahsı düşününce kalbim ağzımdan çıkacak gibi oldu. “Ya abim fark ederse yokluğunu?”

“Beni fazla hafife alıyorsun.” Ellerini ceplerine atıp bilmiş gülümsemesiyle anlatmaya koyuldu. “Bugün Saffet abi dükkânı köşe bucak temizletmiş Kürşat’a. Mal taşıtıyordu en son. Sonra da Cumhuriyet Caddesi’nde stok sayımı yaptıracakmış. Kürşat çok meşgul bugün anlayacağın. Aklına geleceğimi bile sanmıyorum.”

Oh oh. Ne güzel haberlerdi bunlar öyle. Son bir şey kalmıştı. “Dükkândakilere ne deyip çıktın peki?”

“Her şeyden emin olman gerekiyor değil mi, rahat bir nefes alabilmek için?” Cevaben kaşlarımı kaldırıp omuz silktim. “Çocuklara *sahafa gidiyorum* deyip tüydüm. Birkaç saatim var en azından. Oldu mu?”

Demek sahaf. Hımmmm. “Oldu,” deyip sırtıttım.

O da gülümsedi. “Buralar senden sorulur herhalde.” Etrafa baktı şöyle bir. “Nereye götüreceksin beni?”

Çenemle yolun ilerisinde sıralanmış binaları gösterdim. “Şu tarafta bir kafe var.” Yüzüme ciddi bir ifade yerleştirmeye çalıştım ama becerebildiğim söylenemezdi. “Ağır misafirlerimi orada ağır-larım genelde.”

“Ağır misafirlerin çok oluyor demek.”

Kendisi ilk ve tek ağır misafirimdi. “Olmaz mı?”

“Yolu gösterin o hâlde, Nil Hanım, şu kafeyi bir de ben gö-reyim.”

Kafeye ulaştığımızda Fatih tam bir centilmen gibi bana kapıyı açıp geçmem için kenara çekildi. Aralanmış kapıdan yumuşak bir gitar melodisiyle birlikte mis gibi kahve kokusu karşıladı bizi. Arada kızlarla takıldığımız kafe, sedir ağacından sempatik mobilyalarla döşenmiş, hafif loş, ufacık bir dükkândı. Az sayıda masala-rından birkaçını öğrenciler doldurmuştu.

Tezgâhın önüne gidip tebeşirle kahve çeşitlerinin yazılı ol-duğu duvara asılı kara tahtaya baktık. “Bugün kahveler benden olsun,” dedim.

Fatih, “O kadar da değil. Bir kahve ısmarlayabilecek durum-dayım,” dedi gururlu gururlu.

“Biliyorum o kadar olmadığını,” dedim. “Sadece geçen sefer sen ödemiştin. Şimdi sıra bende. Sürekli sana hesap ödetemem.”

Göz ucuyla muzipçe süzdü beni. “Kürşat’ın aksine?”

“Abimin senin üstüne yıktığı sayısız hesaptan birine de saya-bilirsin bunu tabii,” dedim gülerek. “Ne içersin?”

Bakışlarını tahtaya çevirdi. “Hangisini tavsiye edersin?”

“Ağır misafirlerimle burada latte içiyoruz genelde. Öyle ale-lade latte’lere de benzemez.”

Güldü. “Tamam o zaman, ben de latte içeyim.”

“Bir şey yemek ister misin? Lezzetli kekler, sandviçler de yapıyorlar...”

“Hayır, teşekkür ederim. Gelmeden yemiştım ben.”

“Tamam öyleyse.” Cam kenarındaki boş masalardan birini işaret ettim. “Sen otur, ben kahveleri getiririm.”

Çok güzel söz dinliyordu bugün. “Peki,” deyip işaret ettiğim masalardan birine geçti. Kahveler birkaç dakika içinde hazır olduğunda, kupalardan birini onun önüne bırakıp tam karşısına oturdum. Önündeki bardağı incelerken güldü. “Galiba esnafın çarşıda ısmarladığı kahveler haricinde hayatımda ilk kez dışarıda bana kahve ısmarlanıyor.”

Hadi kızları geçtim. “Abimde mi hiç ısmarlamadı ya?” diye sordum hayretle.

“Valla sanmıyorum ısmarladığını.”

Beynimde dalgacı trampetler çalıyordu. “O hâlde ne mutlu bana, bir ilke imza atıyorum.”

“Ne mutlu bize.” Şerefimize kupayı kaldırıp “Bakalım ağır misafirlerine ikram ettiğin latte dediğin kadar var mıymış?” dedikten sonra bir yudum aldı. Sonra da takdirle kafasını salladı. “Güzelmiş gerçekten.”

“Afıyet olsun,” dedim ellerimle yapmışım gibi gururlu.

O sırada bizim sınıftan birkaç çocuk kafeye girdi, beni görünce de hâliyle selam verdiler. Ben de onlara selam verdim hâliyle. Fatih çocukları dikkatle izledi ama ilginç bir biçimde tek kelime etmedi. Ben de fırsattan istifade iyice inceledim yüzünü. Gözünün sadece alt kısmında hafif morumsu bir kırmızılık kalmıştı. Dudağında da iyice ufalmış bir yarık vardı sadece. “Ee Nil...” dedi gözlerini çocukların üzerinden çekip. “Nasıl çıkacağız bu bataklığın içinden?” diye sordu gülerek.

İçinde bulunduğumuz durumun vahameti biraz tartışma görürdü bence. “İlk fırsatta kaçıp gelmişsin. Bataklıkta olduğumuzdan emin misin?”

“Senin için hava hoş tabii.”

“Bence olan abime oldu,” dedim. Ve kabul ediyorum, biraz haince dedim onu.

“Durumumuzdan biraz fazla zevk alıyorsun sanki,” diye gözlemde bulundu o da.

Biraz az kalırdı. Yüzüme tek bir bakış atan anlardı ne kadar zevk aldığımı. “Almıyorum desem yalan olur,” dedim. “Yıllardır ne çekiyorum ben. Belki şimdi abim de akşam ezanından önce eve girerken biraz anlar beni.”

“Kürşat’ı çok da zorlamamak lazım bence. Suyuna gitmeli. En azından siniri yatışana kadar... O yüzden size bu ara çok sık gelmesem iyi olacak.”

Burnumdan yükselen homurtuya engel olamadım. Sesimi kalınlaştırıp, “*Çay demli olsun, hayatım!*” dedim Fatih’in taklidini yaparken. “Sen müthiş suyuna gidiyorsun.”

“Biz arada atışırız öyle. Çocukluğumuzdan beri böyle,” diyerek durumun ciddiyetini hafifletmeye çalıştı. Muhtemelen bendense, daha çok kendisi için.

Ama atışmak başkaydı. Bu durum bambaşka. Yüzüm asıldı ister istemez. Aklım almıyordu aralarının bozuk oluşunu. Kendimi bildim bileli hiç bozuk olmamıştı çünkü. “Bu sefer biraz farklı sanki...”

Düşünceli, “Öyle...” dedi.

“Zamanla yatışır mı dersin?”

Sorunun cevabını o da bilmiyordu. Başını ellerinin arasına aldı. “Sadece yatışacağını umuyorum, Nil...”

“Neden bahsediyordu geçen gece? Neyle tehdit etti seni?”

Hemen cevap vermedi. Yutkundü. “Ben... Ben kavgadan sonra annemlere durumu açıklayacağımı söylemiştim de...”

Yine bir telaş almaz mı beni? “Neden öyle dedin ki ona?”

“Başka çarem yoktu, Nil. Niyetimin ciddi olduğunu anlaması gerekiyordu. Ayrıca *Nil’le takılıyorum* deseydim hızını alamayıp öldürürdü beni herhalde.”

Yok tamam, öldürmesindi. “Sen öyle deyince o ne dedi peki?”

Fatih biraz rahatsız göründü. Oturduğu sandalyede dikleşti. Kahve kupasının kıvrımlarına daldı, gitti. Fazla detay vermekten kaçındı. “Bizimkilere durumu açıklarsam işi bozacağını söyledi diyelim.”

O, kahve kupasını hâlâ derinden incelerken, ben de onu inceledim. “Bozabilir mi?”

Sıkın bir nefes verdi. “Bilmiyorum.” Düşündü. Bana baktı. “Bozabilir. İsterse.”

“Benim bilmediğim bir şey mi var?” diye sordum. Artık kalmadığını düşünüyordum ama.

Kafasını iki yana sallarken güldü. “Senin bilmediğin hiçbir şey yok...” Derin bir iç geçirdi sonra. “Ama senin bildiklerini, annelerin de öğrendiğini düşün. Bir de üzerine Kürşat’tan öğrendiğini düşün.” Bakışları kupaya geri döndü. “Her anne babanın isteyeceği ideal damat adayı olmayabilirim...”

Damat adayı? “Biraz yavaşlayalım, olur mu?” dedim çabucak. Çok dikkatli davranmamız gerekiyordu. Abimi ekarte edip yirmi bir yaşında evlilik yoluna girmek istemiyordum.

“Affedersin,” dedi sessizce.

“Biz kıskırtmazsak asla söylemeyecek annemlere bir şey.”

Kafasını bir aşağı bir yukarı yavaş yavaş salladı. “Öyle görünüyor. Konu bir an evvel kapansın istiyor.”

Talihimize sövdüm içimden. “Abimin çok yanlış zamanda zekâsını kullanacağı tuttu...”

“Bir yıldır şüpheleniyormuş...”

Çenem masaya vuracaktı. “Bir yıldır mı?” Bana da şüphelendiğini söylemişti ama bu kadar uzun boylu olabileceği aklımın ucundan geçmemişti.

Güldü kafasını kaldırıp. “Kazım abiyi dövdüğüm gece şüphelenmiş. Düşünebiliyor musun?”

“Nasıl?”

“Seninle camdan cama konuştuğumuz için gecenin o vakti Kazım abiyle Zeliha ablayı gördüğümüzü düşünür gibi olmuş ama sonra konduramamış.”

“Bana sormuştu zaten,” dedim şaşkınlıkla. Abim gerçekten bir dâhiydi de aptala yatıyordu galiba. Adam daha benim olan bitenden haberim yokken benden şüphe etmişti. “Anlam verememiştim o zaman... *Fatih'i terastayken gördün mü?* diye sormuştu.”

Nedense Fatih'in yüzüne bir tebessüm yayıldı. Düzgün dişleri meydana çıktı. Üzerine birden kibirli bir hava çöktü usul usul. “Ve sen de görmediğini söylemişsin. Neden yalan söyleme gereği hissettiğini sorabilir miyim, Nil?”

Kulaklarım yanmaya başladı ufaktan. “Bilmiyorum. Birden öyle çıktı ağızımdan.” Hakikaten neden öyle bir şey yapmışım, hâlâ bilmiyordum. Üstelik haberim de yoktu bir şeyden. “Düşündüğünü düşünsün istemedim herhalde... Yanlış anlaşılabilir bir durumdu sonuçta. Sen öyle şortla terasta, ben camda, gecenin 3'ü...”

Tebessümü daha da genişledi. “Sen öyle söylediğin için düşündüğünü düşünmüş muhtemelen...”

“Ne deseydim? *Evet, gördüm mü* deseydim?”

Nasıl da eğleniyordu benimle şimdi. “Deseydin?” dedi meydan okur gibi. “Neden demedin?”

“Doğru gelmedi öyle burun buruna gelmemiz. Üzerinde de çok düşünmedim. Düşündüğümde çoktan atmıştım yalanı.”

Bilinçaltımın derinliklerini irdelemek amacıyla, “Neden refleks olarak böyle bir yalan atmış olabilirsin acaba?” diye sorarak psikologluğa soyundu.

“Burada *çocukluğumdan beri sana âşığım aslında* mı dememi bekliyorsun?” diye sordum alayla.

“Olsaydın keşke.”

Olacak iş değildi. “Ben gerçek abimin yerine koymuştum seni. Aklımın ucundan geçmezdi böyle bir şey...”

Yüzü ekşidi biraz. “Biliyoruz...” Eli gömleğinin yakasına gitti. “Lütfen hiç değilse yalnızken şu *abi* muhabbetini bırakalım artık. İçim daralıyor.”

Abi muhabbeti artık beni bile daraltıyordu. Ben de gerçek abime geri döndüm. “Aramızda bir şey olabileceği ikimizin aklından bile geçmiyorken abimin aklından geçmiş yani.”

Nedense bir kaldı böyle. “Tam olarak öyle değil aslında...” Eli ensesine gitti, gözlerini kaçırdı. “Ben ilk Taylan zibidisini dövdüğüm gece bir gariplik olduğunu fark ettim.”

Bir gariplik diyorsun.

Taylan’ın dövülmesi Kazım abinin dövüldüğü haftaya tekabül ediyordu. Ve her iki olay da bir yıl kadar önce vuku bulmuştu. “Ne?” diye bağırması olmalıyım ki kafedeki az sayıdaki kafa bize doğru döndü. Gülümsemeye çalışıp masaya gömüldüm iyice.

“Başta anlayamadım neden o kadar sinirlendiğimi,” diye kendi kendine konuşur gibi sessizce itiraf etti Fatih. “Herif saygısızın, densizin önde gideni tabii de...” Utangaç bir bakış attı bana. “Elimden zor aldılar. Gördün sen de. O geceden sonra yirmi yıldır batmayan *abi*’lerin batmaya başladı. Başta kabullenemedim hâliyle. Ama sonra kabul etmekten başka çarem kalmadı. Var olan bir şeyin varlığını reddetmek bir işe yaramıyordu çünkü... Eve senin için gelmeleri gözümdeki perdeyi kaldırdı sanki. Kürşat’ın küçük kız kardeşi Nil olmaktan çıktın. Anlamadım ben de nasıl olduğunu...”

Ve ben işin iç yüzünü tam anlamıyla bir sene sonra öğreniyordum... “Hiç farkında değildim ben...”

“Biliyorum,” diye acı acı güldü. “Olanları ilk kez böyle sakince anlatabiliyorum ve sen de dinliyorsun. Hem de laf sokmadan, hayret.”

“Birkaç gündür altta kalmamam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum.” Tuhaftı fakat gerçektir.

“Bunun için ahinden dayak yemem gerekiyormuş demek... Tabii, hırsız da unutmamak lazım! Esas yolu açan o.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Beni düşman gücü gibi görmemen için başıma illa bir şeyler gelmesi mi lazımdı?”

“Beni abime ispiyonladığın geceyi herhalde unuttun. Düşman gücü gibiydin tam da. Nasıl bir muamele bekliyordun acaba?”

Yine o tanıdık mahcubiyet çöktü üzerine. “Taylan’ı, Samet’i, Mert’i... Her şey üst üste geldi. Bir yandan da Kürşat’a olan biteni anlatamamak...”

Abimi çok başka değerlendiriyordum artık. “Yalnız abim ne mübarek bir insanmış...”

“Ne kadar mübarek olduğunu tahmin bile edemezsin. Bir Kürşat Sağlam kolay mı yetişiyor?” dedi gülerken. “Hani üşendiğini söyleyip beni seninle sağa sola gönderiyordu ya... Ya da işte ikimize görevler falan veriyordu?”

Her zamanki abim yani. Son yılda belki biraz daha yoğun bir tembellik süreci geçirmişti. Bunlar işte hep Ay’la Güneş’in işleri. “Ec?”

“İkimizi gözlemlemek içinmiş.”

“Nasıl yani?”

“Bizi işkillendirmeden, böyle punduna getirip uzaktan anlamaya çalışıyormuş aramızda bir şey olup olmadığı. İstemiş ki olabildiğince baş başa kalalım, o da kenara çekilip izlesin. Çaktırmadan bir sonuca varabilsin.”

Kürşat Sağlam'dan şeytanın aklına gelmeyecek salvolar. "Ciddi misin sen?"

"Maalesef. Ve şimdi düşününce, becerebildiğinde başkalarının da ikimize birtakım işler, görevler vermesini sağlıyordu bence."

"Yok artık." Geçtiğimiz yıla galiba bir daha hiç aynı gözlerle bakamayacaktım. Adam her şeyin arkasındaki üst akılmış ya! "Her şeyi ince ince planladığına inanasım gelmiyor hiç."

"Adam bir yıldır oynuyor, Nil," dedi Fatih takdirle karışık bir dehşetle. "Kürşat'ın ciğerini bildiğimi zannederdim."

Bilmiyormuş. Bilmiyormuşuz. Nereden tutsam elimde kalıyordu. "Ne yapacağız, nasıl davranacağız, hiç bilemiyorum şu anda."

"En azından sorgulamayı ucuz atlattık. Neyse ki kimsenin aklına Kürşat'la ikimizin kavga edebileceği gelmedi."

"Benim yüzümden..." dedim büyük bir suçlulukla. "Herkes gıpta ederdi arkadaşlığınıza..."

"Sen ne yaptın ki, Nil? Ben ne yaptım? Öyle ya da böyle olacaktı bu. Biraz daha akıllı davranabilirdim belki. Ama olmadı işte... Önümüze bakmamız lazım artık bizim."

"Abim şantaj yapmaktan vazgeçerse tabii."

"İşte tam da o yüzden önce onun ikna olması gerekiyor..."

Düşündüm. "Onu ikna etmek için çok da acelemiz olmayabilir aslında..." Sonuçta Fatih, ailesine bir şey söylemesin diye abim ona şantaj yapıyordu. Olay ailelerimize intikal ederse işin hiç istemediği bir yere varacağının farkındaydı. "Kimseye bir şey söylemeyeceği konusunda hemfikiriz."

Tek kaşını yukarı kaldırıp, "Hıh," dedi. "Öyle miydik?"

"Sana bunun için şantaj yapmıyor mu?" Ben öncelikle Fatih'in son zamanlardaki toleranslı tavırlarının sürdürebilir olduğundan emin olmalıydım. "Önce *bizim* birlikte biraz zaman geçirmemiz lazım."

“Anlıyorum.” Masadaki ufak çanağın içindeki ambalajlı k p  kerlerden biriyle oynamaya başladı. “Kürşat’ın ikna olması demek, durumu herkesin öğrenmesi demek ve sen yürüyüp y r meyeceğine karar vermeden iş ciddiye binsin istemiyorsun. Biliyorum ben bunu zaten.”

Abimin devreye girmiş olması, Feray ablayla Birsen teyzenin durumu bilmesinden çok daha vahim sonuçlar doğurabilirdi. “Tabii ki şu an iş ciddiye binsin istemiyorum. Annem bana işin aslını sorduğunda, karşısına geçip ne diyeceğim ben? *Fatih abiyle deneme sürecindeyiz* mi? Her şeyden önce bizim birbirimizden emin olmamız lazım.”

“Bu şartlar altında nasıl emin olacaksın benden? Resmen kaçıp geldim buraya. şaka gibi... Onu da geçtim. Yalan söylediğimizi biliyorlar. Herkesin gözü Kürşat’la ikimizin üzerinde. Her istediğimde g r şemem seninle.”

Sırası olmasa da bir gülme tuttu beni ama. Beni görünce o da gülmeye başladı. İki büklüm oldum. İ tiğim kahve burnumdan çıkacaktı. “Bu cümleyi senden duyabileceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi!”

“Kahkaha atmazsak yalnız...” dedi o da daha şiddetli gülmeye çalışırken.

“Ama çok komik değil mi? Her istediğinde benimle g r şemezsin demek?” Ahahahahaha!

Derin bir nefes verdi. G l ş n n izi hâlâ yüzündeydi. “İnsanın yüzüne karşı bu kadar da g l nmez ki ama. Biraz insaf...”

İnsaf falan edemezdim. “Yılların birikmişi var üzerimde, hiç kusura bakma. Belki biraz empati kurarsınız artık kız milletiyle.”

İkimizi işaret etti. “Kendi adıma, ben bunun yürümesi için empatiden fazlasını yapacağım.” Kararlılığı yüzünden okunuyordu. “Göreceksin sen de.”

“Empati kurarken bulduğundan hoşlanmazsın belki.” Benim de kahkahalarım dindi. Gözlerimin ucuna kadar gelmiş ama

akmamış gözyaşlarını parmak uçlarımla sildim. “Bu bekleyiş sadece benim için değil, aynı zamanda senin için de.” Her ne kadar o kendinden emin olduğunu söylemiş olsa da. “Bir insanı gerçekten tanımak zaman alıyor.”

“Zaman mı alıyor? Ben seni zaten senin yaştan kadar bir süredir tanıyorum. Daha ne kadar iyi tanıyabilirim bir insanı?”

“Olabilir. Fakat...” Kelimeyi telaffuz ederken çok zorlandım. “Sevgili olmak başka bir şey. Biz seninle arkadaş bile değildik ki... Yıllar içinde beraber çok zaman geçirdik, doğru. Ama düşünürsen şu son yıl ikili paylaşımlarımız bu kadar arttı. Birbirimizin düşünce yapısından gerçek manada haberdar olduk.” O da anlaşılan abimin sayesindeydi büyük oranda. Fatih’le aramızda ne olduğunu keşfetmeye çalışırken ister istemez bizi birbirimize daha da yaklaştırmıştı. *Dâhi mi geri zekâlı mı?* sorusu gündemden inmiyordu bir türlü.

“İyi, tanışalım o zaman,” derken kendinden emin olsa da söylediklerimi kabullenmiş göründü. “Biraz idare edelim bakalım böyle. Liseliler gibi.” Saatine baktı. “Kalksak mı artık?” Kendi de inanamıyordu söylediklerine. “Babamlar dönmeden dükkâna yetişmem lazım.”

“Tamam,” dedim gülüşüm yeniden çene kaslarımı zorlarken. “Kalkalım ki bir an evvel yetiş dükkâna.”

Metro için turnikelerden geçerken Fatih cebinden çıkarttığı kartı okuttu. “Senin için de okuturdum kartı ama Tunç’un bu. Düşen bakiyeden tek olmadığımı anlar.” Yine dertli mi dertli bir iç geçirdi. “Ne günlere kaldım... Hesaplara bak.”

“Zıyanı yok.” Peşinden ben de kartımı okutup geçtim. “Zaten sana ödetmezdim.”

“Çok masrafsızsın.”

“Abime benzemediğimi daha önce söylemiş miydin?”

Kampüs durağından kalkmak üzere olan metroya zar zor yetiştik. Biz gelene kadar tıka basa dolmuştu. Oturacak yeri geçtim, ayakta duracak yer bile kısıtlıydı. Kapılardan birinin dibinde bir köşeye ancak ilişebildik.

Fatih olduğu yere bir türlü yerleşemedi ne var ki. Karşımda rahatsızca kıpırdanıp duruyordu. “Her zaman böyle mi oluyor? Gelirken daha sakindi.” Kravatsız giydiği gömleğinin yakasını çekti. “Klima da çalışmıyor galiba...”

Konforsuz seyahatlere yabancıydı tabii. “Bu saatten sonra böyle olur artık,” dedim bilmiş bilmiş. “Mert’in arabası neden cazip, anlamışsındır artık. Sen olsan sen de binerdin aynı yönde giden hazır arabaya.”

“Ben almayayım,” dedi ama yine konunun üzerine gitmedi. Bugün tüm bonus puanları atlamadan topluyordu. Yalnız makinist acemiymiş tahminen, duraktan yeni hareket etmiştik ki yaptığı ani frenle yalpalayıp Fatih’in üzerine uçtum. Karda vij vij kayarken olduğu gibi tuttu beni yine belimden. “Düşmek için soğuk ayları tercih ediyorsun sanmıştım,” diye alenen benimle dalga geçti. “Neyse ki ben varım da yakalıyorum yaz kış demeden.”

“Çok iyisin,” diye mırıldanıp doğrulmaya çalışıyordum ki makinist beni rezil etmeye ant içmiş gibi ani bir fren daha yaptı. Vagonda birbirlerinin üzerine yalpalayan insanlardan şikâyetler yükseldi, ben de domino etkisiyle Fatih’e preslendim. Elleri belimi daha sıkı kavramıştı, yanağımı göğsünden ayıran tek şeyse ince poplin gömleği idi. Yirmi yılı aşkın tanışıklığımız süresince sanırım birbirimize hiç bu kadar yakın olmamıştık. Teninden yayılan o bildik parfümün baharatlı taze kokusunu duyabiliyordum. Her zamankinden daha canlı, daha gerçekti; o güne kadar hep ikincil kaynaklardan almıştım bu kokuyu. Kokunun geçmişimize dair hatırlattığı sıcacık şeylere daha fazla kaptırmadan, yanağımı yapıştığı bölgeden ayırmayı başardım, iki ayağımın üzerinde dengede durabildim. Kafamı kaldırdığımda, Fatih’in dikkatle beni izlediğini

gördüm. Ben de baktım gözlerinin içine. Birden nasıl bir cesaret geldiyse, aramızdaki bir nefeslik mesafeye rağmen gözlerimi kaçırmadım.

Bakışları hâlâ gülüşünün izlerini taşıyordu ama artık benimle dalga geçer bir hâli yoktu.

O an sanki tıka basa insanla dolu vagonda sadece ikimiz kaldık. Birbirimize öylece bakarken sustuk bir süre. Yüzümü inceledi. Belimdeki ellerinden birini tereddütle kaldırıp saçlarıma dokundu, sanki kızacağımdan korkuyormuş gibi çekingendi. Parmak uçları yanağıma, oradan omzuma indi. Eğilip yaklaştığında dudakları neredeyse kulağıma değiyordu. “Aslında kimseye gerek yokmuş bir şeylerin farkına varmam için. An meselesiymiş. Deniz gözlerinin içine uzun uzun bakmam gerekiyormuş sadece...”

İnsanların günlük telaşesinin gürültüsü, artan kan basıncıyla birlikte uğuldayan kulaklarımın çok gerisinde kaldı. Konuşma yetimi bir an kaybettim. Ağzımdan tek kelime çıkmadı.

“İnanıyorsun bana, değil mi?” diye sordu.

İnanıyordum. Artık cezam neyse çekeceğim, sevgili Hâkim Bey.

Ben ağzımı açıp da cevap veremedim, “Gençler, kapının önünden çekilirseniz ineceğiz?” dedi bet bir ses.

Ne ara durmuştuk ki biz?

Boyu omzuma gelen tombik teyze minik kızgın gözlerini üzerimize dikmişti. “Sıcak bir yandan, kalabalık bir yandan, düşüp bayılacağım şimdi. Siz de yalı kazığı gibi dikiliyorsunuz orada!”

Teyze az önce neler duydu bu kulaklar bir bilsen! Şimdi bayılacak zaman mı Allah aşkına? Hem bu seferlik sonraki durakta in sen ne olur yani? Hı? Kıyamet mi kopar? Uslu uslu çekildik tabii önünden. “Pardon, teyzecim. Buyurun geçin,” dedim hemen.

“Zamane gençliği,” diye söylene söylene ufak paytak adımlarla çıktı gitti. “Kafalarda kavak yelleri, ayaklar yere basmıyor tabii...”

Bastığına dair herhangi resmî bir açıklamamız olduğunu zannetmiyorum zaten.

Şaşılması belki ama Şehreküstü durağını kaçırmadan metrodan inmeyi başardık. Fatih yolun karşısından Cumhuriyet Caddesi'ne çıkan yokuşu gösterdi. "Ben şuradan çıkayım dükkâna."

"Ben de duraktan 35-C'ye binerim." Her zamanki rotam yani.

"Ben arada kaçarım böyle. Sakıncası yoksa eğer..." dedi yine temkinli.

"Yok. Kaçabildikçe gelebilirsin," dedim *kaçabildikçe*'nin üzerine basa basa.

Yalandan somurttu. "Diline düştük bir kere. Konuş konuşabildiğin kadar."

"Abimle yeterince dalga geçtiğimde bu hevesim kalmaz. Dozu birkaç haftaya azaltmaya başlarım tahminen."

"Ne kızsın," dedi. Bir şey hatırlamış gibi atıldı birden: "Yalnız şu telefon işini çözmemiz lazım, Nil."

"Bir plan üzerinde çalışıyorum." Çalışıyorum dediysem. Öyle olağanüstü ya da karmaşık bir plan da değildi. "Çözeceğim ben onu."

"Sen üzerinde çalışıyorsan kesin çözülür." Biraz ilerideki duraklara baktı. "Önce sen bin otobüse. Sonra giderim ben."

Olabilecek en küçük adımlarla durağın önüne geldik. "Az kalsın unutuyordum!" dedim. Çantamdan dönüşümlü okuduğum iki kitabı çıkardım. Çıkarırken de hayret ettim kendi kendime. Birilerine ödünç kitap verdiğim pek görülen bir şey değildi. Üstelik iki kitabı da daha bitirmemiştim. "Al bunları. Sahafa gittin ya. Kitapsız dönersen olmaz. Okuyup sonra verirsin bana geri."

Kitaplarımın nasıl kıymetli olduğunu o da biliyordu. "Gözüm gibi bakarım," deyince üzerine aulmak istedim ama eve çok yakındık artık ve metrodaki gibi yapışık olmamızı mazur gösterecek etten bir duvar da çevirmiyordu etrafımızı.

Sakin kalmak için büyük çaba harcamam gerekti. “Biliyorum bakacağını. Teşekkür ederim.”

“Ben kaçabilirsem kaçacağım ama...” Birazdan hareket edecek otobüse kaçamak bir bakış attı. “Bir daha ne zaman görüşebiliriz, bilmiyorum. Size bir süre gelmeyeyim diyorum, yoksa Kürşat beni süpürgeyle kovalayacak.”

Yapardı pis. İnsan bir şeyin kıymetini hep kaybettiğinde mi anlamak zorundaydı? “Arada uğrarım ben dükkâna.”

Gözleri parladı. “Uğrar mısın gerçekten?”

“Tabii. Hem belki Arap turistlere denk gelirim, bakarsın bu yılı da doğrultursunuz...”

“Sen gelirsene doğrulturuz kesin.”

“Anlaştık o zaman.”

“Anlaştık...”

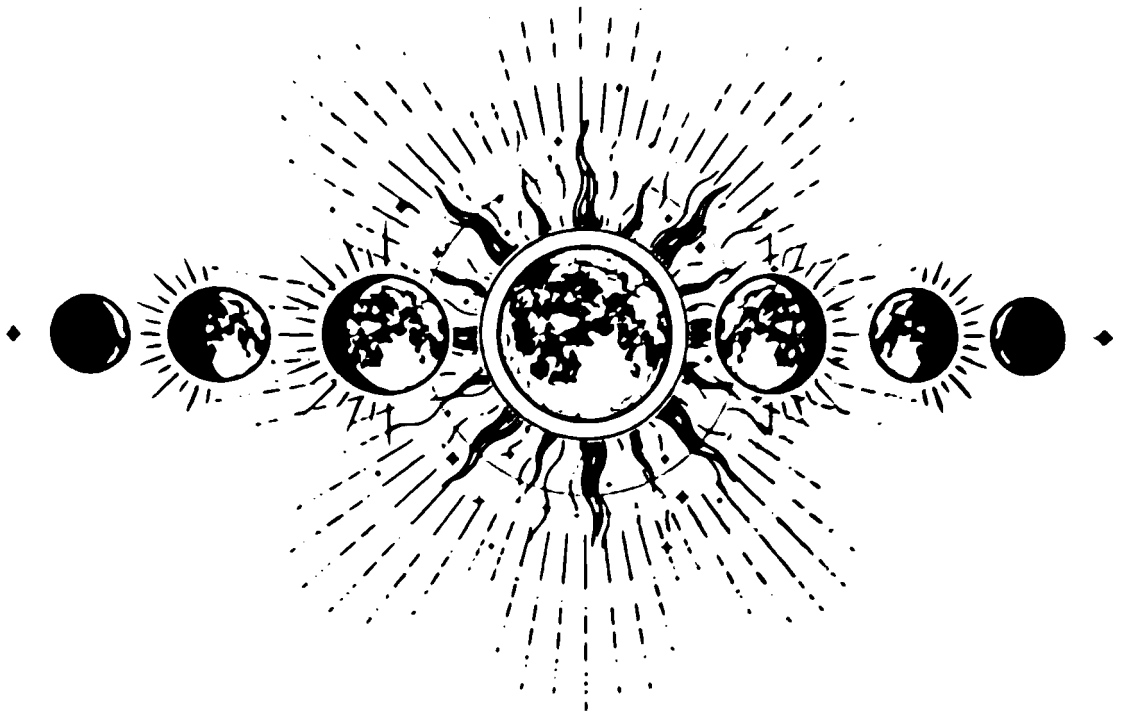
Ama hiç gidesim gelmiyordu benim. Onun da gelmiyordu ki ayaklarımız betona gömülmüş gibi karşılıklı kaldık saniyelerce. “Geç kalacaksın,” dedim sonunda.

“Böyle bir şeyin başıma geldiğine hâlâ inanamıyorum.” Otobüs şoförü motoru çalıştırmıştı artık. Neredeyse iki metre ötedeki otobüsü kaçıracaktım. “Hadi bin.”

Ben binerken, o da otomatik kapının önünde binmemi bekledi. Kartı okuttum. Arka tarafa doğru yürürken otobüsün yanından benimle birlikte o da yürüdü. Sonra el salladı. Ben de el salladım. Gören, beş dakikalık mesafedeki Heykel’e değil de Gaziantep’e gittiğimi zannedebilirdi. Otobüs hareket ettiğinde gözden kaybolana kadar izledim onu. Hatta gözden kaybolduğunda da izlemeye devam etmiş olabilirim.

Abi, çok üzgünüm.

Bu yaşıma kadar türlü manyaklıklarına sesimi çıkarmadım ama bu konuda sözünü dinleyemeyeceğim galiba. Gerçekten çok üzgünüm ben. Hem de çok.

22. BÖLÜM

Penceremden tıkırtılar geliyordu.

Yattığım yerde gözlerimi aralamadan kulak kabarttım. Normal şartlar altında, üçüncü katta birilerinin penceremi tıkırdatması epey korkunç bir fikir olurdu. Ancak duyduğum, ince ve ki-bar bir tıkırtıydı. Hayalimde tüyleri kabarmış bir serçe canlandı, gagasını sabırsızca cama çarpıp duruyordu. Belli ki içeri girmekte ısrarcıydı.

Gözlerimi açtım. Rüya görmüyordum. Tıkırtılar belli aralıklarla devam ediyordu.

Israrlara dayanamadım, yataktan kalkıp perdeyi araladım. Pencerenin önündeki mermerin üzerinde ufak boncuklar birikmişti. Şaşkınlıkla kafamı kaldırdığımda Fatih terastan el salladı. Ağzım aniden kulaklarımda, ben de ona el salladım. Pencereyi aceleyle açıp belime kadar sarkarak, dışarıdan abimin odasına baktım. Işığı yanmıyordu. Perdeleri kapalıydı. Uyuyorsa top atılsa uyanmazdı zaten ama bugünlerde ne yapacağı hiç de belli olmuyordu ya hani.

Yüzümü Fatih'e çevirdim. Sadece dudaklarımı oynatıp ses çıkarmadan, "N'oldu?" diye sordum.

İşaret parmağını kaldırıp *bir* yaptı. Akabinde elindeki not defterine bir şeyler karalamaya başladı. Notu cebinden çıkardığı minik bir çikolataya sardıktan sonra bana doğru yavaşça attı. Not pencereden içeri düştü. Yerden alıp açtım hemen. Çikolatayı masamın üzerine bıraktım. Kalbim mutluluktan genişledi, göğüs kafesime sığmaz oldu. Fatih'in düzgün bir el yazısı varmış meğer. Bunca yıldır *ihale* ya da *king* hesaplamaları dışında el yazısını uzun cümleler hâlinde hiç görmemişim. Ne garip.

Pazar piknik varmış. Niyazi abi üç minibüs kiralamış. Gelecek misin sen de?

Baharın gelişini mahallecek kutlayacaktık demek. Aslında ders çalışmayı planlıyordum ben. Anneme muhtemelen gelmeyeceğimi söylemiştim. Ama bu, notu okuduğum gibi kafamı hızlı hızlı aşağı yukarı sallamama engel olmadı. Sırıttı. Hemen bir not daha yazmaya koyuldu. Onu da çikolataya sarıp fırlattı hemen.

Ben de geliyorum o zaman.

Başım la yan camı işaret ettim. Neden bahsettiğimi hemen anladı tabii. Hızlıca bir not daha karaladı, çikolata sayım üçe çıktı.

Sen boş ver onu. Ben onunla yakından ilgileneceğim.

Birden yan cam açıldı. İyi insan lafının üzerine... Yok, içinde bulunduğumuz durumda geçerli olan, başka bir güzide atasözü-müzdü. Fatih, not defterini hemen arkasına sakladı.

Abimin uyku mahmuru kart sesi boş sokakta duyuldu. "İlla araya duvar mı örmem lazım?" Kafasını pencereye uzatıp bana baktı. Yüzü gözü şiş, saçlarının her bir teli ayrı bir yöne bakıyordu. "Sen hayırdır gece gece? Fatih abin tatlı masallarıyla uyutuyor muydu seni?"

"Yoo," dedim kalbim ağzımda. "Denk geldi öyle." Hep inkâr, sonuna kadar inkâr.

Fatih de "Tamamen tesadüf," dedi. Ancak abimi tesadüf olduğuna inandırmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Ben bilirim o tesadüfleri..."

“Sen başında davul çalsalar uyanmazdın, nasıl oldu da uyan-
dın?”

“Nasıl uyandımsa uyandım.” Abim tepemizden bakan Fatih’e
parmağını salladı. “Gir içeri, beni oraya getirtme!”

Fatih, ellerini korkuluğa dayayıp bize doğru eğildi. Not def-
terini eşofmanın arkasına sıkıştırmış olmalıydı. “Girmezsem ge-
lecek misin gerçekten? Söyle ki ona göre üzerime rahat bir şeyler
alayım, hayatım.”

Abim yüzünü ekşitti. “İyice yapış yapış bir şey oldun sen.”
Elini bana doğru salladı. “Sen de gir içeri, Nil. Gece gece sizinle
mi uğraşacağım ben? Bu ne yüzüzlük? Bir rahat uyutmadınız...”

İçeri girerken cümlesinin peşi sıra yapıştırdığı küfrü duyma-
mış gibi yaptım.

Annem ütülediği örtüleri bir bir piknik sepetine yerleştirirken
abim somurtmakla meşguldü. “Nil gelmesin yarın.” Destek çık-
mam için bana kaş göz yaptı. “İyice boşladı dersleri.” Sanki kaş göz
yapınca hemen aynı fikirde olduğumuz kanısına varıp, *evet boşla-
dım, o yüzden en iyisi mi pikniğe gelmeyeyim* diyecektim. Manyak.

Annem hayretle abime baktı. “Nil mi boşlamış dersleri?”

“Hem de nasıl. Öyle bölüm birinciliğini falan unutun bu
sene.”

“Anne, sen bakma buna,” dedim. “Dersimi bitirdim.” Kuca-
ğımdaki notları salladım. “Şimdi de tekrar yapıyorum.” Abime
baktım uyuz uyuz. “Ve yarın ben de geleceğim.”

Annem peçeteleri, tabakları, bardakları sıradaki sepete yerleş-
tirirken kafasını bile kaldırmadı. “Kız gelsin de hava alsın. Azcık
beynine oksijen gider. O odada tıkılıp kaldı, çürüdü. Baktırsak
kesin eksik D vitamini. Kemikleri güneş görsün biraz.”

Bir anda D vitamini eksikliğime nasıl gelebilmiştik anlamadım ama. Hiç değilse gelmemden yana fikir bildirmişti, güneşe çıkmamda da artık bir sakınca görmüyordu.

“Bir şey olmaz,” dedi abim. “Dersinden önemli mi?”

“Sen iyice delirdin, Kürşat. Ne zamandır Nil’in dersleriyle bu kadar alakadarsın?” Piknik sepetlerinden birini kucaklayıp ayak-kabılığa götürürken, “Kime saracağını şaşıırıyorsun,” diye söylendi. “Evlendirince geçer inşallah...”

Önümdeki koltukta kaykılıp yatmış abimi, oturduğum tekli koltuktan ayağımı uzatarak kafasından hafifçe dürttüm. Anneme de sesimi duyurmak için özellikle bağıra bağıra konuştum: “Abi, telefonumu senin odanda mı bırakmışım been? Sabahtan beri arıyorum, bulamadım bir türlüü.”

Bana dönerken gözleri birer alev makinesini andırıyordu. Makinenin yakıcı sıcaklığını üzerimde hissettim. “Nerede bıraktıysan oradadır!” dedi sertçe.

“Gidip bakar mısın sana zahmet?” Ayağımı yüzünün önünde tehditkâr bir biçimde sallamaya devam ettim. “Anneee, abime söyler misin telefonumu getirsin! Ben ders çalışıyorum ya bölünmeyeyim!”

Annem kafasını uzattı anlık. “Dolaş oğlum, ayakların açılır. Oturduğundan beri izliyorum seni. Kaç saat oldu, üşengeçliğinden tuvalete bile gitmedin. İçtiğin çaylar nerene gidiyor, çok merak ediyorum.”

“Kendi içinde arııp yeniden kullanıyor galiba...”

Abim ayağımdan çekmek suretiyle beni popo üstü yere düşürdü. Bütün notlarım halıya saçıldı. Ters ters yüzüme baktı, homurdana homurdana kalkıp uzaklaştı. Birkaç dakika sonra tepemde bitip telefonu uzatınca, yeniden yerleştiğim koltuktan telefonu almak için ileri atıldım ama hemen kaçırdı telefonu. Eğilip sessizce, “Hata yapmakta ısrar edersen çok kötü şeyler olacak,” dedi.

“Hata olduğunu nereden biliyorsun? Denemeden bilemem ki.”

“Nil, sen beni çıldırtacak mısın?” diye bir hiddetlendiyse de sesini hemen alçalttı, kendini kontrol etti. “Denemek de ne demek? Senin kiminle aşık attığından haberin var mı?”

“Sandığının aksine kiminle aşık attığımı iyi biliyorum.”

“Gerçekten bilsen böyle davranmazsın. Ve ben sana onun ne mal olduğunu gösterene kadar vazgeçmeyeceğim. Her adımınıza taş koyacağım. Benimle başa çıkamazsınız.”

Abimle kimsenin başa çıkamayacağı bizim mahalle sınırları içinde bilinen bir gerçektir. Ancak kendisi ufak bir detayı atlıyordu. “Cezalısın,” dedim. “Nereye taş koyuyorsun?”

“O cezaya yerinde olsam öyle çok da güvenmezdim. Ayrıca benim kadar Fatih de cezalı.”

“Zaten bizim de taş konması gereken bir şey yaptığımız yok ki! Annemlerin olan biteni duymasını da istemediğine göre ne yapabilirsin, çok merak ediyorum.”

Önce ne cevap vereceğini bilemedi. İmkânları gerçekten de kısıtlıydı. Gözleri kısıldı. “Sen çok fena oldun.”

Omuz silkip, “Fenalık bizde genetik, abi,” derken tatlı tatlı sırtımdı.

O da sırtıttı ilginç bir biçimde. “Benim elim de armut toplamıyor, çirkin. Annemlere duyurmadan da size Bursa’yı dar edebilirim.”

En azından deneyeceğinden emindim.

Piknik raconu, sabahın köründe kalkıp yer kapmayı gerektirdiğinden, pazar günü için suç olduğunu düşündüğüm bir saatte, bizi Kirazlıyayla’ya götürecek üç minibüsün koltuklarına tüm mahalleli sıra sıra dizilmişti. Bizim minibüste, şoförün yanına Nuri dedeyle damadı Zeki abi oturmuş, hemen arka sıraya da Cezmi amca, Kaan abi ve babam yerleşmişti. Annem, Birsen teyze, Feray

abla, Yasemin abla, Hayriye teyze ve Münevver nine, kaynatmak için arka dörütlü ve onun önündeki koltukları uygun görmüş, onların önüne de Hilal ablayla kankası Ebru konuşlanmıştı. Doğal ortamlar Berk'i bozduğundan o sabah olduğu gibi genelde evde kalmayı tercih ederdi. Dolayısıyla Ebru'yla Hilal ablanın yanına da abim oturdu mu, babamların hemen arkası ikinci sıra da böylece bana ve Fatih'e kalmış oluyordu.

Abim her zaman olduğu gibi o sabah da assolistlik görevini başarıyla icra etmekte kararlıydı. Herkes hazır ve de nazır kapının önündeki minibüste kendisini beklerken, o sallana sallana aşağı indi. Minibüsün kapısını araladı. Kafasını içeri uzatıp lütufkâr bakışlarla tek tek hepimizin üzerinde şöyle bir göz gezdirdi. Sabah sabah güzellik uykusunu bölüp de bize katılması ne büyük şerefti bizler için.

Benim kafamda herkes minibüsteki yerini bulmuştu ama abimin başka planları vardı ne yazık ki. Hilal ablanın yanına oturmakansa üzerimden atlayıp Fatih'le tam ortamıza sığışmaya çalıştı. "Ben uyurum biraz." Yumruğunun tersiyle kabaca ve muhtemelen biraz da acıtarak Fatih'i pencereye doğru dürtüklledi. "Sen de git öteye."

Nihayet poposuna yeterince yer açabildiğinde aşağı düşmek üzereydim. "Rahat mısın, abi? Öyle rahat edemedin gibi geldi de bana..."

"Edemedim tabii... Biraz daha yana kay." Kafasını omzuma koyup gözlerini kapattı. "Cüssenden çok yer kaplıyorsun... Kaplıyorsun, hiç değilse biraz kilo al. Tahta gibi yastık mı olurmuş?"

Nasıl tahta gibi bir yastık olmaya cüret ederdim? Salyalarım akıtmasa bari.

Uludağ, aslında sadece Kurtuluş Savaşı kazanıldığından beri bu isimle anılıyordu. Osmanlı, Bursa civarlarına ilk geldiğinde

bakmıştı ki dağın eteği manastırlarla, manastırların içi de keşişlerle dolu, dağı direkt düz mantık 600 yıl boyunca *Keşişdağı* diye anmıştı. İnzivadaki keşişlere dair mucize öyküleri dilden dile doluşırdı. Bu öyküler yayıldıkça dağ öyle bir kutsiyet kazanmıştı ki zamanında imparatorlar bile hacı olmak ya da seferlerden önce hayır duası almak için keşişleri ziyaret etmişlerdi.

Minibüsümüz, virajlı dik yolu gürültüyle tırmanırken, Nuri dede de bu uhrevi hava sanki hâlâ solunabiliyormuş gibi, gözlerini sağımızdan solumuzdan akıp geçen ulu çamlara, karışık kestanelere, doğu kayınlarına, sapsız meşelere, köknar ağaçlarına dikmişti. “Hey gidi göklere başkaldırmış koca dağ...” diyerek derin bir iç geçirdi. “Boşuna Hz. Süleyman kanatlı tahtırevanından görüp de Belkis’a taht yapmadı seni.”

Abim uyukladığı omzumun üzerinden kulağıma, “Nuri dedemizle masal saatine hoş geldiniz,” dedi homur homur. Muhtemelen ben ve diğer yanındaki Fatih’ten başka duyan olmadı homurtularını. “İki dakika uyuyalım dedik... Yine birilerinin masal anlatacağı tuttu. Şansıma tüküreyim.”

“Evliya der ki *ermişler Ayasofya’dan riyazet ile uçarak bu dağa gelir konar imiş*. Öyle kutsi, öyle uğurlu bir dağmış...”

Abim gözleri hâlâ kapalı, “İşe bak, ata binen yok,” diye söylendi.

“Ayasofya’dan uçarak gelmemişler...” dedim usulca. Hz. Süleyman uçmuş mu, bilemiyorum tabii. “Zihinsel bir seyahatten bahsediyor.”

“Bir konuda da fikrin olmasa dişimi kıracağım... Ata binmedikleri gerçeğini değiştiriyor mu bu ayrıca?”

Sanırım değiştirmiyordu.

“Ah neler gördü bu yüce dağ, neler gördü...” Uludağ’ın eteklerinde kaval çalan çobanla Yıldırım arasındaki ağır dram içeren acı dolu diyaloga, benim sayabildiğim kadanyla altıncı kez girizgâhı yapmış oldu böylece. Tamam, Yıldırım oğlunu kaybetmişti

ama Nuri dedeye göre büsbütün suçsuz da değildi şimdi. Talihsiz sonunu kendisi hazırlamıştı. “Babasının cesedi soğumadan kardeşi Yakup Çelebi’yi de yolundan çekti,” dedi esefle kınayarak. “İnsan kıyar mı hiç kardeşine?”

“Peki, kardeşi adama ne yaptı, biliyor muyuz? Bilmiyoruz. Yargısız infaz yapmamalı,” diye mırıldandı abim. Muhtemelen yine sadece biz duymuştuk. “Sen *kardeşim* diyorsun ama o nankör sana kalleşlik yapıyor. Bazılarının katli vacip işte... Çok yaşa, padişahım.”

Nuri dedeyse Yıldırım’ın acımasızlığından dem vurmaya devam ediyordu: “Soyu Hz. Ömer’e dayanan ilk şeyhülislam efendimiz Molla Fenari, içinde Allah korkusu olan ama kuldan da korkmayan muhterem bir zattı. Yıldırım’a hükümdarlığı sırasında başkaldırabilen birkaç erenden biriydi.”

“Canına susamış herhalde...”

“Özellikle bir mesele vardır ki padişahla karşı karşıya kalırlar. Emir Sultan, Yıldırım’ın kızı Hundi Hatun’la babası seferdeyken evlenir. Kızını önceden Rumeli Beylerbeyi’yle nişanlamış bulunan Yıldırım da küplere biner. Vezirine ikisinin de derhâl öldürülmesini emreder.”

Nuri dedeciğin vurgusu Yıldırım’ın acımasızlığıydı. Abimin takıldığı noktaysa bambaşka. Tek gözünü araladı. “Haklı adam. Emir Sultan da niye adamın kızını adamdan habersiz alıyor?” dedi çatal çatal koca sesiyle. Olayı birden benimseyip içselleştirmişti. “Hiç mi düşünmemiş? Koskoca padişah, vurduruverirse ya kellesini?”

Fatih’le küs olsalar da aynı olay karşısında ilk tepkilerinin aynı olması göz yaşartıcıydı.

“Emir Sultan da muhterem bir zattı,” dedi Nuri dede. “Rüyasında işaret almış. Padişah da Edirne’de seferdeymiş. İlahi işaretleri bekletmeye gelmez.”

“Tövbe estağfurullah,” diye söylendi abim. “*Bekleyememiş* demiyor da... He, peki ilahi işaret gelmiş.” Nihayet doğruldu. “Sen kalk rüyanda gördün diye padişahın nişanlı kızını ayart, üzerine bir de adam seferdeyken fırsattan istifade evlen. Adam kızmasın da ne yapsın? Yatıp kalkıp dua etsinler ki kılıçtan geçirmemiş hepsini!”

“Tövbe haşa. O ne biçim söz, Kürşat? Emir Sultan, Peygamberimizin soyundan gelme mucizeler göstermiş bir erendi. Kılıçtan geçirmek ne demek? Ayrıca Yıldırım onu bertaraf etmeyi denemedi mi zannediyorsun? Ölüm emrini alan Vezir Süleyman Paşa kırk sipahisiyle saraya gelmiş de kırkı da aynı anda tek bir okla vurulmuş.”

O işin nasıl olduğunu sesli sorgulamadıysa da “Kara Murat’ın boynu bükük,” diye mırıldanmadan edemedi abim.

“Hatta Molla Fenari de mektubunda onu yazıyor Yıldırım’a. Diyor ki: *Bir azize bunu yapar isen hem dünyanı hem de ahiretini yakarsın. Ne güzel Muhammed Efendi’imizle dünür oldun. Sevineceğin yere damadını öldürmelere kalkıyorsun. Gönderdiğin kırk sipahinin de cenaze namazlarını kılıp hepsini gömdük, böyle devam eder isen şehrimizin başına bir felaket gelecek. Etme, eyleme* diyor. Bazen erenlerin de yardımına erenler koşuyor işte. Yıldırım da korkup bu izdivaca izin veriyor.”

“Adama karşı herkes bir olmuş. Şeyhülislam kalkmış bir de adamı alttan alta tehdit ediyor. Hayatımda böyle saçmalık görmedim.”

“Boş yere mi tehdit etmiş, evladım? Peşinden ne oluyor? Ankara Savaşı. Sonra ne oluyor? Osmanlı’nın felaketi Fetret.”

“Maazallah Fetret Devri’ni açarız diyorsun,” dedi abim sessizce. “Allah’tan aramızda ermiş kimse yok...” Pek öyle küssadan hisse çıkaramamıştı ama yeterince laf sokuşturmuştu iki yakın dinleyicisine. Yeniden omzuma yaslanıp gözlerini kapattı. “Olan

bok yoluna giden kırk sipahiye olmuş... *Gömdük biz onları* diye yazıyor bir de adam padişaha...”

Uludağ deyince acı hatıraların yanında, normal insanların aklına kar, oteller bölgesi ve kayak gelir ama Bursalılar iyi bilir ki Uludağ aslında her mevsim güzeldir. Kirazlıyayla da milli parkın hemen yanı başında, bahar geldi mi Bursalıların rağbet gösterdiği popüler bölgelerdendi. Ormanlıklarla çevrili geniş düzlükleri, et-man-gal restoranları ve piknik alanlarıyla bilinirdi.

Bursa merkezi herkese ve her şeye rağmen hâlâ yeşildi ama Kirazlıyayla gibi yeşilin her tonunu bir arada görmek aşağıda pek mümkün değildi. Tabii, pırıl pırıl parlayan bir güneşin altında, temiz havaya yayılan yaban kekiği kokuları ve etrafa dağılmış irili ufaklı berrak su kaynaklarından da yoksunduk daha alçak rakımlarda.

Yer kapma işlemi de başarıyla sonuçlanınca, o sabah, ideal bir piknik için olmazsa olmaz tüm koşullar sağlanmış oldu. Ormanın içine doğru kıvrılan patikanın sonundaki çeşmeye yakın, futbol sahasının dibindeki jeopolitik önemi yadsınamaz bölgeye yayılan büyük masalara yerleştik. Kahvaltılık bir şeyler atıştırdıktan sonra babamlar çevredeki ağaçlara hamak kurarken, abim, Fatih’i önüne katmış, karpuz ve piknik tüpü gibi envanterde bilumum ağır ne varsa ona taşıtarak eziyet çektirmeye karar vermişti. Kendisiye yaygı, kilim falan taşıyarak Fatih’e eşlik edermiş gibi görünüyordu. Üstün yöneticilik yeteneğiyle abim de bir pikniğin direği, olmazsa olmazıydı.

Leyla karşımda çayını yudumlarken derin bir nefes aldı. “Oh, mis gibi hava! Ne iyi ettik de geldik...”

Normalde Leyla’nın bu sevgi kelebeği hâlleri (diğer her hâli gibi) sinirlerime dokunurdu ama eskisi kadar sinir etmiyordu beni sanki. Veya annemin de abime söylemiş olduğu gibi beynime her

zamankinden daha fazla oksijen gidiyordu ve bu nedenle pembe gözlüklü bir sarhoş olmuştum. “Bence de. İyi oldu gerçekten...” Annem tarafından mangal tutuşturmak için kozalak toplamaya gönderilmeseydim, koyu bir sohbete dalıp Leyla’yla arkadaşlık bağlarımızı derinleştirecektik neredeyse. Kötü feministlikten kurtulmak için hâlâ ümit vardı belki de.

Yaban kekiği kokularını sonrası için depolamak istercesine içime çeke çeke gezinip bir torba kozalak topladım. Geri dönerken futbol sahasındaki kalabalığı gördüm. Etraftan denk geldikleri birkaç piknikçiyle birlikte bizim mahallenin erkekleri maç yapmaya karar vermişti belli ki. İkiye bölünmüş kalabalığın iki başında abim ve Fatih karşı karşıyaydı. Galiba rakip takımlarda oynayacaklardı ve muhtemelen hayatlarında ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Ufak ufak yükselen paniği damarlarımda hissettim. Bir kaza çıkmasa keşke.

Kozalakları bir kenara fırlatıp annemden yeni görevimi aldım. Salata için malzeme doğramaya başlamışlardı. Payıma düşen salatalık, bıçak ve küçük bir leğeni andıran kabı alıp, gelecek yeni görevleri layığıyla savsaklayabilmek için de masanın uzak köşesine iliştim. Yüzüm sahaya dönük oturmuştum ki çaktırmadan maçı izleyebileyim.

Maç sakın seyrediyordu aslında. Kalabalık olduklarından ve babamla Cezmi amca da dâhil, kırk yaş üstü bol miktarda oyuncu bulunduğundan, pozisyonlar hep karambol şeklinde geliyordu. Biri kalenin önünde topu ayağında buluyor, söz konusu kişi yetenekliyse gol oluyor, kazmaysa şut dağa taş gittiğinden top geri gelene kadar dakikalar geçiyor, terler soğuyordu. Maçın ortalarına doğru annem çeyizlik eşya dükkanında gördüğü kanaviçe işlemeli mutfak havlusunu ballandıra ballandıra anlatırken, gördüğüm pozisyon karşısında dehşet dolu yüz ifademi saklamak için elimden geleni yaptım. Kanaviçe işlemeli mutfak havlusuna bu dehşet fazla kaçmıştı zira.

Abim yere yatıp topa değil, direkt bile isteye Fatih'e dalmıştı. Fatih, hınçla bileğini hedef alan koca ayaktan sıçrayarak son anda kurtulabilmişti. Niyazi abi ellerini beline dayayıp abime çemkirdi ama olay büyümedi. Abim herhalde herkesin içinde Fatih'i biçmenin çok da mantıklı olmadığına kanaat getirmişti. Maçın geri kalanında kurallar dâhilinde yapabileceği tüm pislikleri yaptı ama bir saatin sonunda sakatlık çıkmadan maç son buldu neyse ki.

Skor ve pozisyon açısından kısır geçen maç dağılırken Fatih bize doğru yöneldi. Terden sıırıslıklam olmuş, tişörtü üzerine yapışmıştı. "Anne," diye seslendi. Yolunun üzerindeki birkaç çantayı kurcaladı. Belli ki aradığını bulamadı. "Yedek tişörtleri nereye koymuştun?" Potansiyel yarı çıplak tehlikeyi sezen abim hemen Fatih'in peşinden ensesinde bitti.

Oturduğumuz masanın bana yakın tarafında, ayağıma paralel uzanan yaygıların üzerindeki çanta yığınının işaret etti Birsen teyze. "Şuradaki fermuarlı yeşil çantada, oğlum. Havlu da koymuştum."

Fatih temiz tişörtle havluyu çantadan aldı. Sonra da hâliyle kronolojik olarak üzerindeki tişörtü çıkarmaya davrandı. Bön bön baksam mı kafamı önümdeki kaba mı gömsem karar veremedem, abim sağ olsun kararı bana bırakmadı, koştur koştur araya girdi, masaya tünedi. An itibarıyla abimin poposu ve terli sırtı tek muhabımdı. Fatih'in sadece boyundan yukarısını görebiliyordum. O hareket ettikçe de, abim ben görmeyeyim diye ona göre pozisyon alıyordu. Fatih'e, "Ne yapıyorsun sen?" diye hiddetle ama olabildiğince sessiz sordu. O kadar yakın olmama rağmen ben bile zar zor duymuştum. Her ne kadar artık poposuna bakıyor olsam da varlığım abimi hâlâ haddinden fazla rahatsız ediyordu. "Nil, işin gücün yok mu senin? Gitsene annemlerin yanına."

Başka iş verilmesin diye kağnı hızında soyup doğradığım salatalıkları kucağımda duran plastik kaba aynı hızda doğramaya devam ettim. "Var işte işim gücüm," dedim. Milim de

kıpırdamadım. Az değildim gerçekten. Leyla bile dalmış, arkadaki masada Tülin'e bir şeyler anlatıyordu. Bu kız çok değişti çok. "Aynı kıpırdamamı istediğinden emin misin tam da şu anda? Çok değil, biraz yana doğru eğilsem mesela? Bu müthiş plandaki açığı görebiliyor musun? Yoksa açıklayayım ister misin?"

"Doğru söylüyorsun, sakın kıpırdama!" dedi telaşla. İyice yaklaştı. Kucağımdaki salatalık dolu leğene oturmasına ramak kalmıştı.

Fatih ise hâlâ burnunun dibindeki abimi gülerek izliyordu. "Sen kıpırdasan iyi olacak ama. Biraz öteye gidebilersen tişörtümü aç gözlerden uzakta değiştirmek istiyorum yüksek müsadelerle."

"Müsaade falan etmiyorum. Herkes gibi tuvalette giyinsene sen! Geçmişsin bir de orta yere. Göz zevkimi bozuyorsun."

Gözlerini devirip sonunda tişörtü çıkardı Fatih. Havluyla saçlarını, kollarını kuruladı. Ancak arada kocaman bir Kürşat Sağlam olduğundan kurulama işleminin geri kalanına şahit olamadım maalesef. "Göz zevkinin bozulduğunu iddia eden biri için fazla yakınımda durmuyor musun sence de?"

"İrz düşmanı gevşek..." Önce Fatih'in temiz tişörtü giydiğinden sonra da tişörtün eteklerinin şortunun üzerini tam kapattığından emin oldu. Ardından yüzü buruş buruş, hızlıca masanın üzerinden kalkıp Hilal ablanın oturduğu yaygıya yöneldi. "Bütün iştahım kaçtı. Sırf görüntü kirliliği..."

Zannetmiyorum ya.

Bizde üç tip piknik masası kurulurdu: Büyük masası, genç masası, çocuk masası.

Mangal genel olarak genç masasının kontrolü altındaydı. Mangalın başında Niyazi abiyle Fatih pişmeye yüz tutan etleri yellerken, etlerin hazırlık aşamasında ortadan kaybolan abiciğim

de hemen ufukta görünmüştü. Beni kalçasıyla iyice iteleyip masanın başına kuruldu. Az önceki sözlerinin aksine, iştahı kaçmışa hiç benzemiyordu maşallah.

Fatih pişen etleri tencereye atarken abime de laf atmadan duramadı: “Kürşat, sana zahmet olacak ama sen de bir işin ucundan tut istersen.”

Fatih hiç öyle dememiş gibi abim poposuna iyice yer açtı. Omzum hemen yamacımdaki Leyla’yla bir oldu. Canım. Samimiyeti iyiden iyiye ilerlettik bugün. Nazar değmesin. “Nesine yardım edeyim ben?” diye sordu abim. “Yapmışsınız işte. Hem üzerimi hiç kokutmayayım şimdi. Tişörtüm de temiz. İnsan gibi lavaboda değiştirdim.” Tenceredeki pırzolalardan birini alıp tek hamlede tamamını uçurdu. “Ellerine sağlık, hayatım,” dedi ağzı dolu. “Çok güzel yapmışsın.”

Fatih, “Afiyet olsun,” dediyse de bakışları *boğazında kalsın* diyordu. Yemek boyunca Fatih’e gönderilecek her et parçası nasıl ol-duysa yolunu şaşırp abimin tabağını buldu. Tam şans eseri elime geçen tencereyi çaprazımda oturan Fatih’e uzatıyordum ki abim atlayıp tencereyi himayesine aldı. “Alayım ben onu. Mangalın başında duran yeterince yemiştir zaten.”

Fatih yemesin diye yedikleri yüzünden abimin suratı bile artık yeşerirken Hilal abla bir bardak suyu kafaşına dikip karnını ovuşturdu. “Kürşat, biraz yürüyüş yapalım. Çok yedim,” diyerek gerindi. “Sen de abarttın.”

“Nil, sen de gel,” dedi abim sektirmeden.

“Ne işim var abi sizinle? Romantik romantik dağ bayır takılın siz işte.”

“Rahat bırak kızı, Kürşat. Bir yapıştın mı çıkmıyorsun.”

Abim çaresiz ayağa kalktı. Bir bana bir Fatih’e baktı. Bizi geride bırakmak hiç içine sinmiyordu, hem de hiç. “Ben geliyorum birazdan,” diyerek bilgilendirdi bizi sessizce. “Bir yere

kıpırdamayın.” Fatih’e kötü kötü baktı en son. “Sen de iyi alıştın. Yokluğumdan faydalanıp ulu orta soyunma sakın.”

Masaları toplarken, “Bulaşık kap kacağı kaldırmadan önce bir çalkalayalım,” dedi Birsen teyze. “Yoksa eve gidene kadar kuruyacak bu yağlar.”

“Ben bir koşu gidip alayım su?” diye önerdim.

“Dur kızım, sen gitme.” Kafasını kaldırıp etrafa bakındı. “Çocuklar demin buralardaydı... Onlardan birini gönderelim.”

Ufak bidonu aldım elime. Onları beklersek ohoo. “Ben gider gelirim şimdi.”

“E iyi ya,” dedi Birsen teyze. “Dikkat et kızım, o zaman.”

Tam olarak ne için dikkat etmem gerektiğini anlayamadığımdan herhalde, çeşmeye giderken patikanın iki yanına sıralanmış ağaçlardan birinin arkasında gördüğüm karaltı yüzünden, bir elim böğrümde, diğer elimde de bidon, korkuyla iki metre geriye zıpladım. Ama karaltıyı ayaklarım daha yere basmadan tanımıştım. “Sen de nereden çıktın?” diye sordum nefes nefese. Kendi gölgemden de korkacaktım yakında.

Fatih elleri şortunun ceplerinde, ağacın arkasından çıkıp bana doğru birkaç adım attı. “Bak yine o soru.”

“Ağacın arkasında görünce öyle... Korktum birden.” Telaşla sağıma soluma arkama baktım. “Abim de buralarda bir yerlerdedir. O da çıkar şimdi bir ağacın arkasından.”

“Çıkarsa çıksın. Bütün gün sabır testi gibi peşimden ayrılmadı.” Gözü, elimdeki bidona takıldı. “Senin elinde neden bidon var?”

Elimde nasıl ve ne maksatla bidon olabilirdi? Görülmüş şey değil. “Bizimkilerle birkaç bulaşığı çalkalayacaktık kaldırmadan önce.”

“Bana neden söylemiyorsun?”

“Ufacık bidonu mu taşıyamayacağım?”

İnceden sırıttı. “Hemen de sinirleniyorsun.”

“Sinirlenmedim. Neden benim bidonumu sen taşıyacaksın ki?”

“Sen yorulma diye.”

O da yorulabilirdi sonuçta. “Sana da yazık...” dedim. Tam kendi işimi kendim görmem gerektiğine dair bir şeyler söyleyecektim ki gözüm, Fatih’in omzunda bir anda hareketlenen renk cümbüşüne takılı kaldı. Gözlerime inanamadım. “Dur, kıpırdama!”

Gözleri, omzunda benim baktığım noktaya kayarken, “N’oldu?” diye sordu.

“Omzuna kelebek konmuş!” Kelebeği ürkütmemek için parmak ucumda yaklaştım usulca. Beyaz kanatlarının uçları gri gölgelerle çerçevelenmişti. Üzerlerinde siyah turuncu benekler vardı. “Hem de Apollo kelebeği! Koruma altında olduğunu belediyenin dergisinde okumuştum. Çok şanslıyız. Son yıllarda gören olmamış kendisini çünkü!”

Fazla kıpırdamadan omzundaki kelebeği incelemeye çalıştı. “Neden *Apollo* demişler?”

“Bilmem.”

“Savaş tanrısı mıydı Apollo? Bu arkadaş ismini ondan mı alıyor acaba?” O da kelebeği ürkütmekten korkar gibi ufacık gülümsedi. “Gerçi hiç savaşçıya benzer bir hâli yok ya.”

“Apollo çok iyi bir okçuymuş. *Güneş Tanrısı* da derlermiş ona. Fırlattığı oklar güneş ışığına benzermiş. İyileştirici gücü de varmış okların, öldürücü gücü de.” Feray ablaya kalsa bu, çılgın bir işaret olmalıydı. Güneş Tanrısı konmak için Fatih’in omzunu seçmişti zira! Çözülen düğümler, yapılan gerçek seçimler aşkına! “Yunan ve Roma mitolojilerinde kehanetin, müziğin, şiirin, dansın, ışığın, iyileşmenin ve daha pek çok başka şeyin tanrısıymış...” Bir adım daha atıp iyice Fatih’in omzuna sokuldum. Kelebek kanatlarını

bir açıp bir kapattı ama neyse ki kaçıp gitmedi. “Bu arkadaşın nesli tükeniyor. Hayatta kalabilmiş her şeye rağmen. Mücadeleci bir yanı var bence...”

Omzundaki kelebeği yenilenmiş bir beğeniyle süzdü. “Ve kos-koca Güneş Tanrısı tuttu, Uludağ’da bizi buldu, öyle mi?”

“Daha önce de yolu düşmüş bizim buralara, ilk ziyareti değil,” dedim gülerek. “Apollo’yla ilgili Uludağ’da geçen bir efsane var.” Ben büyüyünce Nuri dede olacaktım sanırım. “Athena evrendeki ilk flütü yapmış. Fakat notaları üflerken şişen yanakları sinirlerini bozunca, flütü fırlatıp atmış. Flüt de Uludağ’a düşmüş. Çayırılıkta gezinen Marsyas, flütü bulmuş ve zamanla çalmakta ustalaşmış. O kadar ki kibirlenip Apollo’ya meydan okuyacak hâle gelmiş, ancak Apollo’yla yaptıkları düelloyu kaybetmiş. Apollo da ceza olarak onu bir ağaca bağlayıp derisini yüzmüş...”

Evet. Renkli kanatlarına aldanmayın, Apollo’nun bir önceki ziyareti bir miktar vahşet içeriyordu. Anlatmaya başlarken heyecandan efsanenin işkenceli sonunu düşünecek fazla zamanım olmadıysa demek.

“Ne acımasız bir şeymişsin sen öyle?” diye sitem etti Fatih omzundaki kelebeğe. “Senin kadar iyi flüt çalamadı diye böyle ceza verilir mi?”

Vakur olmasını beklediğimiz kelebek suçlamalarımızdan biraz alınmış olacak, kanat çırparak havalandı. Başımı kaldırıp yeşil dalların arasında gözden kaybolana kadar izledim onu. Ömrüm boyunca türünün başka örneğini bir daha göremeyecektim büyük ihtimalle. “Efsanenin başka versiyonlarında kibrine yenik düşen Marsyas, tanrılar tarafından bir akarsuya çevriliyor.” Apollo, Uludağ’da bir kelebek, Marsyas ise bir akarsu. Düşüncesi bile beni gülümsetiyordu. “Apollo sandığımız kadar acımasız olmaya-bilir yani...” Başımı indirdiğimde fark ettim ki kelebeği göreceğim diye Fatih’in çok yakınına sokulmuştum. “Daldım yine...”

Birkaç adım geriledim. “Bıraksan sabaha kadar konuşacağım. Affedersin.”

Çeşmeyle, oturduğumuz masalar arasında bir yerdeydik. Artık birilerinin bir yerlerden çıkması an meselesiydi bence. En başta da abimin. Buna rağmen benim açtığım mesafeyi Fatih kapattı. “Keşke sen konuşsan ve ben sadece dinlesem seni... Yarın sabaha, ondan sonraki sabaha, hatta hepsinden sonra gelen sabahlara kadar...”

“Önünde sonunda sıkılırsın bence,” dedim, tüm güzel anların katili abimin izinde, tüm romantik anların katili olarak, gerek anlattığım kanlı hikâyelerle, gerek verdiğim tepkilerle, o âna kadar üstüme düşeni fazlasıyla yapıyordum.

“Öyle bir şeyin mümkün olmadığını söylemiştim...” Bir adım daha attı. Gözleri, gelişigüzel topladığım saçlarımda, her zamanki soluk yüzümde, nabzımın hızla çarptığını hissettiğim boynumda gezindi. “Bu kadar güzel olmak zorunda mısın sanki?”

Emin misin acaba? Telaşla etrafı taradım. “Bana böyle şeyler söyleme demiyor muyum ama ben?”

“Neden söylemeyecekmişim?” Sesi alçaldı iyice. Paldır küldür sıraladı cümleleri: “Gerçek bu. Çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın sensin.”

Bu işin sonu kötüydü. Birkaç adım geriledim. “Sana öyle geliyor olabilir mi?”

“Keşke sadece bana öyle gelseydi.” Uzanıp elimi yakaladı bu sefer. Beni kendine doğru geri çekti. “Belki peşinde bu kadar adam olmazdı o zaman.”

Bazen dayanamıyorum. Hiç ama. “Belki sen de olmazdın...” dedim durduk yere küskün, tripli. Trip atan bir kız olabileceğim aklımın ucundan geçmezdi hiç. Ne kadar ayıp bir şey. Öf.

“Sence beni sana çeken şey sadece dış görünüşünden mi ibaret? O yüzden mi seni sabahlara kadar dinlemek istiyorum?”

Fatih için bir liste yapmıştım ama kendim için de bir tane yapmayı akıl edememiştim. Kendimi soluk benizli ve de soğuk bulurdum ben (aynı annemin beni bulduğu gibi!), yani ne iç ne de dış güzelliğinden payıma düşeni alabilmiştim. Belki ek olarak biraz da sıkıcıydım. Ayaküstü hazırladığım liste öyle çok da iç açıcı değildi maalesef. "Aslında tam olarak neden ilgini çekmiş olabileceğimi anlamıyorum."

Kafasını iki yana sallayıp güldü. "Saymamı ister misin?"

Cevap vermedim. Ama sen yine de yan cebime koyabilirsin.

"Yıllar içinde üst üste biriktirmişim ben sana dair her şeyi. Bilinçli de yapmamışım bunu..." Sık ağaç dallarının arasından gökyüzünü aradı gözleri. "Her şeyden önce karakterlisin. İnat olman bazen sinirlerimi oynatsa da kolay kolay geri adım atmamanı takdir ediyorum. Sonra akıllısın. Tuttuğunu koparıyorsun. İsteyip de yapamayacağın bir şey olduğunu sanmıyorum. İyi kalplisin. Herkesin yardımına koşuyorsun. Kürşat'a bile katlanıyorsun; bana sorsan hak etmediği kadar iyi davranıyorsun, bir dediğini söylen sen de iki etmiyorsun. Bilgilisin. Kültürlüsün. Seninle geçirdiğim her dakika bana bir şeyler öğretiyorsun. Beni daha iyi bir insan olmaya zorluyorsun. Ve ben bir kadından böyle şeyler beklediğimin farkında bile değildim senden önce."

Benden önce. Oracıkta eriyip muşmula kıvamına gelmesem bari.

Gülümsemesi muzipleşti yeniden bana çevirirken gözlerini. "Ayrıca hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylediğimde abartmıyordum. İçine düştüğüm durumda bunun katkısını da reddedemem. Bu değerlendirmeme, aklına gelebilecek, görüp görebileceğim, gelmiş geçmiş, yabancı Türk tüm ünlü oyuncular ve modelleri dâhil edebilirsin. Bencillik, biliyorum ama New York'ta değil de Serbaşı'nda doğduğuna her gün şükrediyorum..."

"Yok artık daha neler," dedim hayretle. "Aşkın gözü kör diyenler doğru diyormuş herhalde..."

“Başkaları için konuşamam ama ben âşık olduğumu anladığımda gözlerim açıldı.” Şimdi başparmağı elimin üzerinde daireler çiziyordu. Derin bir iç geçirdi. “Nasıl sabredeceğim ben?” diye sordu bir fısıltı gibi.

Ne için mesela? Her ne için sabretmesi gerekiyorsa geçerli bir önermede bulunmaya çalıştım. “Zaman çabuk geçiyor...” Genel olarak geçtiği söylenirdi yani.

Komik geldi bu cümlem. “Hıh,” dedi. “Ne kadar bir zamandan bahsettiğimizi bilsem... O zaman çabuk geçerdi belki.”

Şu an neden bahsettiğimizden bile emin değildim ki ben. “Neden bahsettiğimize bağlı,” dedim temkinli.

Cevap vermedi hemen. “Biliyorum, söz verdim sana ama anlıyorum ki sözümde durmak çok zor olacak,” dedi sonra. “Sana bakınca... Aklım çıkıyor bir aksilik olacak, Kürşat taş koyacak, birileri aklını çecek diye...”

Bir doğruculuk gelmişti üzerime. “Aksilikleri, abimin yapacaklarını bilemem ama aklım hâlihazırda çelinmişken ikinci bir kez çelinemez bence.”

Cevabım mutlu etti onu. Gözleri dudaklarıma kaydı.

Öpüşmek de dans etmek gibi bana anlamsız gelen hareketlerdendi.

Bir insan gönüllü olarak neden başka bir insanla salya değiş tokuşuna girişmek isterdi? Romanlarda o büyük aşkları okurken, filmlerde komik sakar sevgilileri izlerken kendimi bu sorunun cevabını düşünür bulurdum. Duygu dünyamızda olan biten şeyler neden fiziksel temasa yol açardı? Her zaman açmak zorunda mıydı? Uzaktan sevmek aşkların en güzeli değil miydi?

Ama şimdi ben de onun dudaklarına kaçamak bakışlar atarken hiç merak etmediğim kadar merak ediyordum: hem konsept olarak öpüşmeyi hem de onunla öpüşmeyi. Şu an tutup beni birden öpse ne yapardım? Aklımdan uçuşarak geçen şeyler kıpkırmızı

kesilmeme neden oldu. Sen yardım et, Allah'ım! Çünkü öyle bir şey yapsa vallahi izin verirdim bence!

Ama o beni tutup öpmek yerine birden Athena gibi yanaklarını şişirip gözüme gözüme üflemeye başladı. Gözümü kırıştırdım. "Ne yapıyorsun?" Hayal kırıklığı mıydı o? Yok canım. Ne alakası var?

Kaşları çatık, yüzü yüzüme yaklaştı iyice. "Çıkmadı eşekoğlu-eşek!" Çenemden tutup neredeyse başparmağıyla işaret parmağını gözüme soktu. Gözlerim yaşarmaya başladı. "Kıpırdama, Nil. Kıpırdadıkça içeri kaçıyor."

Ne kaçıyor? Ve nereye kaçıyor?

Biraz daha debelendikten sonra iki parmağını aralarında bir şey varmış gibi birbirine yapıştırıp geri çekildi. "Aldım. Tamam."

Fatih arkamda her kim varsa ona, "Sinek kaçmış da gözüne," dedi omzumun üzerinden.

"İyy çok iğrenç!" dedi Leyla'nın cırtlak sesi. "Mikrop kapmaz inşallah! Demek o yüzden iki saattir bir bidon suyu getiremedin."

Samimiyetimize dayanarak söylüyorum, evet, o yüzden getiremedim, Leyla. "İşte tam gidiyordum çeşmeye, gözüme dalış yaptı eşekoğlu-eşek," dedim hâlâ gözümü ovuştururken. Fatih tebessüm etti belli belirsiz. "Yaş aktı gözümünden, valla." Çarpılmam inşallah. Gözümünden gerçekten yaş akmıştı hiç değilse.

"Su getirmene gerek kalmadı. Onu söylemeye geliyordum ben de. Boşuna taşıma diye. Hüseyin amca doldurmuş meğer bir sürü bidon. Onlardan kullandık. Bitti işimiz." Ana yol tarafını işaret etti. "Voleybol için toplanıyor bizimkiler. Misafirhanenin bahçesine file germişler." Ana yolun aşağısındaki Tarım ve Orman Bakanlığına ait misafirhaneyi kastediyordu sanırım. "Top da varmış. Oynar mısınız siz de?"

Konunun gözüme kaçmayan sinekten uzaklaşmasından son derece memnun, ikimiz adına, "Oynarız," dedim.

Leyla önden giderken sessizce Fatih'e sordum: "Yedi mi sence?"

Fatih cevap veremedi delik kulaklı Leyla yüzünü bana döndü. "Bir şey mi dedin, Nil?"

"Abim diyorum. Bir şey yemedi bugün. Morali bozuk galiba. Hasta da olabilir. İnşallah hasta değildir. Hiç çekilmiyor hastalığı..."

"Allah Allah," dedi Leyla. "Benim dikkatimi çekmedi."

Leyla'nın dikkatini çekmemiş. Adam tek başına beş kilo et yedi, Leyla. Ya körsün ya da her şeyi biliyorsun da bizi yiyorsun. Bence ikinci seçenek.

Leyla'nın peşinde, misafirhanenin bahçesine inen yokuştan aşağı kaptırdık. Fatih'le beni yan yana gören abim önce bir sinirlenir gibi oldu ama Leyla'yı da yanımızda görünce, duruma çok da anlam veremedi. Bi' tanesin, Leyla. "Nereye kayboldunuz siz?"

Elimdeki bidonu sallayıp, "Ben su almaya gitmiştim," dedim hemen. "Leyla voleybol oynayacağız deyince direkt buraya geldik."

"Neden boş o bidon?"

Sen sor diye. "Leyla gerek olmadığımı söyleyince doldurdum. Hüseyin amca doldurmuş bir sürü bidon."

"Senden önce davranmış olması pek şaşırtıcı değil." Abim bakışlarını Fatih'e çevirdi. Sorgu sırası Fatih'e gelmişti anlaşılan. Abim sormadan, "Ben de Niyazi abinin yanından geliyorum, Kürşat," diye açıkladı Fatih. "Çeşmenin başında mangalı temizledik. Bazıları yiyip yiyip ortalıktan kaybolunca iş bize düşüyor."

"Bazıları da minareyi çalıp kılıfını hazırlıyor," diye mırıldandı abim dişlerinin arasından.

Hilal abla abimi dürttü. "Kürşat, ne o öyle herkesten hesap soruyorsun sen?"

“Bana herkes hesap verir,” dedi abim makulce. Sonra ikimize baktı. “Sıkıyorsa vermesinler.”

Altan alta yaptığı imalar Hilal abla için fazla inandırıcı değildi. “Aman hadi. Duyan da sahi sanacak.” Ellerini çırpı. Herkesten hevesliydi. Lisedeyken voleybol takımındaymış da kendisi. “Hadi, takımları belirleyelim.”

Abim, beni ve Hilal ablayı hemen yamacına çekti. Buna karşılık Leyla’yla Tülin’in de Fatih’in takımında olmasının yerinde olacağını öne sürdü. Yusuf amca bize gelirken, sonradan bize katılan suların efendisi Hüseyin amca da karşı takıma yollandı. Kalan birkaç amcanın paylaşımı da gerçekleştikten sonra maç başladı. Bizi ikiye ayırırken abimin amaçlarından mıydı, bilinmez, takımlar cidden dengeli olmuştu. Birinci seti biz alırken, ikinci seti karşı takım kafa kafaya bir çekişme sonucu aldı.

Üçüncü setin ortalarında abim sayı almak için rahat bir plase bırakabilecekken, geride duran Fatih’in üzerine rüm gücüyle abandı. Gözlerimi kapattım. Fatih manşetle zor çıkardı topu ama o şiddetle çimenlik bayırlara uçtu top.

Abim elini kaldırdı, hayvanlığından ötürü nasıl üzgündü, belli değil. “Pardon, Fatih. Fark etmedim seni.”

Fatih ellerini beline dayayıp nefes nefese abime baktı. “Olur öyle...”

O andan itibaren maçın seyri değişti. Füze gibi o yandan bu yana uçan topa herhangi bir uzvumun değme ihtimalinden korkar oldum, mütemadiyen tokatlanan topun yerinde olmak da hiç istemezdim. Onun yerine benim midem bulanıyordu.

Hilal abla alnında biriken teri koluna sildi. “Biraz hırs mı yaptınız siz acaba? Ne oluyor böyle? Sanki dünya şampiyonası.”

“Başka türlü zeyki çıkmıyor,” dedi abim burnundan solurken. İki sayı geriye düşmüştük.

Fatih servisi kullandı. Onun da abimden aşağı kalır yanı yoktu. Açıkça abimi hedeflemişti. Elinde patlayan sayıdan sonra

abim homur homur homurdanırken Leyla, Fatih'e, "Çak," dedi. O da çaktı. Bakın dikkat ederseniz çok sakinim.

Üçüncü setin sonunda Fatih'e ve abime ayak uydurmaya çalışan Hilal ablada kondisyon sıkıntısı baş gösterdi. Pes edip ellerini dizlerine dayadı sonunda. "Bu ne ya? Su molası verelim. Bittim ben."

Sıcaktan dili damağına yapışan herkes su şişelerine hücum ederken Hilal abla üçümüzü kenara çekti. "Siz benimle bir gelsenize." Sahadan yeterince uzaklaştıktan sonra elleri belinde tek tek üçümüzü de baştan aşağı süzdü. "N'oluyor size?"

"Oyun oynuyoruz?" diye soruyu geçiştirmeye çalıştı Fatih.

Abim dudak büktü. "Biraz rekabetten zarar gelmez."

Konuyla hiçbir ilgim yokmuş gibi, "Ben niye buradayım ki?" diye sordum. "Benim elim son yirmi dakikadır topa bile değmedi."

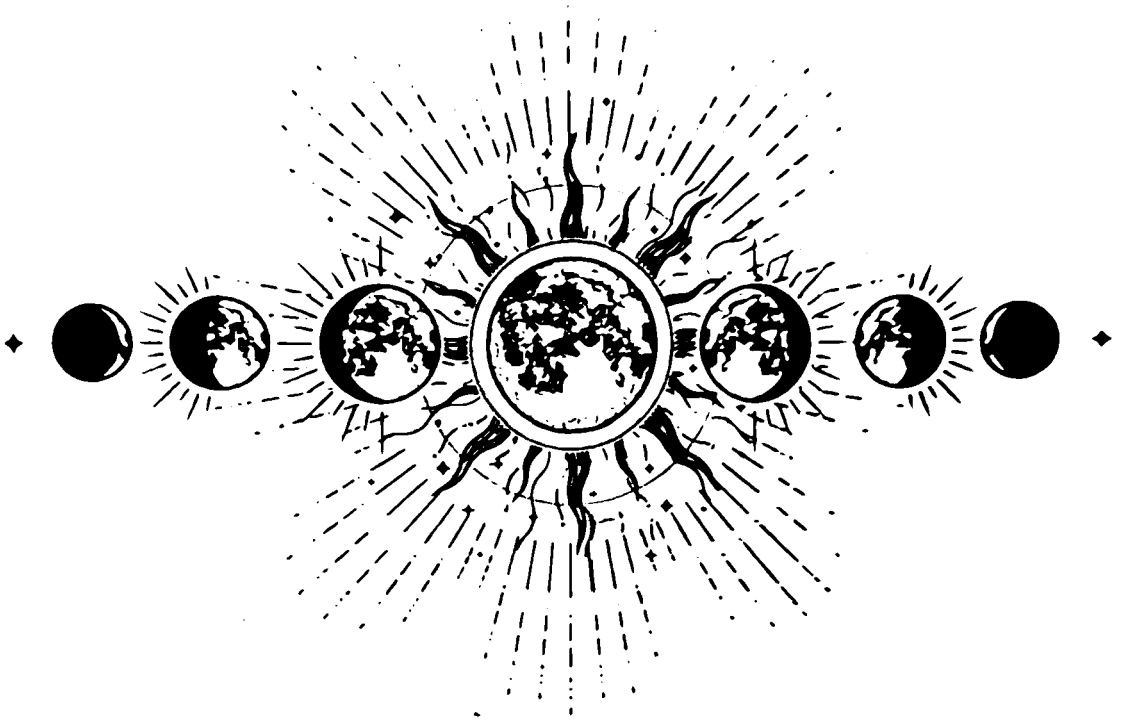
"Üçünüz bir şey saklıyorsunuz benden."

Artan kan basıncımı kılcal damarlarıma kadar hissettim. "Ben ne saklayabilirim?"

"Her an kusacak gibi görünüyorsun, Nil. Mesele her neyse sen de içindesin. Kürşat dibinden ayrılmıyor."

Abim umursamazca dudak büktü. "Abartıyorsun. Her zamanki hâlim o benim."

"Hayır efendim, her zamanki hâlin değil o senin. Hırstan kafanızı gözünüzü yaracaksınız birbirinizin. Bir maç için olduğuna inanacak kadar saf mı görünüyorum oradan?" Elindeki alyansı işaret etti. "Sana bu yüzüğü yediririm, Kürşat. Bir dakika daha beklemeyeceğim. Neyse karın ağrınız, her şeyi en ince detayına kadar anlatacaksınız bana. Hemen. Şimdi!"

23. BÖLÜM

Zeki Müren, ta 1953'teki bir radyo programında, "Mecnun Leyla'sına kavuşamadı. Fakat güzellikler kaynağı Uludağ'da herkes ilhamına kavuşabilir," demişti. Leyla'sına çoktan kavuşmuş abim adına benim fazlasında gözüm yoktu; azıcık kafası açılsa, ufacık bir aydınlanma yaşasa bana yetecekti.

Gelgelelim Uludağ'ın temiz havası ya da Hilal ablanın abime alyansını yedireceği tehdidi, abimin kafasını açmışa ya da herhangi bir aydınlanma yaşamasına vesile olmuşa benzemiyordu. Bezgin bezgin Hilal ablanın yüzüne baktı. "Olmayan karın ağrısının nesini anlatacağız acaba?"

"Gözümün içine baka baka yalan söylüyorsun!"

"Artık sinirlenmeye başlıyorum, Hilal," dedi abim uyarıcı bir ses tonuyla. "Üstüme daha fazla gelme, sonu kötü olacak."

Fatih'le ben bu diyalogda fazlalık gibiydik. Ben ayağımın altındaki kuru çalılıkları yuvarlıyordum, Fatih tepelere bakıyordu.

Abimin uyarısı Hilal ablayı geri püskürtemedi tabii. "Ay bir tırstım ki sorma!"

"Tırssan iyi edersin!"

“Ne yapabilirsin? Dayak yediğiniz geceden beri çok tuhaf davranıyorsunuz. Aksini iddia edebilir misin?”

Abim, “Daha kaç kere söyleyeceğim? Ben dayak yemedim,” derken kafasıyla Fatih’i işaret etti. “Bu yemiş olabilir ama.”

Hilal abla dudaklarını büküp alaycı bir ifade takındı. “Sen öyle diyorsan...”

“Sen yoksa bana inanmıyor musun?” diye sordu abim. Çok teessüf ediyordu. Dayak yediği imalarının günlerdir sürmesi daha da fazla içlerlemesine neden oluyordu.

“Şu an ağzından çıkan tek bir kelimeye dahi inanmıyorum.”

“Dayak *attığım* geceyle şu anki mesele çok farklı. İki alakasız mevzu yüzünden topladın bizi buraya.”

Hilal abla, abimin iddiasını bir anlığına kabul etmiş göründü. “Peki, anlat o zaman, ben de anlayayım. Neymiş o iki farklı mevzu?”

Abim yalanı sürdürbilmek için gerçeklerin bir kısmını paylaşmaya karar verdi. “Fatih’le aramız...” Fatih’e sonraki kelimelerini destekleyecek şekilde ters ters baktı. “Biraz limoni bu aralar...”

Mesela 2. Dünya Savaşı’nın çıkmasına neden olanlar da arası limoni devletlerdi.

Bu bilgi kırıntısı Hilal ablayı asla tatmin etmedi. “Orasını anladık. Sebep?”

“Sebep?” diye sorarak abim zaman kazanmaya çalıştı.

“Evet, Kürşat,” dedi Hilal abla sabırsızca. “Sebep.”

“Erkeklerin arasında kalması gereken bir sebep. Bazı şeyler vardır, herkese söylenmez,” dedi abim gizemli gizemli. “Biz aramızda hallederiz. Öğreneceksin de ne olacak? Bu kadar merak iyi bir şey değil, Hilal. Ben hoş görürüm de herkes benim kadar sabırlı olmaz.”

“Laf kalabalığı yapma bana, Kürşat!”

“Ben senin iyiliğini düşünüyorum!”

“Yaa bi’ git, Kürşat, bilmesem inanacağım.”

Abim çok büyük bir bomba patlatacakmış gibi dikleşti, Hilal ablanın gözlerinin içine büyük bir kararlılıkla baktı. “Bunu sen istedin, Hilal.” Sonra çok üzgünmüş gibi derin bir iç geçirdi. “Fatih’le son zamanlarda görüşlerimiz çok farklılaştı. Hayata bakışımız değişti. Bir yabancıyla konuşuyor gibi oluyorum bazen. O beraber doğup büyüdüğüm adam değil sanki. Bursaspor’un yeni yönetimiyle ilgili o son münakaşamız sırasında özellikle çok kırıldım. Kadınların anlayabileceği bir şey olmadığından da paylaşmak istemedim seninle... Rahatladın mı şimdi?”

Gülmekten kendimi alamadım. Ahahahah! En tatlısı da Hilal ablanın buna inanabileceğini düşünmesiydi! Fakat hesap edemediğim şey, ağzımdan fırlayan ufak kıkırtının, diyalogun yönünü bana çevirmesi oldu. Hilal ablanın bakışları anında beni buldu. “Senin neden güldüğünü sorabilir miyim acaba? Bu görüş farklılığının sen neresindesin?”

Kendim kaşınmıştım. Balık batmıştı bir kere ve düz gitme şansı kalmamıştı. “Hiçbir yerinde...”

“Onu biliyorum da, benim esas merak ettiğim, sakladığınız şey nasıl bir şey ki abin bu kadar çaba harcıyor saklamak için?”

Abim, “Nil, seni çok fena yapacağım,” dedi dişlerinin arasından. Her an üzerime atlayabilecekmiş gibi duruyordu.

Alt alta üst üste boğuştuğumuz yıllar çok geride kaldı sanmıştım oysaki. “Hiçbir şey yapamazsın,” dedim ben de dişlerimin arasından.

Hilal abla hemen güvence verdi bana sağ olsun. “Hiçbir şey yapamaz, Nil.” Aramıza girdi. Ellerini omuzlarıma koydu. “Ben buradayım. Sen bana anlat, ben dinliyorum.”

Düşündüm. Abimle başa çıkabilen tanıdığım tek kişi Hilal ablaydı. Abime karşı cephe alacağım herhangi bir konuda kesinlikle iyi bir müttefik olurdu. Aslında düşününce, Fatih’le aramızda geçenleri bilmesinde hiçbir sakınca olmayan mahalledeki tek kişiydi

belki de. Üstelik yardımı da dokunabilirdi. Geçen saniyeler içinde aradığım güvenceyi kendisinde bulmuştum ama nereden başlayacağımı da tam bilemedim. Fatih'le ikimizi gösterdim sonunda. "İkimiz yüzünden abim bu kadar sinirli."

Hilal abla, "Ne yaptınız ki?" diye sordu haklı olarak.

"Nil!"

Hilal abla yemeğine konmaya çalışan bir sinekmiş gibi abime havada savuşturduğu eliyle haddini bildirdi. "Sen karışma." İkimize merakla baktı. "Neden kızdı size?"

"Son zamanlarda ikimiz biraz fazla zaman geçirdik de. Hayata bakışları orada çarpışmış olabilir..."

Hilal abla anlatmaya çalıştığım şeye o kadar ihtimal vermiyordu ki. "Nasıl yani? Fatih'i mi senden kıskanıyor?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

"Kürşat, sen nasıl bir insansın?" diye hayretle abime döndü bu sefer Hilal abla.

"Saçma saçma konuşmalar..." Abim elini Fatih'e doğru salladı. "Ben bunun nesini kıskanacağım? Çok daha iyilerine layığım ben!" Sonra gözlerini kısıp bana baktı. "Bazıları da bunu anlasa ne iyi olacak ama!"

Bakışlarını iade ettim ona. "Bırakmıyorsun ki anlasınlar."

Hilal ablanın bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Açık açık konuşur musunuz? Bu konuşmadan hiçbir şey anlamıyorum ben."

"Nil, tek kelime daha etmeyeceksin!" diye buyurdu abim kişisi.

Yılmıştım bu gizlilikten, kendimce büyük büyük şeyler yapıp kimseye tek kelime edememekten. O an dünya üzerinde istediğim tek şey, Hilal ablayla açık açık konuşmaktı gerçekten de. Hiç değilse hür irademle bir kişiye anlatabilmeliydim neler olduğunu. "Ben Fatih'ten hoşlanıyorum," dedim bir nefeste. "Sorun bu."

Hilal ablanın gözleri kocaman kocaman oldu, eli ağzına gitti. Boş atıp epey dolu tutmuştu. "Neeee????"

"Ben de Nil'den hoşlanıyorum," diyerek Fatih ağzı kulaklarında devam ettirdi açıklamamı. "Eh, Kürşat da bunu öğrenince ne yapsa beğenirsin? Geçen gün ağzımı burnumu kırdı. Yani kırmadığı açık tabii. Kırma girişiminde bulundu diyelim..."

Hilal abla otomatiğe bağlamıştı. "Neeee????" Ona göre, Fatih'le birbirimizden hoşlanıyor oluşumuz ne kadar saçmaysa abimle Fatih'in kavga etmesi de o kadar saçmaydı çünkü.

Abimin bir bakışı vardı bize, anlatılmaz yaşanır. Büyük ihanete uğramıştı. Yine. "Boşboğazlar!" Ekşi yüzü bütün sırrı bozduğumuzu işaret ediyordu. "Allah sizi nasıl biliyorsa öyle yapsın!"

"Bıraksan yapacak ama bırakmıyorsun," dedim arsız arsız.

"Aman sakın geri durma sen. Hemen cevap ver. Hem-men." Ellerini beline dayayıp yine bana laf anlatma girişiminde bulunacaktı anlaşılan. "Ben sana neden laf anlatamıyorum?" Fatih'e *bu* dedikçe eliyle de sanki sergi malzemesiymiş gibi onu işaret ediyordu. "Bula bula bunu mu buldun, Nil? Aklımı kaçıracağım düşündükçe!"

Fatih araya girdi: "Çok düşünmemeye çalış, hayatım..." Abimin iyileşmeye yüz tutmuş yüzüne baktı alayla. "Bak, sağlığına hep zarar bunlar."

Abim yine dövse mi yoksa sövmeye kaldığı yerden devam mı etse, bilemedi. Hilal ablaya isyan etti: "Hilal, sen söyle, bu yavşak kız mı verilir? Benim küçük kız kardeşim bu kart zamparaya mı kaldı?"

"Abartma Kürşat. Ne Nil düşündüğün kadar küçük ne de Fatih kart!" Hilal abla hesaplara dalmıştı belli ki. Sanki öylesine sohbet muhabbet takılıyormuşuz gibi bize döndü bu güzel bahar gününde. "Cidden kaç yaş var ki sizin aranızda?"

Fatih, "Sekiz," dedi. "Hatta yedi buçuk."

Hilal abla gözlerini belirtti. “Annemle babamın arasında on iki yaş var, Kürşat. Sekiz nedir ki? Bunun için mi günlerdir bu kadar yaygara koparıyorsun sen?”

“Ben abartıyorum yani, öyle mi Hilal?” Abimde sebeplerin tükeneceğini sanıyorsa yanıliyordu Hilal abla. “Konuşmayı öğrendiğinden beri *abi* dedi bu kız buna,” dedi eli yine havada. “Yirmi yıl eder! Nasıl olabilir böyle bir şey? Nasıl? Nil, *Fatih* dedikçe cinlerim tepeme çıkıyor benim!” Neredeyse çocukken yaptığı gibi sinirden tepinip yere yatacaktı. “İzin vermiyorum! Duydunuz mu beni? Vermiyorum! Cesedimi çiğnemeniz lazım!”

Hilal abla az önceki şoku iyiden iyiye atıyordu artık üzerinden. “*Abi* demişse ne olmuş yani? Kanun mu bu? *Abi* dedi, artık başka bir şey diyemez mi?”

Abime göre her şey çok açıktı. Hilal ablanın bunu soruyor oluşu ise abesle iştigaldi. “Diyemez efendim!” diye hiddetle böğürünce karşıdaki tepelerde yankı yaptı sesi. Biri gelip bizi basmasa bari.

“Kız kardeşin için, *arkadaşım*, *dostum* dediğin adamdan daha iyisini mi bulacaksın?”

“*Arkadaşım*, *dostum* dediğim böyle yapıyorsa vay hâlimize!” diye yanıtladı abim sinirle. Sesli bir nefes verdi. O el yine havadaydı. “Birincisi: Bu benim artık hiçbir şeyim değil! İkincisi de: Sen kafayı mı yedin, Hilal? Bundan kötüsünü bulmak esas mesele! Önce sorduğun soruya dönüp bir bak soru mu diye!”

“Biraz mantıklı düşünebilsen keşke. Çocukluğunuzdan beri yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmedi. İçini dışını biliyorsun. Hiç tanımadığın biri daha mı iyi olurdu?”

“Sorun da bu ya! Hiç tanımasam hiç değilse nasıl bir pislik olduğundan haberim olmazdı! Yıllar boyu bunun ne haltlar karıştırdığını bir ben biliyorum bir de Allah! Eline kimse su dökemez!”

Hilal abla kollarını göğsünde kavuşturdu. Abim için tehlikeli dakikalar başlıyordu. “Sen dökemez misin mesela? O haltların hepsini birlikte karıştırmışsınız. Bilmiyoruz sanki.”

Abim tam mavi ekran verecekken duygu sömürsü yapabileceği makul bir gerekçe buldu. “Söz konusu benim kız kardeşim!”

Hilal ablaya tabii ki işlemeden geri sekti gerekçe. “Sen el âlemin kızını alırken sıkıntı yok ama? Benim abim de sana böyle yapsaydı o zaman!”

“O başka!”

“Rica etsem, bunun nasıl başka olduğunu açıklayabilir misin bana?”

“Çünkü ben kendimden eminim!” Bu kez işaret parmağını Fatih’e doğru sallamayı tercih etti. “Nedense bundan emin olamıyorum! Şu tipe, şu yavşak duruşa bir bak! Baktıkça ağzının ortasına patlatasım geliyor!”

Sabır, Fatih’in meziyetlerinden biri değildi. “Patlatmazsan hatırım kalır! Ama uyarayım, bir daha mal gibi ağzımı açıp beklemem seni.”

Abim, Fatih’in üzerine yürüdü. “Sen böyle mal gibi ağzını açıp konuşursan ağzının ortasına patlatan da çok olur!”

Yine midem bulanmaya başlamıştı. Neyse ki Hilal abla araya girip ikisini de ters yönlerde itekledi. “Burada da kavga etmeyeceksiniz herhalde? O kadar aklınızı kaçırmadınız umarım! Hüseyin amcalar otuz metre ötede, hatırlatayım.” Hüseyin amcanın adı bile abimi hizaya getirmekte yeterli oluyordu. Boşuna *suların efendisi* dememiştim ben ona. Abim birkaç adım geriledi nirekim. Ne var ki ufak bir strateji hatası yaptı Hilal abla o noktada. “Sen karışma, Kürşat. Bir sakın ol. Baksınlar bakalım oluru var mı? Su akar yolunu bulur.”

Tam durulacakken abimi büsbütün coşturmuş oldu böylelikle. Eski pozisyonuna anında geri döndü abim. “Höst! Nereye buluyormuş? İsveç mi burası?”

“Of Kūrşat, vallahi yoruyorsun insanı! Taş devrinden nasıl oldu da buralara kadar ulaşabildin sen? Ne var yani? İki sinemaya gitsinler, bir yemek yesinler...”

Abim, “Eşşegin...” diyerek başladığı cümlesini tamamlamadı neyse ki. “Cezalı bu. Ben izin versem de gidemez. Ne yazık...” dedi hayatımda gördüğüm en sahte hüznle.

“Doğru, sizin cezalar vardı...” Duruma artık tamamıyla hâkim olduğundan Hilal abla yine bir yükseldi. “Nasıl müstahakmış ama size! Kardeş gibi büyüdünüz siz. Nasıl böyle bir şeyin aranızda girmesine izin verirsiniz?”

Abimin o el mütemadiyen havadaydı. “Hepsi bunun suçu. Kardeşime yan gözle bakarken düşünecekti.”

“Yan gözle falan bakmadım. Benim niyetim ciddi!” dedi Fatih.

“Fakat biz seninle ciddi düşünmüyoruz, hayatım!” dedi abim ekşi suratıyla.

Hilal abla da sinirleniyordu ufaktan. “İyi. Fatih olmasın. Aman sağa sola da gitmesin, Nil. Senin onay vereceğin, tanıştığı ilk kişiyle de evlensin. Kardeşine layık gördüğün hayat bu mu?”

“Benim için hiçbir mahsuru yok!”

“Bu kız başka türlü nasıl tecrübe edinecek?”

Abim dayanamıyordu artık. Küfretmesi şarttı. “Tecrübesine sığarım ben onun!”

“Ne terbiyesiz adamsın sen ya!” diyerek yüzünü buruşturdu Hilal abla. “Sen benimle gezerken dolaşırken iyiydi!”

“Ben evleneceğim seninle.”

“Belki onlar da evlenecek.”

Abimin kan beynine o an sıçradı. Hissettim. “Geçtiniz karşıma, çıldırtmak mı istiyorsunuz siz beni?”

Hilal ablanın umuru olmadı sıçrayan kanlar. “Çıldıracak bir şey yok. Belki evlenirler belki evlenmezler. Ama sen *olmaz* dedin diye bitmez bu iş.”

Abimin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yuh! Gezip tozup bir de evlenmeyecekler, öyle mi?”

Hilal abla alayla sordu: “Sen de karar ver, evlensinler mi evlenmesinler mi?”

Şu evlenme mevzusu kapansa mıydı artık ben kusmadan?

“Kardeşimle bu, üçüncü kişilerin düğününde birlikte halay bile çekemez artık!” Üçümüze de bakarak elleriyle havada bir kadraja aldı bizi. “Ne güzel iş valla! Hilal de avukatınız... Ama şunu bilin, bütün mahalleyi de toplayıp gelseniz, ben bu işe izin vermiyorum. Elimden geleni de ardıma koymayacağım.” İşaret parmağını bu kez Hilal ablaya salladı. “Sen de mâni olamayacaksın bana, Hilal.”

“Yerinde olsam o kadar da emin olmazdım.”

“Bu bizim iç meselemiz!”

Aha. Günün en büyük hatası da böylelikle yapılmış oluyordu. Zeki Müren’in hikâyesinin bize uyarlanmış versiyonunda Leyla’yla Mecnun kavuşmuştu kavuşmasına ama az sonra aralarına yıldırım gibi bir çöl düşecekti korkarım. “Öyle mi Kürşat?” Ayağıyla tempo tutmaya da başladı Hilal abla. Bu noktadan sonra kendisine pek bulaşmamak gerekirdi. “Ben içeride değilim tabii, dış kapının dış mandalıyım, haklısın. Ben kim oluyorum ki?”

Abim de ivedilikle üzerine gitti. “Nereden baksan gelin adayısın!”

“Yani diyorsun ki gelin olmama ihtimalim de var!”

“Gidişat pek parlak görünmüyor valla. Ne demeye arka çıkıyorsun bunlara? Asil gelin olma iddian varsa, senin her şartta kocana destek olman gerekmez mi?”

“*Koca adayı* demek istedin herhalde?”

Abim büyük oyunu o an gördü. “Lan! Durun bir dakika!” Hilal ablaya Fatih’le beni gösterdi. “Araya fişteği salıp sonra sessiz sessiz duruyorlar bunlar bir kenarda! Bizi birbirimize düşürüp aradan sıyrılıverecekler akılları sıra!”

“Onlar bir şey yaptı mı, Kürşat? Senin kimseye ihtiyacın yok ki! Kendi kuyunu maşallah kendin çok güzel kazıyorsun.”

Leyla’yı ilk ben gördüm. Samimiyeti ilerleteli çok oluyordu ama daha önce onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Gülerek el salladı bize doğru. “Hadi başlıyoruz, ne yapıyorsunuz orada? Gelmiyor musunuz?”

Omzunun üzerinden bakıp, “Geliyoruz şimdi...” diye geri bağırdı Hilal abla. “Bu da her lafın içinde,” diye ekledi sessiz. Öyle demeseydin keşke, Hilal abla. Sonra abime döndü. “*Gelin aday* meselesini sinir bozukluğuna veriyorum. Söylediklerini duymamış gibi yapacağım. Ama sonra sakın sakın konuşacağız bu konuyu.” Gitmeden en son Fatih’le bana bir bakış attı. “Bu fikre de biraz alışmak gerekecek ya... Hayırlısı...”

Aklımız çok başka yerlerde olduğundan, su molasından sonra bizim takım toparlanamadı, üçüncü ve dördüncü setleri seri vermek suretiyle kaybettik. Abim yenilmeyi sıradan bir günde bile hazmedemezdi. Hiçbirimizi beklemeden, önden önden piknik alanına geri yürüyüp hamakta sekizinci rüyasını gören babamı dürttü. “Kalk baba.”

Babam sıçradı yattığı yerden. “Ne oluyor, oğlum?”

“Gidelim. Yeter bu kadar piknik.”

Yazık pamuğum gözlerini ovuşturuyordu hâlâ. “Ne huzursuz bir çocuk oldun sen... Aklım çıktı.”

Annem masada oturduğu yerden yine en favori mesleğini, yani proje yöneticiliğini icra etmeye girişti. “Oğlum, babana rahat ver. Adam her sabah gün ağarmadan uyanıp bütün gün dükâna tıklılı kalıyor. Bırak da açık havada dinlensin biraz.” Hemen direktiflerini geline verdi: “Hilal, al kızım götür şunu. Yine bize musallat oluyor. Yürüyecek misiniz ne yapacaksınız, artık ben bilmem.”

Hilal abla görev bilinciyle arkasına baka baka yürüyen abimi sürükleyerek götürdü. Herkes rahat bir nefes aldı. Babam uykusuna geri döndü. Annemse bir avcı gibi Fatih'le kokumuzu almıştı. Elinde içi kestane dolu koca bir leğenle karşımıza dikildi. "İnşallah tatları iyidir. Baksanıza, minnacıklar. Kestane de bitti artık..."

Bir leğen dolusu yüzlerce minik kestaneyi burnumuza dayamıştı. "Bu bitmiş hâli mi? Bana yeni başlıyor gibi geldi."

"Hadi Nil, şımarma. İki dakikada çiziverin de gitmeden kebab yapıp yiyelim."

Fatih benim gibi şımarık değildi tabii. Hemen uslu bir çocuk gibi leğeni kucakladı. "Sen merak etme, Necla abla. Yaparız hemen."

Annem, "Ah Fatih, eksik olma," diyerek içini çekerken, leğene ikimiz için birer tane de bıçak bırakıverdi yangından mal kaçırır gibi. "Kendi çocuklarımdan yana hiç yüzüm gülmedi..." diye söylene söylene uzaklaştı.

Oysaki ben annemden yana gül gül ölüyordum. Çaresiz, Fatih'le çayırılığa oturup kestane çizmeye başladık. Aşırı doz romantizmden çok başımız dönmezdi umarım. Yığının içinden birkaç kestane çizdikten sonra "Sence iyi mi oldu?" diye mırıldandım.

"Kötü olmadı galiba..." Bakışlarını üzerimde hissettim. Sesinden gülümsediğini anladım. "Bana karşı hissettiklerini önce Hilal'e açıklayacağını düşünmemiştim ama..."

Yapmıştım öyle talihsiz bir şey, değil mi? Fatih'ten hoşlandığımı ilk ona değil, Hilal ablaya söylemiştim resmen. Kafamı iyiden iyiye önüme indirdim. Tek görebildiğim, göz alabildiğine kestaneydi. "Önümüzdeki yüz yıl boyunca bu konu hakkında konuşmazsak sevinirim..."

Buna da şükretmesi gerektiğinin farkındaydı neyse ki. "En azından ben de duyacak mesafedeydim..."

“Ufak şeylerle de mutlu olmayı öğrendin sayemde,” dedim biraz onunla ama en çok kendimle dalga geçer gibi.

“Ufak şeyler mi?” diye sorarak beklemediğim bir tepki verdi. “Birkaç ay önce senden duymayı hayal dahi edemeyeceğim şeyler duydum ben bugün.”

O benden duymayı hayal dahi edemediği şeyleri ben, değil *Fatih abi* için, *Fatih abi* olmayan biri için bile sesli dile getirmeyi hayal edemezdim. Ve az önce resmen abimin karşısına geçip *Fatih*’ten hoşlandığımı açık açık söylemiştim. İnanılmaz. Olayın sıcaklığı geçtiğinden o aptal cesareti de büyük oranda buharlaşmıştı ama o gazla sırrımızı paylaşan bir kişi daha aramıza katılmıştı. “Hilal abla da birbirimizden hoşlandığımızı öğrenmiş oldu böylece...” Sırada kim vardı acaba? Sıradaki her kimse, keşif ânının düşüncesi bile içimi kaldırmaya yetiyordu.

Fatih, “*Hoşlanmak* tuhaf kelime...” dedi birden. Bir gözü kısık, gökyüzünde tüm gücüyle parıldayan güneşe baktı. “Güneşli havalardan hoşlanırsın mesela. Ama yağmurdan hoşlanmazsın. Ya da tam tersi... Zevk meselesi sonuçta. Sonra belki köpeklerden hoşlanırsın da kedilerden o kadar hoşlanmazsın. Ne bileyim... Kestane kebabından hoşlanmana rağmen kestaneyi haşlayınca hoşuna gitmez. Tatlı gelir, yemek istemezsin.” Elinde tuttuğu sıradaki kestaneye boydan boya çizik attı. “Hadi bir kadından ya da erkekten de hoşlanmak mümkün diyelim. Dış görünüşü *hoşuna* gider. Muhabbeti *hoşuna* gider. İyi vakit geçirirsiniz birlikte.” Kestaneyi leğene bırakıp yenisini aldı. “Ama sen söz konusu olduğunda *hoşlanmak* doğru kelime gibi gelmiyor bana... Çok küçük, çok önemsiz, çok yetersiz kalıyor. Demin sen benden hoşlandığını söylediğin için ben de öyle dedim Hilal’e ama senden sadece *hoşlandığımı* düşünseydim, ağzımı açıp da tek kelime etmezdim sana... Hissettiklerimle kendi kendime başa çıkıp bir şekilde unuturdum seni.”

Unuturdum seni külçe gibi çöktü kalbime. Ağzını açıp da tek kelime etmese *Fatih abi* sonsuza kadar *Fatih abi* olarak kalacaktı. Kalmaması ihtimali aklımın ucundan dahi geçmeyecekti. Sonra belki günün birinde Birsen teyzenin girişimleri sonuç verecekti ve Fatih nihayet biriyle evlenecekti. O zaman düğününde birlikte halay çekmemize abimin bir itirazı da olmayacaktı tahminen. Gözümde canlanan paralel evrendeki neşeli sahne içimi düğüm düğüm etti. Yüzümü leğenden kaldırıp, Fatih'in gözlerinin içine baktım. "Unutmayı çok denedin mi?"

"Denedim," dedi düşünceli. "Kendimle her dakika kavga ettim, direndim. Unutmak, unutabilseydim şayet, en kolay çıkış yolu olurdu. Sana söylediklerimi unutmayı sen de denemedin mi aynı sebeple?"

"Çok istedim her şeyi unutup eski hâlimize dönelim... Ama haklıymışsın. Bir kere duydun mu duymamış gibi yapmak mümkün olmuyormuş." Olan biteni öğrenme şeklim inme iner gibiydi ama alternatif evrenleri şimdi kafamda canlandırırken küçük, önemsiz ya da yetersiz kelimeleri ve unutulmayı istemediğimi anlıyordum. "Ve artık eski hâlimize dönmek de istemiyorum."

Fatih, "Nil yavaşla biraz," dedi gülüşü yüzüne, gözlerinin ta en içine dalga dalga yayılırken. "Bugün mutluluktan öldürecek sin beni."

Bize uzak masada oturan Feray ablayla o an göz göze geldik. Bize bakarken onun da gözlerinin ta en içi gülüyordu. Boynuma kadar kızardım yine. Al işte, kalp krizi geçirmek için yine güzel bir neden. Başımı önüme eğip kestanelere odaklandım. "Hilal abla, Feray abla, Birsen teyze..." diye mırıldandım.

"Kürşat'a karşı hatırı sayılır iş birlikçiler..."

Fatih cümlesinin gerisini getiremeden, abimi az önce sürüklediği ağaçlık alandan Hilal ablanın acı çığlığı yükseldi. "Yetişin! N'olur, yetişin!"

Abimi görünce boğazıma bir yumru oturdu. Yerde boyu boyunca baygın yatıyordu. Vücudunun değişik yerlerinde de kızarıklıklar ve şişlikler oluşmaya başlamıştı.

“Ay nefes alıyor mu?” diye sordu annem gözyaşları içinde.

Fatih hemen eğilip kulağını abimin ağzına yaklaştırdı. Elini göğüs kafesine götürdü. Bir müddet bekledikten sonra, “Nefes alıyor. Merak etmeyin,” dedi.

Babamın yüzü kireç gibiydi. “Ne oldu ki böyle birdenbire?”

Niyazi abi, abimin şiş kolunu parmağının ucuyla hafifçe dürttü. “Akrep mi soktu acaba?”

Gözlerindeki yaşlarla, “Bilmiyorum, bilmiyorum, görmedim!” diye cevap verdi Hilal abla. “Birden yığıldı kaldı böyle.”

“Akrep var mıdır buralarda?” diye sordu Yusuf amca.

“Olmaz olur mu?” diye yanıtladı Niyazi abi.

Hüseyin amca da çömeldi abimin başına. “Baksanıza, yüzü gözü de şişti.” Abimin dudaklarını aralamaya çalıştı olabildiğince. “Dili de şiş. Akrep nasıl soksun her yerini bir anda?”

“Arı mı soktu acaba?”

“Kovana mı daldın oğlum, ne yaptın?” diye söylendi babam ağlamaklı. “Bu ne böyle bu kadar?”

“Belki de yediği bir şey dokundu.”

“Kaldıralım da hastaneye götürelim,” dedi Hüseyin amca sabırsızca. “Herhalde doktor ne olduğunu bizden daha çabuk teşhis eder!”

Misafirhanenin hizmet arabasıyla abimi en yakın hastaneye yetiştirdik. Meğer tek bir yaban arısı sadece kolundan sokmuştu ama alerjisi olduğundan her yeri şişmişti. Doktorun yaptığı iğneden

sonra şişlikler inişe geçti, öğrendik ki dört beş yıllık bir periyotta olacağı aşılarda alerjisinin tedavi olabilme şansı da vardı.

Abim kendine gelip daha fazla şişemeyeceği de anlaşıldıktan sonra, annemler ve bize hastaneye kadar eşlik eden Birsen teyzeler kantine kadar indi. Biz de günün ayrılmaz dörtlüsü olarak baş başa kaldık. Fatih cam kenarındaki kalorifer peteğine dayanmış, Hilal abla abimin başucundaki sandalyede, ben de olay çıkarsa kaçmaya en yakın pozisyon, kapı eşiğinde.

“Ne batıyotun?” diye sordu abim Fatih’e peltek peltek. Dili- nin şişi hâlâ tam inmemişti.

“İlahi adalete bakıyorum...” Fatih güldü. Şimdi gülüyordu ama onun da aklı başından gitmişti. Buraya gelene kadar sürekli abimin nefes alıp almadığını kontrol edip durmuştu. “Neden böyle işler hep senin başına geliyor, hiç düşündün mü?”

“Tok konutma,” dedi abim. “Ettiim beddualağın biği tutta kendine gelemettin!”

“Olacak şey var, olmayacak şey var. Getireyim mi kekle şeftali suyu? Hım? Sen seversin hem?”

“İtemiyoğum. Teftaliyi de tuyenü da ten benden iyi biliğtin.” Bir duraksadı. Yüzü gözü şiş ve kıpkırmızı olmasa kızaracağından emindim. “Yine tiniğleniyoğum ittee! Tıkağın tunu buğdan!”

“Biraz daha kalayım diyorum ya. Manzaram çok iyi de.”

Zaten yumuk yumuk olmasalar gözlerini kıstardı abim. Tehdit geliyordu çünkü. “Heğkete aanatığım hee teyi! Anlıyo mutun? Aanatabilio muyum? Kağıttığdın her teyiii aanatığım!!!”

“Anlat tabii, anlat ama ne dediğin tam anlaşılana kadar biraz daha bekle istersen.”

Abim komodinin üzerindeki sürahiyi Fatih’e fırlatmaya kalktı, Hilal abla bileğine yapışmak suretiyle engel oldu. “Sen de çok fenasın,” dedi Fatih’e. Sürahiyi fırlatmak için debelenmeye başlayan abimi zor zapt ediyordu. “İnsan biraz alttan alır.”

“Bıgık beni, Hilal, kafasını patlatiim tunun!”

Fatih tam atış menzilinde karşısına geçip, “Patlatsana!” dedi. Abim daha beter yatakta debelenmeye başladı.

Hilal ablanın içindeki canavar kafasını dışarı uzattı. “Eeeh! Yeter be! Kaç yaşında adamlarsınız, utanmıyor musunuz hiç? Hastane burası!”

Abim debelenmeyi bıraktı, Fatih’in pis gülümsemesi yok oldu. “O başlattı,” dedi hemen savunmada.

“Ben mi batlattım???” Sinirlendikçe konuşması iyice peltekleşiyordu abimin. “İğz düتمانı teğefftiz! Heğ teyi batlattan tennin! Kıdın da aklını teldin! Her tey tenin tucun!”

“Kesin ikiniz de!” Hilal abla, Fatih’e kapıyı gösterdi. “Sen hemen dışarı çıkıyorsun. Sana bu kadar hasta refakatçiliği yeter.”

Abim, “Göğdün mü?” dedi gururla. Tombik tombik olmuş boğumlu parmağıyla o da kapıyı gösterirken Hilal ablayı taklit etti: “Tık dıtağı!”

Hilal abla akabinde abime çemkirmeye başladı: “Sen de bırak şu sürahiyi. Sanki bu hâlde kafa patlatabileceksin! Ne dediğin de anlaşılmıyor zaten. Ölümünden döndün hâlâ kafa patlatma peşindesin...”

O pazartesi sabahı iki kılıksız adam, tam karşısındaki ipekçinin tezgâhının önünden Arslanlar Kuyumculuk’u kesiyordu.

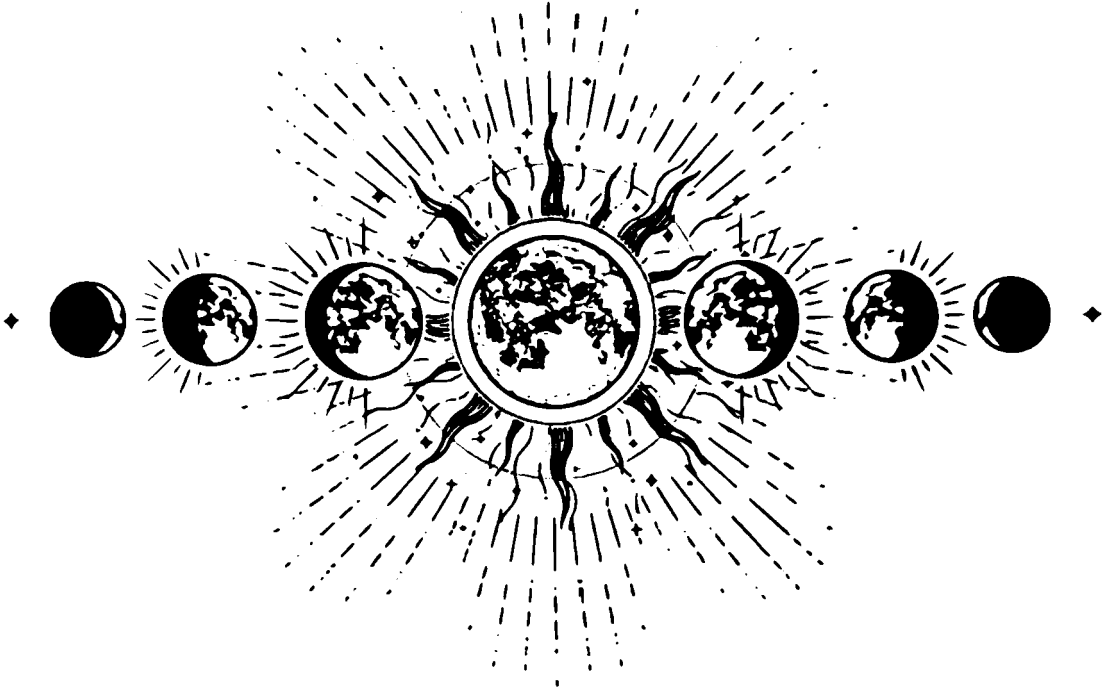
“Dükkân bu mu?”

“Buymuş abi.”

“Hey maşallah.” Adam kasada oturan yaşlıca adamı işaret etti yanındakine. “İçerideki herif mi yamultmuş bizimkini?”

“Yok be, gençten bir çocukmuş. Baksana, ahı gitmiş vahı kalmış bunun. Bunun oğlu herhalde... Fatih miymiş neymiş adı...”

“Bir tur atıp geri gelelim de bir de onun boyunu posunu görelim o zaman...”

24. BÖLÜM

Hastaneden çıktığımız günün akşamı, abim salonda kendisi için hazırladığımız tahtına kurulmuş, sadık hizmetkârları olan bizlerden kaynaklanan memnuniyetsizliğini dile getirmekle meşguldü. Yarı kaykılmış olduğu hasta yatağından başını hafifçe doğrultup, ağzından tuttuğu çay bardağını havaya kaldırdı. Bir müddet çayın rengini kınayan bakışlarla inceledi. “Bu çay olmamış.”

Annemin abim için döktüğü gözyaşları kuruyalı epey oluyordu. Sabahtan beri abimin zoruyla yaptığı üçüncü çorbadan sonra iyice diş bilemeye başlamıştı hatta. “Her zamanki çay işte.”

Âdeta bir çay gurmeymiş gibi çayından aldığı yudumu, ağzında evirip çevirip çalkaladı abim. “Bir şey eksik gibi...” Bardaktaki çayı koklarken tek kaşı kalktı hemen havaya. “Tozunu yıkadınız mı demlemeden?”

Bu sorunun üzerine kenara çekilip olacakları ilgiyle izlemeye koyuldum. O an el altında hazır çekirdeğimin olmaması büyük talihsizlikti. Annem ellerini beline koydu. “Yıkadık, ne olacak?”

“Hımm,” dedi abim. “O zaman çok kaydadı çay?”

“Kaynamadı.”

“Harmanda bir değişiklik mi yaptınız?”

Ne yazık ki annem rüm şiddetiyle kırk yıldır aynı harmanı demlediği gerçeğiyle yeri göğü inletemedi kapı çaldı. “Ben açarım!” diye atladım hemen. Arzu ederse annem kaldığı yerden devam edebilirdi böylelikle.

Sokak kapısı belli ki yine açık kalmıştı. Kapıyı açtığım gibi ablam ve kucağında Can, yanlarında eniştem ve elinden tuttuğu Ela’yı karşımda buldum. “Hoş geldiniz!” dedim kocaman gülümserken. Telaş yapmasınlar diye ablama hastanedeyken haber vermemiştik ama sabah haberi annemden duyduktan sonra ablam yerinde oturamamıştı anlaşılan.

Eğilip öpmeden Ela montunu üzerime attığı gibi patır patır koşarak arka odaya atıldı. “Çizgi filmim kaçıyorooo!”

Ablam nefes nefeseydi. İhsaniye’den buraya koşarak gelmişti sanki. “İçim hiç rahat etmedi. Kürşat’ı bir görelim dedim.” Üzerindeki rahat çıkarabilsin diye uzanıp kucağındaki Can’ı aldım. “Nasıl oldu, iyi mi?”

“İyi,” dedim. “Hatta bana sorarsan biraz fazla iyi. Telaş etmene hiç gerek yok.”

“Ben de dedim yoktur bir şeyi, ama dinletemedim ki ablana!” dedi eniştem. “Arıdan ne olacakmış?”

Telaş edilecek bir şey şu an yoktu. Eniştem hastaneye ilk gittiğimizde görseydi abimin hâlini, böyle rahat rahat *arodon nolocok-moş* diyemezdi ama ablam büsbütün telaşlara gark olmasın diye yorumda bulunmadım.

Ablam Can’ın da üzerini çıkardıktan sonra benden Can’ı geri alıp, ben hiçbir şey söylememişim gibi telaş içinde salona koştu. Hemen yatağının başucuna oturup, çocuk ateşi ölçer gibi abimin şakağına doğru bir öpücük kondurdu. “Kürşat, nasılsın ablacım?”

“İyi olmaya çalışıyorum,” dedi abim suratında aşşırı hasta bir ifadeyle. Anneme aradan kıl bir bakış fırlatmasına engel olmadı

bu tabii. “Olduğu kadar evde. Hastanede daha iyi bakıyorlardı tabii...”

Annemin abimi yatağıyla birlikte camdan aşağı atmasına çeyrek kalmıştı. “Git de hastanede baksınlar o zaman. Bak bakalım istedin diye üç çeşit çorba kaynatıyorlar mı?”

Can o sırada minik eliyle abimin burnunu kavradı, boşta kalan eliyle de yanağına bir tane şaplak patlatı. Annemle ikimizin keyfi bu şaplaktan sonra bayağı yerine geldi. Abim yanağındaki dört küçük parmak izine rağmen hiç bozuntuya vermeden Can’ı kucağına almak istedi. Ablam gerçekten iyi olup olmadığını kırk defa sorduktan sonra neyse ki Can’ı abimin kucağına oturtabileceğine inandı. Genelde olduğu gibi, her şey abime karşıydı o gün ama. Çok geçmeden, “Abla, bu yine doldurdu galiba...” derken yüzü tiksintiyle buruşmuştu. Nedense çocuk hep abimin kucağını seçiyordu doldurmak için.

Ablam mahcubiyetle gülümserken, “Ay evet, bugün dördüncü oluyor. Üşüttük çocuğu galiba!” Hemen Can’ı abimin kucağından aldı. “Hay Allah. Kusurumuza bakma dayısı.”

Ablam, Can’ı annemlerin yatak odasına götürürnce eniştem de hemen abimin yanında, ablamın boşalttığı noktaya oturdu. Dikkatle hiç gözünü sakınmadan abimi incelemeye başladı. Abim yarı uzandığı yerde rahatsızca kıpırdandı. Eniştemin ani yakınlığı hiç hoşuna gitmemişti. “Şuncacık arı yüzünden dikiyordun ha nalları?”

Abim hemen bozuldu. Çaktırmıyordu ama minnak bir arı yüzünden çektiklerini delikanlılığa sığdıramıyordu. “Şuncacık arı deyip geçmeyelim, üç santim falan oluyormuş...” dedi hislerinin aksine.

Eniştem arının boyutundan fazla etkilenmemişti. “Demek üç santim...”

Annemin meşhur çaydan enişteme içirmemesi düşünülemezdi tabii. “Oğlum, çay içer misin? Açsanız yemek ısıtayım?”

“Yok anne, tokuz ama çay alırım.” Eniştemin dikkati fazla dağılmadı. Bakışlarını yine abimin suratına çevirdi. “Şişti mi cidden her yerin?”

“Şişti abi...”

Teyit etmek istercesine, “Her yerin?” diye yineledi hayretle eniştem.

“Görebildiğim kadarıyla...” diye mırıldandı abim.

“Ama bi’ şeyin kalmamış, maşallah.” Sırtını sertçe sıvazladı. “İyisin, iyi.”

“Çok şükür, abi...”

Eniştem merakla dürttü abimi. “Anlatsana, nasıl gelişti olay?”

“Anlatılacak bir şey yok, abi.” Abim, arı tam eniştemin dürttüğü yerden sokmuş gibi kolunu eniştemin uzanamayacağı kadar uzağına çekti. “Kolumu arı sokmuş işte, gözümü bi’ açtım, hastanedeyim...”

“Hah!” dedi eniştem. Kahkahasını içinde tutmakta pek de başarılı olamamıştı. Koca göbeğini tutarken, “Bayıldın mı bir de?” diye sordu.

“Ayıp oluyor, abi. Alerjim varmış işte...” dedi abim küskün. “Sen dalga geçiyorsun ama gerçekten ölümden döndüm ben.”

“Ablan söyledi, iki gün sonra doğum gününmüş. Madem ölmedin, yeniden doğuşunu gece dışarıda kutlayalım. Ne dersin?”

“Gerek yok,” dedi abim anında gerilirken. “Hiç zahmet olmasın size. Sizin çoluk çocuk da var zaten... Şimdi iş çıkmasın.”

Eniştem elini *baş ver* dercesine havada salladı. “Onları bırakırız anneme. Düşündüğün şeye bak!”

Abim başka geçerli neden bulamadı ama annem getirdiği çayı enişteme uzatırken imdadına yetişti. “Cezalı o, İbrahim. Ben izin vermedikçe şuradan şuraya gidemez.”

Ölümden dönünce abim çoktan affedildiğini düşünüyordu belli ki! “Hâlâ mı anne ya?”

“Hâlâ canım.” Gözüyle abimin çay bardağını gösterdi. “İçmiyorsan alıyorum bardağını.”

“Kalsın,” dedi abim somurtarak. “İçiyorum.”

Eniştem gündeme ancak yetişiyordu. “Yaa anlattı Naz bir şeyler yolda. Geçen Fatih’le kavgaya dalmışsınız ha? Ceza onun cezası mı?”

“Oldu öyle bir şeyler,” diye homurdandı abim.

“Epey bi’ dağıtmışlar ikinizi de?”

“O iş tam öyle olmadı, abi. Her duyduğuna inanma.”

Annem yüzünü ekşitti. “Aman sen bakma buna. İkisinin de suratı pazar yeri gibiydi! Daha yeni iyileştiler. Sonra da arı soktu işte.”

Abim işin peşini bırakmıyordu. Bırakamıyordu. “O kavga çok haklı bir sebeptendi ama.”

Eniştem gözlerini belertti. “Kavganın haklı sebebi mi olur? Yaşınız kaç oldu artık. Siz de akıllanmıyorsunuz ama hiç. Ne yap-sın bu insanlar ceza vermesin de?”

Annem de hemen onayladı. “O yüzden bırak otursun evde, İbrahim. Gece gezmesi bunun neyine?”

Eniştem kayınçosuna hiç kıyamıyordu ama. “Annecim, gel bir istisna yapalım. *Nereden baksan* ölümden dönmüş.” Kafasını aşağı yukarı sallarken abimin de onaylamasını istiyordu. “Bak, hem belli ki çok da pişman olmuş Kürşatçığım. Ben de göz kulak olurum, siz hiç merak etmeyin. Değil kavgaya karışmak, yüksek sesle bile konuşamazlar.” Sırıttı. “Arıdır, ne bileyim ufak tefek haşere neyin de varsa mekâna haber uçururum, ilaçlarlar.” Abimin dizine pat pat vurdu *hoh hoh* gülerken. “Merak etme sen, Kürşatçığım. Doğum gününde her şey mükemmel olacak. Düşündüğüm mekânın yakınında hastane de var her ihtimale karşı.”

Abimin ekşimik yüz ifadesi anlatılmaz, yaşanırdı. “Eksik olma abi...”

Eniştem bu hususta kendine o kadar güveniyordu ki *biz bakmıyorken gecelere akıyor mu acaba?* diye düşünmeden edemedim. “Siz her şeyi bana bırakın, gerisine karışmayın.” Çay tabağını göbeğinin üzerine yerleştirdi. “Ayarlayacağım ben,” dedi çayını höpürdeterek içerken.

Abim yavru köpek gibi kocaman gözlerle anneme bakarken, annem durumu tarttı şöyle bir. “Sen ayarlayacağım diyorsan...” Şaka maka onun da ödü kopmuştu. Abime baktı sonra ve abimin bakışlarını galiba yanlış tercüme etti. “Bu seferlik izin vereyim bari... Gençler eğlensin madem.”

Eniştem izin çıktığı için mutlu, bu kez bana döndü. “Ee, sen n’apıyorsun, Nil? Vakit olmadı seni sormaya.”

“İyiyim enişte. Fazla anlatacak bir şey yok. Abimle uğraşıyoruz işte...”

“Bol bol ders çalışıyor,” dedi abim imalı imalı. “Ne yapacak başka?”

Gözlerimi kısmış, sokacak laf ararken oturma odasındaki Ela’dan, “Babaaauu!” diye bir gürültü koptu.

Eniştem hemen ayaklandı. “Ben gidip bi’ bakayım. Laf aramızda, Can’dan sonra epey düştü bize.”

Bana öyle çok da düşmüş gibi gelmemiştii ya neyse.

Abim, eniştemin koridorda kayboluşunu izledikten sonra hışımla anneme döndü. “Kim bilir ne ayarlayacak bu? Niye *olur* diyorsun, anne?”

“Dışarı çıkmak istediğini sanmıştım? Dağıtın işte kafanızı? Sana da yaranmak mümkün değil.”

“Eniştemle gece gezmesine çıkacağıma ömrübillah evde hapis hayatı yaşamayı tercih ederim!”

Annem dudaklarını büktü. “İbrahim’in teklifini geri çevirirsen, hapis hayatına kaldığın yerden devam edersin, oğlum. Hatırlatayım da ben. Ortada yapabileceğin bir tercih yok yani.”

“Sağ ol anne, hiç fırsatını kaçırmadan hatırlat bana hep, olur mu? Kim n’apsın onun teklifini ayrıca?” Abim kafasını iki yana sallarken sessizce söylendi. “Ablamın kocası olduğu için mi seve-medim ben bunu yoksa evlat olsa sevilmeyeceğinden mi? Karar veremiyorum bir türlü.”

Annem terliğini abime doğru fırlattı ama terlik koltuğun kol-çağından sekti. Bu tesadüf değil, bir uyarı atışıydı tabii. Yoksa an-nem harika bir nişancıydı, abimi istediği yerinden o tarafa bakmı-yorken dahi vurabilirdi. “Dilinin şişinin indiği nasıl belli oluyor ama! Oğlan heves etti. Kırk yılda bir ablan için git işte, gönlü ol-sun.”

Abim, “El âlemin oğlunun gönlü olsun diye...” diyerek lafa başlayacak oldu.

Annem kestirip attı: “Torunlarımın babası. Bir yerde o da be-nim oğlum.”

“Ama bir yerde!”

“Ukalalık etme.” Kulak kabarttı koridora doğru annem. “Bak, çamaşır da bitmiş. Bu kadar dedikodu yapacak kadar iyileştiysen kalk perdeleri as da bir işe yara.”

“Torunlarının babası assın perdeyi.” Birden üşüme gelmiş gibi pikesine sarındı iyice abim. “Ben çok hastayım. Kolumu kırıpta-tacak hâlîm yok. Ölümünden döndüm resmen! Hiç anlayış kalma-mış, hâlâ perde astırmanın derdindesin...”

Eniştemlerden sonra hasta ziyaretleri artarak devam etti. Akşama doğru uğrayan sıradaki misafir, abimi eniştem kadar bile mutlu etmedi. Fatih’in elindeki fena hâlde baklavaya benzeyen paketi süzdü dikkatle. “Bunu niye getiriyorsun, Hilal? Elindeki paketi bırakıp çıksın lütfen...”

“Bakıyorum da dilin çözülmüş.” Paketi bana verdikten sonra abimin ayakucuna oturdu Fatih. “Çok iyi gördüm seni.”

Abim ayağıyla tepme girişiminde bulundu Fatih'i. Hilal abla da onun omzuna geçirdi bir tane. "Böyle mi karşılıyorsun sen misafirleri, Kürşat? *Baklavayı bırakıp çıksın* demeyi biliyorsun ama."

"Getirmiş, artık boşa mı gitsin?" Abim yüzünü buruşturup omzunu ovuşturdu. "Düşman gibi vurmasana hasta adama."

"Aman ne hasta! Geçti gitti işte. Abartma."

Hemen odanın ortasında dikilip baklavayı mutfağa götürmeden havadislerimi verdim ikisine. "Abimin doğum günü ya iki gün sonra. Eniştem hepimizi yemeğe davet etti."

"*Hepimizden* kastın ne, anlamıyorum," dedi abim dişlerinin arasından. "Elit kimseler davetli sadece."

Ben sallamayıp devam ettim. Bu aralar gelip giden cesaretim her şeye rağmen takdire şayandı. "Eniştem sorumluluğu üstleniyor. Annem, abime izin verdi." Fatih'e döndüm: "Birsen teyze de bir istisna yapar herhalde."

Fatih kıs kıs gülererek abime döndü: "E gelirim ben de o zaman, hayatım. Hazır velimiz de varmış başımızda."

Abim bir an gerinip gerinip kendini yatağın ayakucuna fırlatacak sandım. Sonra elini havada sallamakla yetindi neyse ki. "Ben gitmiyorum, sen nereye geliyorsun acaba?"

"Aa ama ölümden döndün söyleyip durduğun üzere. O yüzden bu sene her zamankinden çok kutlamamız lazım doğduğun günü."

"İstenmeyen ot gibisin, Fatih. Hislerimi daha nasıl anlatayım ben sana?"

"Kürşat!" diye araya girdi Hilal abla yine.

"Ne var ya? Yalan mı? Bir düşmedi yakamdan! Hastayım, yatıyorum, hâlâ dibimde."

Abimin tam da dediği gibi bizde oturdukları sürece, Fatih bir an olsun abimin ayağının dibinden ayrılmadı. Getirdiği baklavalar yedik, üstüne annem mısır patlattı, ıhlamur kaynattı, en son kapak meyve soyup getirdi hepimize. Biraz dizi izledik, biraz

bilgi yarışması. Bu süreç boyunca abim asık yüzünden tüm gece bizi mahrum bırakmadı. Annem bir kısım boşu toplamaya başlayınca, peşinden ben de kalanları toplamak için ayaklandım. Benim peşimden de Fatih ayağa kalktı.

Abim hemen kaykıldığı yerden dikildi. “Nereye gidiyorsun sen?”

“Tabakları götüreceğim?”

“Çok hamaratsındır çünkü bilirim.” Fatih’in kalktığı yeri işaret etti. “Edebinle otur aşağı.” Bir an yerinden kalkacakmış gibi yaptı. “Yatıyorum diye seni de oturtamam sanıyorsan...”

Hilal abla gözlerini devirdi. “Fatih de Necla teyze mutfaktayken Nil’e bir fenalık yapar kesin.”

Her bir aile ferdimizin sinirlendiğinde olduğu gibi abim boynuna kadar kızardı. “Yaa delirmemek mümkün değil yanınızda! Nasıl konuşuyorsun sen?”

“Sen istersen biraz daha yüksek sesle konuş, annen de öğrensin her şeyi.”

Fatih’in elindeki birkaç tabağı aldım. “Sen otur, boş ver, bu olay çıkaracak yine.”

Fatih oturdu. Hilal abla kıkırdadı. “Sen şimdi oturtun ya Fatih’i, Nil nasıl güvende, belli değil!”

Abim yaptığıının manasızlığının o an farkına varmış olacak, arkasındaki yastıklardan birini Fatih’e fırlattı. “Hiç utanması da yok! Sırıttıyor pişmiş kelle gibi!”

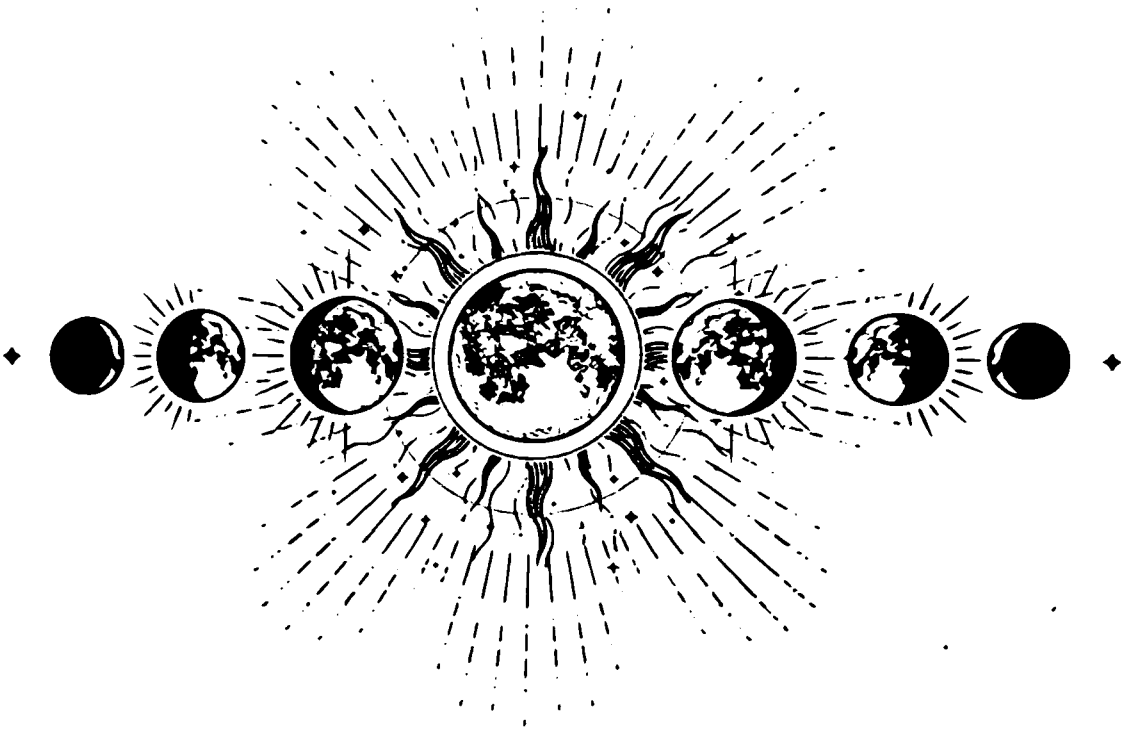
Fatih yastığı havada yakaladı.

“Bir iyileşeyim, sen göreceksin gününü.”

Elleri ensesinde, arkasına yaslandı Fatih. “Bekliyorum, hayatım.”

“Yavşak!”

Fatih sırıttı. “Ş’ler epey düzelmiş yalnız...”

25. BÖLÜM

Kürşat'ın doğum gününde, PATİK İç giyim-Çorap-Pijama, o günlerde kolay kolay kendiliğinden bir araya gelemeyecek bir üçlüyü ağırlıyordu: Kasada Kürşat, karşısında Samet, Samet'in çarşıda gezindiğini görünce peşine düşüp gelen kapının eşiğindeki Fatih.

Fatih, dükkândan içeri adımını attığında gördüğü depresif manzara karşısında sandı ki Samet'in dünyası başına yıkılmış. "Abi duydum, çok üzüldüm. İyi misin şimdi?" diye soruyordu Kürşat'a, ağladı ağlayacak.

"İyiyim, sağ ol Samet," diye cevap verdi Kürşat mağrur mağrur. "Kefeni yırttık."

"Hayırdır Samet?" diye araya girdi Fatih. "Ne işin var mesai saati çarşıda?"

Kürşat'ın yüzündeki mağrur ifade silindi, kaşları çatıldı. Fatih'e, kafasında biten istenmeyen otmuş gibi bakıyordu yine. "Soru muymuş o da? Özlemiş, gelmiş." Bütün sevimliliğiyle karşısındaki çocuğa döndü tekrar: "Çay söyleyeyim mi sana? Ya da şöyle okkalı bir kahve? Karşılıklı içeriz, hı?"

"Yok abi. Bir boşluğum vardı, duyunca olanları, uğrayayım demiştim ben. Ama fazla kalamayacağım. Bankaya dönmem gerek."

“Yaa,” dedi Kürşat büyük hüsrana uğramış gibi. Fatih’e hain ve de sinsi bir bakış attı. “Bugün benim doğum günüm, Samet.”

Samet’in yıkık dünyası nükleer savaş başlıklarıyla atomlarına kadar parçalanmıştı şimdi. “Abi bilmiyordum ben!” dedi hayıflanarak. “Elim boş geldim. Kusura bakma lütfen.”

“Zıyanı yok. Akşam dışarı çıkıyoruz. Gelsene sen de,” diye teklifte bulundu Kürşat. Sanki Samet’le düzenli *eller havaya* yapıyorlarmışçasına sıradan bir teklifti. “Var mı bir işin?”

Samet, “Yok abi...” dese de çekimserdi. Olmadığını söylemesine rağmen bir işi var gibiydi. “Akşam Güneş tutulmasını izleyecektim sadece...”

Duruma dair zincirleme sorular silsilesi kafasında belirse de, Kürşat öncelikle işin zamanlamasını çözememişti. “Akşam Güneş mi tutuluyormuş?”

“Amerika’dan izlenebilecek. Bizden gerideler ya.” Kürşat boş bakmaya devam edince, “Saat olarak yani,” diye ekledi Samet. “Orada öğle civarı olacak.”

Fatih, “Samet yakından ilgileniyor gökyüzünde olan bitenle,” dedi sadece Kürşat’ın yakalayabileceği tınıda ince bir alayla. “Yoksa fark etmemiş miydin sen? O kadar hukukunuz var.”

O aralar Fatih’le herhangi bir konuya aynı taraftan bakmaktansa, bir düzine yaban arısının iğnelerinin hedefinde olmayı tercih ederdi Kürşat. O yüzden, “Amerika’da tutuluyorsa...” dedi dikkaatle. Çocuğu, Fatih’in yanında bozmak asla istemiyordu. “Türkiye’de ikamet eden bizi neden ilgilendiriyor tam olarak? Merakımdan soruyorum yani. Yanlış anlama.”

“İlgilendirmez olur mu, abi? Güneş, Ay ve Dünya aynı hizaya gelince, Dünya’nın maruz kaldığı çekim kuvveti artıyor. Biz tutulmayı göremesek de Dünya’nın elektromanyetik alanı etkileniyor bu durumdan. Atmosferdeki elektrik gerilimi artıyor. Radyo dalgalarını bile etkileyebilen bir değişim canlılara ne yapmaz?”

Kürşat, “Tabii,” dedi büyük ciddiyetle. “Hayvanlar boşuna mı çıldırıyor? Kuşlar ötmüyor, ağaç tepelerine tüneyip uyuklamaya

başlıyor, deredeki kurbağalar sanki geceymiş gibi vıraklıyor.” Fatih’e havalı ve küçümser bir gülücük attı. “Çocukken Güneş tutulmuştu da oradan hatırlıyorum... Ama sen o gün yanımda var mıydın yok muyduun, hiiiç hatırlamıyorum, Fatih... Çok silik o hatıralar.”

Alttan alta Fatih’e verilen *tarih oldun* temalı mesajlardan habersiz, “Tutulma anında hayvanların dengesi şaşıyor tabii,” dedi Samet heyecanla. “Misal, bazı örümcekler Güneş tutulması sırasında ördükleri ağı söküp, tutulmadan sonra yeniden örerlermiş. Ne acayip, değil mi?”

“Çok...” dedi Fatih. Örümceklerin davranışları herhalde ayrıca belirleyiciydi astronomik olaylarda. “Çok acayipmiş gerçekten.”

“Biz de işte yeryüzünün neresinde olursak olalım, atmosferde artan gerilimden nasibimizi alıyoruz. Sinir sistemimiz, dolaşım sistemimiz altüst oluyor. Hormonal dengemiz bozuluyor. Böyle zamanlarda özellikle tedbir almak lazım yani.”

Kürşat, “Almalı, evet,” diye onayladıysa da neye nasıl tedbir alacağından pek emin olamadı.

“Yani bakıldığında, eski zamanlardan beri insana evrende varlığının ne kadar ihmal edilebilir olduğunu hatırlatan, onu korkutan, gizemli bir olay bu. Nasıl kozmik bir tesadüfse artık, Güneş, Ay’ın 400 katı büyüklüğünde ve bizden Ay’ın olduğundan 400 kat uzakta. Ay’ın yeryüzüne olan mesafesi, bir dünya çapı kadar uzaklaşsa, tam tutulma diye bir şey olmayacaktı, düşünsenize!”

Kürşat düşünmeye üşendi. Merak ettiğini iddia edip, üzerine soru sorup yorumda bulunarak muhabbetin uzamasına kendi çanak tutmuştu gerçi.

“Ve her geçen gün Ay, Dünya’dan uzaklaşıyor,” dedi şimdi biraz da üzüntüyle Samet. “O yüzden gitgide gökyüzünde küçülüyor ve gün gelecek Güneş’i tam olarak kapatamayacak. Bundan 550 milyon yıl kadar sonra tam Güneş tutulmalarına elveda diyebiliriz.”

“Senin güneş tutulmaları garanti hiç değilse,” dedi Kürşat arzu ettiğinden biraz daha fazla sertçe. “Kırk yılın başı bir dışarı çıkalım

dedik, Samet...” diyerek gülümsemeye çalıştı. Cümlesinin sonunu da getirmedi. Çocuğu bozmamaya kararlıydı ne de olsa.

Bokunu çıkardın diye içinden cümleyi tamamladı ama Fatih. Adı gibi biliyordu ki Samet değil de bir başkası olsa, Kürşat ivedilikle çok daha beter ve sesli tamamlardı o cümleyi.

Fatih’in beklediği üzere, “Senden kıymetli mi, abi? Akşam gelirim ben,” diyerek yalakalığından ödün vermedi Samet yine. “Tam tutulma başladıktan sonra şafak batıdan saatte 3200 kilometre hızla geliyor. Kısacık bir şey, oradayken de izleyebilirim yani,” dedi hevesle.

Fatih, “Zaten Kürşat’tan kıymetli ne olabilir?” dedi yine o ince alayla. “Akşam hep beraber izleriz artık.”

“Ben kaçayım, akşama görüşürüz o zaman.”

Kürşat, Samet’i büyük merasimle kapılara kadar uğurladı. Çocuğun arkasından bir su dökmediği kaldı. “Ben sana detayları mesaj atarım, Samet.”

“Tamamdır, bekliyorum.” Samet elini kaldırıp selam verdi ikisine de. Son uyarılarını da dükkânın önünde, omzunun üzerinden tamamladı. “Aman abi dikkat edin kendinize, gözünüzü seveyim. Önümüzdeki birkaç gün yeryüzünde birikecek enerjinin titreşimi ve frekansı çok başkalaşıyor. O yüzden kendinizi bir garip hissedebilirsiniz. Olaylara fazla duyarlı ya da asabi tepkiler verebilirsiniz. Karmayı da hesaba katmalı. Bu ara yaptıklarımız misliyle geri dönebilir bize. İyi veya kötü. Çok mühim önümüzdeki birkaç gün o yüzden... Tansiyonunuza, kalbinize dikkat edin. Bol vitamin almayı da unutmayın!”

Samet’in son uyarılarından sonra Patık’ın girişine sessizlik hâkimdi. Çocuğun Kapalı Çarşı’dan çıkışını izlerken, “Sorsak acaba Uzay Ajansı da bununla aynı fikirde mi?” diye söylendi Fatih. Kürşat’a döndü: “Bildiğin manyak lan bu.”

“Bilime meraklı olmak ne zamandır manyaklık oldu?”

“Yaa bi’ git, Kürşat. Ne bilimi? Anlatıyor titreşimler, enerjiler, tuhaf tuhaf şeyler... Hatırlamıyor musun kahvede söylediklerini?”

“İyi niyetli, bilgili bir çocuk. Ne güzel her telden de çalıyor,” dedi Kürşat inadına. “Çocuğu çekemediğin için konuşuyorsun böyle. Kıskanıyorsun ilişkimizi.”

“Yaa çok kıskanıyorum...” Fatih çok olmasa da biraz kıskanmış olabilirdi şimdi. “Akşam bunu ne demeye çağırıyorsun sanki?”

“Hakikatli çocuk. Baksana, doğum günümde eli boş uğradı diye kendini paraladı. Görsen zaten dükkâna girişini. *Geçmiş olsun* derken bir an yere çöküp dövünüp ağlayacak sandım. Annemle babam onun kadar üzülmemiştir hâlîme.” Cıvıdığını fark edince devamını getirmede Kürşat. “Hâlâ duruyorsun yanımda korkuluk gibi. Yürü git, elimden bir kaza çıkacak yine!”

“Ben bilmiyorum sanki. Çocuğa bayıldığından değil. Sırf bana inat olsun diye böyle yapıyorsun.”

“Kendini fazla önemsiyorsun. Sen yok hükmündesin artık!”

“Hiç iyi yapmıyorsun. Çocuğa ümit veriyorsun boşu boşuna.”

“Allah Allah! Boşu boşuna ümit veriyormuşum... Bizim çirkin çantada keklik sanki! Öyle de eminsin kendinden.”

“Öyle mi dedim ben? Gerçekten göremiyor musun yoksa sırf gıcıklık olsun diye göremiyormuş gibi mi yapıyorsun? Kızın Samet’ten zerre hazzetmediği gün gibi ortada.”

Kürşat da pekâlâ farkındaydı durumun. Her söyleyecek lafı olmadığında yaptığı gibi yine saldırıya geçti. “Bi’ rahat ver ya. Yallah kendi dükkânına! Bizimkinin önünü kapattığın yeter. Bugün benim doğum günüm. İstedığimi istediğim yere çağırırım.” Dükkâna söylene söylene girdi. “İstemediklerim bile tepemde bitiyor ya zaten...”

Kırcı Otel’deki Vizyon Bar’ın sahnesinde sempatik iki adam, şıkır şıkır kıyafetleri içinde programlarına henüz başlamıştı. Eniştemin mekândaki forsu yerindeydi, oturduğumuz masa sahneye tamamen hâkimdi. Oturduğum yerden boynumu hiç uzatmadan sahnede ne oluyor ne bitiyor rahatlıkla görebiliyordum. Tabii, bunda abimin beni masanın en başına oturtmayı uygun görmüş olması

da bir etkendi. Bir yanımda Hilal abla diğer yanımda da ablam vardı. İkisinin yanlarında sevdicekleri, en uçta da Samet'le Fatih karşılıklı oturuyorlardı. Abimin hedeflediği üzere erkeklerden olabildiğince uzakta, bayağı güvendeydim yani.

Sahnedeki ikili, hareketli bir şarkıya girdiklerinde İbrahim enişte oturduğu yerde kollarını iki yana açmış, göbeğini zıplata zıplata oynarken abime sataşmaktan kendini alamadı: "Oğlum, doğum günü çocuğuna hiç yakışıyor mu bu sirke satan suratın? Sen eğlen diye gelmedik mi biz buraya?" Aniden ayağa fırladı. Bir yandan kıvırtırken bir yandan da tüm masayı piste davet etti. "Kalkın hadi. Biraz kurtlarımızı dökelim." Ablamı tuttuğu gibi kaldırdı. Karşılığında masanın geri kalanında fazla bir hareket göremeyince de bizi anında gözden çıkardı. Piste yöneldi. "İçleri geçmiş bunların." Nimet teyze gibi ısrarcı değildi. Onu istemeyeni o hiç istemiyordu.

Eniştem ablamı koştur koştur piste götürürken, Hilal abla şaşkın bakışlarla ikisini izliyordu. "İbrahim enişte de tam gecelerin adamıymış meğer."

"Sorma. Kapı gıcırdaşa oynar bu böyle," dedi abim utanç içinde. Ona göre erkek adam çok özel durumlarda dans edebilirdi: kendi düğününde ya da kafası güzelken. Özellikle ama ikinci durumda. Olan biten hatırlanmıyorsa hiç yaşanmamıştı zaten. "Babam buna nasıl kız verdi, anlamak mümkün değil..."

"Ne varmış dans ediyorsa? Ne güzel eğleniyor işte adam."

"Biraz da biz eğlenelim o zaman." Bir peçete alıp hararetle yazmaya koyuldu abim. "Sanatçılardan istekte bulunacağım."

Hilal abla burnunu uzattı. Peçetede ne yazdığını gördüğü gibi de yüzü düştü. "Bana armağan edeceğin şarkı bu mu?" diye sordu. Abim nasıl bir şarkı seçtiyse artık hem kızdırmıştı hem de büyük hayal kırıklığına uğratmıştı onu.

"Bu şarkının sana armağan edileceğini kim söyledi?" diye sordu abim. En uzun soluklu sevdiceği Fatih'e doğru yüzünü

ekşitip garsonu çağırdı. Garsona elindeki peçeteyi uzatırken, sahnede söylenen şarkıdan bağımsız o koca sesiyle isteyeceği şarkıdan Fatih'e bir kuple armağan etti peşin peşin. "*Kalamam arkadaş git. Madem yarımısın bari bit. Lütfen ne bir selam ne bir satır. Dayanamam haydi git...*"*

Fatih bir yere gitmediği gibi çok da eğleniyordu. İçtiği tek double rakıdan sonra karşısında ağzı açık uyuyan çocuğu abime gösterdi. "Senin damat adayı çürük çıktı."

Abim de Samet'in performansından memnun kalmamıştı ama bunu sesli asla kabul etmeyecekti. "Çabuk sarhoş olan adamdan zarar gelmez."

Fatih bir peçeteyi top yapıp çocuğa fırlattı. Peçete alnından sekince Samet bir irkildi. Gözlerini aralayıp uyanır gibi oldu ama fazla direnmeden hemen başı yanma tekrar düştü, kaldığı yerden baygınlığına devam etti. Fatih iyiden iyiye sıırıttı. "Zarar gelmez belki ama bir fayda geleceğini de sanmıyorum. Baksana, herif kaçınıcı uykusuna daldı. Güneş tutulmasını bile kaçırarak, yazık."

Samet'i iyice bir dürtse miydik acaba? Hevesle beklediği bir şeyi kaçırarak olması biraz üzücüydü hakikaten. Abim pek de öyle düşünmüyordu yalnız. Hatta epey rahatlamış gibiydi. "Bak o iyi oldu, uğursuz uğursuz seyredecekti kenardan."

Her ne kadar bazen akraba olduğumuzdan şüphe duysam da, bazen abimin annemin oğlu olduğundan en ufak şüphe duymuyordum. *Dünyanın dengesi iyice şaştı. Zelzeleler, felâketler, Allah'ım korusuun.*

"Şimdi Amerikalılar düşünsün diyorsun..." diye alenen dalga geçti Fatih de. "Sabahki bilim merakın geçici bir hevesti demek, hayatım."

"Geçici hevesler senden sorulur. Ve bana *hayatım* demekten seni men ederim. Saf ve temiz duygularımdan faydalandın

* Murat Boz'a ait "Kalamam Arkadaş" şarkısının sözleri.

ama dersimi aldım ben. Birazdan çalarlar şarkımı, kulağını aç iyi dinle.”

“Kürşat, acıların kadını triplerini bırak artık. Fatih sanki seni kandırıp kundakta çocuğunla ortada bıraktı. Vallahi canıma günüme yetti.” Hilal abla da yavaştan ritme kaptırıyordu kendini. “Kalk, biz de dans edelim, hadi! Ablanla enişten nasıl tadını çıkarıyor baksana.” Eniştem an itibarıyla sahneye çıkmış, solistlerin kafasından aşağı peçete yağdırıp el şaklatıyordu. “Sen somurtttun kaldın oturduğun yerde. Burnumuzdan getirmeye uğraşıyorsun geceyi.”

“Ne biçim benzetmeler yapıyorsun sen ya? Bu hayatta kendimden başka dostum yokmuş yeminle.” Önünde boşalmaya yüz tutmuş tabakları gösterdi abim. “Yemek yiyorum ayrıca, görmüyor musun?”

“Nasılca enişten ödüyor diye geldiğimizden beri nefes almadan yiyorsun zaten.” Hilal abla ayağa kalktı. Omzundaki ince şalı da attı. Dizlerinin biraz üzerinde biten kıvrak bordo elbisesi boydan boya açığa çıktı. “Ben gidiyorum, istemiyorsan sen otur burada, somurtmaya kaldığın yerden devam et.”

Abim, düşmandan saysa da Hilal ablanın tek başına pistte o elbiseyle salınmasına izin verebilecek liberal bir erkek de değildi. Peşi sıra çaresiz ayağa kalkarken, “Gözüm üzerinizde,” dedi Fatih’le bana. Samet zaten bitkisel bir hayat sürüyordu, onun ayrıca izlenmesine gerek yoktu.

“Gözünün üzerimizde olmasını gerektirecek ne yapabiliriz acaba burada?” diye sordum.

“Hele bi’ yapın da görün gününüzü! O kadar diyorum işte.”

Fatih gülen gözlerle, henüz kafası güzelleşmemiş abimin Hilal ablanın peşinden gidişini, pistin ortasında kazık gibi dikilişini izledi. Abim sağa sola emanet sallanmaya başladığında Fatih, ablamdan boşalan sandalyeye oturup bana doğru eğildi hafifçe.

Karanlık gözleri biraz çakırkeyif biraz oyuncu bakıyordu. “Sen bi’ gelsene benimle.”

Sanki daha saniyeler önce tehdit edilmemiştik biz. Başımı yeniden piste çevirdim. Abimin piste teşrif ettiğini fark eden eniştem uçarak sahneden atladı, akabinde attığı omuzla abim hafif bir sarsıntı geçirdi. “Nereye?”

“Dışarı.” Parmakları bileğimi sıkıca kavradı. “Hadi. Lütfen.”

Parmaklarının bileğime dokunduğu noktalardan bir ürperti yayıldı vücuduma. “Görürse olay çıkarır,” diye yarım ağız itiraz ettim.

Fatih ayağa kalktı. Beni de çekip kaldırdı. “İbrahim eniştesi bir yere bırakmaz onu.”

Hava ılık, gökyüzü bulutsuzdu. Güneş batır batmaz şehrin üzerinde beliren ışıktan kubbenin, ayı da yıldızları da perdeleyemediği ender gecelerdendi. Altıparmak’ın Çekirge’ye bağlandığı noktada trafik durulmuş, otelin giriş kapısının iki yanında sigara içip muhabbet edenler kümelenmişti. Arada bir kahkahalar patlıyor, üst katın açık pencerelerinden taşan şarkılar neredeyse caddede çalınıp söyleniyormuş gibi duyuluyordu. Herkesin keyfi yerindeydi.

Çıkışta birikmiş kalabalıktan sıyrılıp, kaldırımın daha sakin görünen Çekirge yönüne doğru ilerledim. Sigara dumanından da kalabalıktan da uzakta, yol kenarında sıralanmış ağaçlardan birinin altında karar kıldım. Yolun karşısında boylu boyunca uzanan Kültürpark’a çevirdim yüzümü. Fatih de hemen yanımda durdu. Aramızda sadece havanın geçebileceği kadar boşluk bırakmıştı. Belirli bir nedeni veya amacı olmadan fiziksel temasta bulunmaktan çekiniyordu ama aramıza gözle görülür mesafeler girsin de istemiyordu sanki; öyle yakındı ki elime dokunmayan eli, yaydığı sıcaklığı tenimde hissedebiliyordum.

Uyku saatim geçeli çok olmuştu. Hayatımda ilk defa, sabaha karşı bir kaldırım kenarında, ısıltılı koyu mavi örtüsüne bürünmüş şehri izliyordum.

Ve yalnız değildim.

Aynı gökyüzünün altında, aynı yıldızlara bakan adamı merak etmiştim bir yıl kadar önce. Şimdi o adam yanımdaydı. O gece de yanımda olduğu gibi. Aradan geçen bir yıl, insan ömrüyle kıyaslandığında uzun bir süre sayılır mıydı? Zaman göreceliydi belki. Fakat anladığım, bir yıl, o zamandan bu zamana tüm yaptıklarımın cesaret edebilmeme olanak sağlayacak değişim için yeterli bir süreydi. “Sence de biraz fazla cesur olmadık mı biz böyle?” Abime yakalandığımız gece o da çok cesur bulmuştu ya ikimizi. Şimdi de resmen burnunun dibinden alenen sıvışmıştık. Üstüne üstlük yokluğumuzu fark ettiğinde abimin ilk bakacağı yerdedik.

Fatih sorduğum soruyu pişmanlığımın yordu. Merakına can sıkıntısı da ilaştı. Yüzü düştü. “Sen benim kadar cesur hissetmiyorsun kendini herhalde...”

Yaptıklarımın ilgili pişmanlık duymuyordum ama ikimize dair korktuğum hâlâ tonla şey vardı ve ilk etapta beni bekleyen korkularımın yegâne kaynağı abimdi. Kendi çapımda pervasızlıkta çığır açmış olsam da ortalamaya vurulduğunda hâlâ bir korkaktım sanırım. Zaman gibi korkaklık da göreceliydi galiba. “Yine kavga edeceksiniz diye ödüm kopuyor... Abimi kışkırttıkça kötü bir şey yapmasından korkuyorum. Arkadaşlığınızı bitiren kişi olmaktan da ölesiye korkuyorum...”

“Başka bir şey yapacak olsaydı çoktan yapardı, bu saatten sonra tekrar kavgaya tutuşacağımızı da zannetmiyorum,” dedi sessizce. Bardaki oyuncu bakışlarından eser kalmamıştı. Onun kadar cesur olamadığım için bana gücenmiş miydi ki? “Arkadaşlığımıza gelince... Ne gerekiyorsa yapacağım ve belki biraz zaman alacak ama her şeyi onaracağım. Merak etme sen.”

Nasıl merak etmeyeyim? Böyle giderse ortak geçmişimize çok yazık olacaktı. Karşısına geçip, “Nasıl onaracaksın, Fatih?” diye sordum.

Uzun uzun yüzüme baktı. “Hâlâ alışamadım biliyor musun?” Neden bahsettiğini hemen algılayamadım. “Senden ismimi peşinde o malum takısı olmadan duyduğum zaman içim bir tuhaf oluyor...” Güldü. “Hani lunaparkta gondola binersin de gondol yukarıdan aşağı hızla inerken karnın bir tuhaf olur... Öyle...”

Bu sefer uzanıp ben onun elini tuttum. Kalbim göğüs kafesimi yırtacakmış gibi atmaya başlasa da, başımdan parmak uçlarıma kadar kıpkırmızı kesileceğimi adım gibi bilsem de, yaptım bunu.

Uzun parmakları parmaklarımın arasından kaydı, elinin içinde elim kayboldu. Gözleri şimdi ellerimizin buluştuğu noktada, “Ve Kürşat da dâhil kimse geri alamaz bunu benden,” dedi. “Bir şey yapacağı varsa da bırak yapsın. Aylardır sürekli düşünüyorum, kafamda kuruyorum. Ama iş olacağına varıyor işte...” İnceden rüzgâr esince ürperdiğimi fark etti. Diğer eli, kolsuz elbiseimin açıkta bıraktığı omzumu buldu. “Üşüdün mü? Girelim mi içeri?” Üzerinde sadece gömlekle çıkmıştı, zorla omuzlarıma atmak isteyeceği ceketse içeride kalmıştı.

“Üşümedim...” dedim sessizce. Üşüdüğümü idrak edebilecek durumda değildim pek. Elini de bırakmak istemiyordum hiç. “Girmeyelim hemen.” Korkak da olsam yer yer ufak cesaret emareleri gösterebiliyordum işte.

“Peki...” Oyalanmadan elini omzumdan çekti ama avucunun içindeki elimi daha da sıkı kavrayıp sessiz bir nefes verdi. “Keşke her istediğimde elini tutabilsem. Yukarıdaki, diğerleri, herkes gerçeği öğrense...”

“Hiç değilse sen gerçeği biliyorsun ama...”

“Biliyorum, Nil. Biliyorum ama yetmiyor. Yukarıdaki oğlanın varlığı bile sinirlerime dokunuyor. Anlattığı saçmalıklara maruz

kaldığım, hele hele sana dair aklından geçirebileceği şeyleri hayal ettiğim zamanları sen düşün.”

“Öyle şeyler hayal etmemeye mi çalışsan acaba?” diye yatıştırırmaya çalıştım onu. Hem Samet’in de bir suçu yoktu ki. “Önce babam sonra da abim sebep oldu bütün bunlara. Abim bir de tutmuş, bu gece çocuğu buraya sürüklemiş.” O da abime ayak uydu-racağım derken bayılıp kalmıştı. Zaten hepimiz biliyorduk Kürşat Sağlam’la kimsenin başa çıkamayacağını. “Eniştem eve dönebileceğimiz zamanı ilan edene kadar ayılsa bari. Belli ki alışık değil.”

“O zamana kadar ayılmazsa eve kadar onu küfeyle bana taşıtır Kürşat. Yapmayacağı şey değil...” Abimin yapabileceği bir şeye benziyordu gerçekten. “Beni uyuz etmek için inadına yapıyor. Gözümün içine baka baka hiç mevzusu bile açılmadan durup dururken çağırdı onu.” Abimle ilişki statüleri hakkında o an kısa bir iç muhasebe yaptı. “Aslında benimle bu kadar uğraşması Kürşatçada *çaktırmamaya çalışıyorum ama biraz yumuşadım* anlamına geliyor bana kalırsa. Başlarda yüzüme bile bakmadığı düşünülürse... Bence affedecek beni.”

Bana pek de öyle gelmiyordu ama. “Öyle mi diyorsun?” diye sordum şüpheyle.

“Zatıalileriyle bunca yıldır paylaştığım tecrübelerden yola çıkarak öyle bir sonuca vardım. Ya da varmak istiyorum.” Omuz silkti, boştaki elini cebine attı. “Bir umut işte...” diye mırıldandı. “Diğer seçenek seni ciddi ciddi birileriyle baş göz etmeyi amaç edinmiş olması ve ben buna daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum...” Tereddütle bir an için sustu. “Seni korkutmak istemiyorum ama... Öyle güçlü şeyler hissediyorum ki, Nil...” dedi yavaşça. Gözleri şimdi arkamdaki ağaçların dallarında, doğru kelimeleri seçmekte zorlanıyor gibiydi. “Bazen ben bile kendimden korkuyorum. İçim içime zor sığıyor...” Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Kimseler duysun istemiyordu sözlerini. “Kürşat’ı düşünmek istemiyorum. Başkalarını düşünmek istemiyorum. Başımıza

gelebilecek her kötü ihtimali düşünmek istemiyorum. Sadece içimden geleni yapmak istiyorum.” Durdu durdu “En basitinden, istediğim zaman sana sarılabilmek istiyorum ya,” diye isyan etti. Kendi kendiyile dalga geçer gibi gülümsedi sonra. “Gerçi sana sarılmayı istemediğim bir zaman hiç olmuyor...”

Sanki kalbimde içi sıvı dolu bir balon patladı ve içindeki sıvı bütün hücrelerime ılık ılık yayılmaya başladı. Ona kalsa yapışık yaşayacaktık demek. “İstersen...” dedim. Bir adım attım ona doğru. “Biraz sarılabilirsin şimdi...”

Şaşkın bakışları yüzüme indi. Ağzını açtı ama harflere dönüşebilecek hiçbir ses çıkmadı. Galiba şok geçiriyordu. Tam aramızdaki son milimleri de kapatıp boynuna sarılacaktım ki Fatih’in omzunun üzerinden gördüklerim karşısında kalbim tekledi, gözlerim büyüdü kocaman oldu. Bu gecelik cesur davranışlarıma ayrılan sürenin burada sonuna geliyorduk: Eniştem fazla tutamamış olacak, abim kollarını sıvamış dayak atmaya hazır, neredeyse koşarak bize doğru geliyordu. Hilal abla da yazık, abimin koluna yapışmış, ona engel olmaya çalışıyordu. Ve Fatih’in söylediklerinin aksine, abim yumuşamışa hiç benzemiyordu! “Abim geliyor. Çok sinirli.”

Anın anlam ve önemine yakışır şekilde, abimin istek şarkısı açık pencerelerden süzülüp caddede yankılanıyordu. Fon müziğinden aldığı güçle birlikte, abim de ok gibi bize yaklaşıyordu. Artık vurulmamız an meselesiydi.

O sırada Fatih’e, “Bir dal var mı, birader?” diye sordu adamın biri. Yanımıza birinin yaklaştığını fark etmemiştim bile.

Abimin gelişini az önce müjdelediğim için, Fatih’in bakışları da otel kapısına doğru kaymıştı. Gözleri, hınçla ilerleyen abimin ve peşinden sürüklenen Hilal ablanın üzerindeyken adamı çok da önemseyemedi hâliyle. “Kullanmıyorum ben,” diye hızlıca geçiştirdi.

Adamsa uzaklaşacağına, “Seni yalnız yakalamak da mümkün olmuyor,” dedi. Bayağı yakından tanıyor gibiydi Fatih’i. “Evden

çıktığın yok. Buraya da gelmesen seninle iki çift laf edemeyecektik, Fatih Arslan.”

İsmiyle soyadını bir arada duyunca, abimi boş verip, kaşları çatık adama döndü Fatih: “Anlamadım?”

“Sana Fidan Mahallesi’nin selamını getirdim. Senin doğrucu Davutluğun yüzünden durduk yere benim kardeşim içeri girdi,” der demez gözümün önünde adam kafasını Fatih’in yüzünün ortasına geçirdi. “Bu da cezaevine postaladığın kardeşimden iadeli taahhütlü!”

Fatih’in yüzünden darbe sonucu çıkan ses kanımı dondurdu. İçimden yükselen çığlık boğazımda takılı kalmıştı. Ellerimiz ayrıldı, Fatih yere yığıldı. Dizlerimin bağı çözülür gibi çöktüm başına. Üstü başı kırmızıya boyanmıştı. Kan boşalıyordu burundan. Az önce bana söylediklerini söyleyen o değilmiş gibi hareketsiz yerde yatıyordu öylece.

Dehşet içinde adama çevirdim bakışlarımı. Elinde parlayan bir şey gördüm. Bir bıçak. Fırlayıp Fatih’in önüne geçtim, adamla arasına girdim. Adamın arkasında nereden çıktığını bilemediğim iki adam daha belirdi. Gözlerimden bir anda yaşlar boşanırken öyle can havliyle bağlıdım ki kulaklarıma ulaşan ses bana bile yabancıydı: “Abiiii!!!!!!”

Adam üzerimize bıçağı sallarken elimi havaya kaldırdım. Avucumun içinde o keskin acıyı hissettiğim an dünya dönmeyi bıraktı. Abim koşup geldi mi, bilmiyorum. Göremiyordum artık. Gözümdeki yaşlardan mıydı hava mı çok kararmıştı, anlayamadım. Dizlerim ağırlığımı taşıyamaz hâldeydi, etrafımdaki herkes hep bir ağızdan konuşmaya başlamıştı:

Önümdeki adam, “Çekin şu kızı önümden,” dedi yanındaki-
lere. “Bir kız bıçaklamadığımız kalmıştı!”

Gözlerim kapanırken açık pencereden bu kez abimin doğum günü şarkısı yükseldi. Anlaşılan istek şarkısını pastaya bağlamışlardı.

“İyi ki doğduun, Kürşaaat... İyi ki doğduun, Kürşaaat!”

“Doğum günü çocuğu Kürşat Bey neredeler? Hangi masa efendim?”

“Kürşat Bey? Bir ayağa kalkın da endamınızı görelim yahu.”

“Küüürrşaaatttt! Neredeysen çık dışarı. Kürşaaaatt!”

Sesler gitgide daha da kızgın çıkıyordu. Ama kızmasalardı keşke o kadar.

“Kes müziği!”

“Kim bu Kürşat ayol?”

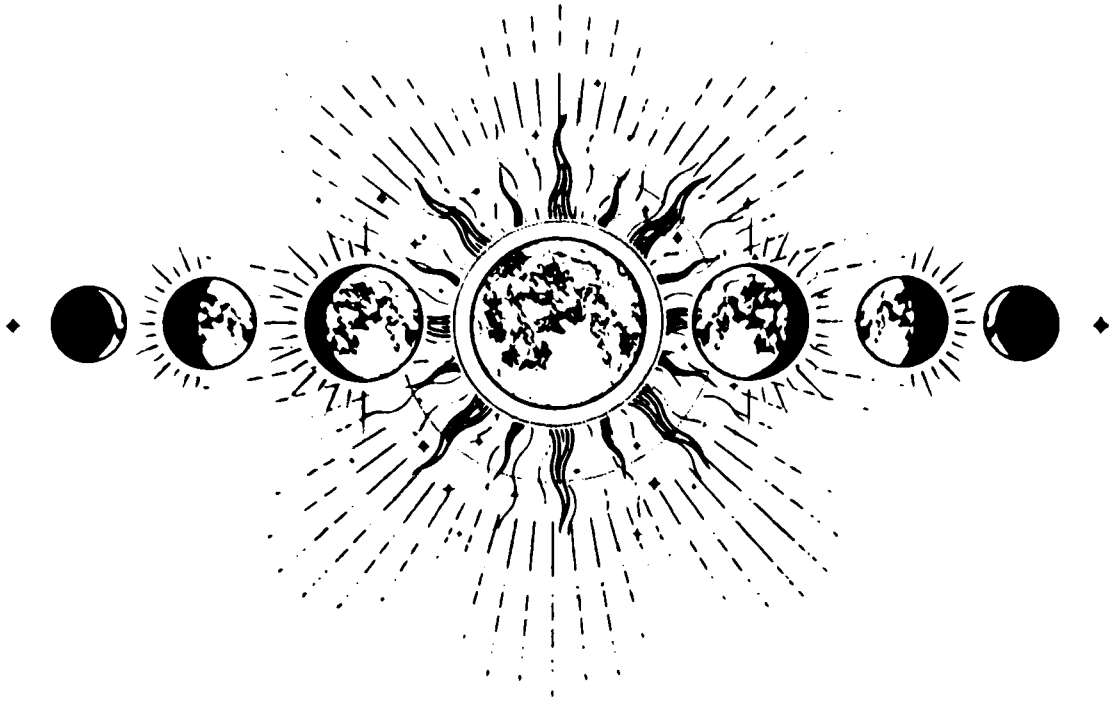
“Pasta geldi, adam yok piyasada!”

“Rezalete bak, iki saattir şarkısını söylüyoruz. Adam lütfedip de *Kürşat benim* demiyor!”

Daha yakınlardan, “Öldürdün mü lan kızı yoksa?” diye sordu adamlardan biri. “Şuncacık candan ne çok kan çıktı!”

“Öyle birden araya girince elini kestim galiba,” diye cevap verdi adam panik içinde. Belli ki sözlerinin kesinliğinden pek de emin olamıyordu. “İnşallah gelmemiştir başka bir yerine! Ulan herifi az hırpalayalım dedik, iş nereye vardı, hâle bak!”

Yere yığılmadan biraz önce, “Allah Allah!” nidaları duydum en son. Eniştem İbrahim’di galiba.

26. BÖLÜM

İbrahim, “Allah Allah!” diye yarıdırırken, Kürşat, kardeşinin başında elinde bıçağıyla donup kalmış adamın üstüne atladı. İbrahim ise diğer adamların üstüne atılırken etraflarında toplanmış kalabalığa, “Tutun, kaçmasınlar!” diye bağırdı.

Adamlar, pek de istemeden sebep oldukları kan gölü karşısında şoka girdiklerinden zaten kaçacak hâlleri kalmamıştı. İbrahim’le birlikte etraftakiler de üzerlerine çullanınca adamlar bir toz bulutunun içinde buldular kendilerini.

“Abi, valla böyle olsun istemedik biz,” dedi biri ezildiği yerden.

“Kıza bir şey olmuş mu?” diye sordu diğeri kafası kaldırımla bir.

Hemen paralelde, Kürşat üstte, bıçaklı adam altında, boylu boyunca kaldırırma uzandılar. Kürşat adamın bilekten kavradığı bıçak tutan elini kırana kadar kaldırırma çarptı. Ağzını açmadı. Küfür bile etmedi. Gözü dönmüştü âdeta. Bıçak nihayet adamın elinden düştüğünde, adamın acı içindeki çığlıkları dinene kadar adamı yumrukladı. Kimse araya girmeye yeltenmedi bile. Adamın en az birkaç saat kendine gelemeyeceğine kanaat getirdiğinde, hâlâ adamın üzerinde, nefes nefese, kardeşine ve can dostuna baktı.

Nil’in başı Fatih’in göğsüne dayalı, ikisi de öylece baygın yatar-ken, ölü sevgililerin resmedildiği, aşktansa vahşetin ele geçirdiği bir

tabloyu andırıyorlardı. Kürşat'ın, nereden geldiyse aklına ilkokulda oynadıkları müsamere geldi: Romeo ve Juliet. Öğretmen tabii ki Romeo yapmamıştı onu. Ola ola Rahip Lawrence olmuştu Kürşat. Müsamerenin sonunda ölü olmaları gerekirken arada bir dayanamayıp kıkırdayan iki küçük arkadaşı canlandı gözünün önünde.

Mevcut sahnede kimse kıkırdamıyordu ama. Her yer kan içindi. Çok fazla kan. Bir kafa darbesi ve bir bıçak kesigi için olması gerekenden çok daha fazla kan. Kürşat, gözleri akmayan göz yaşlarıyla dolarken kötü düşünceleri kafasından silkelemeye çalıştı. Olan biteni görmüştü. İkisinin de iyi olması gerekiyordu. Öyle olması şarttı!

Hemen adamın üzerinden kalkıp ikisinin yanına çömeldi bu kez. Nil'in kan fışkıran eli elinde, kızın üzerini yokladı boştaki titrek eliyle. "Elinden başka bir yerde kesik göremiyorum," dedi ortaya, kimseye.

Tepesinde donup kalmış Hilal'in varlığını unutmuştu bile. Gözlerinden istemsiz yaşlar dökülürken, Hilal de biraz olsun duyduğu cümleyle kendine gelip Kürşat'ın yanına çöktü. Nil'in, elinden başka bir yara o da göremiyordu. "Bayıldı herhalde..." diye mırıldandı. Nil'in başını Fatih'in göğsünden alıp kendi kucağına yerleştirdi, yanaklarına nazikçe dokundu, hafifçe sarstı ama kız uyanmadı.

Kürşat gömleğini çıkarıp kolunu yırttı. Elindeki parçayla Nil'in elini sıkı sıkı sardı. Gömleğin kalanını top yapıp Fatih'in hâlâ kan boşalan burnuna dayadı. Üzerinden parmaklarıyla da burnunu kısırdı. Bir işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Gözünden kurtulan bir damlayı kanlı elinin tersine sildi.

Fazla bir direnç göstermeyen diğer adamların icabına imece usulü kolektif bakıldıktan sonra, İbrahim saçları başı dağılmış, yatışmaya yüz tutan toz bulutunu geride bırakıp Fatih'le Nil'in başına geldi. Onun da dudağı yanılmış, elmacık kemiğinin üzerinde kırmızı bir şişlik şekillenmeye başlamıştı. Kürşat ne ara dayak yemiş olabileceğini düşündü. Bir ömür gibi gelse de bir iki dakikadan fazla zaman geçmiş olamazdı. Etraftan insanlar da çullanınca adamlar İbrahim'e yumruk sallayacak zamanı nereden bulmuşlardı?

“Nil’de bir şey yok, değil mi? Bıçak eline geldi sadece?” Hilal belli belirsiz kafa sallayıp onaylayınca İbrahim, Fatih’in yüzünü işaret etti çenesiyle. “Kırık mı var acaba? Başka türlü çıkmaz bu kadar kan.”

Kürşat saniyeler önce beyaz olan gömleğini kaldırıp altında korku filmi gibi şekillenmeye başlamış kareye baktı. Kemik miydi o gördüğü? Hemen geri kapatıp kısırdı burun olduğunu farz ettiği noktayı. Oluk oluk kan akıyordu hâlâ. Belirginleşmeye başlayan şişlikten, kandan ne gördüğünü bilmiyordu ama ağzı aralıktı Fatih’in. Nefes alıyordu en azından. “Bilmiyorum. 112’yi arayın hemen!”

“Biz aradık,” dedi kapıdaki görevlilerden biri yanlarına koşturup. “Şimdi gelirler. Polisi de aradık.”

“Beyin sarsıntısı geçiriyor olmasın?” diye sordu İbrahim. “Başını çarptı mı kaldırıma? Gördünüz mü?”

Hilal de Kürşat gibi olan biten her şeyi görmüştü. “Sert vurmadı,” diye yanıtladı. “Başını yüksek bir yere koyalım, Kürşat.”

Kürşat, Fatih’in başını kucağına aldı. O arada başının arkasını da yokladı. “Başında yarık falan yok sanki... Şişlik de gelmiyor elime,” dedi transta gibi dalgın.

Olaya en son Naz dâhil oldu. Önce Kürşat’la Hilal toz olmuştu. Sonra pistte dans ederken, garsonun bir şeyler fısıldadığı kocası geliyor *ben* deyip sırta kadem basmıştı. Kocasını geri dönmek bilmiyip, sahnedeki sanatçılar da doğum günü çocuğu Kürşat’a bir türlü ulaşamayıp sinir krizi geçirince, Naz iyiden iyiye meraklanmıştı hâliyle. Masada kendinden geçmiş Samet’ten başkasını da bulamadığından soluğu otelin kapısında almıştı. İbrahim’i görünce, “Nereye fırladın gittin?” diye çıkışacaktı ki kocasının yaralı yüzüyle yerde yatan Fatih’le Nil’i fark etti. Son metreleri gözyaşları içinde koşarak kapattı. “N’oldu burada?”

Hilal güven vermek istercesine Kürşat’ın gözlerinin içine bakarken yanıtladı soruyu: “Abla iyiler, yok bir şeyleri... Ambulans da şimdi gelir...”

Uyandığında nerede olduğunu hemen algılayamadı, Fatih. Tanımadığı pencerelerin aralık perdelerinden gün ışığı sızıyordu. O kadarcık ışık bile gözlerini acıtmaya yetti, bir anda kamaşan gözlerini açıp kapatmak bile büyük bir çaba gerektirmişti.

O an yüzünde bir filin oturuyor olabileceğinden şüphelendi.

Kafasını güç bela yana çevirdiğinde Kürşat'ı yanı başında buldu. Kan çanağına dönmüş gözlerini Fatih'in yüzüne dikmişti. Sessizce, "Gördün mü ilahi adaleti şimdi?" diye sordu ama her zamanki alaycı hâli yoktu. Hatta yüzünde ufacık bir gülüşün izi bile yoktu. "Samet diyor ya hani *karma*..."

Fatih yutkunmaya çalıştı. Boğazı kupkuruydu. Kıpırdanmaya çalıştığında vücudunun her bir yanına işaret fişekleri gibi ağır hücum etmeye başladı, başında da ağır denemeyecek kadar korkunç bir zonklamanın ayak seslerini hissetti. Hafızasını zorladığında son hatırladığı, kaldırımında öylece dikilirken aklından geçen Nil'e sarılma fikriydi. Sonra sigara soran adam geldi aklına. Bu düşünceyle kanı çekilirken, "Nil?" diyebildi ancak.

"Aslan yürekli kardeşimin seni koruması gerekti," dedi Kürşat hâlâ alaydan ve neşeden yoksun. "Seni korumak için araya girmekle kalmayıp bıçağın üstüne atlamasaydı iyiydi tabii."

Ayakta durabileceğine dair ufacık bir güven kırıntısı taşısa Fatih yataktan fırlayacaktı. Onun yerine, "Ne diyorsun sen??" diye inlemekle yetindi.

"Adamın bıçağı varmış meğer. Sen o kısma yetişemedin tabii..." Fatih'in şişlikten kapanmış gözleri panikten olabildiği kadar irileşirken Kürşat hemen ekledi: "Ama şimdi iyi. Elinde bir kesik var sadece. Dikiş attılar. Merak edilecek bir şeyi yok. Annemler başında zaten..."

Fatih biraz rahatlar gibi oldu. "Derin mi kesik?"

İsteksiz gülücüğü burnundan çıktı Kürşat'ın. "Çook derin, Fatih. Senin yüzünden çok kan kaybetti kardeşim." Zayıf bir gülümseme becerip de hayat bulabilmişti şimdi Kürşat'ın yüzünde. "Bu büyük suçluluğun altında ezilmende hiçbir sakınca görmüyorum..."

"Çok kan kaybetti mi gerçekten?"

Zayıf gülümsemesi güçlendi. “Anlaşılan ölecek kadar değil.”

Fatih de gülümsedi. Ya da en azından gülümsediğini düşündü. Yüz kaslarına laf geçirebildiğinden emin değildi. “Adam kimmiş?”

“Senin hırsızın kankası, birkaç arkadaşıyla birlikte gelip senden biraz intikam almak istemiş. Sen herifi yakalayıp teslim ettiğin için girdi ya içeri. Ona bozulmuşlar. Enişte bey, birkaç akşamcı ve oteldeki görevlilerle paketledik kendilerini.”

Fatih’in yüzünde zafer gülümsemesine benzer bir şey vardı. Ama şişliklerin, morlukların arasından ayırdına varmak kolay değildi. “Hani bak, Samet’in hiç faydası dokunmamış işte...”

Kürşat gözlerini belertti. “Bir kafa yiyip bayılan adam söylüyor bunu...”

Fatih de durumu kendine yediremiyordu ama savunmaya geçmesine engel değildi bu: “Boşluğuma geldi... O adam bana kırk kafa atsa biri yerini bulmaz normal şartlarda...”

“Artık nasıl olağanüstü şartlar vardysa? Kim bilir neyin peşindeydin de koca adamı görmedin kafasını burnuna gömerken?”

Bazı olağanüstü şartlar oluşmak üzereydi. Zatiili teşrif etmeselerdi tabii. “O sırada senin gül cemaline baktığım için fark edemedim o kafanın gelişini.” Fatih’in eli, sargılı burnuna gitti ama dokunmaya çekindi. Eli yanına düşerken, yavaş yavaş birkaç sahne geldi gözünün önüne. Hayal meyal ambulansa taşınışını hatırladı, sonra tanımadığı gri koridorlarda sedyede taşınışı geldi aklına. Doktorun biri burnunu bir o tarafa bir bu tarafa eğip büküyordu. Doktorla ne konuştuğunu hatırlamıyordu. Büyük bir aletin içine girdiğini hatırlıyordu ama çıktığını pek hatırlayamadı. Beynine mi burnuna mı bakmışlardı acaba? “Çok mu kötü durum?”

“Burnunda parçalı çökmeli kırıklar var. Ufak bir de beyin sarsıntısı geçirdin üzerine afiyet. Bütün gece salak salak konuştun ameliyata alana kadar doktor seni. Bir Nil’i soruyorsun bir *adam kimmiş* diyorsun. Cevap veriyorum, iki saniye sonra yeniden soruyorsun. Cezmi abileri uzaklaştıracam diye akla kararı seçtim.”

“Hiç hatırlamıyorum...” Fatih iç geçirecek oldu ama burnunu kullanamadı bu iş için. “Bir kafa yedim ve bunlar oldu, öyle mi?”

“Karizman o kafayı yediğin an bitti zaten. Tipin de kaydı kesin. Açık kırklar çok bela oluyormuş. Burnun bir şeye benzemezse yeniden ameliyat edilmen gerekebilirmiş. *Rinoplasti* miymiş neymiş adı. Nil artık sümüğünü atmaz sana.”

Kahkaha atabileceğini zannederken acıyla buruştu Fatih’in yüzü. “Güldürme Kürşat...”

Kürşat endişeyle Fatih’i süzdü. “Ağıyor mu bir yerin?”

“Her yerim ağıyor desem?”

Bunu duyunca Kürşat ayaklandı hemen. “Hemşireyi çağırayım, belki ağrı kesici bir şey vereceklerdir... Birsen ablalara da uyandığını söyleyeyim. Gecenin kör vaktinden beri başındaydılar. Kahvaltı etsinler diye kantine göndermiştim...”

Kürşat odadan çıkmadan arkasından, “Sağ ol Kürşat,” diye seslendi Fatih.

Kürşat omzunun üzerinden geri dönüp sadece başıyla bir jest yapıp çıktı odadan.

Verdikleri ağrı kesicilerden sonra başım hâlâ sepet gibiydi. Gözümü araladığımda babamı yanı başımdaki koltukta uyurken buldum.

Bazı sabahlar yataktan hemen kalkamadığım zamanlarda olduğu gibi ne yapacağıma karar vermek üzere tavanı izlerken kapım aralandı ve abim süzülüp yatağımın diğer başına oturdu. “İyi misin?” diye sordu hafifçe.

“İyiyim.” Sesimi iyice alçalttım. “Fatih nasıl oldu?”

“Uyandı az önce.”

“İyi mi?” diye sordum bastıramadığım bir heyecanla.

“İyi. Birsen ablalarla annem başında. Yakında ayaklanıp kaldığı yerden devam eder mikropluğa.”

Dişlerimi sıktım. “Neden böyle konuşuyorsun sen?”

“Çünkü neredeyse ölecektin o geri zekâlı için!”

Ne çok abartmıştı ama. “Elim kesildi sadece!” On dikiş atmışlardı ama olsun.

“Bıçağın önüne bile değil, *üstüne* atladın, Nil. Kanlar içinde yere düşüşünü izledim ben. Ömrümden ömür gitti!”

Fazla sesli dile getirmek istemiyordum çünkü fazla gurur duyamıyordum kendimle. “Korkudan bayılmışım sadece...”

“Bizi de korkudan öldürecektin o arada! Seni ayıltana kadar babam da seni öyle baygın görünce bayıldı. Kalp krizi geçiriyor sandık.”

“Hadi ya?”

“Kime çektiğin anlaşılmış oldu böylece,” dedi uyuz uyuz. “Korkak çirkin.”

Onu biliyoruz.

Atağa geçmeye hazırlanırken, yorgun yüzünü, çökmüş kan çanağı gözlerini, karmakarışık saçlarını görünce sustum. Şık kumaş pantolonunun üzerinde ona ait olmayan bir tişört vardı. “Senin gömleğine n’oldu?”

Kibirli kibirli cevap verdi: “Hayatınızı kurtarmak için feda ettim gömleğimi...”

“Acilde yarı çıplak dolaştın yani?”

Sırıttı. “O telaşla ceket de otelde kaldı. Ama ambulanstakilerden ya da hemşirelerden bir şikâyet duymadım.”

“Hilal ablayı çoktan eve göndermiştin tabii...”

“Tabii ki. Acilde Fatih’e bakan doktor verdi bu tişörtü. Bakı beni paylaşamayanlar yüzünden acilinde kan gövdeyi görecek...” Yandan yandan tip tip yüzümü inceledi bir süre. Tip tip bakışlarını kendisine iade ettim. “Sen seviyor musun bunu şimdi ciddi ciddi?” diye fısıldadı.

Bir türlü kabullenemiyordu durumu. “Hâlâ şüpheli mi vardı?” diye geri fısıldadım.

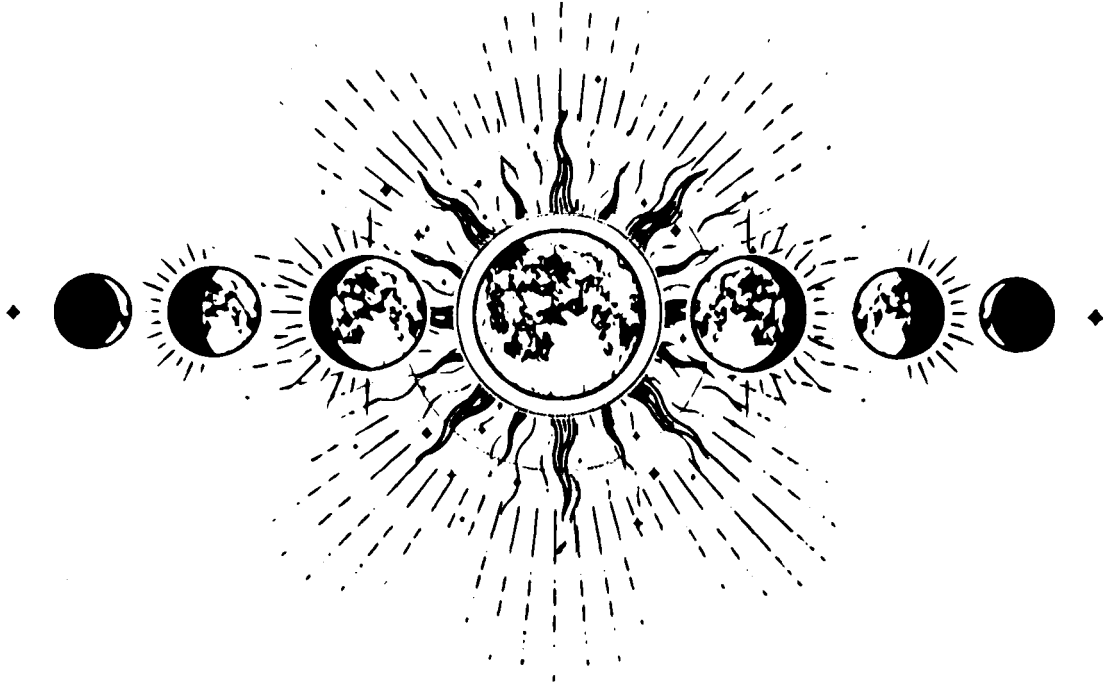
“Daha tipini görmeden peşin konuşma istersen?”

“Çok mu kötü olmuş?” diye sordum korkuyla.

“Sen ne diyorsun? Feleği şaşmış! Ameliyattan sonra cerrahla konuştuk. Burnu parça pinçik. Zor toplamışlar. Belki başka ameliyat da gerekebilirmiş.”

“Yaa??” dedim gözlerimin dolduğunu hissederken.

“Öff,” dedi bıkkınlıkla. “Hiç eğlenemiyorum artık seninle.” Endişeli bir gölge geçti yüzünden. “Dünyanın sonu gelmiş gibi bakma bana öyle, düzelecek. Yüzü gözü mosmor görünce korkma, şişlikler inecek birkaç haftaya. Morluklar daha da çabuk geçecek. Burnunun şeklini beğenmezse de bir daha yaptırır. Herkes yaptırıyormuş...”

27. BÖLÜM

Fatih'in hastaneden eve çıktığı günün akşamında İbrahim enişte, abim, ben ve Fatih, Birsen teyzelerin salonundaki geniş koltuğa yan yana oturtulduk. Eniştem mor yeşil sarı harelî yanağı ve yarık dudağıyla, Fatih henüz kendine pek benzemeyen şiş çehresi, pijaması ve arkasındaki üç yastıkla, abim yüzündeki sabırsız ve sinirli ifadeyle ve son olarak da ben kucağımda sargılı elimle o günkü oturuma katılmış bulunuyorduk.

Polise verdiğimiz ifadeler yeterli gelmemişti. Salondaki izleyicilerimiz, olanları ilk elden tekrar tekrar dinlemek, üzerine kritik yapmak istiyordu. Bizim mahalle sınırları içinde, sezonun en reytingli dizisinden daha yüksek reytingimiz vardı.

"Adamlar arkadaşlarının anısına hır gür çıkarmaya ant içmişler, şikâyetçi olduk," diye açıkladı Hüseyin amca. "Mümkün olan en ağır cezayı almaları için ne gerekiyorsa yapacağım."

"İpsiz sapsız tiplerdi," diyerek dudak büktü Yusuf amca. "Ama öyle çok da zararları dokunacak cinsten değil sanki. Karakolda bizden daha perişan görünüyorlardı."

"Kendini bilmeyen adamdan daha çok korkarım ben," dedi Hüseyin amca. "Cezalarını çekecekler."

“Boyları devrilsin,” dedi Hayriye teyze. Yanımda oturan diğerleri için *bunlar hadi alışkın da* demek ister gibi bana doğru salladı elini. “Ne istemişler el kadar kızıdan?”

“Aslında biraz kazaydı.” Kendi kendime gaza gelmeseydim elime bir şey olmayacaktı. “En azından bana olanlar yani...”

“Senin ne işin vardı be kızım kavganın ortasında?” diye sordu Cemile teyze çok haklı olarak.

“Dışarı hava almak için çıkmıştık biz...” Biz kim kimdik, belirtmeye gerek yoktu bence. “Adam birden gelip Fatih’e...” Yolda ne dediğimin ancak farkına varıp çevirmeye çalıştım. “*Eaa’biye* vurdu birden. O öyle kanlar içinde kalınca... Ben de araya atladım işte. Her şey çok çabuk gelişti,” dedim bir gayret sıyrılışım umuduyla. “Sonra zaten bayılmışım. Hatırlamıyorum bir şey...” diye utanç içinde de ekledim.

Anneme göre olayın faili her zamanki gibi belliydi. “Nazar değdi vallahi çocuklarımıza!” diye iç çekti. “Önce Kürşat sonra Fatih’le Nil.”

“Abartılacak bir şey yok,” dedi Fatih.

Cezmi amca hayretler içinde Fatih’e baktı. “Şu hâline bir bak, oğlum,” diye azarlayarak onu da aynı şeyi yapmaya davet etti. “Tanınmayacak hâldesin. Abartılacak bir şey yok mu hakikaten?”

“Vah vah aslan gibi de çocuktuk,” diye geçmiş zamanda hafifçe dövündü Münevver nine.

Fatih boynunu çevirebildiği kadar Münevver nineye döndü: “Münevver nine, ölmedim daha.”

Birsen teyzenin kalbine her an inme inebilirdi. “Allah korusun, oğlum! Söyleme öyle şeyler!”

Münevver nine üzüntüyle dudaklarını birbirine bastırdı. “Allah gecinden versin, evladım. Tabii, ölmedin.” Demek istediği o değildi ki zaten. “Seni de beğenen çıkar elbet.”

Öhöm.

Cemile teyze hemen teselli faslına geçerken en favori cümlesiyle çıkışını yaptı: “Erkeğin çirkini olmaz çocuğum, sen bakma bu Münevver’e. Şimdi pek seçilmiyor gerçi ama kaşın gözün yerinde çok şükür.”

Hayriye teyze de atladı hemen: “Tıp çok ilerledi hem. Doktor burnunu güzelce yapmıştır. Eskisinden güzel bile olmuştur belki, *iyi ki dersin kırılmış...*”

O kadar da demeyebilirdi bence ya.

Eniştem Fatih’in dizine şaplağı indirdi. “Sen de estetikliler kervanına katıldın, Fatihçiğim.” Dirseğiyle de dürtüklledi. “Şöyle güzel hokka bir burun yaptırsaydın bari, bu fırsat bir daha ele geçmez! Hah!”

Fatih somurttu. “Konu üzerinde çok söz hakkım olmadı, abi. Beyin sarsıntısı geçirmekle meşguldüm o sırada...”

Babam tüm bu kadersizliğe bir türlü anlam veremiyordu. “Nasıl her seferinde bu işler sizi buluyor, anlamak mümkün değil!”

“Ceza statüsü ne olacak?” diye sordu Hüseyin amca.

Abim dişlerini gıcırdattı. “Yeter ama. Sabrımızın da bir sınırı var. Güldük eğlendik ama abartmayın. Bu sefer bir suçumuz yok işte. Şahitlerimiz var. Eniştem de oradaydı. Gördü her şeyi.”

“Evet. Gördüm,” diye onayladı İbrahim enişte. Hatta ucundan dayak yemeyi bile başarmıştı.

Hüseyin amca dördümüze de tek tek baktı. “İyi. Hafifletici sebepler var. İkinci bir emre kadar cezalar olduğu gibi kalsın, herhangi bir ağırlaştırmaya gitmeyelim. Ne dersin, Necla?”

“Evet evet.” Annem için hafifletici sebeplerin varlığı büyük sürpriz olmuştu. Dudağını büküp *hayret ki ne hayret* der gibi abimi süzdü. “Bu sefer bir suçları yok hakikaten...”

Abim homurdanıp kendi kendine sabırlar dilerken, Birsen teyze Fatih’in hâline bakıp dertlendi yine. “Çocukları yormayalım daha fazla...”

Hilal abla fırsattan istifade kapı ağzında oturduğu sandalyeden kalktı hemen. “Fatih’i odasına götürelim. Hem getirdiğimiz buketi de odasına koyarız. İyi gelir. Baktıkça içi açılır.”

Abim mütemadiyen homurdanmayı sürdürerek ayağa kalktı.

Fatih kırılan burnu değil bacağıymış gibi, “Kürşat, bir yardım etsene,” dedi kolunu uzatırken. Sesi nasıl güçsüz nasıl yardıma muhtaç çıkıyordu belli değil. Abim yine homurdana homurdana kendine uzanan kolu tuttu, Fatih’i ayağa kaldırdı. Fatih bütün ağırlığını verdi, abim tarafından salondan çekilip sürüklenmek suretiyle zar zor çıkabildi.

Fatih’in çocukluk odasında en son ne zaman bulunduğumu hatırlayamıyordum. Odadaki beyaz lake mobilyalar aynı hafızamda canlanan resimdeki gibiydi ama duvarlarda artık futbolcu ya da araba posterleri yoktu. Hilal abla getirdiği buketi vazoya koyup pencerenin önündeki çalışma masasına bıraktı. Fatih ona biraz ufak gelen yatağa abimin yardımıyla oturdu, kat kat kabarttığım yastıklara başını koyup yarı uzandı.

Abim tam odadan çaktırmadan tüyecekti ki tüyemeden Hilal abla kapının önüne geçip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen Fatih’e ne diyecektin, Kürşat?”

Abim yarım ağız, “Geçmiş olsun,” dedi. Bunu derken de Fatih’le pek muhatap olmadı. Peşinden, “Sanki daha önce dememiştim...” diye söylenmeyi de ihmal etmedi.

“Dememiştin aslında...” dedi Fatih yattığı yerden. “Teşekkür ederim.”

Hilal abla bu kez dürttü abimi. Kaş göz yaptı bir yandan da. “Hadi!”

“Ne hadisi? Sırası mı şimdi? Bırakalım da dinlensin Fatih. Baksana ne kadar yorgun düştü salondan buraya kadar kendini bana taşıtırken... Yazık değil mi?”

“Ne konuştuk biz seninle? Tam sırası. Bir daha kolay kolay yalnız yakalayamazsın Fatih’i.”

“Eşegin aklına karpuz kabuğu düşürme istersen, Hilal. *Yalnız* diyorsun. *Yakalamak* diyorsun. Böyle ırz düşmanlarını alacaksın, sallandırıcaksın bir yerlerden. Üzerine annemlere de söyleyim. Böyleyken böyle. *Elimde kaldı ama bakın hak etti* diye. Şimdi düşündüm de bence hak verirler bana!”

“Kürşat ama sen yine tehditler savurmaya başladın! Böyle mi konuştuk biz seninle?”

“Tutamıyorum kendimi!” Derin bir nefes alıp sakinleşmeyi başardı abim. “Neyse peşinen uyarılarımı yapmış bulundum.” Birden bana döndü. “Son bir kez daha soruyorum, çirkin.” Parmağıyla Fatih’i işaret ederken çok iğrenç bir şey gösteriyordu sanki bana. Yüzü yine buruş buruştu. “Sen seviyor musun bunu?”

Herkesin içinde o nasıl soru sormak ama ya? Anlama güçlüğü çektiği de aşikârdı. Daha hastanede sormamış mıydı bu soruyu? Cevabını da almıştı üstelik.

Bir an Fatih’e baktım. Sonra daha fazla bakamadım. “Eee...” diye geveledim. Güneşten rengi solmuş eski halının üzerindeki baklava motiflerini sayarken, “Evet?” dedim.

“Tereddüt ettin?” diye sordu abim hevesle. “Sanki çok da emin değil gibisin. Düşünmek ister misin üç beş yıl kadar?”

Fatih’ten hoşlandığımı ilk kez Hilal ablaya, Fatih’i sevdiğimi de ilk kez abime söylemiştim ben! Tereddüt etmeyeyim de ne yapayım acaba? “Eminim abi. Sadece bunu burada bu şekilde açıklamak hoşuma gitmedi.”

Her seferinde yine yeniden büyük bir hayal kırıklığı yaşamayı başarıyordu abim. “Kesin yani...”

“Kesin abi.”

Sesli ve yenik bir nefes verdi. “Madem öyle... Ben bu durumun ve son olayların ışığında bazı kararlar aldım.” Üçümüzü de tek tek süzdü. Pürdikkat dinlendiğinden emin oldu. “*Kürşat*

Sağlam Kanunları'nı açıklıyorum hazırsanız. Az sonra vereceğim hükümler değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez. Anlaştık mı?"

Abim, Hüseyin amcayla korkarım çok vakit geçirmişti son zamanlarda. Ne çıkacaktı acaba bunun altından? Ben merakla başımı aşağı yukarı salladım, Fatih de sallamak için elinden geleni yaptı. "Anlaştık."

Beni işaret etti abim Fatih'e dönerken. "Sen bayılıp kalınca, bu çirkinin aklı çıktı. Az kalsın korkudan ölecekti. Madem bile isteye gaflet uykusuna yatmaya bu kadar gönüllü, her şey benim kurallarına göre olacak."

Odada an itibarıyla çıt çıkmıyordu. Nutkumuz tutulmuştu çünkü.

"Bi' kere çok seviyeli bir *ilişkiniz* olacak..." Fatih'in yüzünde gülümsemeye benzer bir şey şekillenmeye başlayınca abim hemen müdahale etme ihtiyacı hissetti: "Sen hemen heveslenme! Önce söyleyeceklerimi dinle."

Fatih gözlerinin görüldüğü kadarı pırıl pırıl, "Ama sen şimdi bize sanki izin veriyor gibisin?" diye merakla, mutlulukla, heyecanla sordu. "Yanlış mı anlıyorum?"

Abim kaşları çatık, elleri arkasında kavuşmuş, muhtar gibi pencereye doğru yürüyüp dışarıyı izlemeye koyuldu. Hilal abla yanına gidip dirseğiyle bir kez daha dürttü. "Cevap versene Kürşat!"

Abim ağzından çıkacak kelimelere inanamıyordu. O kadar alçak sesle konuştu ki, "Doğru anlıyorsun," cümlesini hayal ettim sandım. İşaret parmağını çılginca havada sallamaya başladı aka-binde. "Amaaaa! O kadar seviyeli olacak ki o ilişki, yan yana yürürken ortanıza iki Kürşat sığacak. Her an yanınızda birer Kürşat varmış gibi davranacağınızdan isabet olur." Tabii ezilmesindi Kürşatlar. Sıradaki cümlesi Fatih'e özeldi. "Laubalilik sınırlarında gezinen en ufak hareketini gördüğüm an, ağzına sıçarım senin."

Sözleri yine genele hitap etti sonra. “Her daim ensenizdeyim. Hiç aklınızdan çıkarmayın bunu.”

Buraya kadar tehditlerinin yerine yerleşmesini bekledi bir müddet. Sonra devam etti: “Şu andan itibaren en erken üç yıl sonra evlenebilirsiniz.” *İlişkimiz* üzerinde epey kafa patlatmışa benziyordu. “Nil önce okulunu bitirecek. Sonra iş bulacak. Öyle benim onayım olmadan sözmüş nişanmış hiçbir şey yapılmayacak.” Parmağını yine hışımla Fatih’e salladı. “Ondan sonrası sana değil, Nil’e kalmış. Üç yılda epey akıllanabilir insan. Benim hâlâ ümidim var.”

“Kürşat!” diye uyarma ihtiyacı hissetti yine Hilal abla. Nasıl büyük kadınmış benim canım yengem.

“Ne var ya? Temennilerimi de mi söylemeyeceğim? Zorla izin veriyor olmam, bu saçmalığı onayladığım anlamına gelmiyor.” Fatih’e döndü yine. “İsterse seni bırakabilir ki dilerim bırakır. Şayet devam edecekse de, tercihim en az bir on yıl daha seni sap gibi kurutması olur!”

“Beklerim,” dedi Fatih büyük bir ciddiyetle.

Abim ufaktan çıldırmaya başlıyordu yine. “Beklermiş. Şu tipe bak. İnşallah doktor sana fındık kadar bir burun yapmıştır da buz gibi soğur çirkin senden!”

Gülmemek için dudağı mı ısırمام gerekti.

Abim saydırmaya devam etti: “Bu süreçte kimseyi ayaklandırmayacaksınız. Ailelerimizi ya da mahalleliyi hareketlerinizle kullandırmayacaksınız. Konuşmaları, sorular sormaları için malzeme asla vermeyeceksiniz.” Fatih’le konuşurken o parmağı hiç inmiyordu artık. “Sen sizin evdekileri idare edeceksin. Olur da onlardan bir hamle gelir ve benim bu saydığım kurallar çiğnenirse, arkamdan bir dolap çevirmeye kalkarsanız, herkes HER ŞEYİ öğrenir. Sen de hayatına bizden uzakta devam edersin.”

“Başka?” diye sordu Fatih sıkıntıyla.

Belli ki top artık ikisi arasında gidip gelecekti.

“Sonracığıma bunu söylememe bile gerek yok ama dişi sinek bile görmeyeceğim senin yanında.” İçten içe bunu canıgönülden istiyor gibiydi fakat. “Var yaa,” dedi ağzı sulanmış gibi. “Olur da birilerini görürsem yanında... İşte o zaman hırsımı sonunda alabilirim sanırım. Gönlümce evire çevire döverim seni. Çirkini rüyanda görmeye bile korkarsın.”

“Tamam Kürşat. Anladım. Ama öyle bir niyetim olmadığından hevesin kursağında kalacak. O zevki sana asla tattırmayacağım!”

“Sen keşiş gibi yaşamaya çalışırken Nil gününü gün eder inşallah ya Rabbim!” diye patladı abim.

Ben de kesin günümü gün ederim ya.

Fatih, “İsveç'teymişiz gibi mi?” diye alayla sordu.

Abim gıyabımda söylediğinin pratikte ne anlama geldiğini ancak o zaman idrak edebildi. Yüzü bir bozuldu ama yorumda bulunmak yerine şartlarını saymaya devam etti. “Kanunlarla güvence altına aldığımız bu seviyeli ilişkiniz süresince veyahut sonrasında kardeşim olur da seninle evlenmek gibi bir kafasızlık ederse, ben etmeyeceğine yürekten inanıyorum ama, etti diyelim... Ona karşı herhangi bir yamuk yaparsan...” Hepimizin mezunu olduğu Atatürk İlköğretim Okulunu gösterdi camdan. “Gözünden tek bir damla yaş akarsa senin yüzünden, seni okulun bahçesine gömerim. Anladın mı?”

Fatih’in yüzü elverse bir kulağından diğerine kadar sırtıtaçtı. “Anladım, Kürşat.”

Abim anladığından emin olamıyordu ama bir türlü. En azından Fatih’in ortaya bir direnç koyacağını, her dediğini kolayca kabul etmeyeceğini ummuştu. Tek tek özet geçti hemen: “Kimseye bir şey çaktırmak yok. Çirkine yaklaşmak yok ama başka kızlar da yok. Çirkini üzme hiç yok. İsterse seni sürüm sürüm süründürür, isterse her an seni bok gibi ortada da bırakabilir. Beklediğinle, elin böğründe kalıverirsin!”

Fatih acısını bir kenara koymuş deli gibi gülüyordu artık. “Hepsine tamam.”

Abim yine bir sinirlendi. Durup durup çıldırıyordu kendi kendine. “Neye tamam dediğinin farkında mısın sen? Geçmişsin karşıma, mal gibi sırtıyorsun bir de!”

Fatih omuz silkti. “Şu saatten sonra ne dersen de, tamam diyeceğim,” dedi makulce.

“Kafana aldığın darbenin etkileri sürüyor herhalde! Amaaa sonra *akli ehliyetim yoktu* deyip yan çizmeye kalkarsan, değerli zamanımı harcarsan, ağzını burnunu bir kere de ben kırarım.”

“Tamam Kürşat. Kırarsın.”

“Kırarım,” diye yineledi abim de.

“Evet,” diye onayladı Fatih de. “Kırarsın.”

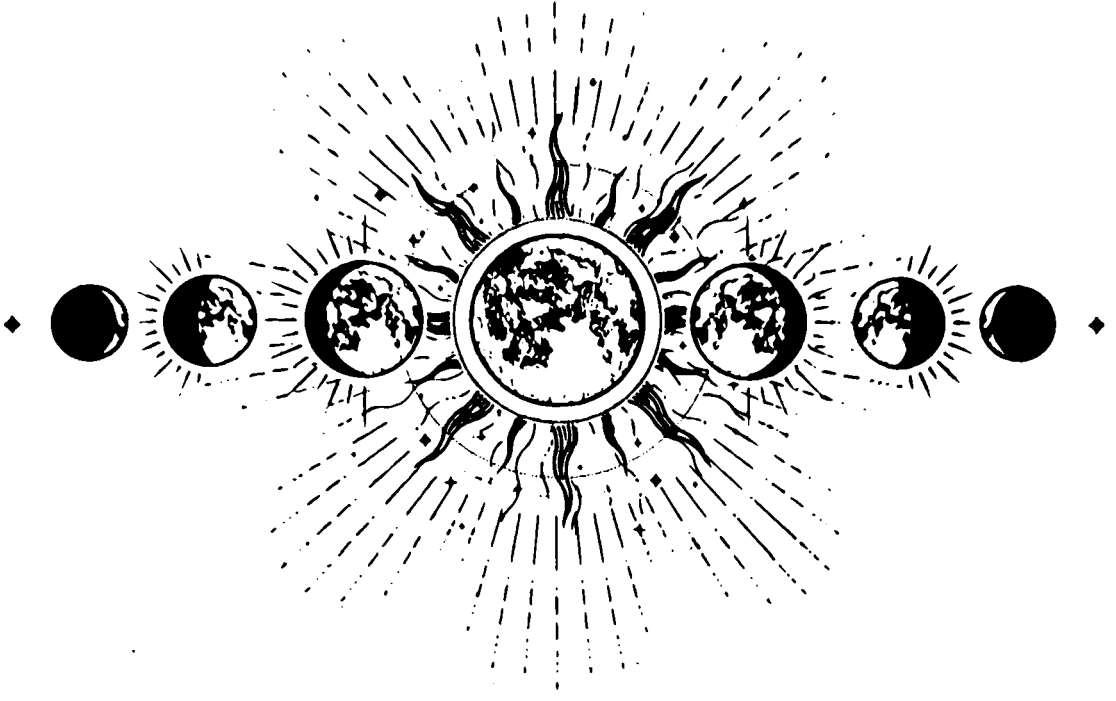
Bir süre bakiştılar.

Abim, Fatih’in geri adım atmayacağına ikna olduktan sonra odadan çıkmak üzere hareketlendi. “Bu konuda da hemfikir olduğumuza göre bana müsaade. Söyleyeceklerim bu kadardı. Geçmiş olsun ziyaretinin kisası makbuldür. Değil mi, Hilal?”

Odadan çıkmadan Fatih arkasından, “Peki ya biz?” diye sordu. “Barıştık mı?”

Abim omzunun üzerinden Fatih’e bıkkın bir bakış attı. “Biz diye bir şey sayende kalmadı. Az önce söylediklerimi yanlış yorumlamayı asla istemem. Seni affetmedim. Affedeceğimi de hiç sanmıyorum. Bundan sonra aramızdaki tek alaka, İbrahim’in rah-tını zorla elinden almış olduğun gerçeği. Al, tepe tepe kullan. Bundan sonra en sevmediğim enişte bey sensin! Mübarek olsun.”

Kapıdan çıkıp koridorda kaybolmadan önce söylendiğini duyduk en son: “Lafa bak. Enişte dediğin sevilecek bir şey olsa *e-niş-te* mi dersin zaten... Gelişinde meymenet yok.”

EPİLOG

“**N**e o *hayatım* bi’ beklediğin mi var? Deli danalar gibi dolamıyorsun, bir gözün camda.”

“Senin yok herhalde, gevşek gevşek oturuyorsun orada.” Fatih, tam da Kürşat’ın tarifini yaptığı gibi, bir gözü camda, salonun içinde dört dönüyordu. “Meraksız...”

“Vah canım benim. İçim acıyor seni böyle gördükçe. Bu hâllere düşecek adam mıydın sen, Fatih?” diye yapmacık bir acımayla sordu Kürşat. “İki saattir senin seri gönderdiğin paragraf paragraf mesajlara tek kelimelik cevap vermeyi bile çok mu gördüler? Cık cık cık...” Beis görmeden hain hain sırttı. “Ee, kardeşim çalışan bir kadın artık. İş gücü yok, telefonun başında seni mi bekleyecekti? Alışacak-sın bunlara.” Durduğu yerde bir saniyeden fazla zaman geçiremeyen Fatih’i izlemekten haddinden fazla zevk alıyordu. “Ben seni uyar-mıştım,” dedi üzerine basa basa. Fatih, volta atarken sinirli keskin bir bakış fırlattı fakat Kürşat oralı olmadı. “Amma velakin sen bana kulak asmadın. Üç kitap okudun, *erdim* sandın. Kazın ayağı öyle de-ğilmiş ama değil mi, *hayatım*? Elin böğründe kuruyup kalacaksın de-miş miydin dememiş miydin ben sana?”

“Sen dön de kendine bak önce. Acaba bizzat kuruyup kalmadığını iddia edebilecek durumda mısın sen? Nişanlanalı kaç yıl oldu, hayatım? Üç yıl oldu mu?”

“Yok, on üç yıl oldu... Akşam akşam istiyorsun ki illa küfredeyim.”

Küfür tehdidi Fatih’i pek ürkütmedi. “Sen onu bunu bırak da şunu söyle bana: Sizin düğünü öngörülebilen gelecekte yapabilecek miyiz dersin yoksa ısrarla çıkmaz ayın son çarşambasını mı beklememiz gerekecek?” *Düğün* kelimesi telaffuz edilince karşıdan ses gelmedi. “İyi Hilal daha tepene binmedi.” Kürşat’ın ense kökünden kulaklarına doğru hafif bir kızartı yürümeye başlayınca, Fatih, “Yoksa çoktan bindi mi?” diye sordu alayla.

“Sen neden durduk yere kaşınıyorsun şimdi? Ne zamandır dayacağımı yemedin, ondan herhalde.”

Fatih, Kürşat’la daha da uğraşırdı ama hâlî yoktu. Sabırsız bir nefes verip zilyonuncu kez kolundaki saate baktı.

“Ben çirkinle yirmi küsur yıldır beraber yaşıyorum. Bunun uzunca bir kısmında da konuşabiliyorduk. Düşün,” dedi Kürşat. “Hayır, sen ne olacağını sanmıştın ki? Sen La Fontaine’den masallar zırlavadıkça, bugüne kadar elde etmek için uğraşıp didindiği her şeyi, sırf sana olan aşkı yüzünden elinin tersiyle itip evinin kadını olmaya karar vereceğini falan mı?”

“Saçmalama. Öyle bir beklentim hiç olmadı benim.”

“*Olmamış-mış*. Sen onu benim külahıma anlat. Söylemek şu an bana acı veriyor ama kardeşimi tanıdığım kadar ben seni de tanıyorum maalesef. Koduna işlenmiş senin. Sen yapamazsın. Yapamayacaksın.”

“Senin işlenmemiş sanki!”

“Hah, şöyle. Aslını inkâr etme.” Kürşat nihayet beklediği kabullenmeyi duymuş, tatmin olmuştu. Sol ayak bileğini sağ dizine yasladı, ellerini kucağında birleştirdi. Koltuğuna daha bir yerleşti, daha bir rahat oturdu. “Öyle dönülmez bir yola girmişsin gibi hissetme kendini. Henüz staj aşamasındayız. Bunun daha girişi, gelişmesi, başmühendisliği, müdürlüğü, direktörlüğü, Allah nasıp ederse genel

müdürlüğü var. Çok zoruna gidiyorsa yol yakırken bırakabilirsin bizim kızı. Vallahi gönül koymayız sana.”

Geçmişti Fatih’in karşısına, ellerini ovuşturuyordu utanmadan. Ancak avcunu yalayabilirdi. “Daha çok beklersin,” dedi Fatih bir hışım. “*Böyle böyle yıldırım sanıyorsun ama hiç boşa heveslenme çünkü öyle bir şey asla olmayacak!*”

“Çok duyduk biz böyle iddialı lafları. İki günde sersefil oldun pencerelerde.”

“Oturduğun yerden anca poz kesiyorsun. Sanki senin için içini yemiyor. Saat kaç oldu!”

“Yemiyor efendim. Biz...”

“Biliyoruz,” diye sertçe Kürşat’ın sözünü kesti Fatih. Havaya gazete manşeti atar gibi iki elini açtı. “Siz Avrupalı bir ailesiniz.”

“Tam üstüne bastın. Ve sana gül bahçesi vadettiğimizi hiç hatırlamıyorum, Fatih Efendi. Madem bu yola girme gafletinde bulundun, kaldırımları, pardon, görünen o ki bizim salonun parkelerini biraz aşındıracaksın artık.”

DEVAM EDECEK...

